LOUISE CANDLISH

AUTOARE DE BESTSELLERE *SUNDAY TIMES*

„Suspans psihologic la cote maxime, deopotrivă elegant și sinistru."
A.J. FINN

celălalt pasager

CÂT VALOREAZĂ VIAȚA TA... PENTRU ALTCINEVA?

THRILLER

LEDA BAZAAR

LOUISE CANDLISH

Celălalt pasager

Traducere din limba engleză și note de
DANA-LIGIA ILIN

LEDA BAZAAR
– 2022 –

Redactare: Liviu Szöke
Tehnoredactare: Mihaela Ciufu
Lector: Shauki Al-Gareeb

LOUISE CANDLISH
THE OTHER PASSENGEE
2019 – Louise Candlish

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CANDLISH, LOUISE
Celălalt pasager / Louise Candlish; trad. din lb. engleză de Dana-Ligia Ilin. – București: Leda Bazaar, 2022
ISBN 978-606-088-038-7

I. Ilin, Dana-Ligia (trad.)

821.111

Pentru toți cei care au fost vreodată ispitiți să se compare…

1

27 decembrie 2019

LA FEL CA toate poveștile de groază ale navetiștilor, a mea începe în lumina zgârcită a zorilor – sau, cel puțin, începe în mod *oficial.*

Kit nu e acolo când ajung la St, Mary's Pier ca să iau acvabuz-ul de 7:20 spre Waterloo, dar nu-i ceva neobișnuit; a avut parte din belșug de zile de concediu medical auto-prescrise în acest sezon al sărbătorilor. Pentru a călători pe apă dis-de-dimineață e nevoie de stomac puternic chiar și în cele mai bune momente, însă pentru cei care au mama migrenelor e literalmente tortura cu apă (credeți-mă, știu). În orice caz, el ajunge întotdeauna după mine. Cu toate că locuim la o distanță de cinci minute unul de altul și el trece chiar pe lângă Prospect Square ca să ajungă la chei, am renunțat să mergem împreună după prima săptămână, când cronometrarea lui spectaculos de slabă – și punctualitatea mea nevrotică – au devenit vizibile.

Nu, Kit preferă să apară tacticos tocmai când se închide pasarela, ridicând mâna în semn de salut, încrezător că am rezervat locurile noastre preferate, grupul de patru din stânga, lângă bar. La St. Mary's îmbarcarea se face prin partea din față a vasului, așa că îl privesc cum vine pe culoar, cu mâinile atingând în treacăt stâlpii de metal – atât pentru stil, cât și pentru echilibru –, înainte să se strecoare lângă mine cu un zâmbet relaxat. Chiar dacă a petrecut până târziu, întotdeauna miroase grozav, ca o pâine de casă coaptă cu nuci și smochine. („Kit miroase așa de milenial", a zis Clare odată, ceea ce era aproape cu siguranță o critică la adresa mea și a mirosului meu tip „generația X" de, știu și eu, biscuiți râncezi pentru câini.)

„Ia te uită la noi", zice de obicei, privind leneș ceilalți pasageri, instalați confortabil pe scaunele lor de piele crem. E una dintre lozincile lui: „la te uită la noi." „Ce păcat de bieții fraieri care stau ca sardelele în trenul de pe uscat sau se sufocă în metrou – *noi* facem naveta cu *catamaranul*! Acolo, în larg, sunt *pescăruși*."

„Și ape menajere”, răspund eu, pentru că avem o tachinare sardonică drăguță, eu și Kit.

Mă rog, obișnuiam să avem.

Înghit nodul din gât tocmai când vasul scoate brusc un huruit de motor diesel, ca și cum cele două acte ar fi legate între ele. La pornire, pe ecranele de deasupra capetelor curg rapid șiruri de informații – *Opriri la Woolwich, North Greenwich, Greenwich, Surrey Quays* –, cu toate că de acum traseul mi s-a imprimat atât de bine în minte, încât nu le dau prea mare atenție. Printre velele argintii din Thames Barrier și depozitele industriale de pe prima porțiune a fluviului; apoi ajungem la clubul de iahturi și la prima cotitură presărată cu șalupe, turnurile de locuințe ale peninsulei la stânga, pe când ne îndreptăm spre pustula imensă a O2 Arena[1]. Mult deasupra fluviului e întins cablul telecabinei care leagă peninsula de Royal Docks, dar nu-mi dau voie să mă gândesc la singura mea călătorie de până acum cu *asta.* Ce s-a săvârșit în acea noapte. Ce s-a spus.

Mă rog, poate că doar în fugă.

Îmi întorc fața de la locul gol de lângă mine, ca și cum Kit ar fi acolo, la urma urmei, citindu-mi mintea, cu gândurile lui necurate, tainice.

— Ne întoarcem vineri, a mârâit el pe vas luni seara, jeluindu-se de insistența firmei lui să fie ore de lucru normale în această zi de lucru stingheră dintre Boxing Day[2] și weekend. Scârțarii dracului!

În mod normal, dacă ratează vasul, îi trimit un mesaj scurt de solidaritate: *Noapte grea*? Poate niște emoticoane cu bere sau, dacă am fost și eu implicat, o față îngrețoșată. Dar astăzi n-o fac. N-am folosit aproape deloc telefonul încă dinainte de Crăciun și recunosc că m-am bucurat de pauză. Acel sentiment de școală veche din anii ’90 de a nu avea acces la mijloace de comunicare.

Trecem acum de turlele de sticlă din Canary Wharf spre Greenwich, singura priveliște care încă mai poate să-mi stârnească mândria londoneză: cupolele gemene ale lui Old Royal Naval College sau parcul de smarald de dincolo de ele. Mă uit la personalul barului, care oferă fursecuri glazurate în formă de fulgi de zăpadă alături de ceai și cafea – e surprinzător cât de mulți oameni vor să mănânce chestiile alea dimineața devreme, mai ales din grupul meu de vârstă, nici destul de tineri ca să le pese de

siluetă (un soi de cuvânt extrem de potrivit pentru Melia), nici destul de aproape de sfârșit ca să se sinchisească de avertismentele legate de sănătate. Cafeină și zahăr, cafeină și zahăr: și tot așa, până ce soarele ajunge deasupra catargului, și apoi, ei bine, toți suntem marinari în țara asta, nu-i așa? Toți suntem cheflii.

De-abia când acostăm în fața la *Cutty Sark* întind în sfârșit mâna spre telefon și verific mesajele din seara de luni și de după băuturile de Crăciun ale șobolanilor de apă. Mă uit în căsuța de intrări, căutând numele lui Kit. Ultimul meu mesaj pentru el a fost dintr-un impuls, și semnificativ de lipsit de emoticoane:

Las' că vezi TU.

Trimis luni, la 23:38, e marcat cu roșu ca citit, dar nu există niciun răspuns. Au *fost* totuși cinci apeluri ratate de la Melia, precum și trei mesaje vocale. Chiar ar trebui să le ascult. În schimb, aud vocea lui Clare de ieri-dimineață, discuția „corectă" pe care am avut-o sub un cer nordic de culoarea oțelului armelor, la șase sute cincizeci de kilometri de aici:

„Trebuie să tai legăturile.

Nu numai cu el, Jamie. Și cu ea.

Ceva nu-i în ordine cu ăștia doi."

Bine că mi-o spune acum! Așa că strecor telefonul înapoi în buzunar, oferindu-mi încă vreo câteva minute de inocență.

La Surrey Quays urcă Gretchen. Singurul șobolan de apă femeie, e ca scoasă din cutie cu haina de lână strâmtă, albastru-petrol, având în mână una dintre acele căni de bambus prea largi pentru espresso-ul ei cu spumă de lapte. Cu toate că mă aflu la locul nostru obișnuit, se așază în partea centrală, cu câteva rânduri mai în față. Ciudat! Merg pe culoar și mă așez pe scaunul de lângă ea. De obicei nu-ți poți alege atât de ușor un loc în cursa de 7:20, însă vasul e pe jumătate gol – chiar și fără ticăloșii norocoși care nu trebuie să meargă la muncă până la Anul Nou, trebuie să recunosc că fluviul nu-i locul în care să te afli la aceste temperaturi. E una dintre cele mai reci zile ale anului, așa că se vede răsuflarea din gurile oamenilor de pe chei și aerul din sistemele de încălzire ale clădirilor.

— Jamie, salut! zice ea, fără să se răsucească de-a binelea, fără să zâmbească de-a binelea.

Genele îi sunt ca niște picioare de păianjen bleumarin și în albul ochilor are firișoare roz.

— Am crezut că nu mă bagi în seamă, zic eu cu voioșie. Ai petrecut un Crăciun frumos cu familia?

A fost undeva gen Norwich, dacă îmi amintesc bine. Are părinți simpli, sănătoși, un frate și o soră, două nepoate și doi nepoți.

Ridică din umeri și soarbe din cafea.

— E o chestie pentru copii, nu-i așa? Iar eu n-am niciunul.

Chiar nu-i nevoie s-o spună cu glas tare: suntem legați între noi, micul nostru grup, prin faptul că n-avem copii, prin libertatea noastră de a ne pune mai presus de oricine altcineva. De a ne răsfăța, de a risca. Niciun părinte n-ar face ce am făcut eu anul trecut, sau cel puțin nu atât de bucuros, atât de nepăsător.

— Cum a fost ieri? Ai făcut ceva cumpărături la reduceri?

Gretchen clipește surprinsă, de parcă aș fi sugerat că a călărit în pielea goală pe un unicorn prin mijlocul lui Regent Street. Are pielea curată, de o feminitate delicată, cu toate că temperamentul îi este de femeie care vrea să fie unul dintre băieți, care se plânge de complexitățile propriului sex și crede că bărbații sunt aliați mai simpli (o generalizare primejdioasă, după părerea mea).

— Ești bine, Gretch?

— Mda, doar un pic obosită.

— Nu știu unde-i Kit în dimineața asta. Sunt sigur că a zis că lucrează azi. Ție ți-a spus ceva?

— Nu.

În tonul ei se simte un tăiș cu care sunt obișnuit, o undă de iritare deosebit de feminină. M-am întrebat din când în când dacă nu cumva între ea și Kit e ceva. Poate că a fost o imprudență în noaptea de luni, poate că este îngrijorată de ceea ce am văzut. Am spus ceva ce nu trebuia? Dumnezeule, acele „n-ar fi trebuit” se tot adună: n-ar fi trebuit să mă îmbăt așa de tare, n-ar fi trebuit să-l las să mă scoată din sărite.

N-ar fi trebuit să-i trimit acel ultim mesaj.

— Ce-ai pățit? mă întreabă, observând mâna mea dreaptă bandajată.

— A, nimic grav. Mi-am ars degetul mare la serviciu. Nu ți l-am arătat luni?

— Nu mi l-ai arătat.

Observând muzica din difuzoare – aceleași cântece de sărbătoare puse iar și iar, pe care le tot auzim de la începutul lui decembrie –, Gretchen mârâie.

— Nu mai suport toată porcăria asta de „sărbători fericite”, e așa de *falsă*! Știi ceva? Cred că s-ar putea să fac o călătorie într-un loc însorit. Să-mi iau câteva zile de concediu medical și s-o șterg de aici.

— Ar putea fi scump în jurul Anului Nou.

— Nu și dacă mă duc undeva unde Ministerul de Externe zice că e risc de atacuri teroriste.

Înalț o sprânceană.

— Oricum, adaugă ea, ce mai contează încă o mie sau două când ești deja pe roșu?

— Adevărat.

Însă nu vreau să vorbesc despre bani. În ultima vreme nu aud decât asta. Trecem de sediul poliției din Wapping, aproape de schimbarea de zonă în care vasele cu direcția vest trebuie să reducă viteza tocmai când nerăbdarea pasagerilor începe să crească. Intrăm în Londra pe care o recunoaște întreaga lume – Tower Bridge, Tower of London, The Shard[3] – și, în vreme ce apar obiectivele turistice, Gretchen, Kit și necazurile lor alunecă grețos din mintea mea în adâncuri.

— Distrează-te în Afganistan, dacă mergi acolo! zic, pe când ea se pregătește să coboare la Blackfriars ca să ajungă la birou, lângă St. Paul’s.

Zâmbește.

— Mă gândeam mai degrabă la Maroc.

— Mult mai bine! Dă-ne de știre!

Rânjetul meu mucalit se stinge în clipa în care ușile se închid în spatele ei și îmi pun obrazul pe tetieră, privind pe fereastră. Șapte și cincizeci de minute dimineața și sunt deja terminat. Apa e înaltă pe când navigăm spre Waterloo, sugând pereții cu gingiile ei cafenii, murdare, și ținutul minunat al luminilor de pe țărm, care strălucește cu atâta farmec după ce se lasă întunericul, este dat în vileag ca rețeaua frauduloasă de cabluri care îl alcătuiește. Ajung la fel de repede dacă mă dau jos la Westminster Pier și traversez pe jos podul sau aștept ca vasul să facă o întoarcere dintr-o mișcare și să

acosteze la Eye[4], dar aleg să rămân așezat. Abia observ tangajul care odinioară mă îngrijora sau, dacă-i pe așa, roata cea mare însăși, cu mecanismul ei odinioară miraculos. La coborâre nu-i bag în seamă pe cei care așteaptă cu biletele pregătite și urc pasarela cu o bruscă tristețe pentru faptul că acum creierul meu transformă rapid ceea ce e minunat în rutină: muncă, iubire, prietenie, drumul la serviciu cu catamaranul. Sau e vorba doar despre mine?

Exact în acel moment, la acel gând – chiar când am ajuns la *mine* –, un bărbat vine spre mine și îmi arată un fel de legitimație.

— James Buckby?

— Da.

Mă opresc și mă uit la el. Înalt, spre treizeci de ani, metis. Haine lejere, aer rezonabil, privire sinceră.

— Detectiv Ian Parry, Poliția Metropolitană.

Apropie legitimația de fața mea, ca să văd banda albastră specifică, literele albe, și imediat inima îmi bate cu un zgomot oribil de ventuze, ca și cum ar fi alcătuită din tentacule, nu din cămăruțe.

— E vreo problemă?

— Credem că e posibil, da. Christopher Roper a fost dat dispărut. Am înțeles că e prieten bun cu dumneavoastră?

— Christopher?

Durează un pic până să leg numele de Kit.

— Cum adică, dispărut?

Acum am început să tremur.

— Adică, am observat că nu era pe vas, dar mi-am zis doar…

Șovăi. Văd în minte ecranul telefonului meu, apoi alertele după acele apeluri ratate de la Melia. Fața ei în formă de inimă, vocea ei șoptind umed în urechea mea:

„Noi suntem altfel, Jamie. Suntem speciali."

Tipul face semn spre parapetul fluviului din stânga mea, unde un coleg de-al său stă departe de turiști, privindu-ne. În civil, ceea ce înseamnă CID[5], investigații criminale. Am citit undeva că polițiștii nu merg câte doi decât atunci când cred că e primejdios; așa mă consideră?

— Presupun că Melia v-a dat numele meu?

Fără să comenteze, cel care m-a prins în ambuscadă se concentrează pe despărțirea mea de grupurile care se

adună și se împrăștie la intrarea pe chei, posesorii a o sută de scopuri preferabile celui pe care îl am eu.

— Așadar, vă putem deranja câteva clipe, domnule Buckby?

— Sigur.

În vreme ce mă las condus spre colegul lui, mă blochez la formularea sfioasă, de școală veche. „Vă putem deranja câteva clipe”, ca și cum deranjul ar fi flecușteţul trecător al unei idei, un picuț de distracție de luni dimineața.

Păi, după cum se dovedește, nu-i niciunul dintre ele, la dracu’!

2

27 decembrie 2019

TOTUȘI, cel puțin nu mă escortează înapoi la sediul lor din Woolwich.

Detectivul Parry sugerează să mergem mai bine la locul meu de muncă – „dacă este mai convenabil?” Avuseseră de gând să mă prindă acasă, înainte să plec, adaugă el, numai că s-au blocat în trafic și au luat-o înapoi – de fapt, urmărind vasul pe Tamisa. Presupun că trebuie să fiu recunoscător că n-au urcat în el și nu m-au arestat în fața celorlalți navetiști.

Potolește-te, Jamie! *N-a pomenit nimeni de vreo arestare.*

— Deci, n-am nevoie de avocat pentru asta?

— Nu, deocamdată e doar o discuție neoficială, zice al doilea detectiv („deocamdată?”).

Are pielea albă, e mai scund și mai zvelt decât colegul său, ceva mai puțin șlefuit. De asemenea, cu câțiva ani mai în vârstă – în jur de treizeci și cinci de ani, aș zice. În vreme ce Parry dă categoric impresia că s-a născut ca să prindă suspecți, acesta este mai aproape de modelul meu de bărbat. Ceva mai puțin concentrat pe rezultate.

Nu fi tâmpit! *Cum altfel sunt detectivii dacă nu concentrați pe rezultate*? Chestia asta „neoficială” e o iluzie care are rostul să prindă acele secrete care îți scapă și la care nu se ajunge atât de ușor în sala de interogatoriu, când e la îndemână un avocat stricător de chef care distruge orice modalitate de interogare prea nonconformistă.

— Sincer să fiu, aș prefera să nu merg la serviciu. E o cafenea micuță și nu există niciun loc retras în care se poate sta de vorbă.

Gândul să mă înghesui în camera personalului, un pic mai mare decât un dulap, cu doi detectivi de la Poliția Metropolitană, în vreme ce Regan, șefa mea și consumatoare avidă de știri despre delictele locale, bântuie pe afară zbârnâind de curiozitate, e înfiorător.

— N-am putea găsi mai bine un loc liniștit prin apropiere? V-aș fi foarte recunoscător!

Implicația este că voi fi mult mai cooperant și, spre ușurarea mea, manevra ține.

— Mi se pare corect, nu văd de ce ar trebui să vă deranjăm clienții, zice al doilea tip.

Nu pot să-i zic așa în continuare, așa că îl rog să-și repete numele.

— Andy Merchison.

Vorbește vioi, de parcă ne-am întâlni la o petrecere sau la o conferință a departamentului de vânzări. Cu toate că numele sună scoțian, accentul lui este unul dintre cele șlefuite, neutre, pe care e imposibil să-l localizezi.

— Ce-ați zice de acest loc?

A zărit un ungher pe terasa superioară din Royal Festival Hall[6], atât izolat, cât și pustiu, de vreme ce cafeneaua încă nu s-a deschis.

Iisuse, au venit după tine exagerat de devreme, locurile publice sunt încă închise!

Potolește-te! *E doar rutină.*

— Da, bine, zic.

Un semn prietenos cu capul spre un paznic și suntem singuri, așezați la o masă și apărați de vântul de decembrie care, la cincisprezece metri mai încolo, șuieră pe apă ca un avertisment. Nu ne poate auzi nimeni aici.

— Trebuie să-i trimit un mesaj șefei mele, să-i spun că întârzii.

Scot telefonul și înclin ecranul ca să evit lumina. Ochiul îmi prinde cel mai recent mesaj: o alertă pentru acele mesaje vocale de la Melia. Melia Roper acum, dar în agenda mea are încă numele de fată, deci e încă Melia Quinn.

Îmi amintesc că aseară Clare mi-a spus că și ea are apeluri ratate de la Melia, însă n-a fost lăsat niciun mesaj vocal. Ar trebui s-o sune la rândul său? a întrebat Clare, și era limpede că n-avea chef s-o facă.

„Las-o!” i-am spus.

Clipesc, conștient de privirea atentă a detectivilor în vreme ce șovăi; cu siguranță mi-au observat bandajul, schimbat de dimineață, dar tot murdar. Aleg numărul lui Regan, care de-acum a rezolvat livrările de lapte, pâine de casă și prăjituri, și macină cafea pentru primele comenzi. Obișnuiește să ajungă cu o jumătate de oră mai devreme, să-și facă un *matcha* de calitate superioară și să deschidă

cafeneaua de una singură. Apartamentul în comun în care locuiește pare să aibă condițiile dintr-un cămin studențesc, iar acele treizeci de minute înainte de sosirea mea sunt unicele din întreaga zi în care reușește să fie singură într-o încăpere.

O să întârzii, îmi pare rău! Mă uit țintă la ecran de parcă ar sosi pe loc un răspuns, ceva care să mă salveze, dar, desigur, ea n-o să aibă timp să se uite la telefon. La opt și jumătate, coada e deja până-n stradă.

— Gata? întreabă detectivul Parry un pic tăios, de parcă mi-aș bate joc de ei.

E limpede că e mai puțin îngăduitor decât partenerul său și, în clipa în care las din mână telefonul, trece direct la subiect:

— Așadar, după spusele doamnei Roper, soțul ei n-a ajuns acasă luni seara și ați fost ultima persoană care l-a văzut…

E o pauză semnificativă acolo unde ar trebui să cadă cuvântul „viu”.

Răspund politicos:

— Vreți să spuneți pe vas spre casă? Ca să fim drepți, Melia nu era cu noi, ca să știe cine a fost acela.

Însă această pedanterie alunecă de pe el ca apa de pe gâscă.

— Membrii echipajului sunt martori că ați debarcat amândoi și am vorbit, de asemenea, cu un pasager care v-a văzut împreună, singuri. Doamna Roper și-a petrecut ultimele zile luând legătura cu rudele și prietenii, și cu siguranță nu l-a mai văzut nimeni de atunci încoace.

— Am și eu apeluri ratate de la ea, recunosc eu. N-am avut ocazia s-o sun.

Mă întreb cine o fi acel pasager. Evident nu Gretchen, de vreme ce tocmai am văzut-o și n-a spus că a fost contactată de poliție. Steve, poate? A fost ultima persoană, în afară de Kit, pe care îmi amintesc că am văzut-o; a coborât la North Greenwich, cu cincisprezece minute înaintea noastră. Acum nu mai merge la muncă până săptămâna viitoare, dar sunt destul de convins că mi-ar fi telefonat sau mi-ar fi trimis un mesaj dacă l-ar fi căutat poliția.

Rămân calm.

— Presupun că ați verificat deja camerele de supraveghere de pe vas?

— Da, într-adevăr. Deci, ce vă amintiți despre seara de luni…? mă îmboldește Parry.

— Am luat împreună ultima cursă spre casă, asta-i adevărat. Câțiva dintre noi am urcat la Blackfriars, după băuturile de Crăciun la „Henry's", pe Carter Lane.

— Ceilalți fiind?

— Gretchen Miles și Steve Callister. Ne-am cunoscut în timpul navetei, am fost de câteva ori să bem ceva. Întotdeauna stăm împreună.

Numele nu par să fie noi pentru ei, cu toate că Merchison notează ceva în plus, pe care nu-l pot descifra. Amândoi detectivii au în fața lor carnete mari, format A4, însă numai el a scos un pix.

— Dar nu era așa de târziu când am mers la St. Mary's – ultima cursă vine la unsprezece și jumătate. Altcineva trebuie să-l fi văzut pe Kit după aceea, cu siguranță?

— Asta încercăm să descoperim, zice Parry, încruntându-se.

Îmi dau seama că îi par neobișnuit de optimist când e vorba despre un prieten care a fost dat dispărut.

— Dumneavoastră și domnul Roper ați trecut pe lângă cineva pe stradă când veneați de la chei?

— Nu cineva pe care să mi-l amintesc anume. De fapt, n-am mers împreună, așa că *el* poate că a trecut.

Privirea i se ascute.

— N-ați mers împreună, cu toate că locuiți la câteva străzi distanță unul de celălalt?

— Nu. De obicei, da, însă… Haideți, zău, e evident că ați văzut pe camerele de supraveghere că ne-am cam luat la ceartă pe vas? Eu am luat-o înainte. Nu mai voiam să petrec nicio clipă cu el.

Afirmația atârnă între noi, aproape că o aud rotindu-se printr-o sală de tribunal cu lambriuri de lemn – „Nu mai voiam să petrec nicio clipă cu el" –, și nu mă surprinde privirea plină de bănuială pe care și-o aruncă unul altuia.

— Despre ce a fost această ceartă? întreabă Merchison.

Oftez. Beregata îmi e dureroasă și uscată.

— Nu mare lucru. Eram amândoi cu damfu'-n nas. Dar nu voiam să zăbovesc acolo certându-mă. Trebuia să plec foarte devreme de acasă de dimineață, aveam de

prins un tren în King's Cross și, cum spuneam, am presupus că m-a urmat.

— Dumneavoastră și domnul Roper aveți obiceiul să vă certați? zice Parry.

Spre deosebire de colegul său, care se foiește tot timpul pe scaun, el are o privire neclintită ca a unei bufnițe.

— Nu, deloc. Suntem amici. Eram beți, asta-i tot.

Fără să mă gândesc, îmi duc mâna bandajată la față și, desigur, el face asocierea pe care aș fi preferat să n-o facă.

— V-ați rănit într-o încăierare cu amicul dumneavoastră, nu?

— Nu. E o arsură de la cafetiera de la serviciu. Că veni vorba, e vreo șansă să găsim niște cafea?

Efectul celei dintâi, un espresso dublu de acasă, a trecut deja. De obicei, pe la ora asta aș fi la lucru, bând-o pe a doua sau, dacă am noroc, capăt una de la Regan când ajung acolo.

— Uite ce-i, trebuie să fie camere de supraveghere între chei și strada principală, așa că ce-ar fi să le verificați și o să vedeți că a fost exact așa cum vă spun?

Din întâmplare, știu că drumul înapoi spre Prospect Square mă duce pe lângă cel puțin o cameră de supraveghere.

— Poate întrebați la barul de pe Royal Way? „Mariners" îi zice, la colțul cu Artillery Passage, la mai puțin de două minute de locul în care acostează vasul. Adesea mergem acolo după ce coborâm din ultima cursă, așa că poate el s-a dus de unul singur de data asta.

Tac un pic, convingându-mă și pe mine însumi.

— Da, pariez că s-a oprit acolo să bea ceva, s-a întâlnit cu cineva și, înțelegeți, și-a continuat seara.

În tot timpul acestui discurs pixul lui Merchison zgârie hârtia și, când ridică privirea, văd în ochii lui o licărire de interes.

— Vreți să spuneți că dumneavoastră credeți că și-a petrecut noaptea cu altcineva decât soția lui?

— Poate. Dacă n-a ajuns acasă, atunci aș zice că e posibil.

— E posibil să fie câteva nopți? Toată pauza de Crăciun?

Scepticismul ambilor detectivi e cât se poate de vizibil. Ridic din umeri.

— Uite ce-i, nu zic că a fugit de acasă într-o relație de bigamie, doar că se poate să fi continuat petrecerea și s-a implicat în ceva și acum doarme ca să-și revină. Adică, trebuie să fi fost *undeva* în ultimele zile, nu-i așa? Nu-i un singuratic, e un tip foarte sociabil.

O dată, prin vară, cu câteva săptămâni înainte de căsătorie, eu și Kit am lipsit toată noaptea de acasă. Era vineri, am coborât de pe vas la North Greenwich și în apropiere de O2 am dat de un club deschis până în zori. Îmi amintesc că a fost un marș pentru o acțiune de caritate care începea la miezul nopții și a fost o priveliște suprarealistă, cu mii de femei în colanți care roiau pe acolo cu ochii strălucitori, ca după șase ore să se întoarcă șchiopătând, înconjurate de duhoarea epuizării. Melia, care stătea la o prietenă în celălalt capăt al orașului, nu era acolo ca să protesteze, însă Clare scotea flăcări pe nări când m-am furișat acasă, în cele din urmă, la opt dimineața. „El e tânăr, Jamie, poate să reziste fizic, dar tu ai putea avea un atac cerebral!” Și în restul zilei căsuța mea de e-mail a tot bipăit la primirea unor linkuri la articole despre bărbați de vârstă mijlocie care cad morți după ce au băut ca spartii.

Nu le spun nimic din toate astea polițiștilor. În schimb, mă uit de la unul la altul, împărțindu-mi integritatea în mod egal.

— Serios, de-acum în orice clipă o să se întoarcă tacticos, probabil fără ca măcar să-i pară rău că v-a irosit timpul. Așa că ar trebui să mă duc la lucru – colega mea se chinuie de una singură. Plus că nu-i genul de muncă în care ești plătit dacă nu ești acolo, înțelegeți?

E un scurt moment, dulce, în care cred că i-am convins și că vor zice: „Bine, pe-aici ți-e drumul, scuzele noastre că am reacționat exagerat!” Însă ei nu fac asta. Poate că își amintesc fața Meliei, suferind la gândul că proaspătul ei soț e rănit sau răpit sau mai rău. Ea e așa de atrăgătoare, chiar și când nefericirea îi face ochii roșii și nasul să curgă; atât de convingătoare!

„Cu siguranță pe tine te-a convins, Jamie”, a zis Clare nu demult.

— Dacă nu vă supărați, am vrea să mai completați niște lacune, zice Merchison. Ar fi de folos să vorbim un pic la telefon cu șefa dumneavoastră?

— Sau poate ar fi mai bine să mergem la secție, la urma urmei, zice Parry.

Îi aruncă lui Merchison o privire panicată și știu că am dreptate când zic că ei au făcut o excepție de la regulă vorbind cu mine așa, neoficial. Probabil că nici măcar nu-i legal. Însă ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca vorbele să-mi fie înregistrate și trecute prin vreun sistem de detectare a minciunilor (există măcar așa ceva?). Sau o examinare medicală care să arate vânătăile urâte de pe claviculă, ascunse bine de gulerul înalt al bluzei de trening, dovadă a adevăratei sălbăticii din acea încăierare cu Kit.

— Nu, vă rog!

Mă ghemuiesc în jachetă și îmi strâng degetele în mâneci, căutând căldura.

— Orice aveți nevoie. Trebuie doar să anunț la serviciu.

— Mulțumim, James! zice Merchison, apreciem cooperarea ta.

— Jamie. Nu-mi zice nimeni James.

Și nimeni nu-i zice lui Kit Christopher. Folosirea de către polițiști a prenumelor noastre întregi subliniază faptul că nu știu nimic despre noi, despre asta.

— Jamie. Prin urmare, ce-ar fi să ușurăm situația și să începem cu începutul? Ne spui tot ce trebuie să știm despre domnul Roper.

Dumnezeule mare! Mai ales ei ar trebui să știe că „tot ce trebuie să știm” nu-i *niciodată* așa de simplu cum sună. În vreme ce un pescăruș țipă deasupra capetelor noastre, încuviințez din cap.

— De cât timp vă cunoașteți?

— De aproape un an, îi răspund. Ne-am cunoscut la sfârșitul lui ianuarie.

— Ianuarie anul acesta?

Amândoi ridică privirea, surprinși.

— Așadar, nu de prea mult timp.

— Nu.

Și e adevărat, pare foarte puțin timp.

Pe de altă parte, pare cel mai lung an din viața mea.

3

Ianuarie 2019

ÎNAINTE SĂ ÎNCEP, aş vrea să precizez că nu eu sunt cel care ne-a îmbârligat cu soţii Roper, ci Clare. Femeia care este acum cel mai înverşunat critic al lor a fost, de asemenea, cea care i-a descoperit şi, cândva, i-a ridicat în slăvi. O vreme a crezut că sunt minunea lumii – amândoi.

Melia a venit prima. Orice complicaţii s-au ivit mai târziu, există un lucru de care nu mă îndoiesc niciun pic: ciocnirea lumilor noastre a fost pur întâmplătoare. Dintre toate agenţiile imobiliare din toate oraşele din lume, ea intră în a lui Clare.

Clare a vorbit de ea într-una dintre primele sale zile înapoi la muncă, în ianuarie.

— Am luat prânzul împreună cu fata aceea nouă care a început luna trecută. O cheamă Melia. S-a dovedit că locuieşte prin apropiere.

— Fata?

— Mă rog, are spre treizeci de ani. Poate chiar treizeci. Sincer, nu ştiu.

Nouă, care ne îndreptam în viteză spre cincizeci, ne era greu să ne dăm seama de vârsta adulţilor tineri. Pentru noi, toţi arătau ca elevii de liceu.

— În fine, e noua începătoare angajată de Richard. Ca să lucreze cu consultanţii pentru schimbarea rezidenţei. E foarte pricepută, primeşte comentarii excelente despre ea.

Transferarea din străinătate a corporatiştilor de succes cu familiile lor era o halcă zdravănă din afacerile cu închirierile şi ştiam din povestirile lui Clare că unii dintre clienţi pot fi greu de mulţumit.

— Deci e superbă, să înţeleg?

— În ziua de azi, astfel de observaţii sunt raportate la Resurse Umane.

Gura lui Clare s-a strâmbat. Una dintre convingerile pe care le împărtăşeam era dispreţul faţă de corectitudinea politică extremă. Obişnuia să zică: „Dacă mă auzi rostind vreodată cuvântul «activist», împuşcă-mă”, iar eu răspundeam: „Ce, chiar şi în contextul

«Partenerul meu devotat m-a activat de dimineață cu un ceai și un sendviș cu șuncă»?" (Oh, tachinările!)

— Foarte spectaculoasă, da, a adăugat. Părul negru tuns bob, ochi frumoși, un soi de arămiu. Pielea este incredibil de elastică.

Am chicotit.

— Cum naiba poți să știi asta? Oricum, pe ce scară se măsoară elasticitatea pielii?

— Ochiul omenesc, Jamie, ochiul omenesc.

Clare și-a ciupit dosul mâinii cu o expresie de dezgust fascinat.

— Tot ce știu e că nu se încrețește ca *asta,* așa că trebuie să aibă o grămadă de elastină naturală. Sau e colagen?

În ultima vreme se număra printre cele care discutau cu mândrie simptomele menopauzei, referindu-se deschis la niveluri descrescătoare de estrogen și încetarea funcționării uterelor. Învățasem să nu arăt cât de tare mă revoltă acest fel de vorbe. În orice caz, în ochii mei Clare arăta încă bine. Era înaltă și suplă (destul de suplă, dar nici eu nu mă mândream cu mușchi abdominali dăltuiți), cu păr blond care îi lăsa fața descoperită la serviciu, însă purtat cu breton și punkist în timpul liber, cam ca Debbie Harry în vremea lui „Heart of Glass". Era o fată bine-crescută din Edinburgh, beneficiase de o educație publică excelentă, urmată de universitate la Londra, unde stătuse datorită unui iubit, care ieșise din scenă curând după aceea. Atunci când, aproape de patruzeci de ani, îl cunoscuse pe subsemnatul la o petrecere de Crăciun, cariera sa în vânzarea de proprietăți dusese în mod firesc și bănos la crearea propriei firme împreună cu Richard. (Fusese de folos faptul că nu avea nicio deraiere creată de maternitate, care, apropo, ținea de alegerea personală, nu de vreun defect biologic sau de preferința impusă de partenerul curent.)

— Deci, despre ce ați vorbit, tu și Melia Mileniala, în afară de muncă?

— O grămadă de chestii. Viață, familie, relațiile noastre. Oh, i-am spus de instructajul pentru carieră și crede că e un cadou inspirat!

Pentru că habar n-are ce semnalează, mi-am zis. Cadoul, evident foarte scump, pe care-l primisem de Crăciun, o serie de ședințe cu cine știe ce guru, marcase sfârșitul îngăduinței lui Clare față de lipsa carierei mele.

Chiar dacă nu nega faptul că perspectivele mele erau amenințate de discriminarea pe motiv de vârstă – câți dintre angajații ei aveau mai mult de treizeci de ani, ce să mai vorbim de patruzeci? –, cadoul venise la doar câteva săptămâni după o campanie readusă în discuție ca eu să devin liber-profesionist.

— *Sunt* liber-profesionist, îi zisesem. Un asistent de cafenea liber-profesionist. Opt ședințe între patru ochi! Oho! spusesem când primisem cuponul cadou.

Aș fi preferat din toată inima o cămașă nouă.

— „Slujbă de vis. Rezultate reale.” Atunci, asta-i împlinirea hotărârii mele de Anul Nou. În 2019 o să găsesc, în sfârșit, o cale să lucrez cu tigri albi.

Clare zâmbise.

— Glumești tu, dar poate că o să te surprindă pe tine însuți ce hotărăști să faci mai departe.

Poate că da.

— Și tu? Vreo hotărâre?

— De fapt, chiar am una, spusese ea. Am hotărât că o să întâmpin noul cu brațele deschise. Am citit că este cheia pentru a îmbătrâni cu succes.

— Eu cred că orice îmbătrânire e lipsită de succes, în ultimă instanță, zisesem și eu, rânjind. Ce fel de nou, mai exact?

— Orice nou. Noi hobby-uri, noi idei, noi prieteni.

Era tot mai energică în vreme ce căuta expresia exactă și am văzut că e foarte hotărâtă în privința asta.

— Sunt deschisă la cereri de înscriere.

Intră în scenă Melia și, cu un pas sau doi în urma ei, Kit, cu cererea lor de înscriere câștigătoare plină de tinerețe, amuzament, libertate. Tot ce se temea Clare că pierde.

Presupun că ceea ce încerc să spun este că toată chestia asta a început exact cu criza de la mijlocul vieții pe care v-o puteți închipui – nu numai a mea.

Au venit la cină în a treia sâmbătă din ianuarie. Eu eram în bucătărie când au ajuns, iar Clare i-a dus direct să vadă casa, așa că prima mea impresie a fost despre două capete cu păr negru strălucitor din care încă nicio șuviță nu-și pierduse pigmentul și despre parfumuri străine și seducătoare, care zăboveau în urma lor. În vreme ce destupam vinul, le auzeam vocile pe scară spunând

lucrurile pe care le spun întotdeauna oamenii când ne vizitează vila georgiană cu patru niveluri:

— Oh, Dumnezeule, asta e casa mea de vis! (Ea.)

— Serios, nu-i desăvârșit de frumoasă? (Ea.)

— E al dracului de uimitoare! (El.)

— Uită-te la scara asta de piatră! Mă simt aproape *deprimată,* e așa de desăvârșită! (Ea.)

Și râsul plin de încântare al lui Clare, contrastând cu modestia din cuvintele abia murmurate.

Cum ziceam, eram obișnuiți ca această casă să fie motiv de invidie chiar și printre cei de-o seamă cu noi. Prospect Square, de unde ajungi la Tamisa în cinci minute de mers pe jos, este o zonă georgiană conservată perfect, folosită uneori la filmarea de drame din acea perioadă, iar numărul 15 încă mai are multe dintre motivele sale de mândrie originale: trandafiri modelați de mână pe tavan, obloane interioare, genul acesta de lucruri. De la fereastra din spate a dormitorului nostru, care ocupa în întregime ultimul etaj, se vedea fluviul; în față era un scuar particular. Eram norocoși conform tuturor standardelor și, din când în când, mă copleșea gândul: *Am dat lovitura aici. Sunt #Binecuvântat.*

Poate că fata asta, Melia, care își revărsa zgomotos sentimentele, făcea tocmai acum fotografii pentru pagina ei de Instagram, atât de ocupată să decupeze, să filtreze, să pună *hashtag*-uri, încât n-a observat că se apleacă un pic prea mult peste balustradele arcuite. Mi-a țâșnit în minte imaginea înfiorătoare a unei tinere care se prăbușește prin golul cilindric și se strivește de dalele holului, cu părul răsfirat în evantai în jurul capului, absorbind sângele și devenind lipicios.

Ce mama…?

Mi-am scuturat capul ca să-l limpezesc.

Când grupul s-a înapoiat și s-a instalat în living, le-am oferit pahare mari cu vin de Burgundia. Îndatoritoare, cealaltă pereche a ales să se așeze în fața noastră, pe cea mai mică dintre cele două canapele, cu spătarul înalt deschis la culoare care le punea în evidență frumusețea izbitor de asemănătoare. Amândoi erau supli, ea, un băiețoi frumos, îmbrăcată într-o combinație ciudată, dar foarte reușită, de pantaloni scurți de catifea, colanți lucioși și bluză sclipicioasă de culoarea hortensiilor albastre, el, de o frumusețe feminină, în blugi negri și cămașă de un albastru mai deschis. Dacă te uitai mai

atent, desigur, nu semănau chiar așa de tare. Ea avea oase fine, era o adevărată frumusețe, cu ochi mari de chihlimbariul săpunului Pears, în vreme ce el avea defecte: ochi neobișnuit de depărtați, sprâncene asimetrice, nasul un pic coroiat.

— Ce ușurare! a zis Melia, strângând paharul cu amândouă mâinile, de parcă în orice clipă ar fi putut să-i fie confiscat.

Avea unghiile de culoarea gălbenușului.

— Toți ceilalți par să aibă un ianuarie fără alcool.

— Noi o facem din doi în doi ani, a zis Clare, ceea ce ne-a făcut să părem nu numai mărginiți, ci mărginiți cu acte în regulă.

— Stai, deci știi deja că următorul ianuarie o să fie cu totul deprimant? a zis Kit.

Era foarte însuflețit, tot încleștându-și degetele și foindu-se întruna.

— De ce să nu hotărâți în ultimul moment? Să vă faceți cadoul speranței?

— Și dacă se întâmplă ceva groaznic chiar înainte, cum ar fi să vă despărțiți, și aveți mare nevoie de băutură? a trântit-o Melia drăgălaș, și imediat și-a cerut iertare: Nu-mi vine să cred că am spus asta! Sigur că n-o să vă despărțiți.

— Dacă o facem, atunci va trebui ca planurile de abstinență să fie revizuite pe bază individuală, a liniștit-o Clare cu un ton fals oficial.

— Așadar, n-ați fost niciodată tentați să vă lăsați de băutură? l-am întrebat pe Kit, și el a zâmbit relaxat, șmecherește.

— Amice, o să mă las când o să fiu mort!

Cu toate că era un clișeu, eram cu toții destul de încinși ca să pufnim la asta și la palma jucăușă pe care i-a dat-o Melia după ceafă.

Am observat că se atingeau, trăgeau brusc aer în piept și făceau des gesturi, confirmându-și unul altuia prezența.

— E o atitudine reconfortantă pentru genul tău, i-a zis Clare lui Kit.

Era deja cucerită de el, îmi dădeam seama.

— Am fost făcuți să credem că preferi espresso cu spumă de lapte de soia și ovăz băuturilor mai puternice.

— Soia sau ovăz, am corectat-o. E ori una, ori alta.

— Jamie lucrează într-o cafenea, le-a explicat ea.

— Zău? a zis Kit. Unde? Aici, în St. Mary's?

— Nu, în Waterloo. Îi zice „Comfort Zone", ceea ce e potrivit, dat fiind că dificultatea muncii și câștigul sunt aproape la fel de mari.

— E doar temporar, a zis Clare loială, și, de fapt, pare epuizant.

— Mă rog, fizic, presupun, am zis și, dat fiind că privirea Meliei zăbovea asupra mea, m-am întrebat ce vede.

În lumina măgulitor de blândă a livingului nostru, un bărbat încă atrăgător, speram. Înalt, bine făcut, cu părul încă des, falca rezonabil de bine conturată. La patruzeci și opt de ani nu eram chiar așa de departe de floarea vârstei, nu?

— Știu cum sunt acele slujbe, a zis Kit. Ne-am făcut amândoi porția de lucru prin baruri, nu-i așa, Me? Asta faci când ești actor.

Tonul i-a devenit mucalit.

— Nu joci niciodată.

— Mi s-a părut că a zis Clare că lucrezi în domeniul asigurărilor?

Mi se păruse o carieră serioasă pentru un milenial când îmi spusese ea; cu atât mai mult acum, când îl vedeam.

— Așa e. De Warr Insurance. Am de plătit datorii înainte să pot face ceva interesant. Dar o vreme, știi, m-am amăgit că aș putea să fiu următoarea vedetă.

A dat din umeri cu firescul cuiva pentru care acceptarea acestui lucru nu fusese deloc ușoară.

— Acolo ne-am cunoscut, a explicat Melia. Cursurile de actorie.

Deci, erau amândoi actori ratați: Clare nu-mi spusese asta. Cu toate că abia îi întâlnisem, amănuntul îi descria bine, înfățișarea lor, încrederea lor în sine, nevoia lor de a fi remarcați, dacă nu chiar admirați.

— Câtă actorie profesionistă ați făcut? a întrebat Clare.

— Melia a fost într-o trupă timp de un sezon, a zis Kit. Eu am făcut o grămadă de lucruri neplătite, dar am renunțat după câțiva ani.

Melia a oftat.

— Eu am rezistat un pic mai mult, dar de fiecare dată era aceeași poveste. Rămâneți doar două și rolul îl capătă fata al cărei tată e în domeniu.

— Lumea spectacolului pare într-adevăr să funcționeze strict pe bază de nepotism, a zis Clare.

— Devine una dintre profesiile pe care le pot face doar cei bogați, a zis Kit. Trăiesc fără să plătească vreo chirie în casa părinților din Hampstead, în vreme ce tu acumulezi datorii masive doar ca să împarți cu cineva o saltea împuțită în Catford. N-ai cum să le faci concurență.

Era mai mult decât o urmă de ranchiună în observația lui. Cu toate că aduseseră flori frumoase și o sticlă de vin scump, se instalase deja tema dificultăților financiare și, până să terminăm felul principal – prăjisem carne de vită pe *teppanyaki*[7] – și Clare să servească *trifle*-ul[8] ei cu fistic și cireșe, se făcea auzită din plin.

— Mi-aș da, literalmente, *sângele* ca să locuiesc în această piață, a zis Melia.

— Oamenii își dau „literalmente" sângele tot timpul, i-am spus, zâmbind larg. Îi zice donare de sânge, plătită. Dar cred că primești doar o sută de lire, nu o casă.

— Bine, dar știi ce vreau să zic. Mi-aș da un organ sau ceva.

A închis ochii în timp ce zicea asta, ca și cum și-ar fi pus o dorință înainte să sufle în lumânările de aniversare. Pleoapele îi erau de un arămiu sclipicios, cu genele prelungite într-un mod misterios. Sub masă, picioarele neastâmpărate se încrucișau și descrucișau tot timpul. Era, recunoșteam asta, nebunesc de drăguță.

— Ei bine, ești în meseria corectă dacă alegi să cumperi ceva pe aici, am zis.

Cu ochii deschiși din nou, lingea lingurița cu *trifle* pe care o ținea în dreptul feței, în vreme ce mă studia.

— Nu-i vorba de *alegere.* N-avem nicio șansă. Până și apartamentele cu un dormitor ajung la o jumătate de milion, sau cel puțin atâta sunt în clădirile în care am vrea *noi* să locuim.

Ea și Kit și-au aruncat iar o privire, fără să întrebe ceea ce voiau să știe: cât plătiserăm noi pentru casă. Cât valora era o informație publică, de vreme ce o casă asemănătoare din scuar era în acel moment pe piață la 2,3 milioane de lire. În Greenwich sau Camberwell ar fi cu un milion mai mult; în Kensington, cu cinci milioane mai mult. Totul era relativ, dar trăisem destul ca să știu că oamenii compară în sus, nu în jos – și nu doar din punctul de vedere al proprietăților.

— Din fericire, suntem destul de bătrâni ca s-o fi cumpărat când St. Mary's era o zonă în care lumea nu voia să meargă, căci nu avea tren direct spre oraș, a zis Clare, replica sa standard, cu toate că niciunul dintre noi nu fusese, de fapt, implicat în tranzacție.

Proprietatea fusese cumpărată de părinții săi când locuiseră pentru puțin timp la Londra, în anii '80, și numele lor rămăseseră în acte. Clare, ca fiică unică, avea să fie singura beneficiară a averii lor când venea vremea. Deceniul meu de contribuție la plata facturilor era contracarat cu ușurință de faptul că nu plăteam chirie; niciun avocat, chiar dacă aș fi vrut ca el s-o facă – și nu voiam –, n-avea să susțină că această casă ar fi altceva decât o comoară a familiei Armstrong.

— Puteți să mă credeți sau nu, dar puteai obține o ipotecă pentru o astfel de casă cu un singur salariu, a adăugat Clare, ca și cum ar fi destăinuit un scandal savuros. Prețul mediu al unei case în Londra în 1986 era de cincizeci și cinci de mii.

— Încetează! a gemut Kit, alcoolul adăugând purtării lui o extravaganță afectată. Să mi se spună că, dacă ne-am fi născut cu doar câțiva ani mai devreme, am fi putut avea ceea ce ne dorim fără să mișcăm un deget!

— Ei, nici chiar așa, a zis Clare, cu o notă de punere la punct.

— Tot mai trebuia să ai fler pentru zonele care urmau să devină prospere, a fost de acord Melia, instinctul ei profesional permițându-i o invidie mai nuanțată decât a lui Kit. Și să muncești incredibil de mult ca să economisești pentru avans.

El a luat în râs asta. Se simțea în purtarea lui un ingredient pe care nu-l puteam identifica. Ceva copilăresc, o înclinație spre îmbufnare, poate.

— Mda, dar compară asta cu ce e acum. Am putea munci douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână, și tot n-am reuși să ne apropiem măcar. N-am putea să cumpărăm nici măcar apartamentul închiriat de pe Tiding Street.

Tiding Street era o stradă cu case înguste lipite între ele, de cealaltă parte a străzii principale față de noi, nu demult transformate din aproape cocioabe în apartamente de lux pentru debutanți în carieră, pe care nu și le puteau permite cei care debutează în carieră.

— Drăguță stradă! De când locuiți acolo? am întrebat.

— De șase luni. Înainte, am fost în Blackheath, așa că încă nu cunoaștem bine St. Mary's.

— Ce părere v-ați făcut despre noi până acum?

El a zâmbit afectat.

— Cred că sunteți grozavi – în afară de toate mămicile și bebelușii ăia.

— Kit! a protestat Melia. Nu poți spune asta!

— Ce? E adevărat. Se năpustesc în jos pe strada principală cu cărucioarele lor și se așteaptă să le sari din cale. Adică, ce mama dracului, mai bine să fii tu lovit de un autobuz decât să trebuiască ele să încetinească două secunde!

— Cred că cei care sunt părinți de curând nu observă întotdeauna. Sunt în altă zonă mintală decât noi, a zis Clare, amuzată.

— Au probleme mintale, fără îndoială.

A fost acel moment de exaltare colectivă, în care un grup cade de acord în privința unui lucru fundamental. Ca oameni de patruzeci și ceva de ani fără copii, eu și Clare ieșeam în lume tot mai rar pe an ce trecea, naufragiați într-un cartier care acum devenea tot mai favorabil familiilor și când zonele interioare nu mai erau la îndemâna majorității. Chiar dacă Melia și Kit erau încă tineri și, probabil, fertili, și ar fi putut foarte bine să se răzgândească, acum, cel puțin, erau în tabăra noastră.

— Singurul dezavantaj real este naveta, a zis Kit. Pe uscat e un coșmar, nu-i așa? Întotdeauna ajung târziu la serviciu, și asta dacă reușesc, în primul rând, să mă înghesui într-un tren.

Eu și Clare ne-am uitat unul la altul.

— Capacitatea trenurilor de la orele de vârf e depășită de mai mult de două ori, am zis. Cu mult peste limitele legale. Am făcut plângeri în repetate rânduri.

Au ascultat, uluiți, în vreme ce le povesteam amănunțit procesul plângerilor. Nu mă consideraseră un activist pentru drepturile consumatorilor.

— Am claustrofobie acută, am explicat, așa încât transportul public este blestemul vieții mele.

— A trebuit să renunțe cu totul la metrou, a zis Clare, pe un ton de susținere. Nu-i plac tunelurile.

— Nu-mi place să fiu înțepenit în ele.

N-am spus că experiența călătoriei deasupra pământului îmi declanșează doar ceva mai puțină panică. Trenurile au ferestrele închise ermetic și se presupune că au climatizare, dar în realitate sunt supraîncălzite, iar navetiștii se înghesuie unii într-alții ca îndrăgostiții. Curând, Londra o să aibă nevoie de acele palete ca în Tokyo, cu care să îndese oamenii înăuntru.

— A trebuit să facă TCC. Terapie cognitiv-comportamentală, a spus ea denumirea completă, însă nu era nevoie: acest grup de vârstă își cunoștea mai bine terapiile decât ni le cunoșteam noi pe ale noastre.

— Ce mă scoate pe mine din minți, a intervenit Kit, e că întotdeauna se găsește câte-un tembel care a sărit pe linie sau ceva de soiul ăsta. Într-o zi era unul atârnând de pe pod. Nu se putea hotărî. Păi, dacă-aș vrea să termin cu toate, aș face-o dracului în particular, n-aș bloca o întreagă rețea de căi ferate. Asta miroase a egocentrism, dacă mă-ntrebi pe mine, nu a lipsă de respect de sine. Omul ăsta n-ar trebui să-și facă de petrecanie, ar trebui să se ducă la *Britain's Got Talent*!

Și cam atât despre a ști mai multe despre sănătatea mintală!

— Compasiunea ta față de cei mai vulnerabili din societate e un lucru minunat! a glumit Clare printre hohotele de râs ale lui Kit la propriile comentarii.

Așadar, e un polemist, mi-am zis. Un provocator – pe scurt, un om pe placul inimii mele.

— Mă gândeam să folosesc acvabuz-ul când îmi expiră abonamentul, i-am spus. Tocmai și-au extins traseul până în St. Mary's și nu durează mai mult ca să ajungi în oraș.

— Am auzit că-i tare scump, a zis el.

Melia și-a luat telefonul ca să caute pe Google.

— E o reducere preliminară pentru abonamentele pe un an cumpărate din St. Mary's înainte de sfârșitul lui ianuarie. Ce ziceți, băieți?

— Un an e un angajament serios, a zis Clare.

Kit a luat telefonul de la Melia și s-a uitat la orar.

— La ce oră începi lucrul? m-a întrebat.

— La opt și un sfert. De luni până vineri. Nu-i prea diferit de voi, trântorii corporatiști, ce zici?

— Atunci, șapte și douăzeci pare ora potrivită. Ajunge la Waterloo la opt și cinci. Îmi ești în drum, aș putea trece pe aici la și zece.

Am intrat în joc.

— Și cinci, cu marjă de siguranță.

— Marjă de siguranță! Îți arăți vârsta, Jamie.

Clare a țipat, încântată.

— Că bine zici, Kit – devine un babalâc!

Nu cea mai măgulitoare remarcă – nu mi-a scăpat micul protest drăgălaș făcut de Melia –, însă nu puteam să-i port pică lui Clare pentru buna ei dispoziție. Chiar o stârnea perechea asta. În mod normal, până acum s-ar fi domolit, cooperând deplin cu șoaptele musafirilor despre chemarea unui Uber, dar în seara asta i-a implorat să mai stea, ținând morțiș să le împărtășească dragostea sa față de baladele sentimentale din anii ’80, ale căror clipuri de colecție au fost prezentate în mod ceremonios.

— N-ați auzit niciodată „Alone” al celor de la Hart?

Și-a lipit obrazul fierbinte de al meu când au început versurile și i-am simțit mușchii feței mișcând în vreme ce cânta. Am mimat și eu cuvintele vitejește, în vreme ce musafirii noștri își băteau joc de tunsoarea membrilor trupei, vorbind despre acea epocă de parcă ar fi fost elizabetană. Acum aveau amândoi ochii cât farfuriile și se legănau elegant. Costumați altfel, ar fi putut să fie în studioul lui Warhol, copii adulți unduindu-se în imagine în urma lui Edie Sedgwick, care dansa.

— Puneți-ne ceva ce vă place *vouă*! i-a îndemnat Clare când s-au terminat preferatele ei.

Melia l-a învins pe Kit și a ales un cântec de leagăn al unei vedete R&B, care în cele din urmă i-a venit de hac celei de-a doua perioade de vioiciune și, în sfârșit, un pic după ora două, s-au ridicat să plece.

— E grozav că te-am întâlnit, în sfârșit! mi-a spus ea la ușă, ca și cum ar fi auzit de mine de ani întregi, nu doar de câteva săptămâni.

— La fel. Sunt încântat că am avut ocazia să văd de aproape pielea ta faimos de elastică!

— Oh! a chicotit ea. Clare a *zis* că ești amuzant.

Printre îmbrățișările și pupicii pe obrajii fierbinți de la despărțire, gura ei a prins un colț al gurii mele.

— Sunt grozavi, nu-i așa? a zis Clare, la etaj. N-am vorbit serios despre babalâc.

— Oh, nu-mi pasă, am zis, gândindu-mă că mi-ar păsa doar dacă *aș fi* unul.

Oricum, mă săruta ca să-și ceară iertare, și n-aveam de gând să protestez la asta. În ultima vreme sexul nu era

nici frecvent, nici pasional, și trebuia să fie luat în orice spirit ar fi fost oferit.

Dar pe la jumătate s-a aprins un gând cumplit, de neiertat, înainte să-l pot opri, și mărturisesc că aproape mi-am ars globii oculari în acea flacără înainte s-o sting:

Păcat că ești tu și nu ea…

4

Ianuarie 2019

A DOUA ZI DIMINEAȚĂ, Clare a primit un mesaj de mulțumire de la Melia, care îi cerea numărul meu de telefon pentru Kit. Peste câteva minute a sosit un mesaj de la el, cu fotografia confirmării abonamentului lui la acvabuz:

Ne vedem mâine-dimineață la 7:20?

Primul meu gând a fost rușinos de copilăresc: *Asta a fost ideea mea, nu a ta,* cu toate că, prin definiție, era imposibil să-ți revendici proprietatea unei forme de transport public. Totuși, am fost neobișnuit de ofticat și, pe când Clare era la duș, mi-am cumpărat abonamentul pe un an cu 1.500 de lire.

— Am făcut-o, i-am zis când a revenit.

— Ce ai făcut?

— Am cumpărat abonamentul la acvabuz. Așa că nu va mai trebui să-mi auzi văicărelile despre tren.

— Oh, chiar așa?

Părea dezorientată, așa că a început să-și șteargă părul cu prosopul mai energic decât era nevoie.

— Ce-i? E vorba de bani?

Folosisem contul comun, creat acum un deceniu pentru cheltuielile casei. Conturile separate ne slujiseră bine până ce, în vara trecută, fusesem dat afară din zona sigură a funcționarilor, și economiile pe care le avusesem se topiseră repede. Acum intraserăm într-o zonă cenușie, discutată doar în termeni vagi: puteam să folosesc „orice" fonduri comune până ce câștigam din nou „cum se cuvine".

Clare și-a pus în jurul gâtului prosopul ud și și-a netezit părul de pe frunte. La rădăcină erau viermișori de argintiu.

— Plata pentru acele oferte unice nu poate fi recuperată, nu-i așa?

— E o problemă? Voi recupera banii pentru restul abonamentului la tren, am adăugat, cu o notă neașteptat de personală în voce.

— Nu, atâta doar că nu mi-am dat seama că ideea era să mai rămâi un an în acel loc de muncă.

Stătea în picioare în fața mea, cu fața scăldată în lumina naturală de la lucarna imensă; fără machiaj, pielea îi era marcată de o mulțime de riduri, o diagramă a vieții trăite, și mi-am zis, cu o tresărire: *Ce ciudat că îmbătrânim*! Am înțeles exact de ce se declarase deschisă la nou: timpul se apropia de sfârșit!

— Tot trebuie să ajung în oraș, orice slujbă aș avea după aceea, am subliniat. Nu există locuri de muncă mai ca lumea pe aici, după cum știm.

Când căutasem în cartier o slujbă provizorie ca aceea pe care o am acum în centrul Londrei, fusese o experiență deprimantă; în cele două dăți când fusesem chemat la interviu, fusesem respins ca supracalificat, învins de candidați care aveau pe jumătate vârsta mea.

Îmi dădeam seama că ea apreciază efortul meu de a o întâmpina la jumătatea drumului. A dat din cap, zâmbind.

— Ei bine, cred că e grozav că ai făcut schimbarea! Gata cu dramele trenului! Merge și Kit?

Știu că sună aiurea: nu-l cunoșteam decât de câteva ore, însă dintr-odată se dovedise un agent al schimbării în viața mea. Dintr-odată, ne angajaserăm să ne vedem o dată pe zi, poate de două ori, de luni până vineri, în tot restul anului.

— Da, și Kit.

Condițiile din acea primă dimineață nu se potriveau cu debutul strălucitor al navetei pe care poate că ne-o închipuiserăm. Mai întâi, era în miezul iernii și încă întuneric când Kit a ajuns în Prospect Square, la 7:05; răsăritul, când a venit, n-a avut mai mult efect decât o lampă cu abajur de sticlă jivrată cu becul pe terminate. Iar mirosul sălciu al fluviului era un pic respingător.

Vasul îmi era mai cunoscut de pe site decât din realitate. Ciudat cum poți să trăiești ani în șir lângă un fluviu celebru și să nu observi nimic legat de navele care circulă pe el în sus și-n jos. Era un catamaran de mare viteză, cu 150 de locuri, numit *Boleyn* (și celelalte din flotă erau numite după regine victime din dinastia Tudorilor) și, în comparație cu trenul, era ca un palat. Mult spațiu, scaune mari de piele. Un bar. Televizoare care prezentau știrile.

— Prima zi din restul vieții noastre, nu-i așa? a zis Kit, ca o zeflemea generală, dar îmi dădeam seama că e la fel de încântat ca mine că schimbaserăm așa de brusc ceva fundamental.

Arăta ca scos din cutie, cu un palton de lână care părea scump și o geantă ca de poștaș, din piele fină, atârnată pe umăr. Lângă el, cu blugi și canadiană North Face, mă simțeam sărăcăcios, o relicvă pierde-vară din anii ’90.

— Sper că respectă orarul, a adăugat el, pe când motoarele porneau și începeam drumul atât de lin, încât era dezamăgitor.

Luminat de farurile puternice ale vasului, fluviul avea exact culoarea unui espresso lung fără lapte.

— Am un șef nou, căruia îi place să înceapă săptămâna cu un „discurs motivațional” la opt și un sfert. Te scrie într-un registru dacă întârzii; parcă am fi încă la școală.

Așa cum aveam să aflu, pentru Kit, munca era un rău necesar. Nu manifesta niciun strop din mult-lăudata „pasiune” la care generația sa fusese învățată că are dreptul – și care i se cerea și generației mele, dacă voiam măcar să intrăm în competiție.

— E o firmă de asigurări, nu? Trebuie să primiți beneficii mari? Asigurare auto, chestii de-astea?

— N-am mașină, amice, a zis Kit.

— Bine, atunci asigurare de viață?

— Păi, mda, Melia ar căpăta o avere, dar nu ne e de folos niciunuia dintre noi, de vreme ce am de gând să rămân în viață.

— Asta avem de gând cu toții. Pensie? Lasă-mă să ghicesc, n-ai de gând să îmbătrânești? Bine, n-o să mai vorbim niciodată de avantajele tale.

La asta a râs. Râsul lui era o armă automată, trăgând rafală după rafală după ce te așteptai să se oprească, și în vreme ce capetele se întorceau spre noi, am simțit o satisfacție ca de școlar că stau lângă puștiul cel mai mișto.

Ajunseserăm deja la Woolwich, unde au urcat alți navetiști. Îmbarcarea era rapidă, căci echipajul era iscusit. Era o ceată de oameni avuți: îmi dădeam seama că sunt singurul lucrător cu salariul minim pe economie de pe navă – în afară de tipul care servea cafeaua –, și i-am spus asta lui Kit.

— De cât timp lucrezi în…

— Catering? E o chestie recentă, doar de patru-cinci luni. Înainte de asta m-am ocupat de marketing, comunicare internă, însă firma la care lucram era în nordul Londrei și naveta era o întreagă poveste. Northern Line[9], știi tu.

— O, da, claustrofobia. Cum ajungi să te alegi cu ea?

Făcea ca asta să sune ca sifilisul sau așa ceva, un rezultat al promiscuității.

— Poate fi o chestie posttraumatică, poate fi moștenită. Terapeutul la care mergeam mi-a spus că la oamenii care au nevoie acută să-și apere spațiul personal există cel mai mare risc să apară.

Și-a rotit umerii, arătând spre scaunele încăpătoare și culoarele late.

— N-aș crede că va fi vreo problemă cu asta aici.

Am fost turiști în prima zi, eu și Kit. Spuneam numele cartierelor și clădirilor pe care până atunci nu le mai văzuserăm decât de pe uscat, dezorientați de bunăvoie de meandrele fluviului care uiți că există când călătorești pe străzi sau pe sub pământ; sau bifam podurile, unul câte unul.

— Ai trecut vreodată pe Millenium Bridge când era încă Wobbly Bridge[10]? l-am întrebat, înainte să-mi amintesc că pe atunci trebuie să fi fost copil.

Londra brută, nesofisticată, pe care mi-o amintesc de când aveam douăzeci de ani, nu însemna nimic pentru cineva care la douăzeci de ani avea la dispoziție Wi-Fi. Întâlnisem o droaie dintr-ăștia la vechiul meu loc de muncă, copii care cresc fără să știe ce înseamnă să te sacrifici, să-ți faci datoria, și care, lucru explicabil, mă priveau ca pe un bășinos bătrân.

— Sfinte Dumnezeule, parc-aș fi tatăl tău, bombănind despre vremurile apuse!

— Ba nu ești deloc ca el, a zis Kit, mohorât. E ratatul rataților.

— Chiar așa? În ce fel?

— Oh, în o grămadă de feluri! Cum ar fi, când a murit mama, a vândut casa și a cheltuit tot la pariuri. A trebuit să locuim cu bunica.

— Uau! Îmi pare rău!

— N-ai de ce. Acum nu mai am nimic de-a face cu el. Nici Melia nu-și prea vede părinții, așa că întotdeauna

glumim că suntem orfani.

Cam sumbră glumă, mi-am zis.

— Ai tăi mai trăiesc? m-a întrebat.

— Tata, da. Ne împăcăm destul de bine. E mai apropiat de sora mea, Debs, locuiesc în același oraș și ea i-a oferit nepoții, chestie care îmi convine de minune. Iar ai lui Clare sunt grozavi. Tocmai ne-am întâlnit de Crăciun – întotdeauna îl petrecem acasă la ei, în Edinburgh.

— Unii sunt norocoși. Dă-te un pic înapoi, bătrâne, te rog!

M-a împins ușurel în spate cu brațul.

— Îmi strici priveliștea spre St. Paul's.

— S-a făcut, fiule!

Era ceva patern acolo? Fie și o fărâmă de înlocuitor? Sau a fost rivalitate de la bun început?

Dumnezeu știe. Pe atunci eram, pur și simplu, încântat că nu mă lupt cu asfixia înghesuielii din trenul cu care făceam naveta.

La locul meu de muncă, Kit ar fi fost veteranul. Cu toate că angajații foloseau zilnic Waterloo Station, niciunul dintre ei n-a știut despre ce vorbesc când am pomenit de „Waterloo Sunset".

— Terry și Julie, vineri seara? Nu știți formația Kinks? Spuneți-mi că măcar de Beatles ați auzit?

(Auziseră de Beatles.)

Șefa mea, Regan, avea douăzeci și patru de ani și era din Midlands. Era o exponentă a acelei conturări ciudate a feței pe care și-o fac tinerele, ca machiajul de scenă, așa că nu pot spune cu mâna pe inimă cum arată, în afară de faptul că are părul castaniu, ochii căprui și e solidă. Nu erau nici optsprezece luni de când locuia în The Smoke[11] și era obsedată – cel puțin dimineața, după ce vedea știrile – de numărul „nelegiuit" de omoruri din Londra: recenta înjunghiere a unui adolescent care livra pizza o preocupase zile întregi. Slavă Domnului, considera că bucata noastră din Belvedere Road, SE1, e civilizată, chiar cool, cu proliferarea hipsterilor printre turiști și navetiști, studenții locali și locatarii blocurilor noi și strălucitoare.

Cafeneaua era la parterul unei clădiri neglijate din aceeași perioadă cu Prospect Square, cu o vitrină mare în față, alcătuită din nouă ochiuri de geam. (Odată, noaptea, cineva a desenat cu spray pe sticlă un joc cu zero și X. Zerourile au câștigat.) Bugetul pentru decorare trebuie să fi fost de cinci lire, cioburi de oglinzi vechi și obiecte făcute din scoici pe care le găsești prin tomberoane, și perne peste tot – acela era elementul de confort al zonei (în toate lunile de când lucram acolo, nu știu să fi fost curățate). Oamenii veneau pentru cafeaua noastră artizanală, dar serveam și foietaje și „făceam pe loc" un meniu restrâns de sendvișuri. În timpul liber, Regan punea pe Instagram artă din spuma de pe *latte.*

N-o fac pe snobul aici. Nu vreau să spun decât că nu eram chirurgi. De fapt, ustensilele noastre aveau pe ele eticheta IKEA și singurul cuțit ca lumea îl adusesem de acasă, cele de aici fiind prea tocite ca să taie șunca pe care o foloseam la cel mai bine vândut sendviș, șuncă și smochine pe pâine de casă. Tratam cu aplomb micile probleme, cum ar fi celularele care o luau razna sau Wi-Fi-ul care tot pica, știind că nimic din toate astea nu conta și că, la sfârșitul turei, aveam să plecăm de acolo fără să purtăm nicio responsabilitate. Singurele noastre înfruntări erau bătălii pe tema muzicii, și îmi amintesc că Regan învinsese, cu Billie Eilish, când a sunat Clare, pe la jumătatea dimineții.

— Cum a fost naveta pe râu?

— Minunată! Ca la clasa întâi. Mă simt alt om.

— O, mă bucur! Bine că nu te simți altă femeie!

— Ha!

Cu toate că mă uitam la Regan, care făcea un coșuleț cu foietaje plin din două pe jumătate goale, mi-a venit brusc în minte Melia sâmbătă seara, felul în care picioarele ei se iveau din pantalonii scurți pe canapeaua de vizavi, albe sub colanții transparenți.

— Că tot sunt la telefon… Tocmai am primit un e-mail de la Vicky Jenkinson.

— Care Vicky?

— Instructoarea ta pentru carieră.

În vocea lui Clare se strecurase o undă de exasperare.

— Zice că n-ai programat ședințele și vrea să te avertizeze că face rezervările cu mai mult de o lună înainte.

— Bine, o să mă ocup de asta.

— De fapt, nu vreau să pară că te controlez, însă…

Din experiența mea, atunci când cineva zice că nu vrea să pară într-un anumit fel, de obicei intenția este de scuză, nu de negare.

— Însă?

— Deja am pus în locul tău niște date în agenda ei, doar provizoriu. Sper că e în ordine.

— Bine.

Nu prea avea importanță, întrucât bănuiam deja că singura carieră care o să beneficieze din această tranzacție avea să fie a doamnei Jenkinson.

Când am închis, am întins mâna ca să împiedic răsturnarea pe podea a unui turn de pahare de luat pe drum, care se înclina.

Pe drum spre casă, toate au alunecat în sens invers, așa cum are obiceiul naveta. Nu-mi mai văzusem orașul de pe apă seara și eram fermecat de miile de becuri de un albastru intens aflate pe South Bank și, în clădirile de birouri, de luminile de pe tavan din birourile comune, puternic reliefate și frumoase ca niște instalații artistice.

Kit a urcat la Blackfriars și a luat de la bar două sticle de Peroni înainte să mi se alăture, cu aerul cuiva a cărui zi de-abia acum începea cu adevărat. Dat fiind că n-o făcusem de dimineață, citeam instrucțiunile pentru avarii, și am strecurat în buzunarul din față cartonul laminat când a împins berea spre mine.

— Doar nu citești instrucțiunile pentru avarie, m-a zeflemisit el, scoțând-o pe a sa din buzunar și citind tare pe un ton ironic: „Echipajul dumneavoastră are antrenament la procedurile de urgență…” Păi chiar sper asta, la dracu’!

— Nu-i de glumă, am zis. E clar că n-ai auzit de dezastrul lui *Marchioness.*

A sorbit din bere.

— Nu. Ce a fost?

— O ciocnire. În optzeci și nouă. S-a întâmplat în primul an în care locuiam aici.

Și, uite-așa, am reluat dinamica de dimineață. (Poate că ar trebui să-i propun instructoarei mele de carieră să devin ghid turistic? Bănuiam că asta nu s-ar fi potrivit cu instrucțiunile lui Clare.) După ce i-am pleoștit euforia de după orele de muncă cu povestirea celui mai grav

accident cu morți de pe Tamisa ai cărui martori încă mai trăiesc, m-am apucat să-i împărtășesc alte perle istorice.

— Știai că Thames Tunnel este acum undeva sub noi? A fost primul tunel subacvatic din lume. Londra e orașul cu cele mai multe tuneluri din lume. E construit pe lut.

— Am fost în tunelul pietonal, a zis Kit pe când ne apropiam de Greenwich la sud, cu Millwall la nord. Și tu, Jay, ai putea să intri acolo?

Probabil că se gândea la ce vorbiserăm de dimineață despre claustrofobie. Pot zice asta în favoarea lui Kit: spre deosebire de mulți din generația lui, punea întrebări, era interesat de ceilalți oameni.

— Aș putea să intru oriunde, doar că s-ar putea să nu-mi placă.

De fapt, *fusesem* odată în Greenwich Foot Tunnel, mai demult. Pe la douăzeci și ceva de ani, câțiva dintre noi alergaserăm prin țeava lungă și îngustă, prea prinși în întrecere ca să ne mai sperie descoperirea faptului că e de două ori mai lung decât arată de pe mal.

— Dacă n-ar fi prea aglomerat, știu că n-aș avea nicio problemă, aș putea să fug.

— De ce anume să fugi? a întrebat Kit.

— De nimic. Aș vrea doar să ajung înapoi afară, pe pământ.

S-a gândit la asta.

— După cum văd eu lucrurile, e mai sigur acolo decât aici, sus.

M-am uitat la el.

— De ce n-ai fi în siguranță aici, sus?

A rânjit arogant.

— Vizibilitatea, amice, știi ce zic?

Nu știam și, cum el s-a întors spre telefon și a început să chicotească la ceva de pe Twitter, m-am pomenit cu gândurile prinse în capcană în lumea tubulară aflată mult mai jos de noi. Pe lângă tunelul pietonal, mult mai jos, era DLR-ul[12] dintre stațiile Cutty Sark și Island Gardens. Îmi era mult prea ușor să-mi imaginez îmbulzeala de sub noi din acest moment, ținuți într-un tunel întunecat la un semafor pe roșu pentru că un incident de la ora de vârf din față făcuse să se oprească toată turma mișcătoare. Oare se iveau broboane de transpirație pe sub straturile de haine de iarnă, în vreme ce navetiștii își dădeau seama cu neplăcere că sunt închiși

acolo, cu motoarele straniu de nemişcate? Oare începeau să se întrebe – sau unul pe altul – „Ce se întâmplă? De ce nu ne mişcăm?” Oare exista cineva acolo, jos, a cărui minte, la fel ca a mea, se învârtea mai repede, spre teroare, cineva care gândea: „Când o să rămânem fără oxigen?”

— E vreo problemă?

Kit și-a mijit ochii spre mine, mai mult curios decât îngrijorat. A lăsat jos telefonul.

— Arăți ca și cum ai avea o reacție alergică la berea aia.

— Sunt bine. Mai vrei una?

— Apune soarele la vest?

Dar, observând cât de repede înaintaserăm – pe apă nu erau stopuri defecte –, a propus să mergem mai bine la „Hope & Anchor”, barul cel mai apropiat de St. Mary’s Pier, aflat pe aleea de lângă râu care ducea spre est.

Cu sistemul meu nervos care, înainte, confunda Northern Line cu tranșeele de pe Frontul de Vest, n-am intrat niciodată într-un bar la ora de vârf pentru altceva decât o singură votcă dublă, care încetinește pulsul, și era emoționant să mă supun acestui ritual al navetistului – sau un drept, cum l-ar fi văzut Kit. În ciuda faptului că nu locuia în zonă decât de o jumătate de an și că intrase în bar de mult mai puține ori decât mine, discuta cu angajații folosind prenumele.

— Un loc plăcut vara, i-am spus pe când ne așezam în nișa adâncă de deasupra apei. Știai că e o veche speluncă de contrabandiști?

A pus halba pe masă.

— Cu ce făceau contrabandă? Cu droguri?

— Mai degrabă lână. Din pricina taxelor mari. Dacă te uiți la lumina zilei, sunt spânzurători care atârnă deasupra apei.

— Ce sălbăticie.

În timp ce alcoolul îi înroșea fața, Kit devenea răutăcios.

— Deci, Jamie, *tu* ai făcut vreodată ceva ilegal?

— Adică?

— Știi tu, chestiile obișnuite.

— Nu știu ce este pentru *tine* obișnuit, dar îmi închipui că răspunsul este da. Stai un pic, doar nu mă recrutezi în vreo celulă de tipi care fac bombe, nu?

— Nici vorbă.

Și-a ciocnit paharul de al meu cu atâta forță, încât am crezut că se vor sparge, dând drumul acelui râs ca o mitralieră care a făcut niște fețe să se întoarcă spre noi și să se îndulcească la vederea unei astfel de veselii.

— Și Clare pare să știe de glumă.

— Păi, asta a fost hotărârea ei de Anul Nou. Să încerce lucruri noi. Oameni noi.

— Să încerce oameni noi? Înțeleg.

A mișcat din sprâncene.

— De ce nu sunteți căsătoriți? Credeam că e mai bine pentru cei bogați să se căsătorească, din motive legate de taxele de moștenire?

— Nu suntem din genul celor care se căsătoresc.

N-am subliniat că, de fapt, Clare e cea bogată, nu eu, și era destul de limpede de ce: voiam ca el să mă admire. Să mă invidieze. Să creadă că am ceva ce el nu are, pe lângă o arhivă de fapte istorice.

— Nici nu știi ce norocos ești, amice, să poți face orice ai chef fără să-ți faci griji în privința facturilor. Dacă eu aș lucra într-o cafenea, n-aș fi în stare să plătesc chiria. N-aș fi decât un ratat.

Era același cuvânt pe care îl folosise ca să-și descrie tatăl în acea dimineață. Pe față i-a apărut o expresie pe care aveam să ajung să i-o cunosc ca specifică: pe jumătate părtaș la conspirație, pe jumătate torționar. Un soi de expresie ciudat de supărătoare. Când s-a ridicat în picioare ca să mai aducă un rând, mi-am notat în minte să nu-mi fac niciodată un dușman din Kit Roper.

5

27 decembrie 2019

SUB CERUL de un alb luminos, fluviul licărește argintiu, ca și cum i-ar fi fost schimbată imaginea pentru sărbători. Un acvabuz apare dinspre est, aerodinamic și cu carena joasă: *Seymour.* A treia nevastă a lui Henric, regină doar un an. Văd siluetele stând deja la coadă pe culoar pentru debarcare la Westminster, nerăbdătoare să înceapă un nou schimb în care fac bani pentru alți oameni – sau poate îi cheltuiesc în numele cine știe cărui minister. Am unul dintre acei fiori puternici, decorporalizați: *Chiar se întâmplă. Chiar sunt eu cu doi detectivi de la Poliția Metropolitană*! Simt brusc un junghi de spaimă. Oare mă descurc bine? Dacă nu procedez cum trebuie, o să fiu arestat și băgat într-o celulă cu un gangster sau un pedofil?

— E vreo problemă, Jamie?

Clipesc ca să alung lumina orbitoare și îmi trec o mână peste ochi.

— Nu-i nimic.

Îngrijorat, probabil, că îmi pierd concentrarea când abia am început, Merchison îl trimite pe Parry după cafea și, de cum rămânem singuri, atmosfera se schimbă vizibil. E ca profesorul care îl alungă pe bătăuș ca să mă elibereze de propriul instinct de salvare a aparențelor.

„Acum poți să te simți destul de mult în siguranță ca să spui adevărul.”

— Ce grad ai? îl întreb. Inspector sau așa ceva?

Dar se dovedește că e simplu agent, la fel ca Parry. Atunci, asta nu poate fi o investigație prea importantă, îmi zic, îmbărbătat.

— Uite ce-i, orice păreți să fi hotărât în privința lui Kit și a mea, nu suntem siamezi. În cele mai multe săptămâni nu-l văd decât pe vas.

El răsucește între degete pixul, un baston în miniatură.

— Așadar, *nu* sunteți prieteni apropiați, cum crede doamna Roper?

— Depinde cum definești „apropiați”.

Mi-aș dori să am o transcriere a interogatoriului Meliei. Să știu ce a dezvăluit, ce anume a ales să treacă sub tăcere.

— Ne-am întâlnit uneori în weekend, ca perechi. Băutură, cină, înțelegi. Și, uneori, bem ceva pe vas după serviciu.

— Ați continuat să beți pe vas luni, așa-i? Înainte de cearta violentă dintre voi?

— Am mai dat pe gât un ultim pahar sau două, da.

Bate cu pixul în carnet, lăsând mici semne pe pagină.

— Domnul Callister și doamna Miles erau cu voi, ai spus?

— Da, însă amândoi au coborât înaintea noastră. Gretchen locuiește în Surrey, iar Steve, pe peninsula Greenwich.

Nu te gândi la peninsulă!

Apartamentele, dormitoarele, tainele.

Simt că roșesc.

— După aceea nu mai este decât o stație înainte de St. Mary's. Eram ultimii pe vas.

— Printre ultimii, mă corectează cu blândețe Merchison. Așa cum spuneam, mai este un martor, cu care am vorbit deja. Nu m-aș supăra dacă relatarea ta s-ar potrivi cu a lui.

Nu-mi place presupunerea lui că povestea acestui străin fără nume este reperul după care trebuie să fie judecate celelalte. Nu-mi place nici propria amintire incompletă: nu-mi amintesc să fi observat pe nimeni altcineva în afara echipajului după ce Steve a coborât de pe vas. Știu că de-abia atunci scena a devenit urâtă; înainte de asta fusesem bine-dispus, chiar gălăgios. Iese la iveală o amintire de mai devreme în seara aceea, când eram încă la bar: „Crăciunul", am declamat cu exagerare de bețivan, „perioada de bunăvoință față de toți oamenii – sau, cel puțin, așa nădăjduiesc oamenii…"

Of, Doamne! În zilele noastre trebuie să-ți cântărești publicul înainte să faci glume de-astea. Trebuie să ai grijă să nu te filmeze cineva cu telefonul. Asta s-a întâmplat aici? Celuilalt pasager i s-a părut atât de jignitor ceva ce am spus noi, încât ne-a *filmat*?

Nu, asta-i o nebunie. Haide, zău!

— Pasagerul cu care ați vorbit e bărbat sau femeie? În privirea lui Merchison e o licărire involuntară când zic

„femeie”, așa că mă reped imediat: Cine e? Cum o cheamă?

Pixul e nemișcat în strânsoarea lui.

— Știi că nu-ți pot spune asta.

Ba nu știu deloc. La televizor, detectivii îi momesc tot timpul pe cei interogați cu mărturii de la persoane cărora le spun numele fără probleme, și aduc acest argument.

— Aia-i la televizor, Jamie, zice el cu o mică demonstrație de bunătate. Asta e în realitate.

— Spune-mi cel puțin ce a zis despre mine și Kit! De ce ați vorbit cu ea înaintea oricui altcuiva? Înainte să vorbiți cu *mine,* aparent ultima persoană despre care ați stabilit că l-a văzut în viață. N-are niciun sens – doar dacă…

Doar dacă *ea* s-a dus la ei. A doua zi, a luat legătura cu cei de la poliție ca să raporteze cearta noastră ca suspectă. Asta trebuie să fie. „Am văzut doi tipi încăierându-se și voiam doar să mă asigur că nu s-a întâmplat nimic rău…”

— O să ne întoarcem la asta, zice Merchison. Hai să vorbim mai întâi despre ceilalți doi amici ai voștri. Steve și Gretchen. Cum se potrivesc în poveste?

Am o senzație de răsucire urâtă în măruntaie în vreme ce bubuitul din piept se iuțește, îmi fură răsuflarea.

Îmi zic: *Nu-mi place asta.*

6

Februarie 2019

UNA DINTRE BUCURIILE navetei fără riscul de a-mi pierde mințile era faptul că puteam să-mi satisfac curiozitatea față de cei din jur, să savurez nepotrivirile din felul în care se arătau lumii. Bărbatul cu ghete lustruite, confecționate manual, și șosete de mătase de culoarea albăstrelelor, dar cu părul în neorânduială, ca al unui vagabond; bărbatul mai tânăr, cu costum ieftin, cu un rucsac din vinilin din care a scos o cutie cu fructe tropicale tăiate perfect; și femeia care purta mănuși de piele maro cu paspoal verde și al cărei păr negru, lins, avea vârfurile răsucite în sus și vopsite roz. Ajungeai să împerechezi fețele de dimineață cu cele de seară, ca un joc de perechi: dimineața, însuflețite de hotărâre sau, cel puțin, de încordare nervoasă, seara, prăbușite de epuizare sau de ușurare.

Kit – ce surpriză! – nu era un observator mut. Arunca observații, profitând de cea mai mică reciprocitate ca să înceapă un pic de taifas. Curând, am învățat că era atras de o impresie de viață grea: la Steve, care urcase într-o dimineață la North Greenwich, îl atrăsese ceva din felul în care se trântise pe locul din dreptul nostru, dincolo de culoar, ca și cum ar fi fost în picioare toată noaptea și abia acum i se oferise odihna.

— Peninsula e un loc bun în care să locuiești, așa-i? a întrebat Kit. Ești într-unul dintre turnurile alea noi?

Fără să aibă nevoie să mai fie poftit o dată, nou-venitul s-a lansat într-o lungă jelanie, că trebuise să lucreze acasă în săptămâna trecută și îl înnebunise zgomotul construcțiilor.

— Se pare că tot complexul o să fie terminat în douăzeci de ani, așa că e în ordine.

— Așadar, o să-ți faci monetarul și o să ieși la pensie bogat. N-ai niciun pic de compasiune din partea mea, a zis Kit.

— Mda, poate, dar o să mai am auzul întreg? O să mai am *sufletul*?

Rânjind unul la altul, s-au prezentat și și-au pus telefoanele în buzunare, semn că vor să stea mult timp la taclale. Așezat pe locul de la fereastră și mascat de umărul răsucit al lui Kit, m-am uitat dintr-o parte la Steve. Se apropia de patruzeci de ani, avea umeri lați, cărnoși, și era foarte miop – când și-a scos ochelarii ca să le șteargă lentilele, a fost o surpriză cât de mari îi erau ochii și ce culoare strălucitoare aveau, verde-cenușiu. Vorbea pe nas. Spre deosebire de Kit, a cărui dicție era clară, parcă vorbea printr-un grilaj.

— Cu ce te ocupi? l-a întrebat Kit după zece minute de discuție ambițioasă – unii ar putea zice „fabuloasă" – despre demararea afacerii cu scutere electrice a prietenului unui prieten, în care spera să intre după ce scăpa de datorii.

— Lucrez la Finer Consulting. Comunicații interne.

— Nu-i specialitatea ta, Jamie?

— A fost.

Aplecându-mă în față, am început să explic că îmi părăsisem slujba în urma unei alerte legate de sănătate, dar era evident că Steve credea că orice poveste aș colporta eu, aș fi fost înlăturat oricum destul de repede, din pricina vârstei. (Era aproape sigur să aibă dreptate: în presă, cincizeci de ani înseamnă șaptezeci.)

— Jamie locuiește într-una dintre casele alea uriașe din Prospect Square, în St. Mary's, i-a spus Kit, așa că trebuie să fi făcut *ceva* cum trebuie.

Nu mi-am dat seama dacă asta era ca să mă apere sau să mă acuze, însă Steve a zis că nu cunoaște deloc St. Mary's și subiectul a fost abandonat în favoarea poveștilor despre războiul cu mahmureala.

În dimineața următoare, când Steve s-a așezat pe același loc învecinat, Kit i-a povestit despre serviciul de seară pe care îl prinsesem, ceea ce a dus la o mișcare spre cele două perechi de scaune aflate față în față lângă bar și la o rundă de Peroni pentru trei. Descoperind că amândoi fumează, s-au dus pe punte la o țigară. Când s-au întors, vioi, de parcă descoperiseră aerul curat, am avut ridicola impresie că fusesem dat deoparte, ca și cum cineva îmi furase de sub nas prietenul în curtea școlii.

— Ia te uită la noi! a zis Kit.

— Asta-i viața, mama ei! a fost de acord Steve.

Ne dăduse un nume, a zis Kit: șobolanii de apă.

— Nu este un bar cu numele ăsta? am zis.

— Este? Cu atât mai bine!

Mai aveau puțin și își plesneau palmele în aer, înainte să-și schimonosească fețele și să imite ronțăitul rozătoarelor. Am presupus că, dat fiind că Steve cobora cu două stații înaintea noastră, cel puțin n-avea să ni se alăture la „Hope & Anchor”, care de-acum devenise, inevitabil, o escală în naveta pe râu Jamie-și-Kit.

În acele prime săptămâni, Kit o pomenea rar pe Melia. În fiecare seară, în vreme ce eu îi trimiteam lui Clare un mesaj cu ora de sosire și negociam treburile legate de cumpărături și gătit care ne așteptau, el nu lua legătura cu iubita; ba chiar l-am văzut că îi respinge apelurile, oferindu-ne mie și lui Steve strâmbătura din serialele comice a bărbatului îndelung suferind care se ferește de scorpia lui. Între timp, Clare transmitea plângeri din cealaltă direcție, cu toate că într-un fel din care era imposibil să-ți dai seama dacă acea critică era a ei sau a Meliei.

— Ai văzut ce uimitoare e ea, dar el nu-i dă nicio atenție. Ce tâmpit!

— E unul dintre bărbații care pun pe primul plan farmecul oamenilor noi, am zis. Poate că e pregătirea de actor. Fiecare situație este o audiție, o invitație la aprobare. Mă mir că ea își dorește măcar atenția lui. Sunt împreună de aproape tot atâta timp ca noi.

Dacă asta implica faptul că eu nu-mi doream atenția *ei,* Clare a luat asta în sensul bun, aranjând voioasă o nouă întâlnire a noastră în patru. Eu și Kit am debarcat la Woolwich ca să ne întâlnim cu ea și cu Melia într-un nou restaurant care răsărise într-o fabrică dezafectată, unde am exterminat *pho*[13]*, roti*[14]*, ramen*[15]*,* fenicul opărit cu urină de struț (nu cu adevărat, doar vă provoc) și cocktailuri cu rămurele de busuioc thailandez servite în căni pentru camping emailate, cu paie de hârtie vărgată. În ciuda – sau datorită – prețurilor mari și acusticii care te punea la grea încercare, locul era ticsit, simplul fapt că reușeai să obții o masă fiind destul ca să aducă un val de endorfine.

Ne-am așezat ca la prima întâlnire, două cupluri față în față, Clare în fața lui Kit și eu în fața Meliei.

— O să le spun clienților mei de locul acesta, a zis Melia, sorbind din pahar. Dacă își iau un apartament pe peninsulă, pot să sară pe vas și să vină aici la cină. Să facă din asta un mic voiaj.

Clare a dat din cap.

— Poate că în curând o să fim ca Brixton Village[16].

— Sper, o să fie mai ușor să faci rost de cocaină, a zis Kit și Melia i-a tras o palmă în joacă.

— Uite cum mă agresează! a apelat el la mine cu un zâmbet strâmb.

— Există bărbați care ar plăti gras pentru o palmă de la domnița ta, am zis, ceea ce nu era altceva decât adevărul, pentru că Melia arăta destul de bine ca să atragă privirea celor mai mulți dintre bărbații care treceau pe acolo, dacă nu a tuturor.

De această dată picioarele nu-i erau expuse, însă alte atracții erau: părul ei ca smoala era ridicat, dezgolind o ceafă albă; își scosese blazerul de la serviciu, dând la iveală o bluză cu decolteu destul de mare ca să alunece de pe un umăr, care lăsa la vedere o bretea dantelată a sutienului negru.

Eu mă îmbrăcasem un pic mai elegant pentru această ocazie, ba chiar mă tunsesem în pauza de prânz și mă dădusem cu apa de colonie franțuzească scumpă dăruită de Clare la ultima mea zi de naștere.

Mi-am dat seama că acum Kit răspundea la ultima mea remarcă repetând o întrebare:

— Cât de mult ai zice? Destul ca să rezolve un împrumut pentru studii?

— Oh, cu siguranță!

Sincer să fiu, habar n-aveam cât înseamnă un împrumut mediu pentru studii. Învățasem deja să nu mă refer la nedreptățile financiare ale diferenței noastre de vârstă: de exemplu, dacă spuneam că fusesem la universitate când încă era gratuită – ba chiar primisem bursă –, aș fi declanșat o tiradă înverșunată.

Mai puțin familiarizată cu primejdia, Clare a început să-i povestească de cheltuielile din studenția sa, lăsându-mă să mă dedic Meliei și adorabilei ei priviri aurii.

— Așadar, tu ce mai faci, Jamie?

Cu o apăsare pe „tu”. S-a aplecat un pic de tot în față.

— Pe drum încoace, mă gândeam că nu știu aproape nimic despre tine. Am impresia că ești acaparat complet

de Kit. Îmi imaginez cum stă cuibărit lângă tine pe vasul acela.

Am rânjit.

— Te asigur că nu-i nicio cuibăreală.

— Zice că știi tot soiul de chestii. Despre râu, despre clădiri. Despre toate barurile vechi.

Am zâmbit.

— Ei bine, studiez de-o viață *chestiile* alea.

Mă uitam cum capătul paiului de hârtie începe să se descompună pe buza ei de jos, făcând-o să ciugulească bucățelele ude cu unghiile date cu ojă neagră mată.

— Cum te descurci la Hayter Armstrong?

— Oh, grozav! Îmi place să văd toate apartamentele alea uimitoare, mai ales cele de pe mal. Terasele pe care poți să stai și să te uiți la apă.

— Ești norocoasă să lucrezi la capătul superior al pieței închirierilor.

— Nu așa de norocoasă ca atunci când aș locui într-unul dintre ele, a zis, cu un gest exagerat de autocompătimire feminină.

Am ridicat o sprânceană.

— Unele dintre ele nu sunt ocupate, nu? Te-ai putea întoarce după program să stai acolo. Alege-ți preferatul și întâlnește-te acolo cu Kit! Culcă-te pe canapeaua altora și bucură-te pe gratis de priveliștea lor! Rămâi peste noapte!

Îmi amintesc că făcusem un comentariu asemănător când o cunoscusem pe Clare și ea insistase că practicile obscene despre care se știa că le practicau agenții imobiliari fuseseră scoase demult în afara legii.

— Ce idee strălucită!

Pe fața Meliei a apărut un zâmbet ca o lumină care străpunge norii.

— Dacă sunt prinsă cu mâța-n sac, o să-i spun lui Clare că totul e din vina ta.

— O să neg, am zis și ne-am zâmbit larg pe deasupra rămuricilor de busuioc.

— Care e povestea familiei tale, Melia? Ai o culoare a ochilor foarte neobișnuită.

— Jumate jaguar, jumate leu, a răspuns ea cu umor sec, și râsetele noastre au întrerupt conversația partenerilor noștri.

În expresia lui Clare era o undă de ușurare, am văzut imediat, și am știut că trebuie să mă aștept la plângerea

care a venit mai târziu, la un pahar de vin în bucătărie, înainte de culcare.

— Kit se ambalează ușor când vine vorba de bani, ai observat?

— Sigur că am observat, am zis. E foarte ambițios.

Clare a oftat.

— Toți tinerii de la serviciu sunt. Vor mai mult, mai mult, mai mult, și apoi se simt persecutați dacă nu capătă asta. Richard zice că această generație a fost crescută astfel încât să se aștepte ca totul să-i fie înmânat pe tavă și e foarte afectată dacă nu se întâmplă așa.

A tăcut un pic, privind în jur la bucătăria sa elegantă din lemn de soc și gresie, mutată de la subsol la parter înainte de apariția mea ca să poată profita de ferestrele înalte și de proporțiile elegante. Scaunele erau desperecheate cu istețime, printre care acel Shaker[17] *antique* acoperit cu piele de oaie pe care ea îl alegea întotdeauna.

Mi-am zis, un pic lipsit de loialitate: *Tu n-ai primit toate astea pe tavă*?

— Însă Kit e cel mai înverșunat din câți am întâlnit, a continuat ea. Ar fi trebuit să-l auzi în seara asta, vorbind de parcă ar crede că există o Ligă Anti-Roper care se întrunește în fiecare săptămână ca să viseze noi căi de a-i pune bețe în roate.

— Trebuie să recunoști că viața *este* mai grea pentru ei decât a fost pentru noi, am zis cu cât de multă – sau puțină – delicatețe îmi îngăduiau cele patru cocktailuri și paharul mare cu vin roșu. Din pricina oamenilor ca tine, care saltă prețurile proprietăților.

A zâmbit cu superioritate.

— Așa, dă vina pe agenții imobiliari pentru toate relele de pe lume! Noi nu propunem decât ceea ce sunt gata să plătească clienții.

— Ăsta-i noul slogan de la Hayter Armstrong?

— Ha! Dar, serios acum, cum își permit Kit și Melia stilul lor de viață? Se vaită de sărăcie și evident au toate acele datorii, și totuși se îmbracă atât de bine și ies tot timpul în oraș. Kit a făcut aluzie la obiceiul de a consuma cocaină, nu? Asta nu poate fi ieftin.

— Cred că ceea ce se întâmplă este că își cheltuiesc salariile în clipa în care sunt plătiți și apoi pun restul lunii pe carduri de credit, am zis. Trăiesc așa cum cred ei că au dreptul, nu așa cum își pot permite.

Ochii lui Clare au fulgerat.

— Nu e felul în care eu mi-aș dori să-mi ruinez finanțele.

În disprețul ei era un strop de superioritate care m-a zgândărit.

— Ca să fim drepți, ei n-au primit o casă de la părinți.

N-a zis nimic, cu toate că ar fi fost iertată dacă obiecta la brusca mea milă, dată fiind indiscutabila ușurință cu care beneficiasem eu de generozitatea părinților ei în toți acești ani. Brusc, părea cu neputință să ne fi descurcat atât de mult timp cu acest dezechilibru fundamental. Dacă nu aveam să mă reinventez în mod corespunzător în intervalul de timp pe care ea îl considera adecvat, urma să fiu aruncat în stradă?

— Ai vrea să faci schimb? Ai vrea să fii din nou tânăr, chiar și cu toate greutățile?

Brusc, era foarte sinceră. Clare era o realistă magică; privea dilemele ipotetice la fel de serios ca pe cele reale.

— Dumnezeule, nu! am zis. Tu ai vrea?

— Poate. Nu știu.

Ceea ce însemna „da".

— Zău?

— Poate dacă aș fi bărbat, aș simți ca tine.

— Care-i diferența? am întrebat-o.

— Ei, na! Oamenii încă te consideră atrăgător – i-am văzut uitându-se la tine. Însă femeile de vârsta noastră sunt invizibile.

Era firesc să mă gândesc la Melia din seara asta, la plăcuta strălucire din privirea ei. M-am întrebat, oare mi-ar fi acordat atâta atenție dacă ar fi știut că n-am prea multe bunuri?

— Bărbații de vârsta noastră fără bani pot fi la fel de invizibili, crede-mă! i-am zis lui Clare.

Mă rog, poate că lăudata Vicky Jenkinson va fi în stare să ofere o soluție la îmbătrânirea pe o piață neprietenoasă.

De-abia când am stat față în față cu instructoarea mea de carieră, pe două fotolii de la jumătatea secolului tapițate cu albastru de Delft, am înțeles de ce avusesem nevoie să ia Clare inițiativa și să-mi programeze consultațiile: nu voiam să-mi caut o nouă slujbă. Eram destul de mulțumit de cea pe care o aveam.

Asta nu înseamnă că nu-mi plăcea Vicky sau spațiul ei de locuit și de muncă dintr-un fost depozit de condimente din Shad Thames, pe lângă care treceam de două ori pe zi cu acvabuz-ul.

M-a invitat să aleg dintr-o colecție de ceaiuri de plante, ambalate individual și cu nume ca Reîntinerire și Reinventare. M-am uitat după unul fără „re”, dar nu era niciunul, așa că am ales Redeșteptare.

Vorbea în certitudini rapide:

— Ești demoralizat de faptul că ai depus cereri de angajare și n-ai fost chemat la interviu. Auzim multe despre cifrele șomajului, dar nu prea multe despre cei mai bine de un milion de oameni care vor să muncească, însă n-au parte de o ofertă echitabilă pentru posturile pe care vor să se angajeze.

— Încearcă cu „nici măcar nu li se ia în calcul depunerea cererii”, am replicat, deși adevărul era că de când începusem să lucrez la „Comfort Zone” nu mai depusesem nicio cerere pentru un post în vechiul meu sector de activitate.

— Ce trebuie să ținem minte este că angajarea cuiva este o decizie de investiție marcată de risc. Trebuie să te sprijini pe darurile tale.

Am simțit că tresar și, observând, ea a lăsat-o mai moale cu jargonul.

— Jamie, pot să te ajut să te întorci în marketing extinzându-ți rețeaua și șlefuindu-ți felul în care te prezinți sau, altă variantă, pot identifica o nouă carieră, una care să aibă o ofertă solidă de roluri. Ai o idee care dintre ele să fie?

— Niciuna, am zis, sorbind din poțiunea verde, fierbinte, a Redeșteptării. Chestia e că îmi cam place slujba pe care o am. Pe moment, sunt mulțumit acolo.

N-a fost descurajată.

— Salariul tău actual e acceptabil?

— Se potrivește cu munca necalificată, presupun. Clare zice că-i doar mărunțiș, dar nu-i mărunțiș pentru milioanele de oameni care îl câștigă. Așa asigură un acoperiș deasupra capului și își hrănesc copiii.

— În vreme ce studiază ca să obțină o calificare, în unele cazuri, îmi închipui, a zis Vicky. Calificare pe care tu o ai deja, Jamie.

A vorbit despre câștigarea puterii, respectului de sine și statutului egal, ceea ce m-a făcut să-mi amintesc

desconsiderarea nonșalantă a lui Steve și, într-o anumită măsură, a lui Kit.

— Vicky, problema e că am o fobie a transportului în comun, așa că felul în care ajung la serviciu e mai important pentru mine decât ceea ce fac când ajung acolo sau ce ar putea crede despre asta prietenii mei. Așa că orice slujbă nouă va trebui să fie la o distanță de mers pe jos față de London Bridge – sau potrivit navetei cu acvabuz-ul.

— Acvabuz-ul?

Asta i-a dat o idee și a deschis o cutie din apropiere.

— Am un exercițiu pe care îl dau ca să descopăr ce crede cineva despre poziția sa curentă atunci când nu poate s-o identifice cu ușurință prin cuvinte. Hai să încercăm!

Credeam că îmi identificasem perfect poziția prin cuvinte, dar m-am uitat, oricum, la cartonașele cu imagini pe care le-a pus pe masă între noi. Toate implicau un bărbat și un fel de navă, printre care un tip atletic într-o canoe care se îndreaptă spre un tsunami, alta a unui truditor de pe un feribot care privește fără expresie pe o fereastră stropită de ploaie și a treia a unuia de genul ușuratic care e la cârma unui iaht, cu prieteni pe fundal bând șampanie. Trebuia să spun care sunt eu.

— O clientă a zis că nu e niciunul dintre ei, a comentat Vicky. A zis că e în apă, se îneacă. Acum e vicepreședinta unui ONG. Postul ei de vis.

— E ușor pentru mine, am zis, arătând cu degetul. Sunt tipul de pe feribot.

— Te îndrepți spre locul de muncă sau spre casă?

— Mă îndrept spre casă.

Am tăcut un pic, căci începea să-mi placă.

— Însă mi-a expirat abonamentul. Sunt unul dintre cei care merg fără bilet.

— Interesant! a zis Vicky.

— Și ceaiurile au fost un test? am întrebat, sorbind.

— Ceaiurile? Nu.

O pauză.

— Hai să ne uităm la lista de la A la Z a aptitudinilor tale, bine?

Într-o seară, pe vas, am intrat în vorbă cu o roșcată care a urcat la Blackfriars împreună cu Kit și Steve și a ajuns înaintea lor la bar să-și ia un gin cu tonic, după care și-a

scos toate veșmintele de exterior și s-a instalat pe un loc de lângă ale noastre, ca și cum ar fi fost la ea acasă. Când ne-a salutat pe un ton sărbătoresc, mi-am dat seama că băuse deja câteva.

— Ce ne-ar trebui pe chestia asta ar fi un pic de muzică mai ca lumea, nu? Nu porcăria asta adormitoare.

Obosit după o tură la cafenea unde fusese așa o nebunie, că nici nu putusem să-mi iau pauzele, am zâmbit fals la gândul unui ring de dans plutitor.

— Există întotdeauna opțiunea de disco tăcut, a zis Kit, râzând. O grămadă de spațiu în care să dansezi.

Pe noua noastră prietenă o chema Gretchen, manager de proiecte digitale a cărei ambiție era să distileze artizanal gin. I-am dat vreo treizeci și cinci de ani, dar eram destul de deștept ca să n-o fac în gura mare, pentru cazul în care ar fi avut, de fapt, douăzeci și trei (am aflat, mai târziu, că are treizeci și șase). I-am oferit o prezentare succintă: Kit e trântorul asigurărilor, Steve e rebelul marketingului, eu sunt cel retras din cursă care își câștigă pâinea făcând spumă de lapte și piure de avocado.

— Bravo ție, Jamie! a zis ea, de parcă aș fi spus că sunt voluntar într-un spital pentru bebeluși în ultima fază a bolii. N-aș fi ghicit *niciodată* că te ocupi de asigurări, i-a spus lui Kit. Cum reușești măcar să rămâi treaz în acea lume?

— Am metodele mele, i-a răspuns Kit, făcându-i cu ochiul.

Când el și Steve au dispărut să fumeze, n-a fost nicio surpriză că m-a întrebat despre el.

— E însurat?

— Nu, dar locuiește cu iubita.

— Ea cum e?

— Cu adevărat drăguță.

— „Cu adevărat drăguță” ca în deloc frumoasă și ești amabil cu ea sau „cu adevărat drăguță” ca în incredibil de frumoasă, dar ești amabil cu mine?

I-am aruncat o privire exagerat de îngrozită.

— *Chiar așa* gândesc femeile?

— Nu mă mai ține pe jar, Jamie!

— Mă tem că e superbă, am zâmbit trist. E un bărbat norocos.

— La naiba! Aveți un soi de triunghi amoros?

— Nici vorbă. Kit e foarte fericit cu Melia. Eu sunt foarte fericit cu Clare.

În vreme ce făceam aceste afirmații cu voce calmă și convingătoare, îmi dădeam seama de o tresărire de nesiguranță în piept.

Oricum, Gretchen s-a alăturat găștii cu sau fără vreo perspectivă de a pune gheara pe Kit. Acum, al patrulea loc era păstrat pentru ea. Acum, la naveta de seară, un rând era de patru beri, care, la patru lire cincizeci bucata, însemna aproape douăzeci de lire, mai mult de două ore din ziua mea de muncă (iar dacă adăugam băuturile de la „Hope & Achor”, curând aveam să lucrez în pierdere).

Îmi dau seama că fac ca asta să sune ca și cum am fi *Ocean's Eleven*[18], adunându-ne echipa, unul câte unul, pentru jaful secolului, dar ne-am oprit la patru.

Iar ideea oricărui fel de delict nu mi-a trecut niciodată prin cap. Cu toate că, presupun, nu pot să vorbesc decât în numele meu.

7

27 decembrie 2019

DOUĂ TURISTE TINERE trec pe alături foşnind, cu cizme de motociclist și căciuli cu ciucure, aruncându-i o privire admirativă detectivului Merchison, și îmi zic că este, de fapt, un tip destul de chipeş. Are o anumită ținută, ceva imperturbabil care îmi amintește un pic de Kit. Daca n-aş fi fost deja convins de nevinovăția mea luni seara, aş putea fi amăgit cu uşurință de cineva ca el să cred că sunt în siguranță – sau, mai degrabă, să fac o mărturisire falsă.

Pentru că asta nu-i una dintre acele povești despre omor săvârșit în perioade de amnezie la beție sau în episoade de pierdere a identității din cauza tulburării de stres posttraumatic. Am încredere sută la sută că n-am făcut nimic rău la băuturile de luni seara, în afară de a da pe gât un pic mai multe decât plănuisem, și dacă e să numim aia crimă, atunci orașul o să aibă nevoie de încă vreo două milioane de celule în arestul poliției.

— Domnul Roper ți-a destăinuit grijile pe care le-ar putea avea în acest moment? întreabă Merchison.

Asta-i uşor. Toată lumea știe care e cea mai mare grijă a lui Kit.

— Da, are probleme cu banii.

Detectivul îmi face semn să explic.

— Datorii. Împrumuturi studențești, precum și împrumuturi mai recente. Cu toate că are un salariu bun, cheltuiește fiecare bănuț și se plânge că n-o să poată ajunge niciodată să-și cumpere o casă.

— A spus ce salariu are?

— Păi, nu, însă cu siguranță e unul bun. Lucrează la o firmă mare de asigurări și însuși pachetul de avantaje se presupune că este fantastic. Presupun că ați vorbit cu cei de acolo? Cred că azi trebuia să fie la lucru.

— O să luăm curând legătura cu patronul lui, răspunde Merchison, ca pentru a-mi împrăștia temerile, dar, de fapt, nefăcând altceva decât să confirme că eu nu sunt doar prioritatea față de tovarășii de navetă ai lui Kit, ci și înaintea colegilor lui.

Fac o încercare căznită să înghit, însă glandele mele salivare par să fi secat. Dumnezeu știe unde s-a dus Parry să ia cafeaua. A plecat din oraș? Ar fi trebuit să-l trimit la „Comfort Zone”, să ia noul sortiment indonezian care a fost așa de popular luna asta. Mi-o imaginez pe Regan servindu-l, fără să cunoască legătura.

Apoi mă izbește gândul că poate zăbovește pentru că dă un telefon în privința mea – sau primește unul. Poate că a trimis pe cineva să bubuie la ușa barului „Mariners” și să se uite la imaginile de luni seara. Bine. Dar, stai, dacă e o problemă cu vizionarea materialului? Dacă nu a funcționat în seara aceea camera de supraveghere, cine știe de ce, și practic nu există nicio dovadă că am plecat spre casă singur?

Conștient că tăcerea se lungește, mă concentrez din nou.

— În orice caz, a devenit obsedat de mine. Nu suportă faptul că eu locuiesc într-o casă mare și el nu, chiar dacă a mea este, de fapt, a partenerei mele, Clare, și în realitate sunt la fel de sărac ca el. Dar el nu vede așa lucrurile, crede că trăiesc ca-n sânul lui Avraam. Are pică și pe Clare. A fost foarte grosolan cu ea ultima dată când am ieșit cu toții.

Scot un chicotit nesincer.

— Păi, dacă nu te-mpaci cu ideea de bogăție moștenită, atunci Londra chiar că nu-i locul potrivit pentru tine, nu?

Detectivul Merchison se uită la mine tot mai atent.

— Ești sigur că are pică pe tine din pricina diferențelor percepute în situația financiară?

— Ce vrei să spui?

Tace un pic, dând impresia că își alege cu deosebită grijă cuvintele. Apoi se apropie puțin de tot, un mic gest de discreție, cu toate că e clar că nu-i nimeni care să ne audă.

— Ar trebui să știi că doamna Roper a fost foarte sinceră cu noi. Înțelege că avem nevoie de tabloul complet dacă vrem să-i găsim soțul. Tăinuirea de informații importante nu face decât să ne irosească timpul, și probabil că ești conștient de faptul că într-o anchetă despre cineva dispărut *chiar* nu trebuie să pierzi timpul.

— Oh! Da. Bine.

Tonul îmi e la fel de prudent ca privirea.

— Ai spus că domnul Roper se poate să fi continuat să bea în barul acesta, „Mariners”, și se poate să fi mers acasă cu o femeie care nu e soția lui. Presupunând că așa s-a întâmplat, e posibil s-o fi făcut ca un fel de plată cu aceeași monedă?

Degetele mi se încleștează înăuntrul mânecilor.

— Plată cu aceeași monedă? Vrei să zici pentru Melia?

Năpădit brusc de rușine, îi surprind privirea.

— Da. Da, presupun că ar putea să fie asta.

— Așadar, tu și doamna Roper…

— Te rog, hai să-i spunem doar Melia!

— Tu și Melia, zice el, făcându-mi pe plac.

Și își înclină capul ca și cum m-ar examina din nou, să vadă dacă sunt plauzibil de atrăgător pentru o femeie de calibrul ei. Are în privire o licărire și mi-l imaginez gândind: „Da, pot să văd asta.”

— Când anume ai început să te culci cu ea? întreabă.

8

Martie 2019

„SUNT ATRASĂ CU ADEVĂRAT DE TINE, JAMIE…"

A fost o seducție așa de simplă, așa de directă! Reacția mea? Așa de *previzibilă*! Sincer, nu mă așteptasem niciodată să aud așa cuvinte de la femeia cu care eram de mult timp, cu atât mai puțin de la o persoană mai tânără incredibil de atrăgătoare.

În acel moment ne cunoșteam de vreo șase săptămâni și eram din nou împreună în patru, de această dată acasă la Kit și Melia, pe Tiding Street. Tocmai când ar fi putut să înceapă să bată la ochi faptul că nu ne invitau deloc la ei, a venit o invitație la cină pentru o seară de sâmbătă din martie.

Vorbiseră despre apartamentul lor ca de o cocioabă, dar nu era diferit de primele apartamente din tinerețea mea, în afară de chiria enorm de umflată (Clare știa pe dinafară cât era: o mie opt sute pe lună). Diferența era că la vârsta lor eu fusesem foarte mulțumit cu o astfel de locuință; aproape că nu mă gândeam la ea de la o lună la alta.

Livingul era dominat de o canapea cu catifea de un galben intens, ca o plută într-o culoare vie pe oceanul mobilierului neutru închiriat. Orice o fi fost la fereastră fusese smuls, un gest exhibiționist din partea lor pe o stradă atât de îngustă sau, poate, o simplă neglijență a proprietarului. În afară de florile pe care le-am adus noi – lalele violet, cu ceva frunziș care mirosea a pădure singura decorațiune era un poster spaniol înrămat al filmului *Niagara*, în care vedeta era înfățișată cu buzele desfăcute, în plin protest.

— Cine-i admiratorul lui Marilyn? am întrebat eu.

— Cine *nu-i* admiratorul lui Marilyn? a replicat Melia.

Purta o salopetă cu fermoar dintr-un material înflorat, mov cu galben ca piciorul-cocoșului, și pantofi cu talpă ortopedică de plută, groasă, care ar fi arătat

ridicol la oricine altcineva, însă la ea arătau, ei bine, fermecător.

— Kit mi l-a cumpărat de Crăciun, a adăugat ea.

Posterele de colecție nu-s ieftine, mi-am zis.

Erau la vedere câteva obiecte personale. Eu și Clare aveam zeci de fotografii și cheltuiserăm o avere pe rame, însă gazdele noastre n-aveau decât una (presupun că amintirile lor erau mai mult digitale). Era cu un grup de actori în fața unui decor cu o casă de pe plantație și în centru se vedea o Melia cu chip de copil, într-o rochie-furou.

— Asta e din cele cincisprezece minute ale tale de glorie? am întrebat-o.

— Sigur. Ghicește piesa!

— Trebuie să fie *Pisica pe acoperișul fierbinte*?

— Bravo! Am jucat-o pe Maggie. Bogată, dar neîmplinită. Adoptând un accent sudist senzual, a adăugat: *Eu* ar trebui să fiu așa de norocoasă.

— Îți reușește de minune stilul Liz Taylor.

— Mulțumesc! Din păcate, n-am putut să păstrăm costumele.

Privirea ei a zăbovit asupra mea, și presupun că și a mea trebuie să fi făcut la fel ca să știu că a ei zăbovise.

M-am uitat la fețele celorlalți din fotografie.

— A dat vreunul dintre tipii ăștia lovitura?

A venit pe partea mea, așa că eram umăr la umăr, și m-am simțit electrizat de atingerea brațului ei pe al meu.

— Pe moment, Freya e dublură în Teatrul Gielgud. Oh, tipul ăsta, Rollo, e în turneu în Extremul Orient cu o companie importantă! Problema e că primești un astfel de rol și apoi se termină și te-ai întors în căsuța de pornire. Înapoi la munca într-un bar ca să plătești chiria.

— Eu am făcut-o greșit, am glumit. Poate că acum, că am făcut munca în cafenea, trebuie să mă fac actor?

Melia și-a înclinat capul într-o parte.

— De fapt, cred că ai fi bun, Jamie.

— Pe ce te bazezi? a întrebat-o Clare, râzând.

Nu-mi dădusem seama că ascultă.

— Eu îmi dau seama întotdeauna când minte.

— Trebuie să fie o mică diferență între a juca un rol și a minți, am subliniat. Altfel, jumătate din populație ar da probe la RSC[19].

Melia a repetat remarca de parcă ar fi vrut s-o memoreze. Acasă la ea era o diferență subtilă în felul în

care se purta. Era mai matură, mai provocatoare, chiar un pic intimidantă, ca și cum s-ar fi aflat în singurul loc în care viața se desfășura conform termenelor ei, nu ale altora.

Am povestit despre ședințele mele de consiliere – „O să fiu stăpânul narațiunii mele” – și, când m-am uitat la el, Kit avea pe genunchi fotografia Meliei și împărțea în linii o grămăjoară de praf, săgeți verticale peste trupurile fiecărei persoane. I-am aruncat o privire lui Clare, știind că trebuie s-o las pe ea să ia inițiativa, care era aproape sigur să ne abținem, de vreme ce nu mai luaserăm droguri de ani buni. Dar când Kit i-a dat ei fotografia, s-a uitat la fețe și a râs.

— Trebuie să știu de cine abuzez aici.

— Ia-l pe Si, cel din dreapta! a zis Kit. Acum lucrează la Harrods, la raionul de aparate electrice mici. Și el era tocmai cel despre care credeam cu toții că va reuși.

— Tu o capeți pe Melia, mi-a zis Kit, arătând linia care trecea prin centrul siluetei ei îmbrăcate sumar.

Mi-am dat seama că era o cocaină de calitate mai bună decât pe vremuri. Am simțit pe loc, șocant de mulțumit de mine, un sentiment reflectat în privirea dilatată a celorlalți din încăpere. Dumnezeu știe cât timp am petrecut fascinați unul de altul, până ce Clare a zis:

— Mâncăm ceva în seara asta?

— O, da, e o chestie în cuptor, a zis Melia, ca și cum ar fi uitat ce anume.

— Pot să mă uit eu, am intervenit. Am nevoie de niște apă.

M-am felicitat pentru apă, simțind că asta dovedea un anumit nivel de instinct de conservare.

— Mai ia o sticlă de vin roșu de pe raft, te rog! a zis Kit.

Dispunerea apartamentului rămăsese din transformarea inițială, cu bucătăria lungă și îngustă în spate, lângă baie. Fereastra-ghilotină era pe jumătate deschisă și, în grădina de alături, un câine lătra și era țistuit sonor de către stăpâni.

După ce am umplut carafa cu apă și am luat vinul, m-am răsucit și am constatat că Melia venise în spațiul strâmt și stătea cu spatele la ușă, blocându-mi trecerea. Am zâmbit, cu sticla de vin într-o mână și carafa în cealaltă.

— Există vreun motiv pentru care îmi ații calea?
— Doar că te voiam pentru mine un moment.
— Ăsta-i drăguț! am zis, nesigur.
— *Este* drăguț. A făcut un pas spre mine, tălpile groase pășind moale pe dale, și a adăugat, pentru cazul în care înțelesesem greșit: Sunt atrasă cu adevărat de tine, Jamie.
Măi să fie! Fără stimularea chimică, aș fi presupus că mi se face o farsă; chiar și cu ea, mi-am zis că nu-i o declarație care trebuie luată de bună, cu toate că se strecurase atât de aproape de mine, încât îi simțeam răsuflarea. Să fi fost o propunere de schimbare a nevestelor aranjată dinainte? Însă, auzindu-i pe Kit și Clare cum se contrazic în living pe tema Brexit-ului, mi-am zis că nu.
— Nu mă crezi, nu? De ce aș minți?
A oftat gutural.
— Va trebui să-ți dovedesc.
Cu amândouă mâinile ocupate, eram complet expus îmbrățișării ei spectrale, cu brațele șerpuind în jurul pieptului meu, cu degetele mișcându-mi-se pe ceafă, cu sânii mici și semeți striviți între toracele noastre. Încrederea ei era îndrăzneață, aproape insultătoare, și m-am imaginat scuturându-mă de ea, întrebând-o ce mama naibii crede că face. Însă în realitate o sărutam, răspundeam la apăsarea ei instinctiv, fără să mă gândesc. Din când în când, țesătura mătăsoasă a salopetei ei atingea pielea mea dezgolită, atingerea fără frecare fiind de un erotism sălbatic.
N-am habar cât a durat asta – treizeci de secunde, poate chiar un minut –, dar ne-am venit în fire de-abia când am auzit vocea lui Kit de cealaltă parte a ușii.
— Me? Vrei să aduci și o sticlă de vin alb?
Melia s-a dezlipit de mine la fel de eficient cum se lipise.
— Nicio problemă, puiule!
S-a auzit huruitul ventilatorului la aprinderea luminii din baie și sunetul ușii care se închidea. Din câteva mișcări iscusite, a înșfăcat o sticlă din frigider, mi-a luat-o din mână pe cea cu vin roșu și s-a răsucit, deschizând ușa cu piciorul. Rămas singur cu carafa de apă, cu mâneca leoarcă de la mișcările încleștării noastre, nu mi-a rămas decât să mă întreb dacă ceea ce tocmai trăisem era o schimbare uriașă cu consecințe pentru toți patru sau

dimpotrivă: efemer, fără greutate, o dulce eroare suburbană de care nu se va mai pomeni niciodată și de care ne vom aminti la bătrânețe cu duioșie nostalgică.

Întorși la ceilalți, au prevalat liniile genului, Melia plonjând pe loc într-o discuție profundă și sinceră cu Clare, în vreme ce eu și Kit am făcut-o împreună pe DJ-ii. Mâncarea, nesupravegheată, a trebuit să fie abandonată și am comandat ceva.

— Cred că am sărit peste cal aseară! s-a văitat Clare a doua zi dimineață, aducând la pat ceai și paracetamol.

De fapt, nu mai era dimineață, am constatat când mi-am scos telefonul de sub pernă și am văzut ora. Șezând rezemată de perne lângă mine, arăta așa cum mă simțeam eu: terminată.

— E bine să ne amintim de ce nu luăm droguri. *Ei* sunt prea bătrâni pentru asta, ce să mai zic de noi! N-o mai facem niciodată.

Trudindu-mă să mă ridic în capul oaselor, am ignorat dungile albe din fața ochilor și am dat pe gât ceaiul, în vreme ce ea se uita pe Google la un articol despre o pereche de vârstă medie care se dusese la culcare după o orgie cu cocaină și nu se mai trezise. În lumina rece a zilei mi s-a părut extraordinar faptul că, în aceste vremuri cu morală foarte strictă, Melia luase droguri în fața unui superior de la locul de muncă. Dar, ce-i drept, nu era singurul hotar pe care îl încălcase atât de imprudent aseară – memoria îmi funcționa destul de bine ca să fie limpede că ea fusese cea care inițiase sărutul. Ce-o fi fost în capul meu, să-i răspund așa la sărut?

Nu fusese nimic în capul meu, asta era problema.

— Cine-i tipul ăsta, Steve, de care mi-a zis Melia? a întrebat Clare, ținând cana în căușul palmelor.

Cum stătea așa, cu capul aplecat, cearcănele îi erau întunecate, macabre.

— E un prieten de pe vas. Nu cred că l-a întâlnit, nu?

— Nu. Cum e?

— E în ordine. Un pic cam plin de el.

— Toți sunt plini de ei în zilele astea. Unde au dispărut toți sfioșii? a oftat Clare. Oricum, Melia n-are deloc încredere în el. Mă întrebam dacă voi doi ați vorbit despre el în bucătărie.

Am scos din gât un gâlgâit ca de țeavă înfundată.

— Nu, deloc. De ce?

— Atâta doar că atunci când v-ați întors a tot vorbit despre el, că are o influență proastă asupra lui Kit, chestii de-astea.

— Poate că are, am zis.

— Mda, sau poate *Kit* e influența proastă.

A dat pe gât ce mai rămăsese din ceai, apoi a pus cana pe noptieră și s-a lăsat mai jos în pat.

— Îmi închipui că o să-i treacă după ce îl întâlnește pe tip și lui o să-i curgă balele după ea ca oricărui bărbat pe care îl întâlnește.

— Sunt sigur că ai dreptate.

Cu toate că eram convins că nu-i nicio insinuare în comentariul ei, m-am răsucit pe partea mea și mi-am înfundat fața în pernă. Nu era nimic de făcut, decât să dorm până îmi dispărea rușinea.

9

Martie 2019

A FOST O UȘURARE luni dimineața când Kit n-a încercat să mă ademenească pe punte și să mă azvârle în apă. Evident, nu știa nimic despre ce se petrecuse în bucătăria lui. În orice caz, ploaia cădea cu forță și puntea era închisă. Partea de jos a clădirilor era lucioasă de la ploaia torențială, partea de sus fiind ascunsă de norii joși. Umbrelele, majoritatea negre, alcătuiau adăposturi circulare zimțate.

— Seara de sâmbătă, frate, a zis el în loc de salut.

Așa cum dicta tradiția, Clare le trimisese mesajul de mulțumire, nu eu, și avea să le pună mai târziu o felicitare în cutia poștală, cu toate că oricare dintre noi ar fi putut s-o înmâneze. Predominau manierele din Edinburgh.

Am arborat o expresie clasică a băieților: sfioasă, dar lipsită de căință.

— Pot să-ți dau niște bani pentru știi tu ce?

— Nu, e în ordine. N-am făcut altceva decât să fim gazde bune.

Droguri gratis și o pipăială a iubitei lui – sau, mai degrabă, o pipăială din partea ei. Amintindu-mi neajutorarea mea cu mâinile ocupate, am simțit un val de dorință, așa că mi-am întors fața de la Kit și m-am ridicat în picioare.

— Lasă-mă cel puțin să aduc cafelele!

— E în ordine. Oh, ia-mi și o prăjitură, bine? N-am avut timp pentru micul dejun.

Era coadă la bar și, până să mă întorc, ajunseserăm la peninsulă și Steve ni se alăturase. În vreme ce discutau despre scorul meciurilor de fotbal din weekend, Kit rupea din prăjitură de parcă nu mâncase de zile întregi. Tot ce consuma, consuma foarte energic.

— Ești tăcut azi, Jamie, a observat Steve. Ia zi, ai un moment *zen* înainte să începi ziua de lucru la cabinetul prim-ministrului?

— Da, da.

Nu mi-a trebuit mult până să-mi dau seama că e dintre cei care se pricep să facă în așa fel încât o atitudine

dispreţuitoare să pară o mică glumă nevinovată. M-am întors cu spatele la chicoteala lor şi am început să mă uit la apă.

Până să ajung la lucru, mi-am scos din minte giugiuleala de sâmbătă ca fiind un incident izolat (cum ar fi cu putinţă ca unei femei aşa de frumoase ca Melia să-i placă de un bărbat care foloseşte cuvinte ca „giugiuleală" în mod ironic?). Cu toate acestea, subconştientul este un lucru foarte puternic şi m-am trezit fredonând acel vechi cântec al celor de la Special AKA, „What I Like Most About You Is Your Girlfriend". I l-am cântat lui Regan – nu auzise de Specials – şi am început să-mi zic că s-ar putea să fie unul dintre „Discurile mele de pe Insula Pustie"[20]. (N-am îndrăznit s-o întreb dacă auzise de „Discurile de pe Insula Pustie". Sau măcar de *discuri.*)

Apoi, pe la jumătatea dimineţii, a venit un mesaj:

Mi-a plăcut sâmbătă. Vrei să ne întâlnim doar tu şi cu mine?

M-am holbat la el o vreme înainte să răspund: *Tu eşti, Melia*? şi am răsuflat greu, gâfâit, până ce a apărut următorul mesaj:

Câte crezi că suntem aici? Da, M. Joi la 19:30?

Am început să scriu: *Sunt măgulit, dar,* şi m-am pomenit oprindu-mă. Nu pot afirma că evenimentele m-au purtat cu ele, că am fost luat pe sus ca un erou negativ neajutorat, pentru că m-am oprit anume la jumătatea mesajului şi m-am gândit la răspuns dintr-o perspectivă mai largă. Până şi o viaţă lungă e tragic de scurtă – voi mai primi vreodată o astfel de ofertă?

Am şters cele scrise, apăsând pe cruciuliţa aia, şi apoi am tastat:

***Da. Unde*?**

Aşa de simplu! Aşa de trădător şi de oportunist şi de – mi-ar plăcea să cred – necaracteristic. Ce contează că până atunci aveam să stau lângă iubitul ei în fiecare dimineaţă, pe un loc plătit de partenera mea, ce contează că Melia lucra împreună cu acea parteneră şi că era cu câteva trepte ierarhice mai jos faţă de ea? Eram o secătură, un mârşav şi alţi termeni de care Kit şi Melia nu

auziseră în viața lor. Ea era ceea ce trecea drept echivalentul feminin în jargonul milenial.

Mesajul ei a venit cu un emoticon pe care nu-l folosisem niciodată, însă am bănuit că însemna „buzele mele sunt pecetluite”:

Grozav. O să trimit adresa.

A fost destul de ușor în seara respectivă să-i spun lui Kit că merg cu cursa obișnuită și apoi s-o ratez dinadins ca să o iau pe cea următoare. Chiar și în posturile cu salariu minim – mai ales în posturile cu salariu minim – poți fi reținut la serviciu, așa că el a mers cu cursa de 17:55, iar eu cu cea de 18:25.

Mă întâlneam cu Melia după ultima ei vizionare din acea zi. Apartamentul era la etajul doisprezece al unei noi construcții din estul peninsulei, cu priveliște pe râu în jos spre City Airport. Era în amurg, luminile avioanelor străpungând smogul.

Era deja acolo, așteptându-mă când s-au deschis ușile liftului, și m-a sărutat cu îndrăzneală pe buze înainte să îngâne „Bună”. Părul îi era lăsat liber, cu licăriri roșcate la vârfuri pe care nu le observasem înainte. Purta pantaloni negri, strâmți, și o bluză de mătase trandafirie.

I-am urmat pașii pe tocuri înalte pe un coridor îngust, mochetat, și prin ușa unui apartament slab luminat de pe colț. Spre deosebire de filme, nu ne-am năpustit unul la altul fără vorbe în clipa în care ușa s-a închis în spatele nostru, ci ne-am purtat ca și cum am fi fost primii sosiți la o adunare mai mare. Am scos dopul sticlei de vin pe care o adusesem, am umplut paharele pentru cafea de luat pe drum pe care le adusesem de la lucru și am făcut un mic tur al livingului necompartimentat. Ferestrele aveau acele perdele albe și diafane pe care le vezi în hotelurile de pe plajă din Bali, iar mobilierul era negru și modern. Pe fiecare canapea și fotoliu se afla o schemă complicată de cuverturi și perne, lumânări neaprinse stăteau în vase de porțelan pe măsuța joasă din mijloc, ba chiar era și un album cu fotografii deschis pe bordura unei piscine aflate pe acoperiș. Era evident că decorul fusese făcut de profesioniști, o idee care întotdeauna mi se părea ridicolă când o pomenea Clare, dar perfect

potrivită pentru asta, o piesă cu scene porno, o durată de, cât, o oră? Nouăzeci de minute?

— Al cui e apartamentul?

Oare Melia se folosise ilegal de proprietăți și înainte sau eu sădisem sămânța în acea discuție glumeață din restaurant?

— Al cuiva care cumpără ca să închirieze, mi-a răspuns. N-a locuit aici niciodată. Nu sunt sigură că a pus vreodată piciorul în acest loc.

— Și presupun că n-are habar că îl folosești pentru misiunile tale extraconjugale?

Și-a strâns buzele, amuzată.

— Nu sunt măritată, Jamie.

Și nici eu nu eram.

— Din afara programului, atunci.

— Și e doar o misiune. N-o să mai venim aici data viitoare.

Mi-a pândit reacția la această presupunere nonșalantă că vom continua în alte locuri, iar nervii mi-au pâlpâit în stomac.

Încă nu s-a întâmplat nimic. Încă poți să te retragi.

— Hai să vezi dormitorul!

Am urmat-o într-o încăpere mică luminată de o veioză, în nuanțele antracit în vogă, la fel de frumos aranjată ca restul apartamentului. În vreme ce livingul avea un balcon larg dincolo de ziduri, fereastra dormitorului era un perete de sticlă dintr-o singură bucată.

— Nu ți-e frică și de înălțimi, nu? a zis.

— „Și?” am râs. Mă crezi complet neadaptat, nu?

— Neadaptat e un cuvânt mare. Dar nu, sigur că nu. Cu toții suntem neadaptați într-un fel sau altul. Cu toții avem Frica.

A întins mâna spre mine, cu palma în jos și degetele răsfirate, aproape ca și cum s-ar fi așteptat să-i sărut mâna. Au țâșnit impulsuri sălbatice.

— A ta care e?

— Cred că mi-e frică, poate, de plictiseală.

Atunci ne-am apropiat unul de altul, vitezele combinate dând impactului o violență neașteptată. Apoi ne sărutam dur, ne prăbușeam într-o parte pe pat, degetele bâjbâiau după fermoare și nasturi. Goală, era netedă și albă ca laptele, fierbinte la atingere și în mișcare permanentă; spinarea i se arcuia, picioarele ni se

încârligau, gura ei tot căuta. Era atât de deosebită de Clare, încât asta m-a ajutat să mi-o țin afară din minte, ceea ce era convenabil.

— Nu-mi vine să cred că facem asta, a chicotit ea după aceea cu o ușurare voioasă, de parcă am fi chiulit de la școală sau am fi șterpelit mere.

Nu că ar fi cunoscut ultimul concept: comanda totul la telefon, până și bărbatul altei femei, și totul îi sosea în locul de livrare pe care îl alesese.

— Nu ești îngrijorată că ar putea să intre cineva? am întrebat.

— Nu. Suntem singurii agenți.

— Dar nu se poate să ai doar tu cheile. Dacă vine Richard sau altcineva pentru o vizionare ivită brusc? Ți-ai pierde locul de muncă.

— Atunci aș găsi altul.

— Îți urez noroc cu referințele! „Nu pot s-o recomand cu conștiința împăcată pe Melia Cutărică pe post de negociator de proprietăți, din pricină că a fost găsită într-un apartament scump abuzând de încrederea dintre client și agent prin faptul că se culca cu partenerul unui director al firmei…”

Buzele Meliei s-au răsfrânt.

— Sună rău când înfățișezi lucrurile așa.

Începeam să înțeleg că e o persoană care avea impresia adânc înrădăcinată că n-are nimic de pierdut – și presupunea că nici altcineva n-are. Era ușor de văzut de ce ea și Kit sunt împreună.

— E Quinn, a adăugat.

— Poftim?

— Numele meu de familie.

— Deci, n-o să mai venim aici, domnișoară Quinn?

— Probabil nu, căci în curând o să fie închiriat, poate mâine-dimineață. Tocmai i l-am arătat unei perechi și oamenii îl doresc. Dar există alte locuri. Trebuie doar să le aleg pe cele fără portar și să programez vizionarea la sfârșitul programului. Apoi îi conduc jos pe clienți, flutur mâna în semn de rămas-bun și urc înapoi.

— Și camerele de supraveghere?

Ochii i s-au mărit, ștrengărești, conspirativi.

— Cine le urmărește? Și chiar dacă ar fi cineva, nu ești decât alt client care se uită la un apartament.

Ca să demonstreze anonimitatea noastră sau, poate, propria ei nechibzuință, s-a strecurat afară din pat și a

rămas în fața ferestrei, goală-pușcă. Când am protestat, s-a înfășurat în perdeaua diafană, răsucindu-se de două, apoi de trei ori, până ce a devenit un manechin opac cu forma Meliei, la marginea ferestrei. Am încercat să nu-mi imaginez senzația de îngrădire a acestei înfășurări.

— Vino înapoi, Melia, vino înapoi! Parcă ești Cleopatra, am zis, în vreme ce ea se desfășura. Așa a fost adusă în fața lui Cezar. Numai că nu într-o perdea, ci într-un covor.

Melia s-a întors în pat.

— El a fost mulțumit?

Am strâns-o lângă mine, apoi mi-am plimbat mâinile peste spatele și fundul ei.

— Foarte, aș zice.

După ce ne-am îmbrăcat și am netezit așternutul, m-am dus și eu la fereastră, cu nasul aproape lipit de geam. N-aveai cum să nu simți un soi de euforie de vacanță. Sex cu o femeie cu douăzeci de ani mai tânără decât mine, într-un dormitor din cer. Luminile avioanelor care decolaseră din aeroport, ca și cum ar fi pus în scenă impulsurile noastre aventuroase, nu pe cele ale pasagerilor dinăuntru; acvabuz-ul luminat, care își vedea de drum în tăcere dedesubt. Trebuie să fi fost cursa care ajungea la St. Mary's un pic înainte de nouă și jumătate.

În vreme ce Melia se uita la o fotografie de pe telefonul său ca să pună la loc cuverturile și pernele exact așa cum le găsiserăm, m-am uitat în jur pentru ultima oară și am știut, cu certitudine absolută, că orice o fi fost ceea ce începuserăm în această seară și indiferent cât de trudnică era înșelăciunea și cât de paralizantă era vina (și *chiar* mă simțeam vinovat, orice s-ar crede despre mine), nu aveam să fiu în stare să mă opresc.

— Ce-i? a zis Melia, din nou lângă mine, gata de plecare.

— Nu-mi vine să cred că îți plac, am zis cu sinceritate.

A zâmbit.

— Ți-am zis doar. Știi multe lucruri. Ești amuzant.

Eram întrucâtva informat și amuzant, recunoșteam asta, ca să nu mai vorbim că eram destul de euforic cât să alung din minte explicația mai evidentă a acestei împerecheri miraculoase: ea mai credea și că sunt bogat.

10

27 decembrie 2019

— EI BINE, cu siguranță nu ești primul bărbat care se află în această poziție, zice Merchison acum, și presupun că vrea să zică ademenit de infidelitate în general, nu de Melia Roper în special.

Mă întreb dacă, discutând cu ea, o să deducă faptul că eu am fost cel care a ademenit-o pe ea, ea, care „nu era prima” înșelată și indusă în eroare. O mică manipulare polițienească menită să ne dezbine, să ne dezlege amintirile.

Sunt salvat de la răspuns de apariția detectivului Parry, care se întoarce aducând o tavă de carton cu cafea Costa de luat pe drum. Cu toate că nu mă dau în vânt după Costa, în această fază din joc aș lua un stimulent psihotrop în orice formă se arată. Însă la colțul clădirii se oprește să vorbească cu cineva care nu se vede și, spre groaza mea, acea persoană se dovedește a fi o agentă în uniformă. E aici în sprijinul celor doi detectivi, pregătită să se apropie în clipa în care i se face semn cu capul? La televizor, ei doar ating un buton de pe telefon și latră: „Cerem întăriri IMEDIAT!”, iar peste două minute sunt acolo, agenții se desfășoară în evantai, toate căile de scăpare sunt blocate.

Ea se uită spre noi, apoi dispare și răsuflu un pic mai ușor.

Parry ni se alătură.

— Am presupus că fără lapte, fără zahăr, îmi zice, punând pe masă cu o bufnitură paharul înalt.

Mâinile lui fără mănuși au culoarea cenușie a frigului.

— E în ordine. Mulțumesc!

Cafeaua e scumpă, ar trebui să mă ofer s-o plătesc pe a mea? Ce-i drept, ei mă împiedică să câștig bani. Spre deosebire de Kit, eu nu sunt plătit dacă nu merg la lucru.

Rămâne în picioare.

— Să mergem înăuntru, să ne încălzim un pic? Au deschis.

Mă adresez lui Merchison, care e deja în picioare și soarbe din paharul său de mărimea pentru espresso.

— Cât de mult credeți că mai durează? Chiar trebuie să mă duc la lucru.

În realitate, îmi imaginez reacția lui Regan la mesajul meu de pe telefon: „Ce mama dracului? Stai cât ai nevoie!”

— Doar un pic mai mult, zice Merchison, dacă n-ai nimic împotrivă?

Din nou, citesc printre rânduri: „Ori aici, ori te ducem la secție. Te punem sub acuzare.” Să mă acuze de ce anume? E clar că știau deja de legătura noastră, așa că nu poate fi asta ceea ce încerca el să scoată de la mine în lipsa lui Parry, și orice informații o fi primit Parry cât a fost plecat, n-o să spună prea curând.

— Sigur.

Îi urmez în holul public imens și peste zeci de metri de marmură, până la o masă aflată departe de barul din mijloc și ascunsă de un stâlp lat de susținere. Am obrajii țepeni de frig și mă dor când se dezgheață în căldura dinăuntru.

— Așadar, tocmai am aflat ultimele noutăți despre situația actuală dintre Jamie și doamna Roper, îl pune la curent Merchison pe Parry, care se strâmbă ascultând.

Simt că nu-i place intriga sexuală secundară, cel puțin nu amănuntele ei.

Între timp, mă gândesc la Clare. Partenera înșelată.

Aici nu-i vorba doar despre tine, Jamie.

— Pot să întreb dacă ați vorbit cu partenera mea, Clare Armstrong?

Mă izbește faptul că Melia cu siguranță le-a spus colegilor de serviciu ce s-a întâmplat; nu se poate să se fi dus la lucru în această dimineață. Mi-o imaginez așezată în pijama pe canapeaua ei galbenă, palidă și înlăcrimată, cu unul dintre acei agenți de legătură cu familiile victimelor, care dă din cap blând și știe ce se cuvine să zică – „E important să rămânem pozitivi. Nu trebuie să facem o catastrofă din asta.”

— Încă nu.

Detectivul Merchison îi notează numele, întrebând cum se scrie corect.

— E nevoie s-o facem?

— Nu, doar mă întrebam.

Idiot! Aș vrea să pot lua pixul și să trag o linie peste însemnarea lui. Dacă se hotărăsc s-o sune sau să-i facă o vizită, cu siguranță îi vor spune despre mine și Melia; n-au ei treabă cu diplomația. Nu pot decât să mă rog la Cel de Sus ca șocul ei să fie umbrit de oroarea mai mare, a dispariției unui prieten.

— Poate că ar trebui s-o suni, mă îndeamnă Merchison, aruncând o privire spre Parry. Să-i spui unde ești.

E evident că e un test. Vor să audă ce zic despre Kit.

Bine. Îmi scot telefonul din buzunar și aleg numele lui Clare, încercând să nu-mi arăt ușurarea când dau direct de mesageria vocală. Încep să am impresia că timpul nu mai e de încredere, un minut e extins, o oră e comprimată.

Vorbesc pe un ton jos, prudent:

— Clare, eu sunt. S-a întâmplat ceva cu Kit. Se pare că a dispărut. În acest moment, sunt cu cei de la poliție și voiam să știi că s-ar putea să te sune.

Ca să-mi confirmi alibiul.

— Poate că știi deja de la Richard, adaug, sau de la Melia însăși. Dacă ai văzut-o, sper că face față.

Când închid, Merchison observă:

— Înțeleg că ea nu știe ce ai făcut?

Neliniștit atât de sunetul vocii înregistrate a lui Clare, cât și de implicația din vocea lui că a identificat o nouă formă de influențare, uit de politețe.

— Nu. Și aș prefera să rămână așa!

— Sunt sigur că ai prefera.

Scrie un rând sau două în carnet înainte să se așeze și să-mi surâdă compătimitor, dând o impresie de „ca între bărbați” care chiar pare autentică și despre care presupun că are succes la femei. Cunoașterea înnăscută a faptului că, în noua noastră cultură a scrupuloasei egalități, cei mai mulți bărbați și femei doresc în continuare să se bucure de jocul original al sexelor opuse. Asta nu își pierde importanța doar pentru că spunem noi că ar trebui.

— Mă tem că nu există vreo garanție, zice el cu regret fals, apoi își netezește părul cu amândouă mâinile.

Privirea mea coboară spre carnet, pe moment neprotejat, și încerc să citesc cu capul în jos. „Prob cu CA”, descifrez. „CA nu știe despre MR?”

De ce e semnul întrebării? Nu m-a crezut pe cuvânt? Vorbesc mai hotărât:

— Uite ce-i, Clare nu are importanță pentru orice i s-o fi întâmplat lui Kit!

Parry, care asculta discuția, trebuie că are gâtul din azbest, pentru că deja apleacă paharul ca să golească ultimele picături.

— Până nu știm exact ce s-a întâmplat luni seara, trebuie să presupunem că *totul* este important, contracarează el, destul de aproape de mine ca să-i deslușesc aroma de espresso fără lapte din respirație.

Masa e mai mică decât cea de afară, fiind mai degrabă o masă de bistrou de două persoane, și am brusc imaginea lui Kit când ne-am întâlnit să bem de Crăciun (băuturile „inaugurale" de Crăciun, tot zicea în acel fel al său plin de semnificații, de parcă tocmai inventase cuvântul, de parcă era un soi de moștenire culturală, un dar de la el pentru noi); cum s-a ivit la măsuța noastră din bar cu un rând de băuturi, paharele goale fiind împinse spre margine. Avea vocea îngroșată de zeflemea când a ridicat paharul spre mine: „Pentru Jamie, care crede că generația lui e singura care știe cum să bea..."

Să fi fost... să fi fost un înțeles de rămas-bun în acea înflorritură actoricească? Ce ne spusese cândva despre sinucidere? „Păi, dac-aș vrea să termin cu toate, aș face-o dracului în particular..."

Chiar dacă hotărăsc să nu-i repet vorbele în fața acestor detectivi, mă cuprinde o senzație de pierdere atât de profundă, încât abia mai pot să respir.

11

Martie 2019

DIN FERICIRE pentru mine, în seara acelei prime întâlniri Clare era în oraș, la un dineu cu niște clienți, dându-mi timp să-mi curăț pielea de mirosul adulterului și să mă prefac adormit când s-a întors. A doua zi dimineața, în bucătărie, mi-am luat poziția obișnuită lângă cafetieră, cu butoanele luminate în albastru cât era măcinată cafeaua, în vreme ce ea stătea la masă mâncând cu furculița bucăți de mango și verificându-și e-mailul. Părea exact ca de obicei, până ce a exclamat brusc:

— Oh!

I-am dat un cappuccino și m-am așezat un pic în afara privirii ei cu cafeaua mea.

— Vești proaste?

— E de la Vicky.

— Vicky?

— Instructoarea ta de carieră.

S-a uitat la mine consternată.

— Zice că ai lipsit de la consultația de aseară.

Simțind cum mă înroșesc, m-am așezat pe scaunul de lângă ea.

— Dumnezeule, mi-a ieșit cu totul din minte!

— *Jamie.* Trebuie să pui chestiile astea pe calendarul din telefon, ca să primești avertizări. Nu poți să le ții doar în minte.

— Am crezut că e în seara asta, am replicat, dovedind că are dreptate.

— Nu-i decât a doua oară, așa-i? Ce-o fi crezând? Dacă nu ești în stare nici măcar să ajungi la ședințe, cum te poți aștepta să-ți croiești o nouă carieră?

Limbajul era iritant – *Poate că „a croi” și a ajunge la timp sunt seturi de competențe diferite,* mi-am zis –, dar n-aveam de gând să încep o ceartă când apăsarea degetelor altei femei încă îmi pârjolea pielea.

— O să-mi cer scuze și o să mă reprogramez, am asigurat-o. Oricum, de ce îți scrie ție?

— Presupun că pentru că eu am aranjat totul.

S-a întors la mesaj.

— Zice că n-o să te taxeze pentru absență. E foarte frumos din partea ei.

— Minunat! O să-i mulțumesc. Și, Clare? Aș prefera ca de-acum încolo să comunic direct cu ea. Cu faptul că am patruzeci și opt de ani și toate celelalte, cred că mă pot descurca fără intermediar.

— Desigur.

Și s-a uitat la mine cu subînțeles, ca un animal de companie care se așteaptă ca stăpânul să-i înțeleagă nevoile fără să trebuiască să ceară.

Sau poate că *eu* eram animalul.

Mai târziu în acea zi, am așteptat confirmarea Meliei pentru următoarea noastră întâlnire – *19:30 miercuri* – înainte să-i scriu un mesaj domnișoarei Jenkinson prin care suspendam pe termen nedefinit cursurile noastre din cauza unor presiuni la serviciu. *O să anunț de îndată ce mi se eliberează din nou agenda zilnică*... Răspunsul ei a fost prompt și profesionist: e de acord să aștepte datele mele preferate, dacă și când voi deveni disponibil (*Trebuie să subliniez că taxa a fost achitată integral și nu este returnabilă*). Am răspuns cu mulțumiri și apoi i-am spus lui Clare că am reprogramat ședința miercurea următoare, la șapte și jumătate.

În principiu, mai aveam șase repetări ale aceleiași povești false.

Desigur, partea proastă era că acum Clare știa că e nevoie de supraveghere mai strictă și m-a luat în primire din clipa în care m-am întors de la a doua întâlnire cu Melia, cu un pahar de vin pregătit pentru ședința noastră de interogare neoficială și stânjenitoare.

— Cum a mers cu Vicky?

— Minunat! E foarte inspiratoare. Am făcut exerciții de identificare a dorințelor.

Nu te gândi că ai făcut dragoste cu Melia! *La plăcerea animalică. Dăruirea, de parcă ar fi fost ultimul nostru act pe lumea asta.*

— Ți-a dat temă pentru acasă?

— Am de descărcat o chestie întreagă cu posibile noi direcții pentru carieră.

— La ce te gândești în acest moment?

— Poate la un post de comunicare în educație. Sau poate chiar pregătire de profesor.

— Am sugerat asta de secole!

— Știu că ai făcut-o, și acum mă gândesc de-a binelea la asta.

— Recalificarea este, cu siguranță, cheia! s-a entuziasmat Clare. Spre deosebire de generația postbelică, noi o să muncim cel puțin până la șaptezeci de ani.

Am ignorat străfulgerarea de protest pe care am simțit-o la ideea că se includea și pe ea în acest grup; cu averea ei personală, n-ar fi avut nevoie să muncească nici măcar o zi mai mult decât avea chef.

— Când e următoarea ședință? a întrebat.

— Încă nu știu – Vicky o să-mi confirme în câteva zile. Uite ce-i, sunt frânt. Va trebui să fac rapid un duș și apoi poți să-mi povestești cum a fost ziua ta. Cum a mers vizionarea la complexul Woolwich de pe mal?

Clare a dat din cap.

— Foarte bine, mai trebuie doar să hotărască în privința apartamentului. O pereche drăguță, de treizeci și ceva de ani. Au economisit de ani întregi, făcând toate muncile astea suplimentare. Spre deosebire de tinerii noștri prieteni, care vor ceea ce vor în clipa în care vor[21].

A început să îngâne cântecul cu voce răgușită de emoție, în stilul Marilyn, dar, cu Melia încă în minte, n-am mai stat să aud versul următor.

Desigur, Clare nu era singura piesă de șah de pe tablă la care trebuia să mă gândesc, dacă era ca legătura noastră să continue nedescoperită: mai era și Kit. Era destul de ușor să-i spun și lui aceeași poveste cu ședințele de instructaj pentru carieră; mai greu era faptul că apartamentele pe care le foloseam cu Melia erau în zona Greenwich, în majoritate pe peninsulă și, ca atare, pe drumul nostru spre casă. Cu toate că șobolanii de apă aveau grup de WhatsApp ca să se anunțe între ei ce cursă iau, tot am fost prins de două ori în timpul legăturii amoroase. Prima dată, Kit mi s-a alăturat pe vasul de mai târziu fără niciun avertisment, și i-am zis că mă întâlnisem cu Vicky în North Greenwich în loc de Shad Thames, un lucru improbabil, care n-a fost pus sub semnul întrebării.

A doua oară, Steve era pe același vas și n-aveam nicio șansă să spun că debarc la stația lui și nu vreau să fiu însoțit cel puțin pe o parte din drum. (*Te las aici, Steve. E clădirea în care mă întâlnesc cu iubita lui Kit*

pentru un pic de călăreală.) N-am avut de ales, a trebuit să-i trimit Meliei un mesaj că nu ajung, întorcându-mi fața de la el ca să-mi ascund frustrarea. Îmi amintesc că geamurile navei erau brăzdate de șiroaiele uscate de la aversele de mai devreme și că, într-o dispoziție mai bună, dârele mi s-ar fi părut frumoase. În loc de asta, îmi venea să sparg geamul cu podul palmei. Am ajuns acasă cu povestea că Vicky trebuise să programeze un client VIP și am avut neplăcerea suplimentară a încurajării lui Clare pe când completam o cerere de înscriere la pregătire pentru învățământ pe care nu-mi doream s-o completez și pe care n-aveam de gând s-o depun. Unii extremiști pedepsesc infidelitatea cu moartea, dar, credeți-mă, asta era pe locul doi, la distanță foarte mică!

— Te simți vinovată? am întrebat-o pe Melia pe când zăceam încolăciți, după ce făcuserăm dragoste.

Era a patra întâlnire, dacă îmi amintesc bine. O vilă de pe peninsulă, o versiune ultramodernă a casei mele, însă o zonă inferioară, o construcție mai ieftină (chiria? Patru mii de lire pe lună). Dormitorul pe care îl rechiziționaserăm se afla în partea din spate a casei, unde lumina n-ar fi fost văzută de vecini, patul era o chestie ridicolă capitonată cu catifea, proporțiile lipsite de eleganță fiind reflectate la infinit de doi pereți acoperiți cu oglinzi, față în față.

— Față de Kit? Nici vorbă.

În lumina slabă, irisurile ei erau ca lutul roșu ars, iar rimelul negru îi era întins tot.

— Te-ai gândit vreodată să-i pui capăt? Vreau să zic, dacă ești atât de nefericită cu el ca să faci asta. Dacă tu crezi că nu-i bun cu tine.

Am zărit, oare, o strălucire de speranță în privirea pe care mi-a aruncat-o înainte să ridice un braț suplu și să-și fluture degetele ca și cum ar fi alungat o viespe?

— Nu cred că e bun *pentru* mine, e același lucru? Și unde voi locui dacă ne despărțim? Rata mea de credit e un dezastru, așa că n-aș fi în stare să fac rost de un avans.

— Ai putea obține ceva prin intermediul serviciului?

— Nimic nu se apropie măcar de ceea ce plătesc acum – și nu-mi pot permite *atâta.* Și nici n-am de gând să locuiesc în vreunul dintre acele apartamente comune groaznice, fără încălzire și cu mucegai pe pereți, așa că

nu încerca să mă pui în legătură cu prietena ta de la serviciu. E evident că n-are niciun pic de mândrie.

— E evident că n-are bani, am corectat-o blând. Regan ar ucide pentru apartamentul tău. Oricum, cât datorați, tu și Kit? Despre ce cifre vorbim?

Răspunsul ei a fost aiuritor: mult peste o sută de mii de lire împreună. Dobânda era aproape la fel de mare ca salariul ei. Era asta normal pentru categoria ei de vârstă? Era ca o ipotecă cu dobândă mare pe propria viață.

— Nu pot să te ajute rudele tale?

— Părinții mei n-au nici un ban – oricum, nu vorbim. Iar sora mea mai degrabă ar finanța, știu și eu, o campanie „Eliberați toți pedofilii” decât să mă ajute pe mine.

Auzisem un pic de la Clare despre animozitatea dintre Melia și sora ei și mi se păruse o simplă rivalitate frățească, chiar dacă una care se extinsese la ruperea relațiilor Meliei cu părinții. Esența părea să fie că, pe când creșteau, Melia era tot mai frumoasă și mai talentată, cu perspectiva de a deveni actriță de frunte, însă acum sora o eclipsase făcând rost de un soț bogat, născând doi copii și lansând o afacere cu design de ghiozdane care câștigase deja un premiu pentru antreprenori.

— Mi-aș dori să te pot ajuta, dar nici eu n-am mare lucru.

Am respirat adânc.

— Știi că locuința e a lui Clare, nu?

Au urmat câteva clipe de tăcere, apoi Melia s-a ridicat într-un cot. Fața îi ardea.

— Serios? Nu, n-am știut. Am crezut că o aveți jumate-jumate.

— Nu, e a ei sută la sută – de fapt, e pe numele părinților ei, ca s-o apere de hoți ca mine. Sunt sărac lipit pământului.

Cu toate că vocea îmi suna destul de vesel, simțeam, din nou, acea nouă arsură a resentimentului față de nedreptatea poziției mele.

— Habar n-am avut, a răspuns Melia.

Se vedea o întunecare în ochii ei și mi-am zis: *Asta e.* Își zisese că o să mă prindă în cârlig, că o să ne aranjăm cu jumătate din profit. Avea sens ca ea să fie genul de femeie care nu se încurcă cu pauze între relații (din experiența mea, cu cât cineva arată mai bine, cu atât

există mai multe șanse să fie dintre cei care suprapun relațiile). Și, intuind asta, mi-am dat seama că o exploatasem. O lăsasem să mă seducă în vreme ce știusem tot timpul că n-am nimic să-i ofer, nici măcar un flecușteț scump de ziua ei.

Însă m-a surprins cu faptul că s-a lipit strâns de mine.

— Ei bine, are sens, pentru că nu sunt atrasă decât de bărbații care n-au nimic. Nimic în termeni bănești, vreau să zic.

Tonul îi era tandru, alinător.

— Tot trăiești într-o casă uluitoare și ai acest stil de viață uluitor.

— Dacă vrei să faci *latte* cu soia pentru turiști, ești invitata mea. O să văd dacă avem vreun post liber. Văzând că se căznește în zadar să chicotească, am adăugat: Ai putea avea pe oricine, Melia. Părăsește-l pe Kit, părăsește-mă pe *mine* și găsește-ți pe cineva care poate să-ți ofere ce îți dorești! Nu-i nicio rușine să-ți dorești un stil de viață măreț. Trebuie să fie mii de bancheri sau puști IT-ști bogați care ar fi fericiți să fie cu tine.

— Ți-am spus, nu-s atrasă de acei tipi, a replicat ea.

Mi-a dat prin cap că m-aș fi așteptat ca cineva de vârsta Meliei să protesteze că preferă să fie complet independentă, o feministă în toată legea, și i-am spus asta.

— Cum să fiu independentă? a întrebat. Am un salariu de mizerie la Hayter Armstrong.

— Ești pe treapta de jos într-un program de pregătire structurat, i-am amintit. Toată lumea te place, așa că o să fii promovată curând.

— Durează prea mult! a strigat ea, frustrată. Nu vreau să fiu bogată la bătrânețe, vreau să fiu bogată cât sunt tânără! Ar fi diferit dacă aş porni de la zero, însă datoria e cea mai rea. E ca niște noduri care te leagă de blocstart-uri. Ori de câte ori te miști, se strâng și mai tare.

— Atunci nu te mărita cu Kit, indiferent ce faci! am zis. Vei fi răspunzătoare și de datoriile lui, pe lângă ale tale. N-ai nimic ce ai putea să vinzi?

— Nu. Nimic. Dacă vin portăreii, o să ne ia și hainele de pe noi.

— Dacă se întâmplă asta, vino în Prospect Square și o să-ți oferim o cameră pentru acea noapte. Între timp,

cred că amândoi avem nevoie să cumpărăm un bilet de loterie.

Mi-am încleștat mâna pe încheietura ei, simțind cum îi galopează pulsul, și curând o pătrundeam iarăși și făceam tot ce-mi stătea în puteri ca să-i abat gândurile de la necazurile ei, fie și doar pentru puțin timp.

Mai târziu, cu voce mică, acum mai mult plângăreață decât furioasă, a zis:

— Nu pot să am pe oricine vreau. E ceva cu mine, o chestie care îndepărtează oamenii.

Mintea ei dăduse ocol înapoi la ce zisesem despre bancheri.

— Ce vrei să zici? Ce chestie?

— Nu știu ce e. Dacă aș ști, aș elimina-o și aș pune laba pe un milionar. La dracu' cu feminismul!

Oricât de superficiale ar fi fost dorințele ei, eram totuși impresionat de autocunoașterea de care dădea dovadă. Pentru că avea dreptate. *Exista* ceva, ceva care ar fi pus pe gânduri un om mai puțin flușturatic decât Kit: impresia că ea nu s-ar fi mulțumit cu ceva convențional. Poate că bărbații ăștia știau instinctiv că ar putea avea necazuri pe termen lung.

Am zăcut acolo în tăcere o vreme, uitându-ne în tavan. Cu toate atracțiile tehnologice ale casei, tavanele erau neutre. Fără cornișe și rozete pe tavan, doar capacul alb și neted al unei cutii.

Nu, în această încăpere, singura frumusețe, singura poezie era chipul Meliei. Liniile nasului și maxilarului, flacăra intensă a ochiului ei. Mi-am zis: *Nu-și dă seama că a fi tânăr e un lucru neprețuit*? Clare aproape recunoscuse faptul că și-ar da averea în schimbul unei a doua șanse la tinerețe; spre deosebire de iubire, spre deosebire de fericire, tinerețea n-o puteai cumpăra.

Abia după ce ne-am îmbrăcat și am făcut ordine a părăsit ea subiectul banilor – nu că mi-ar fi plăcut mai mult următorul.

— Își face griji pentru tine, știi? Clare.

— Zău? De unde știi?

— Am luat prânzul împreună ieri și mi-a mărturisit.

M-am încruntat.

— Ați luat prânzul, doar voi două? Acum, că suntem, știi tu, n-ar fi mai înțelept să nu faci asta?

— Mai „înțelept”?

Zâmbetul îi era răutăcios.

— De ce? Crezi că o să ne comparăm însemnările și o să complotăm împotriva ta?

Nu-mi venea să cred cât de nesăbuită era.

— Dar nu ți-e teamă că o să te ia gura pe dinainte?

— Sunt actriță bună, îți amintești? Serios, nu-ți face griji, nu bănuiește nimic! I s-a pus pata pe Kit, crede că te duce pe căi rele cu toată băutura.

— Chiar? Păi, mie mi-a spus că ai zis că Steve îl duce pe *el* pe căi rele.

— Da, chiar am spus asta.

Melia m-a sărutat apoi, iar genele ei lungi mi-au atins în treacăt pielea.

— Abaterea atenției, dragule. Tipul ăsta, Steve, e lupul cel rău. N-are importanță cine e, de fapt, câtă vreme spre noi nu se uită nimeni.

Evident, intrase în această legătură amoroasă cu tehnici bine șlefuite. Pe peretele din spate, i-am surprins micul zâmbet într-una dintre oglinzi. Erau ca niște camere de supraveghere în încăpere, surprinzând unghiuri ascunse, dezvăluind emoții păzite. Făcând din noi doi străini.

12

Aprilie 2019

PRIMA ZI însorită a fost în aprilie, și pe râu, pe lângă cafeniul obișnuit, erau nenumărate alte culori: metalice, argintii ca a cositorului și aurii. Magnoliile din oraș înfloreau și, când se deschideau ușile vasului, din când în când se auzea și câte un ciripit. Pe când treceam pe sub Tower Bridge spre ceruri ultramarin, era imposibil să nu simți spiritul înviorător al unui nou răsărit. Ca să nu mai vorbim de renăscuta aroganță a unui proaspăt infidel.

Evaluarea Meliei era corectă: Clare nu știa nimic. Pentru ea, Melia și Kit continuau să fie perechea mai tânără cu care ne vedeam, cuplul care era hedonist, provocator, uneori exploziv.

Îmi amintesc o scenă în Prospect Square – trebuie să fi fost câteva săptămâni de când începuserăm legătura când ne-am pomenit că arbitrăm o înfruntare între ei.

Kit, evident știind pe ce butoane să apese cel mai tare, făcuse o remarcă admirativă despre sora Meliei. În *Sunday Times* din weekendul precedent, în secțiunea „Modă”, fusese o fotografie a uneia dintre liniile ei de produse.

— Se pare că n-am ales sora care trebuie, a zis el, și chiar și un spectator neavizat s-ar fi prins de împunsătură.

— Ar fi trebuit să te înscrii în competiție, să vezi cum te descurci, a zis Melia cu răceală.

— Da, ar fi trebuit.

— Ai fi descoperit, curând, că n-o interesează decât banii.

— Ei bine, asta nu sună deloc familiar, nu-i așa? a zgândărit-o Kit.

Era o copilărie, însă curând Melia bocea în bucătărie și era consolată de Clare, iar el, pretinzând că n-o să accepte hipersensibilitatea ei, s-a dus în pragul ușii de la intrare să fumeze.

Instinctul mi-a dictat să echilibrez numerele. Afară, vântul era puternic și vârfurile teilor tremurau și se unduiau ca pompoanele majoretelor, vânturând mirosul din o mie de seri de primăvară dinaintea acesteia: piatra

de sub tălpi, parfumul copacilor din scuar, mirosul un pic sărat al fluviului.

— Îmi pare rău pentru Me! a zis Kit cu gura ascunsă de fum. Întotdeauna a fost ciudată în privința surorii ei.

— Clare a pomenit ceva despre asta, am zis eu, vag.

— De fapt, în acest moment e ciudată în toate privințele, a adăugat el.

Nu-mi plăcea să mă gândesc când anume începuseră ei să se ciondănească; poate că era cam atunci când ea începuse relația cu mine. Era supărată pe el din cauză că nu observase că acum o împărțea cu altcineva? Gândul m-a făcut să amețesc de neliniște. De ce naiba nu reglasem până acum situația, de ce nu făcusem în așa fel încât eu și Clare să ne distanțăm de ei ca pereche? Presupun că mă temusem să nu aibă efectul opus asupra ei, să-i stârnească bănuieli. La urma urmei, e clasica „muscă pe căciulă”: să ocolești pe cineva cu care te-ai înțeles bine întotdeauna sau să te porți mai puțin relaxat, când înainte erai cu totul în largul tău.

Problema era că toți patru eram băutori, iar băutul împreună făcea să fie mai ușor ca fie Melia, fie eu să facem o aluzie intimă pe care n-ar fi trebuit s-o facem sau să ne atingem fără să ne dăm seama într-un fel în care cei care nu sunt decât buni prieteni n-ar face-o niciodată.

Am fost salvat de comentariul despre „ciudățenia” Meliei de norii goniți de vânt care lăsau la vedere luna, lumina ei blândă așternându-se peste scuar și abătându-i atenția lui Kit.

— E nevoie de o cheie ca să intri acolo? a întrebat.

— Da. Toți locuitorii de aici au una. Nu este deschis pentru public decât o dată pe an, într-un program al grădinilor deschise.

N-aveam habar dacă Melia transmisese deja informația că această casă era proprietatea familiei lui Clare, dar cum stăteam acolo, pe treptele vechi, late, am simțit cea mai profundă capitulare pe care o avusesem vreodată în fața puterii tainice a scuarului casei mele.

— Ce-or mai fi și copacii ăia? a zis Kit.

— „Or mai fi” platani și tei. Sunt acolo și o mulțime de tufe. Niște straturi cu flori. Contribuim cu toții la un fond din care este plătit un grădinar.

A oftat, expirând un amestec de venerație și ranchiună.

— Cum mama dracului ajungi să trăiești într-un astfel de loc? Bag mâna-n foc că nu-i niciun locatar sub patruzeci de ani.

Conform legilor lui Murphy, chiar în clipa aceea un taxi a oprit pe latura vestică a scuarului și s-a auzit un cor de voci de oameni de vârstă medie din clasa superioară.

— De fapt, sunt destule familii cu copiii adulți care încă locuiesc acasă, am zis.

— Sărăcuții copii de bogătani! a surâs el batjocoritor, iar privirea pe care mi-a aruncat-o a fost tulburător de cunoscătoare.

Cunoscătoare de ceva anume: intimitatea mea cu iubita lui? Sau în general, superioritatea înnăscută a tinereții? El le știa pe toate, atâta doar că încă n-avusese ocazia s-o dovedească lumii întregi.

— Nu ești singurul, Kit, știi? am zis încet.

— Singurul care ce?

— Care suferă din cauza crizei locuințelor. Unii ar zice că te descurci binișor. Ai locul tău, nu trebuie să împărți bucătăria și baia cu străini. N-ai *chiar* atât de multe de care să te plângi.

A suflat fumul spre mine.

— Bine, postbelicule!

Avea el un fel de a dezamorsa conflictul, de a mă face să râd.

— Generația X, mulțumesc frumos, hipersensibilule!

Am rămas un minut ascultând melodia care ieșea pe fereastra livingului, hituri ale anilor ’60 care continuau să se deruleze, în ciuda despărțirii grupului.

— Grozavă listă de cântece, a zis. Cine sunt?

— The Zombies.

— Da, îmi plac toate chestiile voastre din anii ’60. Muzica era cu siguranță mai bună pe vremea ta.

— Știi că sunt născut în 1971, da? Și că nu eram pe lume când ieșiseră aceste cântece?

— Am noțiuni elementare de aritmetică, m-a zeflemisit el.

A aprins a doua țigară, ridicând bărbia. Cântecul a continuat – *It’s too late to say you’re sorry*[22] –, și am ignorat fiorul pe care cuvintele l-au transmis pielii mele.

— Vrei una? mi-a oferit el.

— Dă-o-ncoace!

Când n-ai mai fumat de ani întregi – eu și Clare ne lăsaserăm când împlinise patruzeci de ani –, primul fum e

dureros, ca și cum ți-ai face rău singur. Ce-i drept, se spune că inhalarea de gaze de eșapament pe străzile Londrei este echivalentă cu fumatul a zece țigări pe zi.

— Îmi amintesc când țigările erau două lire, am zis.

— Nu vreau să știu, fir-ar să fie! a replicat Kit. Muzică de rahat, țigări mult prea scumpe, chirie exorbitantă. Ce alte motive mai am ca să-mi tai venele?

— Schimbarea climatică? am răspuns, nu fără compătimire.

Pentru mine, viața era interesantă – în mod periculos –, însă nu invidiam lumea pe care o moșteniseră Kit și Melia. Slavă Domnului, Clare și cu mine n-aveam copii, n-aveam vreo miză în viitor!

Ca pentru a marca sentimentul, în depărtare s-a auzit sirena unui vas de pe fluviu, amintindu-ne că apa era acolo și că avea să curgă mult timp după ce noi vom fi părăsit acest oraș. Ca răspuns – sau așa a părut –, o vulpe a schelălăit într-un ungher al scuarului, ascuțit ca un tăietor de dale.

— Jamie, a zis Kit.

— Da?

— N-o face, bine?

Răsuflarea mi s-a înțepenit în gât.

— Ce să nu fac?

— Să-i ții partea. Meliei, vreau să zic. Știu că o va face Clare, femeile țin întotdeauna una cu alta, dar nu-i nevoie să te lași și *tu* păcălit de spectacolul ei.

— Nu există vreo parte de care să te afli, am zis hotărât, cu toate că vocile ridicate dindărătul ușii anunțau că Meliei nu-i trecuse supărarea și că avea de gând să plece imediat.

Când a dat buzna pe prima treaptă, eu și Kit ne-am dat deoparte, evitând s-o privim în ochi.

— Kit, ai face bine s-o conduci acasă! a zis Clare, nu atât ca o concesie celor trei-patru străzi primejdioase din St. Mary's care se aflau între locuințele noastre, cât ca o critică pentru Kit, care neglija nevoile emoționale ale iubitei lui.

— Sigur, a zis el, și i-am privit cum pleacă, Melia mergând repezit cu ghetele ei cu toc, Kit ținând pasul cu ea, cu capătul țigării arzând portocaliu într-o parte.

A încercat s-o atingă – poate s-o cuprindă cu brațul –, și țipătul ei a spintecat noaptea: „Să NU mă

atingi!” Și apoi au dispărut din scuar și de sub supravegherea noastră.

— Ce bine a mers! a zis Clare pe când puneam pahare de vin în mașina de spălat vase și aruncam la coș resturile de mâncare.

— Nu-i așa?

— De ce e așa de sensibilă? Și de ce trebuie el să fie așa de insensibil? Știi, ea crede că el se culcă cu femeia aia de pe vas.

Eram uluit.

— Care femeie? Vrei să zici Gretchen? Mă îndoiesc foarte tare.

Clare a înălțat o sprânceană.

— Și totuși, ai știut imediat de cine vorbeam.

— Numai pentru că nu cunosc nicio altă femeie de pe vas.

Cu toate că bănuiam altă manevră de abatere a atenției din partea Meliei, mă neliniștea discuția despre infidelitate, indiferent din partea cui, mai ales atât de repede după acea discuție cu Kit. Ce ar fi făcut Clare dacă ar fi aflat de mine și de Melia? Ar fi înșfăcat un cuțit ca să-mi taie gâtul sau s-ar fi întors într-o parte, prăpădindu-se de râs?

— Cred sincer că așa le place lor să-și desfășoare relația. Se delectează chinuindu-se unul pe altul, am zis.

— De acord. Poate că așa se purtau părinții lor, a zis Clare. Ei cred că e normal.

Chiar și cu avantajul faptului că mă culcam cu unul dintre subiecți, nu mă puteam măsura cu intuiția ei.

— Să nu mă înțelegi greșit, îmi place de Kit, însă mă întreb dacă ei nu i-ar fi mai bine cu alt fel de tip. Cu cineva care să-i dea lucrul la care jinduiește.

Am înghițit în sec.

— La ce jinduiește?

— Să-și trăiască visurile.

Surprinzându-se într-unul dintre rarele sale momente de sentimentalism, Clare a chicotit autocritic.

— Ce *crede* ea că sunt visurile ei, ar trebui să zic. În orice caz, dacă o mai țin așa, s-ar putea întâmpla ceva rău.

— Tocmai la asta mă gândeam, am zis.

13

27 decembrie 2019

E APROAPE 9:30 și ne-am terminat cafelele. Cu toate că aș putea să mă ridic și să plec oricând vreau, trebuie să recunosc că există în mine o parte necinstită care apreciază această ocazie să-mi pun în ordine gândurile, să iau povestea mea dezlânată cu Melia și s-o prefac în ceva mai coerent. Mi-am făcut încălzirea, presupun.

Însă sunt prins, îi scriu lui Regan.

Parry adună paharele și le turtește în pumn, apoi le pune pe tava de carton. Mi se pare că degetele lui au potențialul preciziei, chiar cruzimii – mi-l imaginez smulgând picioarele unei insecte. Mă uit dincolo de el, la bannerele din spațiul de sub noi care fac reclamă unei serii de concerte festive date de London Philharmonic de Anul Nou, până ce el zice, aproape blând:

— Ce trebuie să ții minte, Jamie, este că versiunea despre evenimente a unei persoane nu este niciodată singura.

Vrea să spună că Melia a zis ceva diferit despre legătura noastră? Greu de crezut. Sau se referă la celălalt martor pe care îl au în mânecă? Oricum ar fi, eu nu le dau soluția ușoară a misterului dispariției lui Kit la care speraseră. Sunt vinovat că mă culc cu nevasta lui, am recunoscut asta, dar ei vor mai mult. Sunt blocați.

— Din experiența mea, nu există două persoane care să-și amintească ceva exact la fel, zic calm. Uneori nici n-ai zice că e același eveniment.

— Da, sigur, este el de acord. Probabil că știi asta din incidentele precedente.

— Ce vrei să zici?

Sprâncenele mi se ridică atât de sus, încât îmi simt fruntea încrețindu-se. Degetul mare rănit începe să mă mănânce pe sub bandaj.

— Vreau să zic că poate acum ar fi momentul potrivit să vorbim despre ce s-a petrecut anul trecut, în iulie.

E o schimbare de direcție atât de bruscă, încât simt un șoc. Ce ar putea să lege faptul că îi ajut la o

investigație care implică un prieten de-al meu dispărut cu o criză de sănătate mintală suferită acum un an și jumătate printre oameni cu totul străini? *Asta* a descoperit când a întârziat în drumul după cafea? A apărut în baza de date a poliției sau a fost rezultatul unei căutări rapide pe Google? Cu siguranță nu există vreun motiv pentru care Melia să fi pomenit asta. Îi susțin privirea, în defensivă, aproape mândru; ca să știe că nu mă impresionează astfel de tactici. Este evident că încă nu-și dau seama că mă pot prinde pe picior greșit de o sută de ori și tot n-o să se schimbe faptul că nu i-am făcut niciun rău lui Kit.

Sau poate că ei nu se sinchisesc de fapte. Poate că nu le pasă decât de declarații. De *Versiuni.*

— Iulie anul trecut? repet, trăgând de timp.

— Da. 2018. Ultima dată când ai avut treabă cu poliția.

Face asta să sune ca și cum aș fi un criminal în serie care tot intră și iese din închisoarea Wormwood Scrubs.

— Dacă te referi la chestia din metrou, nu văd ce legătură are.

— Aș zice că sugerează un anumit filon de impulsivitate în tine care se prea poate să fi ieșit iar la iveală luni seara, zice Parry.

Mă înroșesc, acum furios.

— „Filon de impulsivitate?" Probabil că glumești! Ce vrei să știi despre întâmplare și nu poți citi în declarația pe care am dat-o atunci poliției?

Nu dă înapoi.

— Pune lucrurile în lumină, Jamie. Sau poate în întuneric?

Îl fulger cu privirea. Nu-mi place nota de impertinență din tonul lui, care îmi amintește de nimeni altul decât Kit. Totuși, nu-i vina generației, de vreme ce partenerul lui îi aruncă o privire care sugerează propria dezaprobare.

— Boala mintală nu este așa, îi răspund pe un ton plat. E complicată, personală. Diferită pentru fiecare dintre cei afectați. Nu v-au spus la cursuri? Jumătate dintre oamenii cu care aveți de-a face probabil că suferă de probleme mintale.

Parry își lasă capul în jos a scuză. Fără îndoială, și-a amintit avertismentele despre nenumăratele feluri noi în care civilii se pot plânge că polițiștii le-au vorbit în mod necorespunzător sau i-au definit greșit. Organizațiile care

se vor aduna în sprijinul lor, activiștii și trolii. Încearcă iar:

— Dă-mi voie să formulez altfel. Spune-ne, te rog, în ce mod acea anume problemă de sănătate mintală de care suferi *tu* ți-a afectat acțiunile în iulie, anul trecut!

— Am de ales?

Îi pun întrebarea lui Merchison, însă Parry este cel care are bastonul, și îl ține strâns.

— Întotdeauna ai de ales, Jamie, zice el. Mai ales un om ca tine.

14

Iulie 2018

SE TOT ACUMULASE, știam asta. Însă problema cu fobiile legate de transportul în comun este că ori le înfrunți, ori îți pierzi slujba. Trebuie să ajungi undeva într-un moment care ține cont de preferințele altora, nu ale tale.

Pe atunci nu lucram la „Comfort Zone”, încă eram la serviciul meu „real”, o distincție greșită, dacă ar exista vreuna, de vreme ce să stau în picioare nouă ore servind cafea pare mult mai real decât să stau nouă ore pe scaun la o ședință vorbind prostii și bând cafea adusă de altcineva. Oricum, biroul se afla în nordul Londrei și ca să ajung acolo la 9:00 trebuia să prind trenul de suprafață de la ora 7:35 până la London Bridge și apoi să merg cu Northern Line până la Chalk Farm.

Trenul era, fără excepție, plin până la refuz, dar cel puțin te puteai așeza la fereastră, privind afară, amăgindu-ți creierul să creadă că ai putea atinge lumea de dincolo de geam. Metroul nu oferea un astfel de truc: dacă te uiți pe fereastră vezi doar cât de înspăimântător de aproape ești de pereții negri ai tunelului, tuneluri construite pentru trenuri compacte, destinate unei populații muncitoare care reprezenta doar o fracțiune din mărimea celei din zilele noastre. Fără pasarele, fără căi de evadare; numai venele umflate ale cablurilor și panourile înnegrite care se jupuiau.

Cât despre supraaglomerare, metroul făcea trenul de suprafață să pară Orient Expresul: trupurile erau înghesuite până în ultima coloană de spațiu vertical, cei care se îndesaseră înăuntru ultimii având gâturile aplecate dureros în față și urmând linia ușilor – uși care arătau ca fălcile unui crocodil.

Dar n-aveam de ales. Drumurile erau aglomerate, făcând automobilele să înainteze la fel de încet ca pietonii de pe trotuare. Bicicleta pe care o cumpărasem fusese furată din fața de la „Hope & Anchor” înainte să fi avut ocazia să verific dacă am starea fizică necesară pentru ea, și încă atât de nouă, încât n-apucasem s-o asigur. Iar

acum, în iulie, venise un val de căldură. Ziarele erau pline de temperaturile care urcau vertiginos, de condițiile inumane. În metrou e mai cald decât limita admisă pentru vite! Liniile mai vechi, aflate la adâncime mai mare, fuseseră grav afectate: aproape patruzeci de grade, cu explicația că surplusul de căldură se datora combinației dintre frânare și ventilația insuficientă.

Northern Line este cea mai veche și se află la cea mai mare adâncime. De asemenea, este cel mai lung tunel continuu din rețea, cu peste douăzeci și șapte de kilometri.

În ziua în care s-a întâmplat avusesem o presimțire că era ceva diferit la acea călătorie. Eram ca păsările care țâșnesc în sus când se cutremură pământul la zeci de mii de kilometri distanță – numai că eu n-am țâșnit. Nu puteam. Eram prins în capcană.

Când vagonul s-a legănat între Euston și Camden Town, masa oamenilor s-a legănat spre mine, împingându-mă dureros în clapeta ieșită în afară a semnalului de alarmă. Citisem atât de multe despre dinamica comprimării, încât eram, practic, expert. Comprimare înseamnă șapte pasageri pe metru pătrat, când trupurile sunt atât de înghesuite, încât încep să se miște ca unul singur, ca un fluid. Un tren tipic de pe Northern Line cu șase vagoane are capacitatea de opt sute de pasageri, însă eram mii în acesta, și acum se întâmpla – se întâmpla cu adevărat: nu-mi puteam umple plămânii.

Cu obrazul apăsat de despărțitură, am gâfâit o rugăminte pentru oricine m-ar fi ascultat:

— Vă rog, vă puteți mișca puțin, să-mi faceți un pic de loc?

— Nicio șansă, amice. Suntem ca sardelele aici. E la fel pentru toți.

Mi-am zis: *Am nevoie de un doctor, o să mor.*

Apăsarea fețelor fierbinți, a piepturilor fierbinți, a răsuflării fierbinți. Vedeam în roșu și negru, cu încrețituri pe la margine. Bâjbâind cu mâna dreaptă la înălțimea taliei, fără măcar să pot vedea ce fac, am ridicat clapeta și am tras semnalul de alarmă.

Pe dată a răsunat o alarmă, cu toate că trenul mergea în continuare. Zeci de voci au pus aceleași câteva întrebări:

— S-a întâmplat ceva?

— A tras cineva semnalul de alarmă?

Acum știu că, dacă alarma sună în vreme ce trenul e într-un tunel, mecanicul suspendă frânarea automată și merge mai departe spre stația următoare; sună dinainte, să ceară ajutor, dar trebuie să aducă trenul la următorul peron înainte ca ajutorul să poată fi dat. E evident, dacă te gândești la asta.

Însă ceea ce s-a întâmplat în acea dimineață de iulie a fost că trenul *chiar* a început să frâneze, la vreo cinci secunde după ce trăsesem semnalul, și s-a oprit în tunel. Pe loc am înțeles că făcusem situația să fie mult, mult mai rea, și acum eram asaltat de voci pline de ură:

— *Tu* ai fost?

— Ce mama dracului, de ce ai făcut asta?

Cauza captivității noastre s-a transmis prin vagon și la cele de dincolo de el, provocând o mie de înjurături mormăite, iar umiditatea acelor răsuflări a crescut temperatura. Aveam urechile pregătite să prindă cele mai înspăimântătoare comentarii, cele care îmi slujeau gândirea catastrofică:

— *Literalmente* nu-i aer în chestia asta.

— E ca într-un cuptor, nu-i așa?

— Când o să ieșim de aici?

Șocul provocat de ceea ce făcusem a trecut și în locul lui a venit, cu un răget, nevoia de a evada care era atât de puternică, de turbată, încât mi-am ieșit din minți și am început să zgârii cu unghiile despărțitura. Un moment, auzul mi-a fost estompat – trebuie să fi fost în pragul leșinului –, după care a revenit cu o limpezime hidoasă la auzul propriului meu răget, o reacție sălbatică, animalică, la captivitate. Un turn Babel de voci și accente:

— E nebun, ce are?

— Idiotul dracului!

— Nu fi așa de rău! Are un atac de panică, are nevoie de ajutor. Trebuie să-i facem un pic de loc.

— Nu *este* loc.

M-am gândit cât de neașteptat era ca vocile cele mai furioase să fie de femei și singura îndatoritoare să fie de bărbat. El a fost cel care a făcut apel la pasagerii așezați, strigând:

— Să-i dea cineva omului locul! Are nevoie să se liniștească.

— Nu te uita la mine, sunt gravidă!

— Atunci, altcineva!

Nimeni nu voia s-o facă. Până și în isteria mea am știut că nu trebuie să mă las pradă instinctului de a cădea pe podea, ceea ce ar fi creat un gol în comprimare și alții s-ar fi prăbușit peste mine. Am izbutit să rămân așa, cu picioarele tremurând, cu ochii strâns închiși – dacă nu puteam să văd, poate creierul avea să uite de strânsoare! Însă imaginea vagonului, cu apăsarea de iad a trupurilor din el, îmi rămânea pe retine.

Pe deasupra ciorovăielii, vocea mecanicului s-a auzit monoton în difuzoare: „Suntem blocați în urma altui tren. Rog persoana care a tras semnalul de alarmă să mai reziste, curând vom fi din nou în mișcare și o să-ți oferim ajutor de îndată ce ajungem în stația următoare!”

Comentariile s-au schimbat:

— N-a făcut el trenul să se oprească, se oprea oricum!

— O să fie coadă la peron. Odată, am rămas așa douăzeci de minute.

— *Douăzeci de minute*?

Atunci s-au stins luminile, o oarecare ușurare pentru mine, dar o schimbare primită cu îngrijorare de ceilalți.

— Doamne, Dumnezeule, e vreo chestie teroristă?

— Tipul ăsta face parte din ea?

— Nu fi prost, ai auzit ce a zis mecanicul!

Însă cuvântul cu „T” fusese lansat și în tot vagonul oamenii se pierdeau cu firea. Cineva a început să suspine și vocea, pe care am recunoscut-o ca fiind a gravidei, a devenit un urlet sălbatic:

— E insuportabil! Simt că leșin! E așa de cald!

— Să deschidem cu forța ușile ca să intre aer?

— Nu-i aer, suntem la un milion de metri sub pământ!

— Hei, am niște apă!

Am deschis ochii, recunoscător ca un copil, însă apa îi era oferită pasagerei gravide.

— Credeți că a fost o cădere de tensiune și la suprafață?

Unul dintre sutele de lucruri pe care le știam despre metrou este că din sistem sunt pompați zilnic patruzeci și șapte de milioane de litri de apă și că, dacă ar fi fost o cădere de tensiune masivă la suprafață sau un cutremur care să taie electricitatea pe termen nedefinit, ar fi fost oprite și pompele. Oare apa duhnitoare ne-ar ajunge la picioare și ar urca încetul cu încetul?

N-o să retrăiesc momentul minut cu minut, însă am stat în acel tunel o jumătate de oră fără electricitate și fără mesaje de la mecanic. Pielea îmi ardea de parcă aș fi fost aruncat cu lopata într-un cuptor, și totuși, cumva, nu mi-am dat voie să leșin. Era lumină de la lanternele telefoanelor, dar nu mă puteam gândi decât la căldura dată de o mie de aparate deschise deodată.

La un moment dat au venit vești, trecând de la un vagon la altul: aveam să fim scoși din tren. Trenul din fața noastră se defectase și acum era evacuat. Va trebui să mergem prin tunel și prin celălalt tren ca să ajungem la peronul din Camden Town.

Comprimarea a slăbit treptat, pe măsură ce erau deschise ușile dintre vagoane și cei aflați mai în față au început să-și târșâie picioarele spre capătul trenului. Apoi au apărut angajații de la London Transport cu veste reflectorizante și cu lanterne puternice.

— Domnul e bine?

„Domnul." Îmi amintesc asta. O voce joasă și calmă, un pic alinătoare. Aveam gâtul uscat ca iasca. Mi-a fost înmânată o sticlă cu apă și mâinile îmi tremurau când am încercat să beau, așa că mi s-a vărsat pe pieptul cămășii.

— Trebuie să pornim spre partea din față a trenului, domnule.

Am fost însoțit, cu mâini care mă țineau blând de braț, prin vagoanele golite, pe lângă scaune decolorate presărate cu ziare și obiecte de îmbrăcăminte aruncate. Mersul pe șine a fost chiar mai rău. Era la fel de puțin aer, dar cu miros de pârjolire. Eram niște șobolani într-un cuptor de lut. Când am început să gem, cel care mă însoțea m-a liniștit:

— Nu-i decât o gâtuitură în spatele trenului din față. Stați liniștit! O să punem scânduri, ca să fiți în siguranță când urcați în el.

Respiră, respiră! Însă aerul era așa de rarefiat! Capul îmi zvâcnea, în dezacord cu bubuitul inimii.

În cele din urmă ne-am târșâit pașii prin trenul din față. Se defectase chiar înainte de stație și se vedea lumina de pe peron, pe care am fost ajutați să ajungem urcând pe o rampă. Am fost considerat capabil să urc scara rulantă pe picioare, nu dus cu targa, până la zona de la suprafață, unde cei care aveau nevoie de asistență medicală erau evaluați în holul cu casele de bilete. Circulația spre nord era suspendată temporar și o mulțime

de oameni erau la barieră. Dinspre cei care își lungeau gâturile ca să vadă au răzbătut câteva priviri și comentarii aspre, dar destul de puține.

— Oamenii devin foarte agitați pe astfel de vreme, mi-a spus un polițist în uniformă.

Gravidei, care era pe scara rulantă în spatele meu, îi mergea gura întruna:

— *Trebuie* să fie un delict să tragi semnalul de alarmă fără un motiv serios? Ar putea fi un terorist, din câte știm!

— O să avem nevoie de o declarație de la dumneavoastră, mi s-a spus destul de tare ca să audă cei aflați mai aproape din mulțimea care aștepta.

A urmat o nouă izbucnire de strigăte batjocoritoare.

N-am fost acuzat de nimic, desigur, dar cine are nevoie de acuzarea poliției când avem concitadini?

Cineva filmase „acțiunea" din vagon, alții urmarea din Camden Town, și în restul zilei toate mijloacele de informare în masă au fost pline de ele.

În articolul din presă era dat numele meu, împreună cu o atribuire eronată a vinovăției:

Panică în masă la ora de înghesuială când trenul a fost evacuat în tunel

Navetistul supraîncălzit James Ruckby, 47 de ani, a făcut astăzi Northern Line să se suspende când a tras semnalul de alarmă și a pus în mișcare un șir complicat de întârzieri. Trei trenuri au fost evacuate și pasagerii au fost conduși spre locuri sigure prin tuneluri întunecate. Serviciile de urgență l-au tratat pe Buckby și pe alții la fața locului, la temperaturi de aproape patruzeci de grade, iar o femeie, despre care se crede că e gravidă în opt luni, a fost dusă la University College Hospital, suspectă de deshidratare.

„A fost iadul pe pământ Panică în masă, stârnită de tipul ăsta. Dacă ar mai fi rezistat, ar fi scăpat de acolo în vreo două minute. În loc de asta, a trebuit să suferim cu toții", a zis Abbie McClusky, consultant de software în vârstă de 26 de ani.

„Am fost blocați în tunel aproape o oră", a zis Chariotte Silva, mamă cu trei copii aflată în drum spre serviciu „Am crezut că o să murim. A trebuit să mergem în șir indian din cauza liniilor electrificate. Nu l-am văzut pe bărbatul care a stârnit chestia asta dar în locul lui m-aș ascunde în gaură de șarpe."

Un purtător de cuvânt de la TfL a explicat că cererea de ajutor a domnului Buckby a coincis cu factorii care au dus la evacuarea de urgență. „Condițiile de temperatură extreme au făcut ca trenul din față să se defecteze la mai puțin de douăzeci de metri de peronul stației. Trenurile au fost oprite în stații și în tuneluri pe toată linia. Mă tem că a fost o adevărată furtună.” A adăugat că zvonurile că actul lui Buckby ar fi fost legat în vreun fel de un atac terorist ratat sunt cu totul false.

Cu toate acestea, navetiștii au continuat să-i caute pricină domnului Buckby pentru necazurile pe care le-a provocat, mulți folosind #IadulNavetistului ca să-și împărtășească mânia. Ai fost și TU blocat în tren? Contactează-ne cu relatarea ta de martor ocular!

Twitter a intrat într-o stare febrilă, dacă febrilitatea poate fi deosebită de tonul general de urgență, iar un tweet cu #IadulNavetistului a fost distribuit rapid și masiv: o imagine cu mine ghemuit pe un scaun, cu mâinile încrucișate pe creștet, cu vagonul pe jumătate gol în jurul meu, iar legenda avea un singur cuvânt: *Ăsta.*

Pe contul meu personal a venit un e-mail care mi-a dat palpitații: *Am intrat în travaliu după cele întâmplate. Pruncul aproape a murit*! Nu era dat vreun nume, doar adresa de e-mail sbm1989@gmail.com.

— Trebuie să fi avut deja o problemă medicală, a zis Clare când i l-am arătat.

— Era foarte cald.

Până și faptul că vorbeam despre asta îmi făcea plămânii să ardă.

— Dar asta nu era vina ta, Jamie. Nu tu controlai temperatura acolo, jos. În esență, e un cuptor de lut, ai spus-o tu însuți.

— Ar trebui să-i răspund? Știi tu, să întreb de copil?

— Eu n-aș face-o. Ar putea fi interpretat ca o recunoaștere a vinei și o să-ți deschidă un proces civil. Ar putea fi un soi de escrocherie.

La recomandarea medicului, mi-am luat o săptămână de concediu, iar medicul de familie m-a ajutat să mă înscriu la o serie de ședințe de terapie cognitiv-comportamentală. Când m-am întors la lucru, am luat taxiul, însă traficul era așa de greoi, încât naveta mi-a luat aproape două ore. Apoi am încercat un traseu complicat, doar cu trenuri de suprafață, dar m-am panicat după o porțiune printr-un tunel și a trebuit să sar jos la stația următoare, continuând drumul cu o serie de autobuze ticsite, care mergeau ca melcul.

Mi-am dat demisia. În vreme ce tot amânam să adopt statutul de independent și să lucrez de acasă, mi-am căutat o slujbă, orice slujbă în zona în care să ajung pe jos și, eșuând, mi-am extins aria la o distanță de mers pe jos de la London Bridge. „Comfort Zone” făcea angajări.

Începusem deja lucrul acolo când a venit alt e-mail de la potrivnica mea: *Ești prea afurisit de laș ca să-mi răspunzi*? *Ar trebuit știut.*

— Așadar, nu prea le are cu gramatica, a zis Clare.

N-ar trebui să fii lăsat să scapi cu fața curată, zicea următorul.

Și apoi: *Ce semeni, aia culegi. Ține minte asta.*

— Trebuie să desființezi contul acela de e-mail, m-a sfătuit Clare.

Am făcut-o.

— Ciudat că o femeie s-a înfuriat așa de tare! La fel a fost și în acel moment. Bărbații au fost cumsecade.

— Se întoarce roata, a zis ea și, poate din cauză că eram încă pe jumătate dărâmat, n-a adăugat ceea ce eram sigur că gândea: „Împacă-te cu gândul.”

15

Mai 2019

N-A PREA FOST o surpriză să aflu că Melia mă căutase pe Google și citise despre nenorocirea mea. Surprinzător a fost cât de mult timp îi trebuise, dat fiind că eu căutasem numele *ei* de îndată ce începuserăm legătura. Așa procedau amanții în 2019, făceau cu răceală investigații unul despre celălalt. Gata cu culegerea subtilă de informații, gata cu spunerea poveștii de fundal atunci când ești pregătit s-o faci! Intimitatea era acum un decor, nu unul dintre drepturile omului. Așa că am cercetat diverse recenzii de trei rânduri despre performanțele ei actoricești din anii trecuți, precum și liste cu locuri de muncă perimate. Instagram era forma ei preferată de rețea socială, activitatea virând de la entuziasm într-o săptămână – #LoveLondonLife – la abținere totală în următoarea (#HateLondonLife, presupun).

— Am citit despre chestia aia din metrou, mi-a zis.

Începuserăm legătura de vreo două luni, era spre sfârșitul lui mai. Altă seară a unei zile de lucru, altul dintre apartamentele ei, creuzet modern și impersonal al pasiunii omenești intense. De-acum trăiam pentru întâlnirile noastre; eram un animal dresat.

— Nu ne dăduserăm seama că ai ajuns la știri.

„Noi.” Ea și Kit. Mi-am imaginat cum stăteau rezemați pe perne folosind aceeași tabletă, cu capetele brunete alăturate. Îi ținea și el capul în palmă cum făceam eu, cum făceam chiar acum, cu degetul mare mângâindu-i puful moale de la marginea părului?

— Pare o adevărată dramă, a adăugat.

— Da, așa a fost. Și mult mai multă dramă din cauză că oamenii au postat pe Twitter despre asta. *Standard* a pus din belșug paie pe foc.

— Kit adoră chestia aia cu hashtag Iadul Navetistului de pe Twitter.

— Încă merge bine?

— Da, el zice că oamenii sunt cu adevărat amuzanți.

— Crede-mă, nu-i așa de amuzant când tu ești cel pe care îl iau peste picior! În articolul pe care l-ai citit scria

că trenul din față s-a defectat? N-avea nimic de-a face cu mine. Și scria că suntem al naibii de norocoși că n-am avut o strivire în masă în una dintre stații? Peroanele sunt la fel de supraaglomerate ca trenurile. Literalmente, nu există o marjă de eroare, dacă cineva se împiedică și cade, s-a terminat. Pot să moară sute.

S-a cutremurat și m-a prins de mână. Dosul mâinilor noastre erau portretele vârstelor: al meu, cu piele zbârcită, pătată, și vene albastre proeminente, al ei, alb și neted. Era și sângele ei mai viu colorat? Îi erau oasele mai lucioase?

— Poate că ar fi trebuit să mergi cu bicicleta?

I-am spus că bicicleta îmi fusese furată.

— Era în afara razei oricărei camere de supraveghere, însă și dacă hoțul ar fi *apărut* în imagine, tot nu mi-aș fi recuperat-o.

— Te-ai gândit să te muți? Undeva de unde să poți merge cu mașina la serviciu.

— Poate. Însă Clare n-ar pleca niciodată din Londra. Firma ei e aici. Asta bate oricare dintre grijile *mele,* am adăugat, manifestând mai multă ranchiună decât aveam de gând.

A urmat o perioadă de tăcere. Uneori, cu Melia, părea că tăcerile ei sunt mesaje scrise cu cerneală invizibilă; aplicai fluidul magic și scoteai la iveală cuvintele pe riscul tău. De această dată am citit: „Ce are de-a face Clare cu orice?” Cu toate că eu o întrebasem dacă se gândise să-l părăsească pe Kit, ea nu mă întrebase niciodată dacă aș părăsi-o pe Clare.

A dat drumul mâinii și și-a plimbat degetele pe pieptul meu, pâlpâitoare ca aripile moliilor.

— Îmi place să mă înghesui în bărbați în metrou. Uneori poți să simți, știi tu.

— Ce?

— Că se excită.

N-am putut să nu râd.

— Recunoști că ești o pacoste sexuală? Ai grijă să nu te pârăsc!

A ridicat din umeri.

— Nu-i un delict dacă victima nu se împotrivește.

— Ești pe teren minat aici, dragă, din punct de vedere juridic și moral.

M-am întrebat dacă se gândise vreodată la faptul că puterea ei sexuală era pe termen scurt. Într-un deceniu sau

două, s-ar putea să se lipească de un tip și să fie criticată pentru asta, chiar umilită. O nouă generație de Melii s-ar repezi s-o ia peste picior.

— Am avut odată un atac de panică, a zis.

— A, da? Când ți-a dat prin cap că îți înșeli iubitul și s-ar putea să afle…

Asta mi-a amintit de altceva.

— Clare a zis că tu crezi că e ceva între el și Gretchen?

— Nu m-ar mira, a răspuns, nemulțumită.

— De aceea te-ai supărat așa de tare când erați la noi?

Niciun răspuns.

— Haide, Melia, chiar dacă ar fi așa, nu ești tocmai în poziția de a obiecta, nu?

S-a răsucit, cu ochii plini de mânie.

— El n-are habar de noi. Lucrul la care *obiectez* este credința lui că poate să facă orice poftește. Să spună orice poftește.

Era greu să împac părerea ei cu a mea: pentru mine, Kit era un bărbat permanent frustrat de ceea ce nu poate să facă. N-am mai zis nimic și ea a revenit la povestea atacului de panică:

— S-a întâmplat în avion. Erau turbulențe foarte mari și m-am pierdut cu firea. Nu m-am potolit decât atunci când au amenințat că mă leagă. Încă mai scânceam și auzeam oamenii zicând: „Nu poate să tacă dracului odată!” Oamenii sunt extrem de răutăcioși; asta a fost aproape mai supărător decât turbulențele.

Când s-a apucat să dea exemple amănunțite de antipatie, de parcă pățania ei ar fi fost trauma care schimbase o viață, care pusese capăt unei cariere, era greu de spus dacă scopul ei inițial fusese să-și arate compasiunea sau, pur și simplu, să vorbească despre ea însăși.

— Există un motiv pentru care „Melia” e prescurtată „Me”[23], a zis Clare după o vreme, într-o dimineață rece, la Edinburgh. E din cauză că e complet narcisistă.

Dar o iau prea repede.

Drama din metrou n-a fost singurul lucru despre mine pe care îl discutaseră Melia și Kit. *Sau* șobolanii de apă.

Îmi amintesc că, într-o dimineață, Kit și Steve fraternizau în privința șefilor groaznici, un subiect mult

discutat – lui Kit nu-i plăcea şefa sa directă, îi zicea Peştoaica Rece, și cu timpul asta a fost scurtat la Peştoaica; Gretchen, care era afară, pe punte, lucra pentru Psihopatu'; iar acum îi găsiseră o poreclă șefului lui Steve, cel obsedat de fitness: Șarpele de Fier.

— Și tu, Jamie? a întrebat Kit.

— Oh, șefa mea directă e o tipă de milioane. Chiar îmi place de ea.

Era un ecou al discuției noastre despre tați: al lui un netrebnic, al meu ca lumea.

— Probabil că tu ești cel care are poreclă, a zis Steve. Haide, mărturisește! Cum ți se zice la Starbucks?

— *Nu* e un Starbucks, am mormăit.

— Poate că îți zic Însoțitoru'? a zis Kit. Știu că ești un bărbat întreținut?

Am simțit că mă înroșesc. Așadar, Melia îi *spusese.* La ce mă așteptasem? Probabil îl lăsase să creadă că informația venea de la Clare.

Cei doi au pufnit în râs. Pe când improvizau cu alte cuvinte absurd de nepotrivite pentru un tip de vârstă medie – gigolo, playboy, donjuanu' –, m-am lăsat păgubaș și m-am dus afară la Gretchen. Sub cerul curat de primăvară, fluviul era plin de licăriri, aproape ca și cum ar fi fost arșiță, aproape ca și cum temperatura, care era destul de scăzută în tot timpul anului ca să ai un șoc termic în apă (da, citisem despre asta), n-ar fi putut să paralizeze cele mai puternice membre și să te facă să tragi brusc aer în piept, trăgând apa murdară în cei mai sănătoși plămâni.

Ea ședea cu ochii închiși și capul lăsat pe spate, cu părul fluturat de briză în jurul feței.

— Gretchen? Dormi?

— Nu.

M-a salutat cu o mijire a ochilor.

— Dacă închizi ochii te poți crede în concediu, nu ducându-te să-ți petreci ziua cu un cuib de vipere.

Dumnezeule mare, în dimineața asta călătoria era o adevărată partidă de „hai să ne plângem de milă"!

— E chiar așa de rău la serviciu? De ce nu te muți de acolo?

Gretchen a deschis ochii și m-am așteptat să vorbească iar de distileria de gin la care visa, dar, spre surprinderea mea, i-au dat lacrimile.

— Oh, caut, nu-ți face griji! Mi-aș dori să-mi pot lua ceva timp liber între servicii, dar nu-mi pot permite. Nu există nimeni care să mă întrețină pe *mine.*

Așadar, și ea știa. Discutaseră situația mea neobișnuită și, departe de a mă considera vulnerabil, ca lipsit de avere, cum ar fi făcut dacă eu eram femeia din relație, hotărâseră că e nedrept ca eu să fiu întreținut când ei nu erau.

— Nu-i vorba de întreținere când ești într-un cuplu pe termen lung în care partenerii țin unul la altul, am replicat, și cu siguranță ipocrizia propriilor cuvinte a făcut să mi se taie răsuflarea, nu aerul înviorător al fluviului.

Clare încă mai credea că eu mă duc la ședințele cu Vicky, un șiretlic pe care îl prelungisem spunând că intercalez întâlniri pentru crearea unei rețele de afaceri, însă utilitatea lor ca alibi avea să expire. Aveam nevoie de un nou soi de hobby, ceva la care Clare să nu fie tentată să mi se alăture (taxidermie, poate).

Gretchen nu putea fi scoasă din starea ei de posomorâre, așa că m-am întors înăuntru și m-am așezat pe un scaun din spate, în loc să mă alătur bărbaților. Nemulțumirea Meliei față de locul de muncă era una – îi împărtășeam durerea deoarece eram îndrăgostit până peste urechi de ea –, dar era plictisitor să aud tot timpul cum acești adulți tineri credeau că li se cuvin posturi mai prestigioase și mai bine plătite decât cele pe care și le câștigaseră. Maturizați-vă! Era o amintire, presupun, a faptului că prieteniile născute din comoditate sunt la fel de fragile ca paginile lui *Metro*[24].

Pe când ne apropiam de Tate Modern, o serie de reflexii în geamuri au făcut orașul să se aplece într-o parte, Millennium Footbridge să pară o scară spre cer, iar oamenii care urcau, cu capetele aplecate, să nu poată scăpa de apa înclinată.

Îmi dădeam seama că fluviul ar fi început să mă sperie dacă l-aș fi lăsat.

Dacă eram un pic posomorât după această călătorie, Regan m-a depășit – și pe Gretchen. Ne-a depășit pe toți.

— Săptămâna viitoare o să fiu dată afară din camera mea. Prietena inițială se întoarce din călătorie.

— Ei bine, blestem pe capul Prietenilor Inițiali! am zis. Nu știam că ai închiriat de la un chiriaș.

— A zis că pot să dorm în camera de serviciu, dar n-are fereastră și boilerul e periculos.

Regan și-a suflecat mânecile. Pe antebrațul stâng avea tatuat un păianjen ale cărui picioare o înconjurau ca niște legături.

— Nu, nu vrei să mori intoxicată cu monoxid de carbon.

— Știu pe cineva care are o cameră disponibilă, dar e chiar lângă locul în care a fost împușcat de curând puștiul ăla. Ai citit despre asta? Într-o parcare din Plumstead? De aceea e ieftină, presupun. Ai putea fi împușcat.

Câștiga, știam asta, exact cu patruzeci de penny mai mult decât mine, însă asta nu se ridica la nivelul costului vieții, care în Londra era, în prezent, zece lire cincizeci și cinci pe oră.

— Mama vrea să plec din Londra și să mă întorc acasă. Crede că pe aici sunt bande care umblă înjunghiind oameni în fiecare secundă din zi.

— Chiar pare așa în acest moment, am fost eu de acord. Însă probabil că trebuie să-i provoci în vreun fel, și nu cred că e vreo primejdie ca tu să faci asta, nu-i așa?

A urmat un șir de comenzi de cafea și o vreme ne-am pierdut în măcinare și șuierat și bufniturile aparatului – era așa un zgomot în cafeneaua aceea, că uneori ai fi zis că suntem zidari sau electricieni. Când am fost liberi din nou, am zis:

— Hai să punem aici un anunț: „Se caută cameră."

În vreme ce Reagan se strica de râs la ideea de anunț pe hârtie, scris de mână și prins cu o piuneză pe tablă, și zicea că poate am *eu* o cameră disponibilă, în mod ideal una cu o „fereastră adevărată", m-am întrebat ce ar zice dacă i-aș arăta o fotografie a numărului 15 din Prospect Square, cu nu mai puțin de nouă ferestre vizibile din stradă. Nu, dacă reacția șobolanilor de apă era un reper, era mai bine să-mi tăinuiesc măreția locuinței.

— Oamenii încă mai citesc lucruri scrise pe hârtie, i-am spus. Altfel n-am avea prăvălia plină de fluturași și prospecte, nu-i așa?

Ca pentru a contrazice asta, am primit o plată cu cardul de la un client care s-a scuzat că n-are bani lichizi ca să lase bacșiș. Oamenii foloseau carduri contactless pentru cumpărături de câțiva penny. Am făcut banii invizibili, ne-am descotorosit de vulgaritatea clinchetului

lor metalic, și totuși niciodată n-am auzit oamenii vorbind mai mult despre ei. Nu știusem că lumea flămânzește așa de tare după ei, că deveniseră în așa măsură un fetiș.

În drum spre casă, singur de data asta, am observat mesajul lui Clare să comand mâncare la pachet, în vreme ce îmi aminteam cu un junghi de vinovăție de pâinea și prăjiturile rămase pe care Regan le ducea acasă în cele mai multe zile. În vreme ce treceam pe lângă One Blackfriars, cu suprafața albastră-argintie învinețită de umbrele amurgului, m-am uitat cu atenție la navetiștii din jurul meu. Care dintre ei tocmai primise o primă și care cădea în vrie în datorii? Oare femeia cu rochie petrecută, de mătase înflorată, care citea cartea câștigătorului lui Booker Prize, își putea plăti chiria? Oare bărbatul care chelea și care acum se uita pe furiș la un videoclip pornografic pe telefon avea să aibă o pensie confortabilă? Ce gândeau *ei* despre *mine*? În orașul ăsta era imposibil să deosebești prințul de cerșetor.

— Să luăm un chiriaș? am întrebat-o pe Clare pe când despachetam o duzină de *tacos* aduse de la băcănie de un băiat care nu vorbea engleza.

I-am dat bacșiș o bancnotă de cinci lire.

— De ce să facem asta? a zis.

— Păi, știi, e criză de locuințe. Avem camere disponibile.

S-a strâmbat.

— Da, dar ajutăm în alte feluri. Plătim impozit patruzeci la sută.

— *Tu* plătești.

A mușcat din *taco,* împiedicând cu iscusință conținutul să-i picure pe bluză.

— Chiar vrei să bântuie pe aici cineva cu totul străin?

— N-ar fi străin mult timp. Sau am putea aduce un prieten.

— Asta-i mai rău. Toți rup relațiile, de fiecare dată, și atunci nu mai poți scăpa de ei.

Am înghițit o jumătate de *taco* fără să mestec conținutul și l-am simțit șerpuind în măruntaie ca o făptură încă vie. Am luat guacamole cu un chips gros și bulbucat și am avut grijă să mestec așa cum trebuie următoarea înghițitură. Am încercat altă abordare.

— Nu te simți prost când știi că există toate acele apartamente de-a lungul fluviului care stau goale, în vreme ce vânzătorii și proprietarii țin la prețurile lor nebunești, și totuși amândoi lucrăm împreună cu oameni care trăiesc în condiții îngrozitoare?

— Nu sunt goale pentru mult timp, nu, dacă îmi fac treaba așa cum se cuvine.

A mișcat din sprâncene, dar nu mai aveam chef să-i împărtășesc aroganța, oricât de amuzantă ar fi fost expresia ei.

— Că veni vorba de oamenii cu care lucrăm, azi am avut o discuție interesantă cu Richard.

— A, da?

Inima îmi bubuia. N-avea cum să descopere că Melia își încălca îndatoririle, nu? Aveam întotdeauna mare grijă să lăsăm locurile în care ne întâlneam exact așa cum le găsisem.

— Dat fiind că ai hotărât că nu vrei pregătire de profesor, iar ședințele de instruire și întâlnirile pentru crearea unei rețele de afaceri n-au dus la nimic concret…

— Deocamdată, am întrerupt-o. Totuși, au fost cu adevărat folositoare. Sunt cu kilometri întregi mai departe de locul în care eram, în plan psihologic. Din punct de vedere al încrederii în mine.

N-aveam chef s-o văd pe Clare că spune altora că biata Vicky Jenkinson e o șarlatană sau, mai rău, că-i cere să-i înapoieze banii.

— Ce voiam să spun este că ar putea exista curând un post la închirieri și i-am propus lui Richard să stea un pic la taifas cu tine. Știu că n-ai nicio experiență, dar nici Melia n-avea când a început și se descurcă bine.

Am stat un moment să-mi pun în ordine obiecțiile față de această ultimă propunere. Mai întâi de toate, cu siguranță nu puteam să lucrez pentru partenera mea alături de amanta mea. În al doilea rând, una e să fii cu trepte cât o scară întreagă mai jos de partener când aveți profesii diferite, dar cu totul altceva în aceeași firmă. În al treilea rând, nu mă încânta încrederea de agent comercial cu care făcuse Clare propunerea, de parcă n-ar fi putut să existe decât o singură reacție, și anume aceeași reacție cu a ei.

— Nu, am zis.

Ea și-a ales următorul *taco.*

— Nu, ce?

— Nu, nu-l pune pe Richard în această postură. Nu-i cinstit. Nici ție nu ți-ar plăcea dacă el ți-ar cere s-o angajați pe nevasta lui.

Smântâna mi s-a prelins pe tricou și am întins-o cu degetele.

— De fapt, aș înhăța-o imediat, însă, dat fiind că e decorator de interioare cu avere independentă, cu clienți în toată Europa, nu sunt șanse ca el să facă asta.

Mi-a întins un pătrat de pe un sul de șervete de bucătărie.

— Chestia e că am zis deja că o să-l suni. M-am gândit că am putea face un interviu de probă în acest weekend.

Expresia ei a fost ceea ce mi-a pus capac, presupunerea nonșalantă că o să mă supun: brusc, eram furios.

— Clare, am zis nu! Ședințele de instruire au fost un cadou foarte generos, dar acum vrei, te rog, să mă lași să mă descurc cu serviciul și să nu mai acționezi în numele meu tot timpul? Ai și tu un pic de sensibilitate față de sentimentele mele!

În vreme ce privirea îi devenea opacă, am încercat să-mi examinez furia, pe care o vedeam, la fel ca ea, ca total nerecunoscătoare față de o ofertă de ajutor. Poate că era o durere proiectată, o manifestare a vinovăției mele în locul greșit (ar fi trebuit să fie în testicule) sau, poate, spaimă – Dumnezeule, îi trimisese lui Vicky un e-mail cu ideea ei? –, dar, oricum ar fi stat lucrurile, nu puteam să-mi exprim decât indignarea morală înainte să înceapă să-mi crească nasul. Înainte ca zeii să treacă de partea celui nevinovat și să lase indicii pe care ea să le găsească.

Am mormăit niște scuze.

— Nu, e în ordine, a zis ea.

Obrajii ei aveau pete roz pe sub machiaj.

— Ar fi trebuit să mă consult cu tine. O să-i spun lui Richard că ai alte planuri.

— Mulțumesc!

— Poate că o să-mi împărtășești cândva și mie aceste planuri, a adăugat, pentru că *trebuia* să aibă ultimul cuvânt, și cine naiba eram eu să-i refuz asta?

Am împins mâncarea într-o parte, nu-mi mai era foame.

16

Iulie 2019

EU și MELIA creaserăm un ritm al întâlnirilor, un program care îi era, fără îndoială, familiar oricui avea o legătură amoroasă: băuturi și pălăvrăgeală, sex, conversație reală – „conversație mare” îi spuneam, pentru că ziceam toate chestiile drăguțe de care eu uitasem cu totul că fuseseră spuse în primele zile și care îi plăceau Meliei.

Uneori, lucrurile cele mai importante erau spuse când ne îmbrăcam, cum a fost într-o seară de iulie, când s-a întâmplat ceva ieșit din rutină. Întâlnirea era într-unul dintre apartamentele de la ultimul etaj, cu tehnologie modernă, priveliștea panoramică spre Dom și Canary Wharf putând fi ștearsă și readusă ca prin farmec la apăsarea unui buton, și mi-ar fi plăcut să zăbovesc acolo, însă Melia avea alte idei.

— Mai știi când am vorbit despre atacurile noastre de panică? Am avut o idee minunată și cred că ar trebui s-o facem imediat! O să fie bine pentru amândoi – e ca o, știu eu, terapie.

— Ce terapie?

— Însă va trebui să plătești tu, a continuat, voioasă. Mie-mi suflă vântul prin buzunare. Cardul meu de credit e respins mereu, probabil că mi-am depășit limita descoperirii de cont.

— Cât o să coste? am întrebat, conștient de propriile limite ale salariului minim.

— O să vedem. Haide, mai ai o jumătate de oră?

Am ieșit din clădire și am pornit spre 02. Era un Eurodance cu DJ-i cool și toți cei pe care i-am văzut păreau drogați, natural sau chimic, poate ambele. Cu toate că n-am trecut pe lângă clădirea lui Steve și, în orice caz, știam de la cursa de dimineață că în seara asta are un eveniment la serviciu, faptul că ne aflam afară împreună părea un joc mult mai îndrăzneț – și știam că îndrăzneala își ia avânt și devine nesocotință.

— Am ajuns, a zis Melia. Claustrofobia ta, teama mea de a zbura. Doi iepuri dintr-un foc.

Era stația de telecabine care leagă peninsula de partea de nord a fluviului. La aproape o sută de metri deasupra apei, cabinele erau luminate pe fondul norului cenușiu cu filamente. Nu mai mersesem niciodată cu ele, nu avusesem nevoie; consideram că acele globuri pătrate luminoase sunt strict decorative.

— Am crezut că marea ta spaimă e plictiseala?

Însă vedeam febra din ațâțarea ei: n-aveam cum să scap de asta.

— Știi măcar ce e de partea cealaltă?

— N-are importanță, pentru că nu coborâm. Ne întoarcem imediat. I se zice Trei sute șaizeci.

Băuserăm împreună o sticlă de vin în apartament și eram destul de destins ca să plătesc biletele și s-o urmez fără crâcnire prin turnichet. Fiind mult după ora de vârf, a fost ușor să avem cabină doar pentru noi.

— Cât durează?

— Zece minute dus, zece minute întors. Așadar, scopul terapiei este să ne scoatem din minte spaimele iraționale.

S-a lipit de mine, iar respirația îi era fierbinte în timp ce îmi picura vorbele în ureche.

— Ce putem face în douăzeci de minute?

Pe când clădirea terminalului se micșora sub noi, spre amuzamentul meu îngrozit, s-a lăsat să cadă în genunchi.

— Melia.

Vocea i s-a auzit dintre picioarele mele.

— Ce, nu-i genul tău?

— Camerele de supraveghere, am zis. Chiar în clipa asta, un tip stă în fața unei serii de monitoare, uitându-se la noi.

Îmi trăgea fermoarul în jos.

— Și ce o să facă? O să oprească chestia asta și o să vină pe sârmă să ne aresteze?

Aici s-au oprit vorbele mele jalnice de avertizare – deja nu mai puteam să mă împotrivesc, dacă asta nu se înțelege deja de la sine. Era cea mai ciudată trăire, o ațâțare care făcea să mi se înnoade măruntaiele, orașul micșorat, de neatins, până ce turnurile și Domul și docurile, pista aeroportului și panglica fluviului și-au pierdut pe deplin înțelesul și am închis ochii și m-am dat bătut.

Apoi o retragere bruscă, dureroasă, vocea Meliei întrerupând:

— N-o lua razna, dar cred că ne-am oprit.

S-a ridicat cu greu în picioare, iar ea s-a așezat lângă mine și și-a șters praful de pe genunchi. Mi-am tras la loc fermoarul. Cabina era nemișcată. În cabina de alături, un bărbat s-a ridicat în picioare și s-a uitat înapoi spre noi. Nu știam dacă putuse să vadă ce făceam. Niciunul dintre noi n-a făcut vreun semn.

— Sunt sigură că e în ordine, a zis Melia.

Brațele ei m-au înconjurat.

— E din cauza noastră? a șoptit, de parcă ar fi fost microfoane în cabină.

— Nu știu.

Oh, solipsismul nostru, de parcă doi oameni care se bucură unul de altul ar fi putut să facă o întreagă rețea de transport să se oprească. Abia după o vreme mi-am dat seama că îmi țineam respirația, ca pentru a păstra tăcerea, pentru a ne menține în siguranță. Mi-am zis: *Dacă rafalele de vânt ar fi mai puternice, ne-am legăna și am scârțâi*? Cum ar fi să știi că ești pe cale să plonjezi în fluviu de la o sută de metri? Oare s-ar deschide ușile la impact sau am rămâne etanșați, ca figurinele dintr-un glob de sticlă cu ninsoare?

— Ne mișcăm din nou, a răsuflat Melia.

Și în restul călătoriei am stat alături, cu spatele drept, cu degetele împletite, fără să vorbească niciunul dintre noi; mi se părea că respirațiile ne sunt sincronizate. Când am coborât, eu nu m-am uitat în ochii personalului, însă Melia le-a mulțumit cu o nevinovăție voioasă.

— Vezi? Nicio arestare. N-are nimeni treabă cu noi, Jamie.

M-a condus înapoi prin stație și afară, în spațiul deschis.

— Chestia e, ai simțit claustrofobie?

— Nu tocmai claustrofobie, nu. A fost mai degrabă teama de prăbușire.

Am ghidat-o spre umbră.

— Dar tu?

— La fel. Ca și cum urma să se desprindă și să cădem ca un bolovan. Eu numesc asta progres: ne-am înlocuit fobiile cu una nouă!

A izbit cu pumnul în aer, cu o încântare molipsitoare.

— Mai simt ceva nou, a șoptit, și fața îi era aproape de a mea, cu ochii larg deschiși care mărturiseau.

— Însă n-am s-o spun. E prea devreme. Prea nebunesc.

— Ce să spui?

— Știi tu.

Cu un pupic pe obraz, exact ca și cum am fi fost doi prieteni care se despart după ce s-au întâlnit întâmplător, s-a răsucit și s-a îndepărtat de mine, pe lângă casa de bilete, în direcția metroului.

Am rămas acolo. Ce se întâmpla? Una era să trăiești o minciună, să făurești o intrigă secretă, dar asta devenea intriga principală, adevărul. Pentru prima dată, ne scoseserăm legătura în lume. Actul sexual întrerupt o fi fost el mult deasupra orașului, dar tot era într-un mijloc de transport în comun, cu camere de supraveghere, poate chiar cu un alt pasager care privea. Fusese un risc îngrozitor, un act de sminteală, în afară de cazul…

În afară de cazul în care acum ne îndreptam spre dorința de a fi prinși. De a fi puși să alegem.

Și, dacă eram, am fi făcut aceeași alegere?

Am parcurs scurta distanță până la debarcader ca în transă, bucuros că pe vasul spre St. Mary's nu era nimeni cu care să trebuiască să vorbesc, care să mă întrebe cum se face că urcasem aici sau doar dacă avusesem o zi bună, pentru că a lui fusese *cumplită.* Simțeam gustul ginului în aerul cald din cabină, auzeam clinchetul sticlelor de bere cu care ajutorul umplea la loc frigiderul.

Când am acostat la St. Mary's, am privit înapoi spre peninsulă și Canary Wharf de dincolo de ea, la turnurile desenate pe cer spre sfârșitul amurgului; în prim-plan, santinelele cu ochi roșii ale Thames Barrier. Mi-a dat seama că mă simțeam mai fericit ca oricând. Mă simțeam *extaziat.*

Apoi, peste câteva clipe, am încasat un șoc. Nu departe de chei, cu câțiva pași mai jos de Artillery Passage, dincolo de „Mariners", l-am văzut pe Kit. Era cu un tip înalt și osos, cu blugi și adidași, cu căști uriașe în jurul gâtului, ca o eșarfă. Am presupus că e un amic, cu toate că, atunci când am ajuns în Prospect Square, mă convinsesem singur că era furnizorul de droguri al lui Kit.

M-am grăbit să trec, cu capul aplecat, înainte să mă vadă, înainte să mă poată chema destul de aproape ca să adulmece saliva nevestei lui uscându-se pe pielea mea.

A doua zi dimineață, Kit a ajuns pe vas mușcând dintr-o gogoașă din care se prelingeau unt de arahide și gem, hăpăind-o în felul în care o fac oamenii când trupul lor nu avusese parte de hrană în seara dinainte.

— Mi s-a părut că te-am văzut lângă „Mariners” aseară, am zis. Pe la zece?

În vreme ce-mi trăgeam singur șuturi – și dacă, de fapt, fuseserăm pe același vas și el observase în treacăt că urcasem din peninsulă și abia acum începea să-i funcționeze memoria? dar el doar a ridicat din umeri.

— Erai cu un tip, am adăugat.

— Las-o baltă, Jay, nu-i ca și cum ne-am fi jurat fidelitate!

A spus asta pe un ton exagerat de teatral, cu respirația mirosind a unt de arahide. Avea ochii tiviți cu roșu, cu linii roz peste alb.

— Atâta doar că mi-am zis că arată cam periculos, nimic altceva.

Însă n-a spus cine era tipul, iar apoi a urcat Steve și ne-a atras atenția asupra unei siluete în negru care se târa ca o insectă monstruoasă pe acoperișul înclinat al unuia dintre turnurile de pe mal.

— Sinucigaș? a rostit Kit cu nepăsare.

Steve a chicotit la cruzimea lui.

— Nu, bunule samaritean ce ești! E spălător.

— Sau tehnician de vreun fel, am zis, care repară ceva la exterior.

— Cum dracu’ e ancorat? a întrebat Kit.

— Frânghii, a răspuns Steve. Am citit despre asta mai deunăzi. Lucrează pe zgârie-nori sau poduri, locuri aiurite. Pun pariu că încasează prime de risc.

— Pun pariu că nu, a zis Kit, mohorât. Pun pariu că sunt plătiți ca vai de lume.

— Nu-l face să înceapă să vorbească despre bani! i-am cerut lui Steve.

— Nu-l face pe *el* să înceapă să fie dobitoc, a replicat Kit, întunecându-se la față.

Ce-i drept, fusesem un pic neatent, dar nu credeam că merit asta. Care era problema lui? Când a sosit Gretchen, a plecat de lângă noi, aruncându-mi o privire neprietenoasă.

— Ce-l roade pe Gilbert Grape[25]? le-am spus celorlalți. Mahmureala?

— Trebuie să fie din cauză că n-a primit acea promovare, a zis Gretchen.

— Ce promovare?

— Of, *Jamie,* ne-a spus ieri totul despre asta!

— Am ajuns acasă cu alt vas, i-am amintit.

— Să văd dacă nu vrea să vină afară la o țigară, a zis Steve, iar Gretchen a adăugat că merge și ea.

— Aveți grijă să stați de-o parte și de alta a lui, nu cumva să se arunce în apă, am glumit, însă niciunul n-a zâmbit.

Îl cunoșteam pe Kit mai bine decât ei și, cu toate că tocmai făcuse puțin mai devreme acea referire la sinucidere, n-ar fi încercat *niciodată* s-o facă, mai ales nu din pricina unui obstacol de la serviciu. Totuși, alt navetist ar fi putut. Oricare dintre ei ar fi putut să urce singur într-o seară, după un dezastru la serviciu, să aștepte ca vasul să ajungă într-o porțiune cu curenți care arătau deosebit de dușmănos, apoi să se ducă pe punte și să găsească un loc în care s-o facă. Să cadă, pur și simplu, peste bord, fără o vorbă, și să nu se mai audă niciodată de el.

Dar nu, echipajul ținea socoteala. Îi vedeam folosind acele dispozitive manuale care scoteau un „clic” de câte ori treceam pe pasarelă: probabil că era legea navigației. Dacă cifrele nu se potriveau, aveau să știe destul de repede.

17

27 decembrie 2019

TELEFONUL MEU SUNĂ și, nebăgând în seamă privirile iscoditoare ale detectivilor, citesc răspunsul lui Clare la mesajul meu de mai devreme:

Da, Melia i-a spus lui Richard de K. Ce ciudat!

Sper că el e bine.

Din faptul că a folosit „ciudat” și nu „tragic” sau „îngrozitor” apreciez că se îndoiește că poate Kit ar fi în vreo primejdie reală.

— Nu-i el, nu? zice Merchison.

— Nu.

Mă izbește faptul că n-am încercat eu însumi să-l sun pe Kit de la acel mesaj de luni.

— Are telefonul închis, nu? Nu l-ați găsit abandonat pe undeva? Haide, zău, cu siguranță *asta* îmi puteți spune?

— Nu. Poate să-l aibă la el, însă e scos din funcțiune, răspunde Parry.

— Asta e cu siguranță ceva neobișnuit.

Ei nu învrednicesc replica asta cu reacția pe care o merită – „Hei, mulțumim pentru confirmarea că am făcut ce trebuie când am lansat o investigație!” – și mă simt stupid.

— Știai de cineva din viața lui care ar fi putut să-i poarte sâmbetele? întreabă Merchison. Ce zici de colegii lui?

Mă gândesc. Atunci când tu și tovarășii de navetă lucrați în domenii diferite, discutați foarte puțin despre muncă. În afară de jeluirile despre șefii cei răi, cine are chef să-și înceapă ziua împărtășindu-și groaza de ședințele și termenele-limită care îl așteaptă?

— Nu, zic. Îmi pare rău! E destul de popular. Îmi închipui că le place mult de el colegilor.

— Și familia?

— Nu v-a spus Melia despre asta? Ea a rupt relațiile cu ai săi. În cea mai mare parte, ai lui sunt morți.

— „În cea mai mare parte” morți?

— Mama lui a murit tânără, când el avea zece sau unsprezece ani. Nu sinucidere, dacă la asta vă gândiți.

Urmează un scurt moment de încremenire, când îmi dau seama că, încercând să neg o teorie, n-am făcut altceva decât s-o propun. Mă îndoiesc zdravăn că Melia a pomenit de asta.

— Mama lui a murit de cancer, iar tatăl a vândut casa lor și a cheltuit banii pe cai. Kit n-a avut prea mult de-a face cu el de atunci încoace, din câte mi-am dat seama. A fost crescut mai mult de bunică.

Îmi dă prin cap că asta îl rezumă foarte limpede pe Kit și amarele sale aspirații.

— Dar sunt sigur că Melia v-a spus tot despre asta, adaug.

— Așadar, nu s-a certat cu nimeni de curând, chiar și dintr-un mărunțiș?

— Nu, i-am cunoscut câțiva prieteni la nuntă și toți păreau destul de drăguți. Unii erau din vremea școlii de teatru, iar doi de la serviciu.

Răspunsurile mele sunt intenționat anoste: scopul meu este să-i neutralizez pe cei care mă interoghează, să recuperez o parte din puterea pe care am pierdut-o când am scăpat porumbelul cu sinuciderea.

— Înțeleg că tu și partenera ta ați fost martori la cununie, zice Merchison. Asta trebuie să fi fost un pic stânjenitor.

— V-a spus Melia asta?

— Trebuie să te fi făcut să te simți nițel, care e cuvântul care se folosește?

Tace un pic.

— „Dezorientat."

— M-am bucurat pentru ei.

Brusc am, fără motiv, imaginea Meliei răsucindu-se în țesătura aceea diafană în primul dintre dormitoarele noastre împrumutate. „Vino înapoi, Melia", îi cer pe un ton cântat, cu tânjirea doar pe jumătate în glumă. „Parcă ești Cleopatra."

Doamne, am fost prea prinși în propria mitologie? Ne-a păsat prea mult ce înseamnă sentimentele noastre?

Merchison mă urmărește cu privirea, încercând să mă citească.

— Haide, Jamie, ești om și tu! Trebuie să fi fost un pic invidios văzându-l că se însoară cu femeia de care erai…

Tace, căutând cuvântul potrivit, însă de această dată pare că se abține ca o provocare.

— Îndrăgostit, completează în cele din urmă, și mă tulbură să-l văd că-mi zâmbește larg.

Pentru prima dată îi văd dinții, perfect drepți, așa cum sunt întotdeauna în gurile bărbaților mai tineri decât mine (dacă vreți să vedeți faimoasa neglijare britanică a danturii trebuie să mergeți la grupul celor care au mai mult de patruzeci de ani).

Oftez.

— Uite ce-i, aici nu sunt la terapie! Ce legătură are asta cu investigația?

— Legătura este că totul pare să ducă înapoi la tine, zice Parry. Tu ești cel care erai acolo luni seara. Tu ești cel cu istoricul de izbucniri emoționale. Tu ești cel în care Kit a avut încredere ca să-i fii martor la cununie, cu toate că, de fapt, îl trădai în cel mai grav fel posibil.

Sună rău când le înșiră așa. S-ar putea spune „de neiertat”.

— Are dreptate, știi? intervine și Merchison.

Și pare aproape trist, ca și cum ar fi încercat să-mi ia apărarea, chiar a făcut-o, însă pur și simplu nu poate găsi o cale spre un adevăr care să-mi fie mai favorabil.

— Ești singurul lui dușman cunoscut, Jamie.

18

August 2019

CUNUNIA, într-o sâmbătă de la sfârșitul verii, mi s-a părut un act nebunesc în clipa în care am auzit de ea, încă înfundat în perne, în dormitorul nostru cu storurile trase.

— Jamie! Trebuie să te scoli!

Clare era în ușă, așteptând să ridic capul înainte să se ducă la ferestre ca să ridice storurile și să inunde încăperea cu lumina zilei.

Mi-am acoperit ochii cu brațul. Copiii țipau în scuarul din față și câinii le răspundeau lătrând.

— De ce?

— Serios, scoală-te acum!

Avea vocea înviorată de urgență.

— N-o să-ți vină să crezi: Kit și Melia se căsătoresc!

Avea dreptate, nu-mi venea să cred. M-am ridicat în capul oaselor, cu o bubuială puternică în piept, inima protestându-mi la știre înainte să poată creierul formula un răspuns rostit cu glas tare.

— Asta chiar că *e* o veste! Totuși, mă îndoiesc că o să se întâmple.

Am scos în silă un hohot de râs înainte să mă las pe tăblia patului.

— Doar îi știi.

Clare era la șifonier, mutând umerașele pe bară cu un hârșâit metalic oribil, care îmi făcea nervii praștie.

— Nu, n-ai priceput, se întâmplă acum. Azi, la ora douăsprezece! Vor să le fim martori. Trebuie să ne pregătim, e trecut deja de zece.

Încremenit și cu gura căscată, mi s-a părut prea ușor să mă pun în centrul acestei schimbări: Kit trebuie să fi aflat de mine și Melia și o ceruse în căsătorie ca să și-o adjudece, s-o țină închisă. Dar nu, cine îl invită pe noul iubit al soției să-i fie martor? Asta era pervers, chiar și pentru Kit. Mai concret, cum naiba aveau să plătească o nuntă? N-ar putea decât să creeze datorii și mai mari, noduri și mai strânse. Mi-am amintit sfatul pe care i-l dădusem ei, mult prea recent ca să-l fi uitat: „Nu te mărita

cu Kit… Vei fi răspunzătoare și de datoriile lui, pe lângă ale tale."

Clare mi-a aruncat telefonul său.

— Uită-te la mesajul Meliei! Dacă ne putem întâlni cu ei la oficiul de stare civilă la unsprezece și jumătate. Am zis că da.

Era tulburător să văd numele amantei pe ecranul telefonului partenerei, lungul șir de mesaje dintre ele, dovada unei prietenii solide, care era în plină desfășurare. Relațiile mele cu Kit fuseseră camuflate în mod convenabil de grup, ultima dată în care ieșiserăm în oraș singuri fusese într-o noapte albă de iunie, la un club de pe peninsulă, după care îmi trebuise o săptămână ca să-mi revin și mă pomenisem trimis zile în șir într-o cameră de oaspeți din pricină că „respiri alcool prin toți porii". *Vă rog spuneți că puteți veni*? implora Melia. *Emoționant*! Adăugase un emoticon cu o mireasă cu voal, îmbujorată.

Mi-am coborât picioarele pe podea.

— Kit n-a suflat o vorbă pe vas aseară.

Fuseseră obișnuitele beri și întrebase ce facem toți a doua zi, dar nu-mi amintesc să fi fost vreun zâmbet secret, vreo ocheadă conspirativă.

— Nu trebuie să te programezi dinainte când te căsătorești?

Clare, care alesese o rochie, își aduna acum lenjeria de corp și accesoriile.

— Da, douăzeci și opt de zile, nu-i așa? Dar presupun că martorilor poți să le spui în ultima clipă, dacă ai chef!

Inima mea și-a reluat bubuitul groaznic. Așadar, Melia știuse de patru săptămâni de această dimineață. Patru întâlniri cu mine – printre care excursia cu telecabina –, și nu suflase o vorbă. Ce joc juca, așteptându-se să-i fiu martor la cununie când îmi spusese că mă iubește?

Nu spusese. Dăduse de înțeles. Am simțit că mă dezumflu: ce fel de găgăuță de vârstă medie mai eram și eu, să gândesc în termeni de iubire? La duș am dat apa la cea mai sălbatic de rece temperatură, încercând să-mi sting gândurile care ardeau mocnit. Se terminase cu Melia. Nu fuseseră decât cinci luni, și totuși fuseseră momente, când mă trezeam dimineața și fragmentele încă nu se îmbinaseră la loc, când îmi fusese extrem de greu să înțeleg viața dublă pe care o duceam. Cum rezistaserăm

atâta vreme fără să fi fost descoperiți? La Kit puneam asta pe seama lipsei de sensibilitate la indiciile modificate, însă la Clare era altceva. Dacă asta însemna sfârșitul relației mele cu Melia, ceea ce cu siguranță era, atunci trebuia să consider că scăpasem la un fir de păr de a fi descoperit.

Mai ușor de zis decât de făcut.

Spălat, ras și îmbrăcat pe jumătate elegant, m-am grăbit să mă alătur lui Clare, care era încântătoare într-o rochie roșie ca macii, cu părul înfoiat cu foehnul și cu un colier gros pe clavicule. Imediat după aceea ne aflam în taxi și opream la Woolwich Town Hall, o clădire grandioasă, cu acoperișul în formă de cupolă și un turn cu ceas.

— Am uitat ce frumoasă e clădirea asta, am zis.

— Baroc edwardian. Stai să vezi înăuntru! Trebuie să fie o listă de așteptare lungă cât brațul tău pentru acest spațiu. Melia trebuie să fi prins o renunțare.

Presupusese automat că Melia fusese motorul acestui lucru și n-am contrazis-o.

Avea dreptate în privința interiorului, o priveliște ireală pentru ochii obișnuiți să se uite într-o cană cu cafea la ora asta din weekend: o cupolă uriașă, podeaua în tablă de șah, vitralii, o scară demnă de un sultan, peste toate prezidând o regină Victoria de marmură.

Am găsit fericita pereche într-o zonă de așteptare de la etaj. Poate că din cauza opulenței spațiului, amândoi arătau supli și nevinovați, mai ales Melia, într-o rochie de plajă cenușie ca penele de turturea și sandale care erau un pic mai mult decât șlapi. Cerceii lungi, făcuți din fire de argint legănătoare, amenințau să i se încurce în păr, pe care îl ținea liber, fără podoabe, pe umerii goi. În afară de ruj și de rimel, se înfățișa viitorului său soț cu fața curată. Kit avea pantaloni ajustați din țesătură „picior de cocoș" și cămașă neagră – stil tineresc –, însă eleganța veșmintelor părea să nu facă altceva decât să-i accentueze lipsa experienței de viață. Nu arătase niciodată mai nelalocul său decât acum.

— Sunt mama și tata? a întrebat-o funcționarul pe Melia și m-am prefăcut că nu aud.

Aveam o impresie foarte pronunțată că n-o să iasă nimic bun din asta pentru niciunul dintre cei prezenți și am acceptat strângerea de mână a lui Kit cu atâta reținere, încât a început să râdă.

— Știu că nu crezi în căsătorie, Jamie, dar poți mai mult de atât.

Jenat, l-am atras într-o îmbrățișare.

— Îmi pare rău, amice, sunt doar un pic descumpănit! Habar n-aveam că asta era sortit.

Clare i-a sărutat pe amândoi. Pentru o cinică auto-proclamată în privința căsătoriei, era exuberantă, chiar veselă.

— Stați așa, n-ai flori, Melia? Trebuie să ai flori! Trag o fugă și-ți aduc.

Nici n-a plecat bine și Kit a întrebat unde e toaleta, iar eu și Melia am rămas singuri. Avea obrajii exact de culoarea roz dulce care se pune cu pămătuful pe pielea unei mirese, numai că natural. Ochii, când i-a întors spre mine, erau înflăcărați, radiind dăruire – o priveliște foarte deconcertantă, date fiind împrejurările.

— Jamie, a murmurat, îți mulțumesc pentru asta!

„Asta?” Nici nu știam de unde să încep.

— De ce nu mi-ai spus?

Zâmbetul ei era greu de descifrat, îmbinând entuziasm, scuze și altă emoție, ciudat de asemănătoare cu viclenia.

— Aveam de gând, când ne-am întâlnit miercuri, însă…

— Însă n-a ajuns pe prima pagină a știrilor?

Totul se petrecuse atât de repede, încât nu eram sigur dacă suferința îmi era provocată de hotărârea ei de a se mărita cu Kit, un soț nepotrivit conform oricăror standarde, sau de hotărârea ei de a se mărita, pur și simplu. Mă îngrețoșa atât gelozia față de el, cât și sila față de mine însumi pentru felul în care îl trădasem – și pe Clare.

S-a apropiat și mi-a prins cotul în căușul palmei. Atingerea îi era blândă, plină de milă.

— Uite, acum nu-i vreme, dar o să-ți explic totul data următoare când ne întâlnim.

— Nu-i nevoie să explici, dragă.

M-am adunat, încercând să arăt mulțumit pentru ea.

— Nu-i?

Brusc, părea plină de mâhnire.

— Cu alte cuvinte, nu *vrei* să explic?

— Cu alte cuvinte, nu mă aștept s-o faci. Dacă asta e ceea ce vrei, atunci…

— Săptămâna viitoare, m-a întrerupt, asumându-și riscul să-mi pună un deget pe buze.

Săptămâna viitoare? Doar nu voia să zică… O cunoșteam destul de bine ca să știu că e neobișnuit de dornică – unii ar zice îndreptățită – să fie și cu slănina-n pod, și cu buzele unse, dar cu siguranță asta nu includea ospățul de nuntă? I-am înlăturat cu blândețe degetul.

— Săptămâna viitoare merg în concediu, Melia. Ți-am mai spus. Plecăm miercuri. O să lipsesc două săptămâni.

— A, da. Atunci, de îndată ce te întorci. Încă n-am programările pentru acea săptămână, așa că nu știu în ce zi e bine. Totuși, miercuri sau joi, ca de obicei.

— Ca de obicei?

— Da.

Ochii i s-au ațintit în ai mei cu o dorință aproape fanatică de a convinge.

— Ai încredere în mine, Jamie! Am nevoie de tine. Cu adevărat… Oh, Clare, sunt așa de frumoase!

Clare se întorsese cu un buchet frumos de flori de câmp, pe care Melia le-a ținut lipite sfios de burtă în vreme ce Clare făcea fotografii cu telefonul. Părea că își asumase un rol semioficial.

— Plănuiți o lună de miere, Me? Urăsc să fiu personajul negativ, însă nu ți-ai programat vreun concediu, așa-i? Programul concediilor a fost stabilit de o grămadă de vreme. Să vorbesc cu Richard pentru tine?

Melia a zâmbit de parcă împărtășea o glumă.

— Oh, n-avem lună de miere! Nu ne putem permite *asta*.

Kit, care stătuse atâta timp la toaletă, încât nu puteam decât să bănuiesc ce făcea acolo, a reapărut lângă ea.

— Nu ne putem permite nimic, a confirmat cu voioșie. Ne începem viața conjugală ca niște cerșetori.

Și apoi numele cerșetorilor a fost strigat și iată că se întâmpla. Funcționarul era plin de voioșie sinceră, chiar dacă a fost o oficiere comic de scurtă într-o sală goală, nefiind recitări sau jurăminte suplimentare și niciun nuntaș în afară de mine și de Clare.

După aceea, ca o vedetă și mireasa lui copilă hippy, tinerii căsătoriți au fugit din interiorul opulent spre treptele de piatră de afară, trăgând șuturi în confeti rămase de la cununiile dinaintea lor. Se țineau de mână,

chicotind împreună. N-ai fi ghicit niciodată că unul dintre ei promisese să continue adulterul cu altcineva cu câteva clipe înainte de a face jurămintele, iar celălalt inhalase droguri ilegale pe care nu și le putea permite. Apoi și-au luat telefoanele și au invitat, aparent la nimereală, niște oameni să bea ceva împreună la „Stag”, un bar mare de pe mal, la Greenwich.

Am mers în același taxi până acolo, cu Melia înghesuită între Kit și Clare, în spate. Simțeam mirosul de iasomie al parfumului ei și m-am întrebat, cu spaimă bruscă, dacă îl mirosise vreodată Clare pe mine. Nu, nu se poate, altfel n-am fi fost aici cu toții azi.

Ferească Domnul să plouă în ziua lor specială: se ridica un soare slab, încălzindu-ne pielea și azvârlind în noi cu lumina din apă pe când mergeam în șir indian ca Fab Four[26] anormali (sau, poate, *Suspecții de serviciu*). Pe când ne apropiam de ușa barului, Clare i-a zis Meliei:

— Ne îngăduiți să plătim noi șampania, ca dar de nuntă?

N-am putut suporta să mă uit la fața trădătoare a Meliei pe când accepta, așa că m-am uitat la Clare. Radia, bunăvoința ei era din toată inima, și am văzut că nu atât actul căsătoriei în sine era ceea ce o înflăcăra, cât spontaneitatea rock’n’roll a ocaziei. Am mai văzut și emoția care avea să-i urmeze, dacă nu mai târziu în cursul zilei, atunci curând: dezamăgirea față de sine pentru că ocolise tradiția, când ar fi putut, pur și simplu, să i se supună, așa cum făcuse Melia.

— Frumos din partea ta să plătești șampania! am zis când am fost singuri.

— M-am gândit doar, știi tu, că trebuie să ne amintim cât de norocoși suntem, a zis, ceea ce știam din declarații anterioare că este codificarea lui: „Trebuie să ne amintim cât de talentați și de sârguincioși suntem” – pentru că oamenii care au fost ajutați nu acceptă niciodată faptul că succesul lor este o simplă consecință a acestui lucru.

Ei cred că ar fi avut la fel de mult succes și fără asta.

De asemenea, de vreme ce eram pedant, ea voia să spună „eu”, nu „noi”. Nu-mi ceruse părerea în privința șampaniei din cauză că n-avea de ce. Invers, eu n-aș fi putut face gestul *fără* să-i cer părerea. Adevărul era că, prin faptul că-mi abandonasem cariera de funcționar, ajunsesem la fel de neajutorat în plan economic ca soții

Roper înșiși, iar în anul scurs de atunci încoace nu izbutisem să profit de consilierea despre carieră și refulasem o mână de ajutor direct din partea lui Richard. În loc de asta, îmi concentrasem energia asupra unei ocazii favorabile imorale care era pe cale să fie retrasă, indiferent ce păruse să susțină Melia la oficiul stării civile.

„Ca de obicei…”

Nu-i cu putință, dragostea mea, nu-i cu putință.

Am înclinat paharul spre buze și am dat pe gât dintr-o înghițitură șampania lui Clare.

În următoarele ore, pe când temperatura creștea și ploaia se abținea să cadă, prietenii celor doi Roper au sosit pe malul fluviului. Clare i-a cunoscut pe Steve și Gretchen, iar eu am cunoscut diverși colegi din departamentul Meliei de la Hayter Armstrong. Directorul ei și partenerul de afaceri al lui Clare, Richard, era plecat în concediu în căsuța sa din Bretania, tocmai cea pe care aveam s-o ocupăm noi săptămâna viitoare. Ce părere avea despre Melia? mă întrebam. Era la fel de vrăjit ca toți ceilalți, la fel de obligat ca mine să posede frumusețea ei alunecoasă? Ea îl avusese și pe *el* în vedere pentru legătura amoroasă? („Am nevoie de un bărbat fără toate datoriile astea!”) Sau cei trei copii ai lui erau un obstacol care, din fericire, lipsea în ce mă privește?

Dar asta era amărăciunea mea cea care vorbea. Neliniștea. Melia nu mă alesese în mod cinic pe mine mai mult decât o alesesem eu pe ea. Ne plăcuse unuia de celălalt – ne iubiserăm, chiar dacă pentru scurt timp. Iar Richard, dacă ar fi fost aici, probabil că i-ar fi oferit perechii strâmtorate casa lui de vacanță pentru câteva zile de lună de miere, adăugând și biletele de avion ca dar de nuntă.

— Ei bine, asta-i nebunie curată! mi-a zis Gretchen, nu chiar printre dinții încleștați, dar cu o undă tăioasă în entuziasmul său.

Pe tărâmul acesta de actori și amăgitori, era adevărată. Era limpede că se mobilizase rapid pentru eveniment, căci părul îi era turtit și nespălat, rochia de dantelă era un pic șifonată, iar oja de pe unghiile de la picioare era ciobită. Mi-am amintit acuzația Meliei că ea și Kit au o relație și mi-a dat brusc prin minte că asta era atât blestemul omenirii, cât și consolarea: nevoia noastră

biologică de a ști cui îi place de cine. Să ținem toată treaba în mișcare, generație după generație. Aceleași negocieri, aceleași jurăminte, același raport între învingători și învinși. Un joc cu scorul zero.

— Ce anume e nebunie? am zis.

Eram recunoscător pentru cerul care se luminase; cu ochelarii de soare la ochi, mă temeam mai puțin că dau la iveală emoții nepotrivite cu împrejurările.

— Vrei să zici faptul că s-a însurat Kit așa brusc?

— Vreau să zic toate. Aș fi crezut că e ultimul om din lume care să dea banii pe așa ceva și, sinceră să fiu, singura dată când l-am auzit vorbind despre ea se plângea.

— Și viceversa, am recunoscut eu.

— Păi, tu trebuie să știi, Jamie.

— Ce vrei să zici?

A urmat o pauză lungă. Știa Gretchen? Dacă da, cum? Singura modalitate posibilă era Kit însuși. Mi-am amintit că primul meu gând când auzisem vestea căsătoriei fusese că vrea să-și oficializeze dreptul asupra Meliei, să mă îndepărteze. Însă instinctul mi-a spus că avea dreptate Clare: Melia pusese asta la cale. Să fi descoperit *ea* infidelitatea *lui* și acesta era rezultatul?

„Ai încredere în mine, Jamie. Am nevoie de tine."

Gândul m-a făcut să mă cutremur.

În cele din urmă, Gretchen a răspuns:

— Voiam să zic doar că tu ești singurul dintre noi care îi cunoaște pe amândoi. Steve și cu mine n-am mai întâlnit-o niciodată. Sau pe Clare.

— Așa-i.

Am simțit un val brusc de dezorientare. Acum un an, nu-l cunoșteam pe niciunul dintre acești oameni. Până și angajații de la Hayter Armstrong erau din departamentul închirieri și, prin urmare, nu-i știam. Singura constantă era Clare, și eram conștient că o evit cât de discret pot, îngrozit că starea de spirit m-ar da de gol.

M-am scuzat ca să merg la toaletă. La întoarcere, i-am auzit pe Kit și pe Steve stând de vorbă la bar, destul de indiscreți ca să discute tocmai întrebarea aflată pe buzele invitaților lor.

Vocea lui Steve, de obicei nedeslușită, era din fericire amplificată de băutură.

— Deci, a cui a fost ideea, amice?

— A Meliei, desigur.

Am simțit furnicături pe pielea capului.

— Ori asta, ori ne despărțeam, a adăugat Kit.

— Serios? Uau!

Steve a scos un șuierat.

— Ultimatumul clasic. Ai crede că după Me *Too* și toate alea, femeile nu vor să se mărite, dar vor, nu-i așa? Încă mai există speranță pentru mine. Că veni vorba, îmi place cum arată…

S-a întrerupt, tonul său trecând la amuzament.

— De ce te învârți pe aici, Jamie? Tragi cu urechea la noi, da?

— Exact asta făceam.

M-am apropiat și m-am alăturat lor.

— Dacă vrei părerea mea, teama de a împlini treizeci de ani poate fi o motivație puternică. Colega mea Regan crede că e trecută la douăzeci și patru de ani.

— Da? Sau poate că Me vrea copii? a sugerat Steve, cu resemnarea dezgustată a cuiva care a descoperit că a primit o amendă pentru parcare.

Însă Kit arăta șocat de-a binelea. M-am întrebat dacă era șocat la gândul să aibă un copil sau că Steve ghicise adevărul? Mi-a venit atunci în minte o imagine: Melia gravidă, copilul putând să fie al meu, dar cu paternitatea niciodată pusă sub semnul întrebării. Mintea mi-a parcurs rapid consecințele catastrofale: un e-mail de la un adolescent care fusese alertat de o potrivire de ADN; Clare, silindu-mă să cercetez, să primesc tânărul în viața noastră.

Peste câteva minute, dincolo de ușile din spate, când eu și Melia eram din nou singuri și nu puteam fi auziți, am întrebat-o:

— Nu ești gravidă, nu? E motivul pentru care ai făcut asta?

— Hei, suntem în 2019, Jamie, nu în 1950.

A râs, ridicând paharul spre fața mea.

— Și n-aș bea așa, nu?

Ca la un semnal, Kit a venit împleticit cu o sticlă de șampanie să ne umple paharele. Peste umărul lui, i-am văzut pe Clare și pe Steve stând împreună în picioare, ea, cu capul înclinat ca să asculte, zâmbind larg. Deja vremea devenise foarte frumoasă; mai rămâneau doar două-trei pete neglijente de nori, ca și cum ar fi fost puși cu buretele pe albastrul cerului de către niște copilași. Grupul nostru se instalase pe o porțiune a aleii de lângă

râu și cineva pusese muzică pe telefon, cu sunetul de tinichea al unei cutii muzicale. Melia a început să danseze cu o prietenă, o fată cu fața solemnă, ascuțită, și picioare suple și bronzate. Cântecul era versiunea Lana Del Rey a lui „Doin' Time" și femeile se mișcau ca și cum ar fi uitat de prezența oricui altcuiva în afara lor. Turiștii, identificând centrul de energie al după-amiezii, au alcătuit un cerc neregulat în jurul petrecerii, făcând fotografii, uitându-se la fetele care dansau. *I'd like to hold her*[27]…, am mimat cu buzele, încercând să-mi amintesc versurile versiunii originale de acum mulți ani, când eu însumi eram tânăr.

Am devenit conștient că se uită Kit la mine și mi-am abătut atenția de la cântec.

— Felicitări, amice! am zis, cu o simulare acceptabilă a veseliei. Ești un bărbat norocos.

— Da, mulțumesc, Jamie!

Și-a întors fața spre apă, de parcă ar fi fost copleșit de forța bunăvoinței mele; de parcă eu aș fi făcut ca toate astea să se întâmple. De această dată fluviul arăta aproape sănătos, o întindere de apă curată, cu temperatură plăcută și curenți inofensivi.

Însă nu trebuia decât să faci câțiva pași în față, iar felul în care soarele se reflecta pe suprafețele argintii verticale din Canary Wharf te putea orbi. Te putea doborî de-a binelea.

19

Septembrie 2019

RUTINA CONCEDIULUI nostru anual de la sfârșitul verii împreună cu tatăl meu era bine stabilită. Întotdeauna îl luam de acasă, din apropiere de Winchester, și mergeam cu feribotul expres de la Portsmouth la Cherbourg, apoi undeva în Normandia sau Bretania. Întotdeauna cădeam de acord că e fantastic să fii fără copii și să poți călători în timpul anului școlar prin locuri minunate, pe care în august le face insuportabile prezența plozilor urlători (întotdeauna cădeam de acord cu asta înainte să-l luăm pe tata, despre care știam că în sinea lui consideră o tragedie faptul că nu avem copii).

— Imaginează-ți traficul în vacanțele școlare! a zis Clare, știind textul pe dinafară, în vreme ce alunecam pe A3 fără nicio piedică.

— Știu. Groaznic!

— Oricum, prefer vremea din septembrie.

— Cea mai bună în ambele lumi! am fost de acord.

Până acum era ca de obicei. Însă apoi m-a surprins abătându-se de la următoarea parte a scenariului – economiile pe care le poți face evitând luna august – și închizându-se într-o tăcere lungă.

Aveam ochii ațintiți la drum, la o camionetă din față care tot trecea de la o bandă la alta, însă după o vreme i-am aruncat o privire și am văzut-o fulgerând cu privirea bordul.

— Ce-i? Pari supărată.

— Mă gândeam la Melia și la Kit. La nuntă.

Ah! Așa cum am spus deja, după momentele de entuziasm, Clare era mai vulnerabilă ca multă lume la forța revenirii în cotidian, așa că mă așteptam la această înrăutățire a stării de spirit. În ce mă privește, ca să mă port în vacanță cu voioșia cuvenită – sincer, ca să-mi salvez sănătatea mintală –, am preferat să consider că nunta familiei Roper fusese o halucinație.

— Vreau să zic, ei sunt cei care se ciondănesc tot timpul, a zis Clare. Credeam că se vor despărți, nu-i așa?

„Ei sunt cei care”: adică în comparație cu noi.

— Poate că toată nestatornicia aceea e doar pasiune, a adăugat, mohorâtă. Credeam că milenialii nu fac dragoste. Asta am citit în *Telegraph.*

Am râs.

— De ce râzi?

— Pentru că ceea ce ai zis e distractiv! Oricum, ce-ți pasă ție? A fost hotărârea *lor* să se căsătorească.

S-a retras în defensivă.

— E tradițional, nu-i așa, ca după o nuntă să-ți pui sub semnul întrebării situația? Propriile alegeri.

Am semnalizat că ies de pe A3, trăgând aer în piept exact atâta timp cât piciorul meu a apăsat pe frână. Știam că n-am șansa să închid capacul peste chestia asta, critica la adresa mea gata să re-reverse. Și nici nu puteam considera relația mea cu Clare o halucinație.

— A fost greu pentru mine, știi, Jamie? a zis, pornită de-a binelea.

— Ce a fost?

— Să te sprijin.

— Să mă sprijini? Nu văd de ce ar trebui să fie greu pentru tine.

În sensul giratoriu, un nătărău a încercat să depășească și starea de spirit mi-a devenit imprudentă.

— N-ai nevoie de salariul meu, poți trăi exact așa cum o faci fără vreo contribuție de la mine. Eu sunt cel care mi-am asumat riscul și am coborât pe scara socială.

Am tăcut, pentru că riscam să protestez prea mult. Ea avea mare dreptate să se îndoiască de noi, atâta doar că încă nu știa de ce. Brusc, am observat că placa de înmatriculare a mașinii din fața noastră avea exact aceleași prime trei litere ca a noastră. Câte șanse erau să se întâmple asta?

— Nu vorbeam de sprijinul financiar, a zis Clare cu răceală. Căsătoria m-a îmboldit să fac inventarul, asta-i tot.

Am simțit un val de spaimă.

— Doar nu vrei să spui că *tu* dorești să ne căsătorim?

Încrederea mi s-a clătinat puțin.

— Vrei să ne despărțim?

O clipă, m-am întrebat dacă mai ajungem în Franța. Am simțit brusc nevoia aprigă să urmăresc placa de înregistrare asortată oriunde ne-ar duce.

— Niciuna dintre ele, a zis Clare. Mă gândesc doar că trebuie să se schimbe ceva.

Ei bine, era prea târziu pentru copii, cel puțin ai noștri proprii. M-am rugat în gând să nu propună adopție sau mamă-surogat sau ceva care să implice examinarea oficială a obiceiurilor mele.

— Mi-ar plăcea ceva mai multă sinceritate, a zis. Altfel nu pot face planuri.

Am remarcat singularul. Oare în subconștient își încadra viitorul în termenii independenței sau vinovăția era ceea ce mă făcea hipersensibil? Tocmai negase, literalmente, dorința de a ne despărți. M-am uitat la ora de sosire prevăzută de GPS. Mai aveam șase minute până acasă la tata.

— Sinceritatea e bună, am zis cu toată implicarea pe care am putut s-o găsesc pentru o astfel de absurditate. Dar poate că ar trebui să lăsăm deoparte asta pe moment și să ne concentrăm asupra călătoriei.

A dat din cap.

— Ai dreptate. Hai să trecem de concediu și apoi o să vedem cum stăm.

Pe când își ajusta starea de spirit, am simțit gheara iminentă a posomorârii mele. Nu-mi plăcuse nici un pic acest schimb de replici. Ce nu-mi spunea? O legătură amoroasă proprie? (Niciun partener n-ar fi putut să fie mai neîncrezător decât mine.) Mi-a dat prin cap că eram cu totul la cheremul ei – al ei și al Meliei –, cu autonomia jefuită de aceste două femei.

N-ar fi asta definiția ironiei? Să-mi dea papucii *amândouă.*

Ironie sau dezertări, una din două.

Traversarea Mării Mânecii a fost lină, iar drumul mai departe cu mașina, alinător de familiar. Panourile albastre ale autostrăzii, cafeaua care te opărea de la automatele din benzinării, promisiunea de spațiu de respirat, de pustietate, a cerului larg.

Mă bucuram că de această dată ne stabiliserăm baza în Bretania, nu în Normandia. Plajele din Normandia sunt uriașe și frumoase, însă când pășești pe ele e ca și cum ai trece printre fantomele războiului. În acel concediu nu voiam să mă gândesc la vieți furate; nu voiam să cuget la dezonoarea treptei mele sociale.

Mai stătuserăm de câteva ori în „căsuța” lui Richard, o casă de fermă cu obloane albastre înconjurată de pajiști cu flori sălbatice și păduri de pini, renovată și decorată cu migală de Agnes, soția lui. Ne-am simțit pe dată ca acasă acolo, regăsindu-ne cu ușurință făgașul. O să spun un lucru despre mine și Clare: ne doream același lucru în concediu, același lucru în fiecare zi – somn, plimbare, înot, gătit, mâncat, băut. Tata nu crea nicio problemă; participa la toate de mai sus, în afară de plimbare, și întotdeauna îi fusese dragă Clare. Una peste alta, eram vilegiaturiști fericiți – cel puțin la început.

— E atât de însuflețitor! Cred că grădinăritul o să fie noua mea pasiune, a zis Clare la prânz în a patra sau a cincea zi.

Toate mesele le luam pe terasa de piatră cu copertină, înconjurați de hortensii ca într-o grădină botanică, al căror albastru punea în evidență nuanța vinului rosé local și mă făcea să-mi amintesc de culorile pe care le purtaseră Kit și Melia prima dată când îi văzusem.

— Cine are grijă de casa aceea mare a ta? a întrebat tata.

— O fată adorabilă de acolo, pe care o cheamă Delilah, a răspuns Clare. Tocmai a terminat facultatea și lucrează la un scenariu, așa că are un loc liniștit în care să scrie timp de două săptămâni. A fost ideea lui Jamie.

Delilah, mi-am zis, dându-mi ochii peste cap. Care scrie un *scenariu.* Cu toate că sugerasem să aibă cineva grijă de casă, cu siguranță nu fusese ideea mea să-i oferim casa fiicei uneia dintre prietenele bogate ale lui Clare. Prima mea alegere ar fi fost Regan, care acum împărțea o garsonieră din South Croydon cu prietena unei prietene care lucra în schimbul de noapte la un spital, practic dormind pe rând în același pat. Dar încă nu dezvăluisem faptul că trăiam într-o casă care ar fi putut să găzduiască o familie mare și servitorii ei, așa că tot tărăgănasem cu propunerea și, în loc de asta, un copil bogat din zonă se mutase din cuibul luxos al părinților, aflat în Greenwich, într-al nostru, la câțiva kilometri în aval. În orice caz, pe zi ce trecea era tot mai limpede că hotărârile în privința casei „noastre” le lua Clare, nu eu.

— Nu-i chiar scriitorul mort de foame din maghernița friguroasă, am zis. Din ce greutăți o să se

inspire în ceea ce scrie? Dickens a lucrat într-o fabrică de cremă de ghete, nu-i așa?

Clare nu m-a băgat în seamă.

— Sunt bucuroasă să sprijin în acest fel mărunt strădaniile creative, a replicat ea, adresându-se tatii. E așa de greu să te menții la suprafață, în afară de cazul în care ai succes! Avem prieteni care au fost actori, dar nu și-au putut permite să continue după vreo doi ani. Nu fac decât să acumuleze datorii și nu câștigă, practic, nimic.

La pomenirea lui Kit și a Meliei, nervii de pe tot trupul mi s-au aprins.

— Am și impresia că amândoi sunt cu adevărat talentați, a adăugat Clare. Mare păcat!

— I-am văzut în ceva? a întrebat tata.

Mi-am regăsit vocea.

— Nu, n-au fost la televizor. Ea a jucat în două piese. Una chiar a avut câteva spectacole în West End, mi se pare.

— Lucrează la mine, i-a spus Clare. E excelentă, când dă pe la serviciu.

Am prins de gât carafa cu rosé și am început să umplu la loc paharele.

— Nu dă pe la serviciu?

— Mă rog.

Clare s-a strâmbat.

— Nu-i cea mai *rea* cu care am avut de-a face, însă are mai mult decât numărul mediu de zile de concediu medical. Noi obișnuiam să mergem la datorie și cu piciorul rupt, nu-i așa? Însă generația asta e mult mai sclifosită. Oricum, Tony, tocmai s-au căsătorit și, din pricina tuturor datoriilor, nu-și pot permite nici măcar să meargă în luna de miere.

Asta a dus, așa cum mă așteptam, la o comparație între escapadele în Maldive ale romanticilor din ziua de azi și pensiunile din Margate, în afara sezonului, din tinerețea tatii. Eu și Clare aveam o fotografie minunată cu el și mama în anii ’60 la Haunted Snail Ride[28] din parcul de distracții Dreamland. Dacă ne despărțeam, trebuia să am grijă să iau acea fotografie.

„Dacă ne despărțeam.” Am luat paharul cu apă și am simțit lichidul rece ca gheața trecându-mi prin gâtlej.

— Ar fi trebuit să le lăsați acestor actori casa voastră pentru luna de miere, a sugerat tata.

— Ar fi fost mult prea mândri ca să accepte, a zis Clare. Oricum, nu sunt sigură că am încredere în ei. Ne-am întoarce și am descoperi că au vândut tot din casă. Sau casa însăși! Fraudele imobiliare sunt o problemă uriașă, să știi.

— Ei, haide, doar nu sunt hoți!

M-am gândit la fotografia pe care mi-o trimisese Kit în acea dimineață, cu o șalupă a poliției fluviale alături de acvabuz, ca o escortă:

Șobolanii de apă au avut o scurtă întâlnire cu caraliii în dimineața asta.
Doar un exercițiu, dar aproape că am făcut stop cardiac!

E vremea pentru un pic de trai curat? Ai economisi bani.

Prăvale-te-n ocean, frate!

Asta din urmă venise cu un emoticon cu valuri, urmat de un emoticon cu pungi cu bani. În cele din urmă, înainte să iasă de pe net, trimisese o față care plânge. Era impresionant, dacă te gândești, că nu se împrumutase ca să plătească o lună de miere. Pentru prima dată, el și Melia se lipsiseră de ceva la care, de fapt, aveau dreptul să se aștepte. (Eram norocos că nu-și extinsese generozitatea Clare de la șampanie la oferta să ne însoțească în concediu.)

— Ești sigură că vrei ca o astfel de persoană să lucreze la tine? i-a zis tata lui Clare, râzând.

— Tocmai a zis că e excelentă! m-am rățoit eu, ceea ce l-a surprins.

— Este, a fost de acord Clare. E una dintre cele mai convingătoare persoane pe care le-am cunoscut. E evident că și pe tine te-a convins, Jamie – uite cum o aperi!

— Pentru că e *prietena* noastră, am replicat. Tocmai am participat la *cununia* ei.

În vreme ce Clare se uita lung la mine, mi-a venit în minte o amintire din apartamentul soților Roper, unde începuse totul, când Melia zisese că aș fi un actor bun: „Îmi dau seama întotdeauna când minte”, zisese Clare.

Am simțit brusc o mâncărime pe gât și, scărpinându-mă, am simțit umflătura tare a unei înțepături de insectă. M-am scuzat și m-am dus în casă să aduc ceva pentru asta.

După o zi sau două, la vreo jumătate de oră după ce ne începuserăm plimbarea prin pădurea de pini, Clare m-a surprins anunțând, din senin:

— Știu, Jamie.

Am înghețat pe sub transpirație.

— Am crezut că pot să aștept până după concediu ca să mă ocup de asta, dar nu pot. La asta mă gândeam când ne-am luat la ceartă pe drum spre Winchester.

— De ce anume să te ocupi?

Cuvintele mi s-au pierdut într-o înghițitură în sec lașă.

Fața i se înroșise puternic, și am simțit că și a mea se înroșește.

— Știu că mi-ai zis să nu mă mai amestec, dar am vrut doar să iau legătura cu ea ca să mă asigur că sfatul pe care ți-l dădeam este în aceeași linie cu ale ei.

Mi-au trebuit câteva clipe ca să-mi dau seama că vorbește despre instructoarea de carieră. Îmi venea să urlu de ușurare.

— A, vorbești de Vicky.

— Da, sigur că de Vicky vorbesc. Vocea i s-a înălțat, acuzatoare: Știu că nu te-ai mai dus la ea după prima ședință.

— Momentan.

Deși era limpede că sunt într-o groapă, cel puțin aveam un punct de sprijin în ea și n-aveam să mă las pocnit cu sabia în creștet și îngropat.

— Când aveai de gând s-o faci? Am rezervat acele ședințe acum câteva luni. Acum e septembrie!

Cu un trosnet ascuțit sub tălpi, s-a oprit.

— Și de ce te-ai prefăcut că te duci, când nu te duceai? Nu înțeleg. Ce făceai în loc de asta?

Sperând că ea ar putea face o sugestie mai bună decât aș putea eu, am tras de timp.

— Dă-mi voie să ghicesc: ai fost la băut cu Kit? Ai fost, nu-i așa? Ai avut încredere că o să te acopere. Fir-ar să fie, Jamie, peste mai puțin de doi ani împlinești cincizeci și cu fiecare lună cu care lași lucrurile să întârzie o să fie mai greu să ajungi înapoi la locul de muncă!

— Sunt deja în locul de muncă! am zis cu asprime. Stau în picioare nouă ore pe zi. Și motivul pentru care m-am prefăcut este că sunt foarte conștient că ție îți pasă de asta mult mai mult decât mie. De ce îți *pasă* așa de mult?

Dacă nu-i vorba de bani, atunci ce e? Te rușinezi că ai un partener care face o muncă de servitor, asta e?

Sprâncenele lui Clare s-au împreunat, cu o expresie mai supărată decât o văzusem vreodată.

— Cred că asta simplifică un pic lucrurile.

— Le simplifică? Atunci, amplifică-le! Spune-mi cum pot să fiu mai mult decât sunt! Te rog, mi-ar plăcea să știu!

Mâinile îi tremurau când și le-a încleștat una de alta, probabil ca să se împiedice să mă plesnească.

— După tot ce am făcut ca să încerc să te ajut, n-ai dreptul să pretinzi că *eu* sunt cea care greșește.

A pornit înainte, scârbită de mine, și n-o puteam învinovăți.

Mergând greoi singur, m-am mustrat și mai tare pentru că nu la ea mă gândeam, ci la Melia. Mi-era dor de ea cu o ferocitate pe care n-o prevăzusem. Cununia nu fusese o amăgire și gândul la ea în intimitate reînnoită cu Kit îmi provoca durere în piept. Presupun că jeleam: orice o fi spus ea la oficiul stării civile, nu crezusem nicio clipă că ne vom relua legătura. Nu, trebuia să profit de despărțirea noastră și să mă concentrez pe creșterea în ochii lui Clare.

M-am întors acasă primul și i-am spus tatii că Clare hotărâse să se ducă până în satul din apropiere, unde brutăria vindea teancuri de plăcinte proaspete, din cele care ne plăceau tuturor. A sosit peste o oră aducând exact aceste bunătăți, și m-am întrebat dacă îmi citise gândurile.

(Dacă da, ce altceva mai văzuse pe când făcea asta?)

— Îmi pare rău pentru mai devreme! am zis, ajutând la pregătiri în bucătăria răcoroasă cu dale de piatră. Am fost deplasat.

Era ocupată cu pregătirea ceaiului.

— Ar fi trebuit cel puțin să-mi spui că nu vrei să urmezi cursul. L-aș fi transferat cuiva din echipele de la serviciu. Meliei, poate.

În vreme ce ceaiul se infuza, mi-a aruncat o privire lungă, pătrunzătoare.

— Ce se întâmplă cu tine, Jamie?

— Ce vrei să zici?

— *Eu* te întreb pe *tine.* De când te-ai împrietenit cu Kit și cu grupul acela de pe vas, ceva e aiurea.

Am rupt marginea unei plăcinte și am mestecat-o.

— Nu-i nimic aiurea. I-ai cunoscut la cununie, ai văzut că sunt oameni obișnuiți. Steve e un pic nesuferit, sigur.

— Mi-a plăcut de el, a zis, mai mult ca să mă contrazică decât sincer, mi s-a părut, dar cel puțin și-a ferit privirea. Pare un tip direct. Poate că dinamica se va schimba, acum, când Kit e însurat, a adăugat, luând ceainicul și făcându-mi semn să aduc farfuriile.

N-a mai adăugat nimic despre acest subiect. Însă de câteva ori în restul excursiei mi-am închipuit-o gândind: „M-ai mințit, Jamie."

„De ce ar trebui să mai cred vreun cuvânt de-al tău?"

Pe feribot, spre casă, a fost un moment ciudat. Se adunase o mulțime mare pe puntea îngustă din spate, corul lor de strigăte agitate auzindu-se prin ușile deschise. Tata era la toaletă, Clare se scufundase într-o carte audio, așa că eu m-am alăturat singur grupului, temându-mă că pesemne căzuse cineva peste bord. Și recunosc că am simțit o oarecare nerăbdare, în ciuda riscului la care era expus acest biet om. M-am imaginat în miezul tumultului, făcând sugestii cruciale care au salvat un suflet sau cel puțin au reușit să liniștească o soție isterică – ceva care să mă facă eroul momentului. Însă când mi-am făcut loc prin mulțime până în față, s-a dovedit că cineva văzuse un delfin, evident dispărut acum. Cât vedeai cu ochii, marea era blândă, cu o pojghiță argintie, brăzdată doar de siajul nostru.

Zău că nu mint, dar chiar în acea clipă, pe când mă uitam la apă, a venit un mesaj de la Melia:

Te-ai întors? La dracu, mi-a fost dor de tine.

Repeziciunea răspunsului meu m-a surprins, cu toate că poate nu și pe ea:

La fel.

Știu că trebuie să fii nedumerit. Îți explic când suntem împreună.

Vedeam punctele mișcându-se.

Te iubesc.

Ce mai P.S.! Poate că m-am gândit la el un pic prea puțin înainte să răspund:

La fel.

Mâine?

Da, mâine.

— Așa se răstoarnă bărcile, a zis tata când m-am întors lângă el și Clare și le-am povestit cum îmi închipuisem greșit că un om căzuse peste bord. Oamenii atrași de zvonul că cineva e în primejdie ajung să creeze unul ei înșiși.

Habar n-avea.

20

Septembrie 2019

SUNĂ GROSOLAN, însă când mă gândesc la revederea cu Melia prefer să mă gândesc la sex, nu la vorbe. Mă gândesc la pielea ei lipită de a mea, la strânsoarea udă, caldă, dinăuntrul ei, la zgrepțănatul unghiei pe fluierul piciorului. Păr cu o aromă nouă, complicată – întunecată și aspră, ca pădurea –, acoperindu-mi fața, degete agățându-se de gâtul meu, unghii rozalii ca ale pruncilor, tari cum e coaja de migdală.

Sunt vorbe pe care *vreau* să le reiau:

— M-am măritat cu un bărbat și m-am îndrăgostit de altul.

Aș vrea să mă pot gândi la o metaforă strălucită care să exprime ironia, teatrul, situației noastre, dar nu pot. Îmi amintesc totuși că îi spusesem că și eu o iubesc și că repetasem asta ca pe o rugăciune. (Oricum, ceva asemănător.)

Întâlnirea a fost într-un apartament dintr-o fabrică transformată, cu tavane amețitor de înalte, cărămizi netencuite și podea de ciment șlefuit. Cu toate că era o seară călduță, ne-am ghemuit în pat ca și cum am fi înghețat, cu creierul amăgit de toate materialele alea reci.

Vocea mi s-a frânt când am întrebat-o despre mesaj:

— Așadar, mă iubești, da?

Și mierea subtilă din răspunsul ei:

— Credeam că știi deja asta.

— Faptul că te-ai măritat cu alt bărbat poate fi considerat un pic derutant.

Am răsucit verigheta ieftină de pe degetul ei; cu toate că era un pic largă, zicea că n-are de gând s-o dea la strâmtat.

— Ar trebui s-o vezi pe cea pe care o are sora mea, a zis melancolic. E ditamai diamantul. Trebuie să fi costat, nu știu, douăzeci de mii.

— Probabil că o să fie jefuită și o să-i fie rupt degetul pentru ea, am zis, dornic s-o amuz. Deci, n-ai nicio mustrare de conștiință să-ți încâlci jurămintele?

Acum am amuzat-o. Râsul ei a fost moale, un lătrat de cățel aprobator.

— E evident că n-ai ascultat la oficiul stării civile, nu? Noi n-am spus nimic în jurăminte despre fidelitate.

— Nu?

— Nu. Să sperăm că n-a observat nici Clare!

I-am spus de ciorovăiala din Franța, că îmi fusese dată în vileag înșelăciunea, și am căzut de acord să fim mai grijulii ca oricând ca să ne ascundem taina.

— Cu siguranță ar fi spus dacă ar fi știut, a zis Melia. De fapt, mi-a trimis niște fotografii de la nuntă. Drăguț din partea ei!

— Îmi amintesc că a făcut destule.

Am luat în mână telefonul.

— Știai că eu am făcut una?

— Una? Uau! Sper că a meritat efortul!

S-a uitat la imagine, zâmbind.

— E de când dansam, eu și Elodie. Uitasem de asta.

— De fapt, a fost ca un fel de vrajă. Erați ca niște, știu eu, elfi sau așa ceva.

— Elfi?

A chicotit.

— N-au urechi ciudate, ascuțite?

— Atunci, zâne. Spiriduși.

Cu mâna pe telefon, a zis:

— Spune-mi parola ta de la iTunes.

— De ce?

— Vreau să descarc un cântec pentru tine.

O priveam, urmărindu-i profilul delicat, licărirea din ochi. Au trecut câteva minute, în timpul cărora mi-am dat seama că nu numai că eram îndrăgostit, dar și dependent, cu totul alt tip de tulburare cerebrală.

— Câte cântece descarci acolo?

— Ți-am pus un întreg album. Mă rog, practic, tu l-ai pus.

Am închis ochii, îmbătat de mulțumire, în vreme ce ea a pus, în cele din urmă, cântecul pe care dansaseră pe mal și s-a apucat să mă sărute cu o nouă înfocare.

— Ai simțit vreodată pentru Clare… știi tu, asta? La început. Ce simțim *noi.*

— Nu, i-am răspuns, atât pentru că voia s-o audă, cât și pentru că era adevărat.

Cu toate că era adevărat, chiar era.

Când cântecul a răsunat a doua oară, am prins versul pe care îl auzisem pe jumătate în acea sâmbătă din august, pe malul fluviului:

I'd like to hold her head underwater.[29]

21

27 decembrie 2019

LA MASA DE ALĂTURI se așază un bărbat cu un smoothie de un verde sinistru, vorbind foarte tare spre scaunul gol din fața lui:

— Spune-le că e în ordine, dar trebuie să știu până la patru, da?

Îi zăresc căștile AirPod și îmi dau seama că nu-i dus cu sorcova. Între timp, degetele detectivului Merchison se joacă cu carnetul, pipăindu-i marginile de parcă ar fi un pachet de cărți pe care e pe cale să le amestece. Le comand în gând filelor să se deschidă la ceva care ar putea să mă ajute – să mă liniștească. Asta-i problema cu polițiștii: își apără informațiile la fel de aprig cum le caută.

Trebuie să încerc să înțeleg cu adevărat situația. Dacă asta mai ține mult, o să mă dau bătut și o să-i telefonez unui avocat, însă pe moment găsesc alinare în faptul că însemnările nu sunt deloc bogate, judecând după ce văd; e evident că cea mai mare parte din ce spun li se pare neimportant.

— Așadar, ai continuat relația cu doamna Roper după concediu? zice Merchison.

— Da.

Mă gândesc să zic: *Ea e cea care s-a măritat,* dar n-are rost, deoarece Clare n-a fost – nu este – mai puțin victimă decât Kit. Suntem egali, Melia și cu mine. Asta e ceva în care am ajuns să cred. Nu suntem la fel de lipsiți de scrupule, dar ne potrivim. Lacunele noastre morale se îmbină ca un fermoar care funcționează lin.

Tipul de la masa de alături se așază brusc mai bine și hârșâitul picioarelor scaunului pare să-mi urce prin picioare până în pelvis. Poate că, simțind aceeași neplăcere, Merchison își îndreaptă spatele și își pune palmele pe coapse. Eliberate de pipăiala lui, filele se despart și văd, sub titlul „C. ROPER”, și un număr de referință, apoi alt nume scris cu majuscule. „SARAH MILLER”, parcă.

— Cine-i Sarah Miller? trântesc eu înainte să mă pot stăpâni.

Uitându-se în jos, își dă seama de greșeală și întoarce carnetul în așa fel încât să nu mai pot vedea însemnările. Pe partea sa, Parry se încruntă, însă nu zice nimic.

— E martoră în altă investigație. Nu înseamnă nimic.

Are în voce exact unda corectă de respingere ca să convingă majoritatea oamenilor, însă mie mi se pare că de acum îl cunosc destul de bine ca să simt primejdia.

Dacă Sarah Miller face parte din *această* investigație, atunci nu-i greu să ghicesc cine ar putea fi. E tunul scăpat de sub control al cărui proiectil vine spre mine. Celălalt pasager.

Și am mai văzut numele ei undeva, sunt sigur de asta.

— Pot să propun o teorie? zic.

Pentru că, brusc, și asta mă îngheață, știu că nu-i destul faptul că orice cuvânt pe care l-am rostit este adevărat. În ziua de azi adevărul vine între ghilimele, așa cum este stăpânit și definit de vorbitor. În afară de cazul în care acești doi detectivi îmi cred povestea, ar putea la fel de bine să fie închipuire.

Merchison își răsucește un umăr, se strâmbă din pricina durerii evidente și mă îndeamnă să continui:

— Sigur că da, s-o auzim!

— Cred că dispariția lui Kit ar putea să aibă de-a face cu drogurile.

Îi văd că înțepenesc, ca soldații la paradă, și știu că momentul ales e perfect. După toate obiecțiile și negările, povestea hedonistă a infidelității mele, dintr-odată eu sunt cel care oferă ceva, ceva la care sper să se gândească atunci când se întorc la sediu. Ceva pe care să i-l spună superiorului lor atunci când vor da raportul despre progresul lor, în așteptarea unei îndrumări.

— Poate că am minimalizat asta, dar el are o problemă serioasă cu cocaina, poate și cu alte droguri, și asta trebuie să-l coste scump. Eram cu el de câteva ori când s-a dus să se întâlnească cu furnizorul său.

— Unde? întreabă Parry.

Merchison începe să-și noteze.

— Au un loc obișnuit pe aleea de lângă râu, un punct mort în care nu sunt camere de supraveghere.

— Unde-i punctul ăsta mort?

— Lângă „Hope & Anchor”. Uneori vezi pe acolo boschetari sau tipi dubioși, nu-i cea mai plăcută zonă. Oricum, ce vreau eu să spun e că poate datora bani și a intrat într-un soi de dispută. Ce știu eu, poate că el însuși era traficant?

Mă opresc din vorbit și le cântăresc reacțiile. Nu se pocnesc cu palma peste frunte și exclamă „Sigur că da!”, însă nici nu mă iau peste picior. Rumegă elementele fundamentale, verifică logica.

— Tocmai ți-a dat prin cap asta, da? zice Parry, cu tonul bănuitor.

— Nu „tocmai” acum, îi răspund, dar..

Aplec un pic capul.

— M-am gândit că ar putea să fie important.

— Ați luat droguri împreună?

Uitasem că nu era acolo când am povestit despre cina acasă la familia Roper.

— Păi, o dată sau de două ori, dar eu sunt prea bătrân pentru asta.

Amândouă perechile de ochi mă fulgeră, dar nu vine niciun comentariu.

— Mai e ceva ce ai vrea să împărtășești acum, că memoria ți-a revenit la viață? întreabă Parry.

— De fapt, chiar e ceva. M-a întrebat dacă îi pot împrumuta niște bani. Cred că era prin octombrie.

— Câți?

Arată ca și cum ar fi în stare să-mi tragă un pumn pentru că am așteptat atâta timp ca să le împărtășesc amănuntele cele mai incendiare.

— Cinci mii de lire. A zis că sunt pentru restanțele la chirie, însă acum sunt sigur că era o datorie pentru droguri.

— I-ai împrumutat?

— Nu, n-am atâția bani de care să mă pot lipsi. Uite ce-i, știu că probabil nu-i prea mult dacă ne gândim la toate datoriile lui, însă…

Mă opresc.

— Dar chiar dacă i-ai fi *avut,* tot nu i-ai fi dat? ghicește Merchison.

Îi surprind privirea.

— Voi sunteți mai bine plasați decât mine să știți asta, dar ceea ce aveam de gând să spun, de fapt, era că au fost uciși oameni pentru mai puțin, nu-i așa?

Prima oară când există armonie între noi trei, așa că tragem brusc aer în piept.

22

Octombrie 2019

CE-I DREPT, era cam târziu să încep să-mi fac griji în privința felului în care alegea Kit să-și trăiască viața atunci când consumul de droguri, despre care crezusem că e doar ca distracție și restrâns, a început să pară că îl definește. Ca și cum ar fi putut să distrugă totul. După ce se stinsese entuziasmul cununiei, bătăile pe umăr și urările, fusese vizibil dezlănțuit, complet opus noii dinamici pe care o prezisese Clare. Cel puțin o dată pe săptămână nu apărea pe acvabuz, ceea ce însemna că ajungea târziu la serviciu, dacă mai ajungea.

Nu eram singurul care îi simțea lipsa. Înregistram dezamăgirea lui Steve când se apropia de locurile noastre de pe *Boleyn* și vedea că nu sunt decât eu – urmată de cea a lui Gretchen, când vedea că nu suntem decât Steve și cu mine. Mi-a dat prin cap că micul flirt în care se prinseseră ea și Kit se poate să fi devenit mai puțin acceptabil acum, când el era însurat și poate că, de fapt, o evita. Ideea că ar fi putut să mă evite pe *mine* n-a venit decât mai târziu, când ne-am întâlnit la cursa următoare – o ratasem cu câteva secunde pe cea de 7:20 – și am surprins reflexia iritării în ochii lui când m-a văzut așezat acolo.

— Ești bine? am întrebat.

Arăta groaznic, cu pielea cenușie și pătată, cu ochii sticloși.

— Mda, bine.

— Cum e la serviciu?

Trecuse o vreme de când nu mai spunea că pleacă de la firma lui de dinozauri (și, desigur, de la Peștoaica Rece) ca să se agațe de vreo nouă firmă de IT sau alt clișeu.

N-a catadicsit să răspundă, ci s-a răsucit să se uite pe fereastră. Fluviul era alb sub cerul cenușiu ca o lespede de piatră; de-acum, în orice clipă putea să înceapă ploaia. Pe când ședeam într-o tăcere ciudată, încordată, m-am imaginat zicând: „Am făcut ceva care te-a jignit?” și răsucirea pe drept violentă a răspunsului lui: „Știi bine, la dracu’, că ai făcut!”

Dar nu eram nebun. Treaba mea era să blochez orice scoatere la iveală a implicării mele nocive în treburile lui și să continui să mă port ca și cum dispoziția lui execrabilă n-ar fi avut nimic de-a face cu mine. În schimb, am încercat o nouă abordare:

— E ceva cu ce te-aș putea ajuta?

A tresărit, devenind brusc atent.

— Știi ceva? De fapt, chiar e.

Pulsul mi-a luat-o la galop când am observat suferința din ochii lui.

— Spune-mi!

— Am nevoie de un împrumut, amice. Rapid.

— Cât de mult?

— Trei sau patru miare. Cinci ar fi grozav.

Vocea i-a tremurat cu o speranță nebunească, despre care știam că îl costă s-o arate.

— Ți i-aș putea înapoia când iau prima de sfârșit de an.

— Cinci miare?

Eram stupefiat. (Și, dacă știam câte ceva despre performanțele lui la lucru, n-avea să ia nicio primă.)

— N-am atâția bani, Kit. Știi că lucrez într-o cafenea.

A respins asta, desigur.

— Mda, însă i-ai putea lua de la Clare.

— Nu-i chiar așa de ușor. Oricum, pentru ce sunt?

— Doar probleme cu lichiditățile. Datorăm chiria pe vreo două luni.

Ploaia a început să se prelingă pe geam în linii diagonale.

— Nu știu, am zis, prudent. Cred că va trebui s-o întrebi tu însuți – sau s-o pui pe Melia s-o facă. Nu poți cere un avans de la serviciu? Nu poți fi primul lor angajat care să aibă nevoie de un pic de ajutor.

Și-a pierdut răbdarea.

— Tu ești cel care tocmai s-a oferit să mă ajute! Uite ce-i, las-o baltă!

Și nu s-a mai uitat la mine, începând să răpăie cu degetele pe coapsă într-un ritm necontenit, ca și cum ar fi numărat clipele până să înceteze tortura asta. În cele din urmă, cu mult înainte de oprire, a sărit de pe scaun și s-a îndreptat spre ușă, fiind primul la debarcare. Dedesubt, fluviul era noroi lichid, biciuit de ploaie, cu vârtejurile și curenții ucigași vizibili la suprafață ca niște guri care se

îndoapă, și l-am văzut pe Kit privind în jos la apă cu îngrijorare. E greu de crezut că ar putea supraviețui cineva acolo mai mult de câteva secunde, mi-am zis, și mi-am dorit să traverseze pasarela cu mai multă grijă decât de obicei.

M-am gândit mult dacă să-i spun sau nu lui Clare de cererea lui, însă după cearta din Franța am hotărât să nu atrag și mai mult atenția asupra puterii ei financiare și a neputinței mele totale. Nu-mi mai puteam nega ranchiuna, însă îi datoram o perioadă de cooperare și nu voiam s-o implic în asta.

În schimb, i-am spus Meliei.

— Îmi fac griji pentru el. Pare că și-a pierdut controlul. Și probabil că pășește pe teren minat la muncă – ultimul lucru de care are nevoie este să-și piardă slujba.

Ea a dat drumul cu putere aerului din piept, cu nările umflate.

— O să vorbesc cu el.

Se schimba anotimpul, orele de lumină erau mai puține și mai prețioase, iar spițele cu neon ale lui London Eye străluceau pe cerul care se întuneca, delicate ca strunele unei harfe. La cafenea, tinerii cu adidașii lor scumpi și treningurile pentru imponderabilitate purtau acum și jachete potrivite cu o plimbare prin Lake District[30], nu prin Waterloo. Dar, desigur, eram aproape de una dintre cele mai mari gări din Europa. Acești oameni nu erau cu toții sclavii salariului, care evită concediul anual și se lipsesc de vitamina D; mulți dintre ei, poate cincizeci la sută, pur și simplu își astupau bine paharele cu cafea cu capacele noastre speciale biodegradabile și se duceau oriunde aveau chef. Îi invidiam.

După spusele lui Regan, anul acesta fuseseră deja în Londra peste o sută de omoruri violente.

— Setea de sânge din capitală nu dă semne de potolire, a citit ea cu glas tare din *Metro*, uluind clienții aflați destul de aproape ca să audă.

Erau vremuri nesigure, fără îndoială, dar cel puțin Melia părea să-l fi convins pe Kit să-și reia prezența la serviciu, cu toate că el își continua hoinăreala agitată pe vas – nu putea să șadă mai mult de cinci minute.

Într-o dimineață, când a dispărut pe punte pentru a doua țigară într-o jumătate de oră, i-am mărturisit lui

Steve îngrijorarea mea.

— Crezi că ar putea Kit să aibă o problemă de dependență?

Încruntându-se, Steve s-a uitat la mine prin lentilele groase ale ochelarilor.

— Las-o baltă, Jamie!

— Vorbesc serios. Fiind cineva care, știi tu, a avut probleme în trecut, știu cum e atunci când oamenii nu se oferă să ajute. Fiecare presupune că o face altcineva.

— Ai o fobie, amice! Kit nu face decât să se mai descarce din când în când.

Pe când se întorcea la telefon, am ales calea cea ușoară:

— Poate că ai dreptate.

— Am. Trăiește și lasă-i pe ceilalți să trăiască!

Altă dată, la cursa de seară, am observat o interacțiune care ar fi trebuit să mă îngrijoreze, însă, de fapt, a avut efectul opus. Kit era la bar să ia berile, iar Gretchen se dusese la toaletă. La întoarcere, s-a apropiat de Kit la bar și i-a șoptit ceva la ureche. Modificarea comenzii, am presupus, însă apoi i-a atins mâna. Nu era ceva erotic, așa cum mă atingea Melia pe mine, ci ca o soră, ca și cum l-ar fi asigurat că există în viața lui apropiere, înrudire. L-am văzut cum acceptă asta, o expresie pe care n-am putut s-o descifrez, un soi de disperare omenească generală. Cu toate că Gretchen aștepta, iar lui îi tresălta mărul lui Adam în vreme ce își dregea glasul, niciunul n-a spus nimic.

M-am prefăcut că nu observ, desigur.

23

Noiembrie 2019

N-AM ȘTIUT ATUNCI, însă întâlnirea în patru pe care eu și Clare am avut-o cu soții Roper curând după aceea a fost ultima. Era la începutul lui noiembrie, câteva zile de vreme mohorâtă și apăsătoare, și nu ajunseserăm la „Mariners” nici de o jumătate de ora când mi-am dat seama că dispoziția lui Kit avea să facă seara insuportabilă. În orice fază a abuzului de droguri s-o fi aflat – bănuiam că era sevraj involuntar era arțăgos, nestăpânit, lucid până la a fi distrugător.

Și deja previzibil, atât de previzibil! Melia ni se alăturase direct de la prezentarea unei locuințe de închiriat din Prospect Square unui consultant pentru schimbarea rezidenței care reprezenta o familie din Elveția și își exprima uimirea față de costurile de întreținere anuale, când Kit a întrerupt-o cu grosolănie:

— Oh, soiul de oameni care locuiesc acolo nici măcar n-ar observa!

— De ce nu? a întrebat Clare, acceptând o provocare care de-acum nu mă mai făcea decât să-mi dau ochii peste cap. Nu e posibil ca „soiul de oameni” care locuiesc acolo să muncească pe brânci ca să plătească acele facturi? Să-și facă griji cum să rămână pe linia de plutire la fel ca restul lumii?

— Sigur că da, a zis Melia, împăciuitor, însă Kit n-avea de gând să renunțe așa de ușor.

— Deci, a fost muncă grea, Clare, da? Ai plătit pentru casa aia uriașă muncind pe brânci?

Ea l-a fulgerat cu privirea.

— Da.

Ghinionul a fost că ea mi-a aruncat o privire și a surprins expresia mea de îndoială. Am tras aer în piept. Era exact genul de teritoriu pe care îmi fusese întotdeauna groază să pășim, mărturisiri care nu puteau să vină decât de la mine, puse în discuție între două cupluri ca niște lucruri pe care le știe toată lumea, și părea incredibil că durase atât de mult până să se întâmple.

— Hai, las-o jos că măcăne! a zis Kit zâmbind batjocoritor. Te pretinzi femeie de afacere care ai reușit cu forțele proprii, dar știm cu toții că acea casă ți-au cumpărat-o părinții.

— Asta nu-i treaba ta! s-a rățoit Clare, aruncându-mi o privire indignată.

Nu puteam decât să sper că presupunea că îi spusesem direct lui Kit, nu Meliei.

— Kit, l-a avertizat Melia, și deslușeam mesajul pe care încerca să i-l transmită: „Încetează! Amintește-ți șampania de la cununie! Amintește-ți că lucrez la firma ei!"

Amintește-ți dracului de buna creștere! era ceea ce gândeam *eu.* Clare fusese întotdeauna generoasă cu el, așa că nu merita acest afront.

— Să nu vorbești așa cu ea! am zis, dar îmi dădeam seama că era un pic prea târziu pe gustul lui Clare.

— Cu siguranță *tu* ești fericit în privința asta, Jamie, m-a zeflemisit Kit. Ești ca acei copii din scuarul vostru care au ajuns adulți și trăiesc pe gratis, iar altcineva plătește facturile. Ne-ar plăcea tuturor să fim un locatar special ca tine.

— *Nu* trăiesc pe gratis, am protestat, simțind o reală antipatie față de el, însă Clare a ridicat o mână.

— Pentru numele lui Dumnezeu, de ce totul trebuie să fie despre bani cu voi, ăștia?

„Voi, ăștia." Voia să zică și de mine, noi trei, și am constatat în mine un amestec complicat de insultă, teamă și eliberare la schimbarea statutului.

— Numai cineva care *are* bani ar spune asta, a subliniat Kit pe drept cuvânt, iar când Clare a vorbit din nou tonul îi era mai puțin plin de sine:

— Bine, așadar, nu-i drept, dar știm cu toții că viața *nu-i* dreaptă.

— Nu, e un dar prețios! a ironizat-o Kit. Ar trebui, pur și simplu, să fim recunoscători că suntem vii, da? Că ni se permite să le cumpărăm o băutură celor aleși?

— *Kit,* a zis din nou Melia. Clare este cea care ne plătește *nouă* întotdeauna băuturile. Ești de-a dreptul mitocan!

Clare a pus o mână liniștitoare pe brațul Meliei.

— E în ordine, Melia. Dacă el se oferă să plătească, această aleasă mai vrea un pahar de Pinot Grigio.

În vreme ce o admiram pentru felul în care își revenise, am simțit brusc o emoție mult mai simplă decât toate celelalte de până acum din această seară: tristețe. Tristețe pentru circularitatea asocierii noastre cu soții Roper. Ca grup de patru, reveniserăm în punctul de pornire, la subiectul casei lui Clare, însă ceea ce începuse cu o cină plină de veselie în încăperile ei părea să se încheie cu atât de multă amărăciune, încât lui Clare nu i-ar fi putut reproșa nimeni dacă s-ar fi temut de o cărămidă aruncată în fereastră sau de un chibrit aprins aruncat în cutia poștală.

N-a fost o surpriză că a plecat după acel al doilea pahar, insistând să rămân, însă după două rânduri de băutură într-o atmosferă tensionată, eu și Melia i-am călcat pe urme. În mod normal, ne-am fi ferit să plecăm împreună, însă Kit era hotărât să rămână în oraș, căci în momentul în care ne-am luat rămas-bun ochii lui căutau deja prin bar posibili tovarăși de joacă.

Câtă vreme nu ne atingeam, nu era niciun risc s-o conduc acasă, pe Tiding Street. În schimb, ne-am apropiat cât de mult era decent și am vorbit în șoaptă despre Kit, că pornirile lui trebuie să fie înfrânate înainte să spună ceva care să-l bage *cu adevărat* în bucluc. Cu toate că nu era târziu, cele mai multe dintre ferestrele vecinilor lor erau întunecate, și m-am întrebat ce părere aveau despre soții Roper, cu petrecerile și melodramele lor.

Am așteptat, târșâindu-mi picioarele, până ce Melia și-a găsit cheile.

— Vino sus, a murmurat lipită de gâtul meu.

— Nu pot, draga mea.

— Îmi place să-mi zici așa. *Te rog,* vino sus! Doar câteva minute.

— Nu. Kit s-ar putea întoarce în orice moment.

— Nesuferitule!

— Știu, dar e din motive egoiste, crede-mă. Nu vreau să se termine în seara asta.

— Nu vreau să se termine *niciodată,* a zis Melia și, cu toată chercheleala ei – și a mea –, i-am îngăduit vanității mele să-i accepte ofranda ca fiind nimic mai mult decât meritam.

Când m-am înapoiat în Prospect Square, Clare mă privea cu o expresie furtunoasă de la fereastra livingului. M-am dus spre ea, împiedicându-mă de marginea răsucită a unui covor, ceea ce mi-a înrăutățit propria stare de spirit, și cearta a izbucnit în clipa în care s-a întors cu fața spre mine.

— Ce mama dracului se petrece?

I-am evitat privirea.

— Ce vrei să spui?

— Ceva se petrece. Să-i spui lui Kit că ești un – cum era? – „locatar special”? Știi că-i absurd.

— N-am folosit eu termenul, *el* a făcut-o. Uită de asta, doar știi cum e el!

Prin geamul vechi din spatele ei, scuarul era o natură moartă în o sută de nuanțe de negru, felinarele aruncând o lumină chihlimbarie slabă pe vârfurile gardurilor.

— Uită-te la mine, Jamie! E a doua oară când te-am întrebat ce nu-i în ordine și nu cred că pot continua să te întreb. Dacă nu-mi poți spune *mie,* cui poți?

Era o întrebare excelentă – așa erau de obicei ale lui Clare –, dar totuși n-aveam de gând să-i ofer un răspuns cinstit. Însă m-am uitat la ea. Ochii îi sclipeau de durere, iar pleoapele îi erau îngreunate de oboseală.

— Sunt doar îngrijorat pentru el, am răspuns în șoaptă.

— Pentru cine? Încă vorbim despre Kit? Am auzit destule despre el ca să-mi ajungă pentru tot restul vieții.

Cunoșteam sentimentul.

— Ei bine, dacă asta este *cu adevărat,* descurcă-te singur! Departe de mine gândul să mă amestec în prieteniile tale.

Se retrăsese în bombastic, dar asta nu însemna că nu era necăjită și nedumerită.

— Nu-l mai consideri prieten?

A făcut un gest cu mâinile răsucite în sus.

— Îl consider problema Meliei – și nu știu de ce continui să-l faci problema ta.

Limpezimea evaluării ei mi-a tăiat răsuflarea. Toate acele seri petrecute împreună cu omologii noștri mai tineri și nebunatici, care se încheiaseră cu discuții amabile despre ei: gata cu ele. Ceea ce fusese insinuat la bar era categoric: Clare se considera singurul adult responsabil rămas. Și poate că și eu o consideram.

Spre sfârșitul lui noiembrie, Melia a făcut singura vizită la „Comfort Zone”. Era ora trei și Regan era în pauză când un grup de turiști a poposit în căutarea unui prânz la jumătatea după-amiezii. Melia, care era liberă restul zilei, s-a oferit în joacă să mă ajute.

— Du-te, am lucrat mult în cafenele! Pariez că mă descurc singură cu monstrul ăla.

Și până să-mi dau seama, era în spatele tejghelei și stătea în fața espressor-ului de crom strălucitor.

Știam că ar fi o încălcare a regulilor de sănătate și siguranță dacă îl atingea măcar.

— N-o face, n-ai pregătire pentru asta! Dar poți lua comenzile astea de sendvișuri, dacă vrei? Ingredientele sunt în caserole, în frigider.

Timp de patruzeci și cinci de minute am lucrat în armonie și apoi, aruncând o privire spre telefon, s-a pregătit de plecare la fel de brusc cum sosise.

— Ar trebui să ne gândim să conducem împreună un astfel de loc. Ar fi distractiv.

Am simțit acel val de plăcere ca întotdeauna când pomeneam faptul că avem un viitor împreună. După Kit, după Clare. După *asta.*

Mi-a aruncat un zâmbet malițios și a bătut cu palma în tașca de la șold.

— N-ai de gând să verifici dacă n-am furat din casa de marcat? Doar se știe că *am* datorii.

— Am încredere în tine.

Am zâmbit atotcunoscător.

— Uite ce-i, când o să împărțim bacșișurile, o să-ți dau ție partea mea.

M-a sărutat pe buze la despărțire și un client care pleca a aruncat înapoi o privire curioasă. „Cum o fi pus ăsta gheara pe ea? Trebuie să aibă niște talente ascunse…”

După ce ea a plecat și s-a întors Regan, am avut o stare de spirit ciudată, de beție, aproape de exaltare, ca și cum mi-aș fi imaginat toată întâmplarea.

24

27 decembrie 2019

POȚI DUCE UN DETECTIV la apă, dar nu-l poți face să bea.[31]

După ce și-a notat în carnet informațiile mele despre droguri, cu amănunte frustrant de puține, Parry insistă să mă ducă pe *mine* la apă, înapoi la râu și la băuturile de Crăciun ale șobolanilor de apă.

— Dacă nu vă mai înțelegeați așa de bine, de ce v-ați dus la băut? întreabă, și simt cum în piept îmi crește o tensiune dureroasă.

Ajungem la concluzii. Asta e partea din poveste care contează.

— N-am încetat să ne înțelegem bine, nu cu adevărat, atâta doar că nu mai era la fel.

— A cui a fost ideea cu băuturile?

— Nu-mi amintesc. A lui Kit, cred.

— Ești sigur că n-a fost a ta?

Ridic din umeri.

— Cu cât timp înainte a fost fixată data?

— Îmi amintesc că a fost spontană. Uite ce-i, dacă planul de a bea ceva de Crăciun este ideea voastră despre crimă, o să trebuiască să munciți mult peste program luna asta.

Însă știu exact unde bate: comportament premeditat. Intenție criminală premergătoare. Pentru prima dată în această întâlnire, îi provoc să spună în gura mare tâmpenia asta:

— Așadar, credeți că am avut de-a face cu dispariția lui, așa-i?

— Tu să ne spui, răspunde, inevitabil, Parry.

— Asta ar fi un bun slogan pentru Poliția Metropolitană: „Tu să ne spui.”

Hotărăsc că e vremea să prind de ceafă interogatoriul ăsta și să dau la iveală cartea câștigătoare, dacă îmi iertați înlănțuirea de clișee. La urma urmei, nu e ca și cum n-ar vedea-o destul de repede când vor rechiziționa înregistrările telefonului meu – și al lui Kit.

— Știu că veți verifica imaginile camerelor de supraveghere de pe traseu, dar vreau să vă arăt ceva care dovedește că n-am avut cum să-l văd după ce a coborât de pe vas.

Iau telefonul și le arăt ultimul mesaj trimis lui Kit.

Parry citește tare cuvintele – *Las' că vezi TU* –, după care îmi aruncă o privire încruntată.

— Ce înseamnă asta, mai exact?

— A fost răspunsul la ceea ce mi-a spus el mie. M-a amenințat, a zis că el cunoaște oameni despre care n-am habar că există. „Las' că vezi tu, Jamie": ăsta a fost ultimul lucru pe care mi l-a spus, mă jur pe ce am mai sfânt! I-am trimis acel mesaj pentru că trebuia să-i arăt că nu sunt speriat. Trebuia să am ultimul cuvânt.

E o nuanță sinistră deloc bine-venită în această ultimă propoziție, dat fiind contextul, însă n-o pot lua înapoi.

— Ce voia să spună cu oamenii despre care n-ai habar că există?

— Am presupus că se referă la infractori. Tovarășii lui de droguri, oameni cărora ar putea să le ceară să-mi facă rău. Zicea că sunt adevărate bestii.

În vreme ce Parry se uită la mesajele precedente dintre mine și Kit, Merchison mă privește cu oarecare scepticism.

— Poate că „amenințat" e un cuvânt prea puternic, mă corectez. Nu mi-e frică de Kit, a fost mai degrabă o mică hărțuială. Însă motivul pentru care vi-l arăt este ora.

Iau telefonul de la Parry ca să-mi amintesc.

— I-am trimis asta când am ajuns acasă. Vedeți ora? 23:38. Vasul ajunge la chei la 23:30. Scriam mesajul pe când intram pe ușă, Clare poate să confirme că eram acasă la ora aceea.

— Nu cred că înțeleg ce vrei să spui, zice Parry.

— Vreau să spun că l-a citit, vedeți? E marcat ca văzut. De vreme ce nu putea să-l citească înainte să fie trimis, e evident că trăia bine-mersi după ce am ajuns eu acasă.

Mi-aș dori să nu mai tot spun „evident"; dacă aș fi polițist, asta m-ar face să mă gândesc că mi se spune o minciună.

— Apoi, la 7 dimineața, eu și Clare am mers cu taxiul la Kings Cross ca să luăm trenul spre Edinburgh. O să vă spună că am fost împreună în trenul de 8:15 sau,

dacă n-o credeți, verificați camerele de supraveghere din gară – și pe cele din tren.

Parry răpăie cu unghiile mâinii drepte pe încheieturile degetelor mâinii strângi.

— Pari să ai mare încredere în camerele de supraveghere. Aproape ca și cum ai fi făcut tot ce-ți stă în puteri ca să fii văzut.

Îmi păstrez sângele-rece.

— Trebuie să existe niște avantaje ale traiului într-un stat care te spionează.

— Așadar, asta a fost ultima ta comunicare cu domnul Roper. Dar cu *doamna* Roper? Ai spus că n-ai putut să o suni la rândul tău: e o mare coincidență faptul că ai fost atât de distrat în aceeași perioadă în care dispăruse prietenul tău.

Mă așteptasem la asta.

— Eram acasă la părinții partenerei mele, așa că nu prea avem cum să-i telefonez iubitei mele tăinuite, nu? Vreau să zic, am văzut că mi-a lăsat mesaje vocale, însă am presupus, pur și simplu, că, știți voi, se ține de capul meu.

— Pentru că n-ai luat legătura cu ea de Crăciun, vrei să zici? Amanta ignorată?

— Da, dacă vrei să-i zici așa. Și, de vreme ce nu știam că a dispărut Kit, pentru mine n-a fost nicio coincidență.

Privirea mea e fermă, a lui e dură ca granitul.

— Ce-ar fi să vedeți activitatea de pe telefonul lui din noaptea de luni și să vedeți când a citit acest mesaj? Să aflați dacă a mai sunat pe cineva după asta, să vorbiți cu cei cărora le-a telefonat. V-ar ajuta la cronologia faptelor mai mult decât vorbitul cu mine.

Zău, eu sunt cel care ar trebui să fie detectivul aici!

— Mulțumesc pentru ponturi! zice Parry.

În vreme ce zgomotul vocilor din sală crește brusc, a lui, în mod aproape capricios, devine foarte scăzută, făcându-mă să mă aplec spre el ca să aud.

— Uite o cronologie pentru tine, Jamie: pleci furios după cearta de pe vas și aștepți într-un loc ferit să treacă pe acolo Kit. Îl atragi în acel punct mort despre care ne-ai spus, unde vă continuați cearta. Lucrurile scapă de sub control și îl omori, poate că folosind ceva ce ai luat de la locul de muncă, unde presupun că există ustensile pentru catering. Cuțite ascuțite.

Urmează o pauză semnificativă.

— Poate că te tai în vreme ce faci asta.

Toți trei coborâm privirea spre mâna mea bandajată și știu la ce se gândesc. Dacă într-adevăr *este* o arsură, n-aș desface bandajul ca s-o dovedesc? Ca și cum privirile cercetătoare ar provoca-o, rana începe să zvâcnească.

— Îi iei telefonul, ca să poți deschide mesajul pe care o să i-l trimiți după aceea, să faci să pară că l-a citit el, apoi îi arunci cadavrul peste parapet, încheie Parry.

Se aude cum trag aer în piept.

— Peste parapet? Glumești, nu? E destul de înalt – ce sunt eu, cel mai puternic om din lume?

— El nu cântărește prea mult. Nici măcar șaptezeci de kilograme. Orice expert în fitness ar fi de acord că este posibil.

Merchison își privește colegul cu admirație fățișă. Cu orice teorie or fi venit ei aici, Parry a dezvoltat-o. Îmi vine un gând îngrozitor: și dacă nu m-am disculpat cu această luare a inițiativei în al doisprezecelea ceas, ci l-am ajutat să completeze amănuntele care ar putea să mă incrimineze?

— Dovedește-o! îi cer, cu vocea revenind la mârâitul din zori, protestul animalic că am fost scos în evidență. Dovedește că cineva a putut să facă toate astea între momentul în care vasul a ajuns la chei, la 23:30, și când am fost văzut ajungând acasă, la 23:38. Opt minute! Nu-i cu putință, nici vorbă. Verificați camerele de supraveghere, de câte ori mai trebuie s-o spun?

Mă ridic în picioare, agitat.

— Cred că e vremea să apelez la un avocat. Nu mă puteți acuza așa, n-are cum să fie legal. Nu mai răspund la nicio întrebare până ce nu mă sfătuiesc cu cineva.

Merchison se ridică și el, cu mâinile ridicate rugător, cu privirea plină de căldura sentimentelor camaraderești.

— Nu-i nevoie de așa ceva, Jamie, nu facem altceva decât să gândim cu voce tare. Toate astea sunt complet neoficiale, nimic din ele nu-i înregistrat. Și nu te acuză nimeni de nimic. Îți suntem recunoscători pentru ajutor, nu-i așa, Ian?

— Absolut.

Dând din cap, izbutind chiar să zâmbească, detectivul Parry bate cu pixul în pagina deschisă.

— Acum nu mai avem nevoie decât să ne povestești seara de luni și am terminat.

Mă uit lung la el. E meschin să mă fălesc cu acel zâmbet rar, însă o fac.

— Încă cinci minute, zic.

Și mă așez la loc.

25

Decembrie 2019

ACUM, că mă gândesc la asta, poate că Gretchen a fost cea care a propus mica noastră sărbătorire.

— Vă dați seama că n-am băut niciodată împreună fără să avem sub scaune veste de salvare?

— Nu uita cununia lui Kit, am zis. Atunci eram pe uscat. Ce ziceți de ultima zi de lucru?

Toți, în afară de Gretchen, optaserăm să nu mergem la muncă în Ajunul Crăciunului, ceea ce făcea ca luni, 23, să fie data firească, și toți ne-am pus-o în calendare.

— Aduceți partenerii? ne-a întrebat Steve pe Kit și pe mine, cu speranță, și mi-am ascuns un zâmbet superior.

Trebuie că-i place de Melia, întocmai așa cum spusese Clare că se va întâmpla.

— Nu, nu-i aduceți! a cerut Gretchen cu hotărâre.

Într-o ciudată – sau poate că inevitabilă – paralelă cu ruperea prieteniei dintre noi, soții Roper și eu cu Clare, exista o puternică impresie că zilele noastre de cvartet de navetiști erau numărate. Deja în fiecare dimineață așteptam cu nerăbdare scurta perioadă de singurătate de după ce coborau ceilalți de pe vas. Treceam pe sub arcadele roșii și aurii ale lui Blackfriars Bridge în tăcere sublimă, pe lângă barjele de pe malul de nord, cu macaralele lor și utilajele de construcții, iar la sud, micuța plajă cu nisip și cheiuri de lemn, lăsate atât de pitoresc la vedere de reflux; apoi pe lângă magnificul National Theatre, cu stilul lui brutalist, fără riscul de a redeschide rănile actoricești ale lui Kit lăsate de faptul că nu mai era activ. Nu, acum mi se părea că sunt mai multe lucruri de evitat decât de căutat la tovarășii mei de navetă, dar asta nu mă întrista, nu ca pierderea prieteniei dintre soții Roper și noi, Clare și cu mine. Vreme este să plângi și vreme să râzi[32] – știm cu toții zicerea.

Barul era nebunește de aglomerat și groaznic de zgomotos din pricina interiorului din lemn lustruit și prea puținului mobilier moale care să absoarbă gălăgia făcută

de peste trei sute de băutori dezlănțuiți (atât de aproape de Crăciun, în centrul Londrei fiecare seară era cea de vineri). Din cauza acelui tren de dimineață spre Edinburgh, îi promisesem lui Clare că o s-o iau ușor cu băutura, dar undeva, pe la al cincilea pahar, mi-a ieșit complet din cap.

Gretchen, care interzisese partenerii, a adus cu ea o colegă care își omora timpul înaintea unei întâlniri, o fată în jur de douăzeci și cinci de ani al cărei grad de atractivitate era cum nu se poate mai nepotrivit cu importanța pe care și-o dădea; se purta ca o vedetă care catadicsea să accepte întrebări de la o sală plină de jurnaliști plini de zel. În răstimp de o oră, Gretchen o ștersese de acolo, urmată de Kit, iar Steve fusese deturnat de un coleg peste care nu se așteptase să dea, așa că am fost potcovit cu fata – cum îi zicea? Poate Yaya sau Yoyo, un nume de alint care îi părea destul de drăgălaș ca să-l vâre pe gât străinilor. Nu se străduia să-și ascundă lipsa de interes față de un cetățean vârstnic ca mine, așa că dinamica interviului a continuat. („Când ne-am pierdut arta conversației?” am întrebat-o odată pe Clare. „Când Instagram le-a spus oamenilor obișnuiți că viețile lor sunt extraordinare”, a răspuns ea, și n-am fost destul de răutăcios ca să pomenesc de rețelele sociale ale firmei Hayder Armstrong, care legănau prin fața ochilor de câteva ori pe zi premiul unor case demne de vedete, de parcă am fi avut cu toții aceleași șanse de câștig.)

— O adormi pe Yoyo, nu? a zis Kit când el și Gretchen au reapărut, în sfârșit.

Expresia lui era plină de aroganță, și mi-a sărit muștarul.

— Dracu' să te ia, Kit!

— Drăguț! a zis Yoyo și, în sfârșit, a plecat să-i împărtășească amănunte despre viața sa minunată nefericitului cu care avea întâlnire.

Ca să sărbătorim eliberarea, am cumpărat un rând de tequila, așteptând vreo douăzeci de minute până să fiu servit, după care m-am întors la ceilalți și am trântit tava pe masă cu un gest amplu de bețiv.

— Crăciunul! Perioada de bunăvoință față de toți oamenii – sau, cel puțin, așa nădăjduiesc oamenii!

— N-o să găsești *asta* pe nicio felicitare de Crăciun, a replicat Steve.

Am plecat de la bar târziu, ca să prindem ultima cursă spre est, și am alergat toți patru pe străzi spre Blackfriars Pier, scoțând urale când vasul luminat a ieșit de sub podul de cale ferată și a alunecat spre noi. În fâșia de sticlă lucioasă a gării de deasupra a fost iluzia trecătoare, hidoasă, a ciocnirii iminente când s-au încrucișat două trenuri, înainte ca siluete întunecate să ia cu asalt ușile deschise. Când am ajuns la barul de pe vas ca să mai bem ceva, încă mai gâfâiam și respiram șuierător cu toții, glumind despre atacuri de cord. Mai era un grup, turiști sau studenți, mi s-a părut, răspândit pe două rânduri în partea din față a cabinei.

— Cine mama naibii era domnișorica Numai-eu-contez, Gretch?

— E asistenta nesuferită care tocmai a venit în echipă, a zis Steve. Nu asculți nimic din ce spunem, Jamie?

Încă ne întreceam să găsim cele mai tăioase învinuiri la adresa intrusei, când Gretchen a început să țipe că aproape uitase că are cadouri pentru noi, și a pescuit din geanta de pe umăr trei obiecte plate, învelite în hârtie aurie. Erau cărțile Mr. Men: *Mr. Grumble,* pentru Steve, *Mr. Fussy,* pentru mine, *Mr. Wrong,* pentru Kit[33].

Nu era cel mai măgulitor trio, însă eu și Steve le-am luat pe ale noastre cu voioșie, spre deosebire de Kit, care a reacționat posomorându-se și a mormăit un „la revedere!” către Gretchen când a coborât, la Surrey Quays. Chiar și în starea mea de beție, îmi dădeam seama că e cel mai matolit dintre noi. Nu-mi amintesc să-l fi văzut pe Steve coborând după câteva minute, dar trebuie s-o fi făcut, pentru că, data următoare când m-am uitat, eu și Kit eram singuri pe vasul gol, cu hârtie de ambalaj ruptă pe scaunele de lângă noi. El a azvârlit pe jos *Mr. Wrong,* bodogănind în gâtul sticlei de bere.

— De ce ai făcut asta? Ce se petrece între tine și Gretchen?

— Ce ți-ar mai plăcea să știi!

Avea un ton dușmănos, făcându-mă să simt furnicături de iritare. Era așa de afurisit de *copilăros*!

— Nimic despre care ar trebui să știe Melia, sper?

— Plimbă ursu’! Câteva secunde s-au mai auzit doar vibrația motoarelor și cântecele de Crăciun în difuzoare, apoi a zis: Am citit mai deunăzi ceva interesant: oamenii care îi acuză pe alți că ar călca pe de lături sunt aproape

întotdeauna cei care o fac. Și iată-te la tine, acuzându-mă pe mine.

Datorită alcoolului, fulgerele din privirea lui erau mai degrabă sticloase decât provocatoare, însă nu încăpea îndoială în privința încordării din partea de sus a corpului, a încleștării pumnilor.

— Poți să încetezi prefăcătoria, bine, Jamie? Am văzut cum te uiți la ea.

— Despre ce vorbești, la cine mă uit?

Vocile noastre ridicate umpleau cabina și eram destul de conștient ca să mă întreb ce credea echipajul. Am avut o imagine clară a felului în care trebuie că arătam: cei doi sălbatici, ultimii care coboară.

Kit a înclinat sticla spre gură și, descoperind că e goală, a luat sticla pe jumătate plină a lui Gretchen și a băut-o.

— Trebuie să știi de acum că e târâtura târâturilor – da? Ai spus-o tu însuți în seara asta: bunăvoință față de toți bărbații – asta-i Melia.

L-am pocnit, făcându-l să scape sticla, care s-a rostogolit, vărsând spumă pe podea. Chiar și prins în încăierare, mi-am dat seama că dinamica e strâmbă, amantul apără de soț onoarea soției. Pe când vasul se smucea într-o hulă bruscă, am continuat să ne aruncăm unul altuia insulte.

— Te crezi așa deștept, dar n-ai habar de nimic în bula ta elegantă din Prospect Square! a zâmbit el disprețuitor. Cunosc oameni despre care nici măcar nu știi că există. Sunt adevărate bestii. Te-ai scăpa în pantaloni dacă doar s-ar *uita* la tine.

Cu toate că eram mai înalt și mai voinic decât el, devenea greu de stăpânit, mă lovea de zor cu capul și mă învinețea cu ciupitura ascuțită a unghiilor. Văzând un membru al echipajului care se apropia, am strigat:

— Nu vă supărați! Bărbatul acesta mă deranjează!

— Te „deranjează”? De ce trebuie întotdeauna să vorbești ca un țafandache? a zis Kit printre dinții încleștați.

— Despărțiți-vă, vă rog! ne-a cerut cel din echipaj, iar al doilea angajat – barmanul – a ajutat să fim despărțiți și ținuți în părți opuse ale cabinei.

— Domnilor! a strigat el, iar cuvântul a stârnit o amintire dezorientantă a ororii incidentului din tunelul

metroului, o senzație tăioasă de silă față de mine pe care n-o mai simțisem de atunci încoace.

— Desigur, îmi pare rău! am zis și, când am acostat la St. Mary's, era clar că avea să mi se permită să debarc înaintea lui Kit.

Mi-a plăcut că, deși eu îl lovisem primul, el a fost cel reținut, evidențiat ca zurbagiu.

Încă îl mai auzeam pe debarcader, în spatele meu:

— O să-ți dorești să nu mă fi cunoscut, amice!

— Mi-ai luat vorba din gură! am mârâit. *Amice.*

— Las' că vezi tu, Jamie! Vorbesc al dracului de serios!

Mă clătinam pe stradă. Frigul și furia îmi astupau urechile, așa încât pașii îmi vibrau prin trup, tropăitul unui monstru. Nu m-am întors să văd dacă vine după mine. „Mariners" era încă deschis, iar prin uși se revărsau în noapte muzica și vocile prea puternice. Fumătorii stăteau împreună pe alee, tropăind fără astâmpăr în frig, și mi-am dorit să mă pot alătura lor, să-i tapez de o țigară și să trag în plămâni toxinele delicioase. Tânjeam s-o sun pe Melia, s-o văd, să-mi iau din vocea ei toată alinarea și calmul de care aveam nevoie. În loc de asta, când am ajuns acasă i-am trimis *lui* un mesaj:

Las' că vezi TU.

Fără să aștept răspunsul, deja regretând propriul mesaj, mi-am lăsat telefonul pe masa din hol să i se descarce bateria. La etaj, Clare se dusese la culcare devreme și n-a fost încântată să fie trezită de zdrăngăneala mea în căutare de paracetamol în dulăpiorul din baie. Mi-a amintit de plecarea noastră cumplit de matinală, dar n-aveam starea de spirit potrivită să fiu tras de urechi de învățătoare.

— De aceea mă întorc așa devreme – nu-i nici măcar douăsprezece fără un sfert.

— Taxiul vine la șapte și tu nu ți-ai făcut bagajul.

— O să-l fac dimineață.

— În niciun caz nu trebuie să scăpăm trenul acela, Jamie. Nu vreau să-i dezamăgești pe mama și pe tata.

— Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să scăpăm trenul și n-o să dezamăgesc pe nimeni! Culcă-te!

Nu voiam să mă mai cert o dată, nu mă mai țineau nervii. Tot ce puteam să gândesc era cât de scârbă mi-era

de Kit. Scârbă să fiu cu el, scârbă să mă gândesc la el.

Îndreptându-mă spre pat pe întuneric, am înghițit două tablete de paracetamol, am băut o jumătate de litru de apă și am încercat să fur câteva ore de răgaz de la imaginația mea care clocotea.

26

24-26 decembrie 2019

DACĂ AȘ FI FOST de crăciun oriunde altundeva în afară de casa familiei Armstrong, poate că n-aș fi reușit să mă liniștesc, însă părinții lui Clare, Rod și Audrey, erau un balsam pentru orgoliul meu zgândărit, pentru rănile mele animalice. La fel ca apartamentul lor din New Town, Edinburgh, erau eleganți și patricieni: aici nu prea erau șanse de voci ridicate, cu atât mai puțin de un pumn ridicat.

Puiul de somn de patru ore pe care l-am tras în tren a fost de ajutor. Clare luase bilete la clasa întâi și a fost destul de confortabil ca să mă odihnesc ca lumea, chiar dacă m-a împuns de două ori cu vârful piciorului, de pe locul de vizavi, ca să nu mai sforăi.

— Trei zile întregi fără clienți, le-a spus părinților săi, răsfățându-se cu prima băutură lângă șemineu, în Ajun.

În pomul de Crăciun erau atârnate zeci de figurine de lemn din *Spărgătorul de nuci,* toate cu membre articulate și lănțișor aurit.

— Aseară mi-am pornit mesajul automat că nu sunt la serviciu.

— Ei bine, sper să nu mori de inimă rea! a zis Audrey.

N-avea cum să știe, desigur, că ginerele său *de facto* avea motive să tânjească – după tânăra lui amantă măritată, cu care nu prea avea șanse să poată lua legătura în vacanța de Crăciun. Pe când Clare vorbea despre piața imobiliară londoneză aflată în cădere liberă și despre oferta de preț pentru o casă din Blackheath pe care spera s-o primească vineri, mi-am dat seama cât de puțin eram la curent cu veștile despre munca ei. Știam mai multe despre partea de închirieri.

— Ce-ai pățit la mână? m-a întrebat Audrey.

— S-a ars la cafetiera de la serviciu ieri, a răspuns Clare. Nici măcar n-a observat până dimineața.

— Ba am observat, am corectat-o, numai că nu m-am ostenit s-o bandajez. Trebuia să plec ca să mă

întâlnesc cu niște oameni, să bem ceva.

— Probabil destulă băutură ca să omoare durerea, a replicat Rod. Te doare?

— M-a durut la trezire, dar acum sunt îndopat cu paracetamol, așa că nu simt nimic.

La fel și vânătaia de pe clavicula, făcută de o lovitură de cap sălbatică dată de Kit. M-am întrebat dacă îl învinețisem și eu *pe el* în mica noastră încăierare sordidă.

— Ai grijă când amesteci analgezicele cu băutura! m-a avertizat Rod, dar nu era nevoie să-și facă griji: aveam de gând ca acest Crăciun să fie o dovadă de cumpătare, până la plăcuta economie a singurului telefon pe care aveam să-l dau alor mei în dimineața de Crăciun (cum nu eram niciodată la mai mult de câțiva metri de un Armstrong, n-aveam s-o sun pe Melia).

Luni seara mă deranjase lipsa de interes pe care mi-o arătase tânăra colegă a lui Gretchen, însă acum savuram faptul că dezvăluiam despre mine cât de puțin puteam, concentrându-mă, recunoscător, asupra gazdelor. Îmi dădeam seama cât de mulțumită e Clare de mine. În săptămânile de la cearta noastră de după acea ultimă întâlnire neplăcută cu Kit și Melia nu fusese bosumflată – nu era stilul ei –, însă eram conștient de o reținere pe mai multe planuri: afecțiunea fizică, umorul, prezumția de nevinovăție. Nefiind deloc în poziția de a obiecta, nu făcusem valuri și coexistaserăm destul de pașnic.

Un efect secundar util a fost faptul că nu catadicsise să întrebe de ce ajungeam târziu acasă o dată pe săptămână – uneori de două ori – în urma întâlnirilor cu Melia, dar, fără îndoială, în principiu dădea vina pe Kit.

Până să ieșim singuri la o plimbare pe Calton Hill, de Boxing Day, niciunul dintre noi nu i-a pomenit pe soții Roper.

— M-am cam certat cu Kit luni, am zis când am ajuns pe culme, ca și cum subiectul putea fi adus în discuție doar aici, când vântul îi șuiera în urechi și ochii îi erau derutați de priveliște.

Totul era acolo, solid și neschimbat: castelul și Princess Street; Holyroodhouse Palace și Arthur's Seat; docurile din Leith și pâcla îndepărtată a estuarului râului Forth.

Capul i s-a răsucit doar un pic.

— De la ce a pornit?

— Nimic special. Dar cred că în ultima vreme ne călcam unul pe altul pe bătături. Cum ziceam, îmi fac griji pentru el.

— Așa-i.

„E problema Meliei”, asta spusese.

— Sincer să fiu, nu prea cred că e stabil, am adăugat. E mai dependent de cocaină decât crezusem.

Ne-am uitat spre Arthur’s Seat. Chiar în fața noastră, o pereche de tineri se umflau în pene și mânuiau un băț pentru selfie, tot schimbându-și poziția.

— Nu te-ai implicat la un nivel mai profund, nu? a zis Clare.

— Ce vrei să zici?

— Știi tu, să-i împărtășești obiceiul. Nu datorezi bani sau așa ceva?

— Dumnezeule mare, nu!

Am tăcut un pic.

— *El* datorează, asta-i sigur.

— Știm cu toții că *el* datorează. Dacă am fi în secolul XIX, el ar fi în Marshalsea[34]. Și Melia, probabil.

— Mi-a cerut un împrumut acum o vreme, am mărturisit. M-a făcut să mă simt tare vinovat când am zis nu.

— Ai grijă! Soiul ăsta de lucruri nu-i decât începutul. Ar putea să ajungă să te șantajeze sau așa ceva.

I-am aruncat o privire temătoare: ce voia să zică prin asta? Discuția ajungea mai în adâncime decât voiam să îngădui și am lăsat să treacă un moment, dorindu-mi intens ca orașul – în același timp familiar și îndepărtat – să-și exercite vraja asupra mea, asupra ei. Aveam impresia că, dacă ne-am fi stabilit aici și nu la Londra, n-aș fi acceptat faptul că nu-mi aparține absolut niciun procent din casa în care locuiesc; n-ar fi trebuit să-mi părăsesc slujba din cauză că naveta părea că-mi amenință viața; poate că n-aș fi început niciodată o legătură amoroasă cu o femeie ca Melia – sau cu orice femeie. La urma urmei, avea Kit dreptate? Totul era legat de proprietate? Nu doar de securitatea ei financiară, ci de mândria de proprietar. Puterea posesiei.

Privirea mi-a poposit pe National Monument, parthenonul neterminat din Edinburgh – neterminat din cauză că se terminaseră banii.

— Vrei să știi ce cred eu? a zis Clare.

— Ce?

— Cred că trebuie să tai legăturile.

— Cu Kit? La asta mă gândeam și eu. M-am gândit că poate o să cer să schimb tura la cafenea, ca să pot merge cu altă cursă decât el. Ar însemna să lucrez în unele weekenduri dar…

Ea m-a întrerupt:

— Nu numai cu el, Jamie. Și cu ea.

Am înghițit în sec. Nici nu putea fi vorba să n-o privesc în ochi, evitarea n-ar fi făcut decât să-mi trâmbițeze vinovăția, însă când am făcut-o, i-am găsit privirea mai degrabă cooperativă decât acuzatoare.

— Cu amândoi, adică, a zis. Ceva nu-i în ordine cu ăștia doi.

— Credeam că-ți place Melia.

— Îmi place, dar nu la fel de mult ca înainte. Există un motiv pentru care „Melia” este prescurtat „Me”. E din cauză că e complet narcisistă.

Uau! Am tras în plămâni aerul rece, apoi l-am dat afară ca o ceață.

— Bine. Mă rog, e bine în teorie, dar cum poți s-o faci când lucrezi împreună cu ea?

— Nu direct, a subliniat Clare. Vânzările și închirierile sunt echipe diferite și toți suntem plecați adesea din birou la vizionări. Oricum, nu vreau să zic să nu le mai răspundem la mesaje sau așa ceva, doar să nu mai petrecem timp împreună. Totul a devenit prea intens, prea repede, nu-i așa? Și știu că a fost vina mea. Nu s-a dezvoltat așa cum ar trebui s-o facă o prietenie.

Am tăcut, mai mult decât mulțumit s-o las pe ea să vorbească.

— Nu vreau să rănesc pe nimeni, a adăugat, cu decența ei tipică. Viața e destul de grea, nu?

Mă durea inima pentru ea. Își făcea griji că o rănește pe Melia, când Melia… Mă rog, Melia doar juca rolul de prietenă, chiar dacă o făcea cu atâta naturalețe, încât nici ea n-ar fi putut spune unde se încețoșau hotarele.

— Cine a fost Dugald Stewart? am întrebat pe când treceam pe lângă monumentul lui, unde o turmă de turiști făceau poze cu telefoanele.

Pe al meu îl lăsasem în apartament, căci era mai bine să nu ascult mesajele vocale primite de la Melia.

— M-ai mai întrebat, a zis Clare. A fost un renumit filozof moralizator.

— A, da, tipul cu bunul-simț.

— Exact. Nu ne-ar strica mai mulți dintr-ăștia pe aici.

— Adevărat.

Și pentru scurt timp, pe acel deal, am avut impresia că bunul-simț chiar era tot ce trebuia ca să ne salveze.

În trenul spre casă – cu numai o mână de angajați mocăiți, care te făceau să-ți pierzi pofta de viață –, Clare a gemut când a văzut mesajele de la serviciu adunate.

— Cine trimite e-mailuri de Boxing Day, fir-ar să fie de treabă? Lumea chiar a înnebunit.

— Perechea aceea a făcut o ofertă pentru casa din Blackheath?

— Încă nu. Mâine, să sperăm. Oh, am avut două apeluri nepreluate de la Melia!

Ne-am uitat unul la celălalt cu subînțeles, gândindu-ne la discuția de pe Calton Hill.

— Vreun mesaj vocal?

— Nu. Ar trebui s-o sun?

— Lasă până vă vedeți la lucru, mâine, am sugerat, căscând.

Trenul trebuia să ajungă la Kings Cross la ora zece seara. În mod normal, când mă întorc acasă la Londra simt o convingere neclintită că merg în direcția cea bună, înapoi acolo unde mi-e locul. Dick Whittington[35] s-a întors, gata să-și cârmuiască orașul. Însă în această seară de joi de după Crăciun, pe când luminile din casele aflate de-a lungul căii ferate începeau să se înmulțească, înainte să intrăm în adâncitura din King's Cross, am simțit ceva remarcabil de asemănător cu groaza.

27

27 decembrie 2019

— GROAZĂ? De ce să simți groază? întreabă Parry, și îmi dau seama că am pierdut șirul lucrurilor pe care le spun cu glas tare.

Nu demult, Melia îmi dăduse un sfat: „Cea mai bună cale de a te opri să spui ceva este să nu te gândești la asta.” Însă cum să te împiedici să „gândești”?

— Din cauza tuturor acestor lucruri.

Arăt spre spațiul din jurul nostru, spre ritmul tot mai rapid dinspre sfârșitul dimineții, numărul amețitor de variabile care pot face diferența între o zi bună și una rea, o faptă bună și una rea.

— Muncă, viață, Londra. Toată nebunia. E copleșitor. Nu te simți niciodată așa după câteva zile în care ai fost plecat?

E aproape zece și jumătate. Mă străduiesc să-mi aduc mintea înapoi la cursa din această dimineață. Îmi amintesc locul gol pe care ar fi trebuit să stea Kit; conversația ciudat de criptică cu Gretchen; comitetul de întâmpinare de pe chei. Acel răsfăț al senzației de izolare exact în momentul în care eram scos în evidență: *Doar eu*?

Și apoi acest interogatoriu. Vorbind până ce gâtul mi-e pârjolit și mi se strânge stomacul. „Tot ce știi.”

Merchison își stăpânește dorința să se întindă, îmi dau seama după încordarea umerilor, faptul că se foiește pe scaun. Dacă ar căsca cineva, ar căsca imediat și el. Parry, mai tânăr, care lucrează la sală, se ține mai bine, însă telefonul i-a sunat de două sau trei ori în timpul ultimei porțiuni din povestirea mea, și până și el își pierde concentrarea.

— Bine, ne oprim aici! hotărăște el. Scuzele noastre șefei tale că te-am ținut mai mult decât am spus!

Ochii îmi ies din orbite.

— Nu vreți să dau o declarație oficială sau ceva de genul?

— Deocamdată nu. Ai grijă să nu te duci pe capul altcuiva implicat în această investigație! Dacă o faci, o să

te acuzăm de obstrucționarea justiției, ai priceput?

Nu-i greu de ghicit teama lor principală: că o să încerc să găsesc cealaltă martoră și că o să scot cu de-a sila de la ea amănuntele pe care ei le tăinuiesc atât de chinuitor.

— Asta o include și pe doamna Roper, zice Merchison. De fapt, deocamdată ține pentru tine tot ce am discutat, bine?

Mă încrunt.

— Ce, chiar și faptul că a dispărut Kit? Nu difuzați un fel de apel?

Îmi imaginasem imagini cu granulație mare ale unui Kit beat care coboară împleticit de pe vas și o ia în sus pe debarcader – în mod ideal, cu precedenta scenă a încăierării lăsată pe podeaua cabinei de montaj – date pe toate site-urile de știri și la știrile televiziunii locale. *L-ați văzut pe acest bărbat luni seara*?

— Nu încă, nu.

Se uită unul la altul prudent, după care Merchison explică:

— În urma acestei discuții, trebuie să ne consultăm cu colegii cu grad mai mare. S-ar putea să nu fie potrivită implicarea publicului în acest moment.

Mă uit lung, neputând să descifrez asta. Mă întreb dacă bugetul reprezintă un factor. Poate că acele apeluri răspândite în presă sunt doar pentru copii și tinere atrăgătoare, nu pentru bărbați iresponsabili cu probleme de droguri care au dispărut fără explicație în sezonul petrecerilor de la birou. Nu atât tragedie, cât risipă firească.

— Adică, ce, nu vreți să puneți în primejdie alte cazuri, ceva de soiul ăsta?

— Ceva de soiul ăsta, aprobă el.

— Pot să vorbesc măcar cu Clare?

Fac semn din cap că da și îmi dictează un număr la care îi găsesc.

— Sună-ne imediat dacă ia legătura cu tine!

— Sigur.

Pun telefonul în buzunar și mă ridic în picioare.

Nu pot rezista ocaziei să mă întorc pe unde am venit și să cobor scările, ceea ce îmi permite să-i urmăresc cu coada ochiului. Sunt în continuare la masă, cu telefoanele în mâini. Vor mai rămâne o vreme, ca să făurească o nouă ipoteză? Sau vor merge în grabă la St. Mary's, sperând să

găsească martori în locuințele aflate cel mai aproape de aleea de lângă Tamisa, copii care povestesc că au fost treziți în noaptea de luni de niște bețivani înspăimântători, care strigau și se îmbrânceau?

Sau poate că se vor întoarce, pur și simplu, la secție, ca să aștepte vestea că un cadavru a fost scos de valuri la mal.

28

27 decembrie 2019

IES PRIN PARTEA DE VEST și zăbovesc o vreme în lumina ștearsă de iarnă, evaluând situația. Când sunt sigur că nu sunt urmărit, îmi îngădui să-mi destind umerii și să dau drumul prelung aerului din piept. *Sunt liber.*

Pe moment.

Mă simt la fel de dărâmat ca la sfârșitul unui schimb lung. Mă dor rău șalele. Sciatica? Un disc deplasat? Afecțiunile oamenilor de vârstă mijlocie, pe care în ultima vreme am ales să nu le bag în seamă, crezând că tinerețea poate fi transmisă prin intermediul fluidelor corporale. Îmi vine brusc un gând nepoftit: *Sunt cu aproape douăzeci de ani mai bătrân decât Melia. Când o să aibă patruzeci, eu o să am șaizeci*! *Ce naiba facem*?

Deși „Comfort Zone" este la cinci minute de mers pe jos, pornesc în direcția opusă, spre apă, sunând-o deja pe Regan ca să mă scuz:

— Îmi pare foarte rău, dar trebuie să mă duc acasă! E o urgență, a dispărut un prieten.

Reacția ei la veste e mult mai încordată decât a fost a mea.

— E *groaznic*! Nu-mi vine să cred! Ei ce cred că i s-a întâmplat? Cine e?

— Îl știi pe tipul cu care merg cu acvabuz-ul? Kit? El e.

Nici n-au trecut cinci minute și am nesocotit instrucțiunile detectivilor să nu pomenesc de investigație. Deja vreau să exploatez această criză pentru un câștig personal.

— Sunt sigur că o să se întoarcă, dar toată chestia e…

Auzind șuieratul și cârâitul aparatului de spumat laptele, mă opresc. Toată chestia e cum? Imposibil de asimilat? Nu se întâmplă cu adevărat?

— Confidențială, așa că nu spune nimic, ai înțeles?

— Sigur.

— Poți găsi pe altcineva să te ajute azi?

— Simona tocmai a venit, dar până acum cafeneaua a fost moartă.

O aud cum se oprește brusc, ca și cum cuvântul „moartă” m-ar putea tulbura.

— Mulțumesc, ești grozavă! O să vin fără greș luni, orice o fi!

Mă întorc pe urmele pașilor mei la chei. Spațiul deschis de lângă Eye e tot mai plin de turiști, ținutul fermecat al iernii fiind deschis pentru afaceri. Rămân un moment privind nevinovații cu căciuli tricotate și mănuși de piele care se conving unii pe alții să se răsfețe cu vin fiert cu mirodenii sau cu ciocolată caldă cu frișcă. Așteptând aici, singur și nebăgat în seamă, e ca și cum eu aș fi cel care poate că a fost răpit, nu Kit.

Nu există curse spre St. Mary’s în afară de orele de vârf, așa că urc pe următorul vas spre North Greenwich. Mareea pare mai puternică, apa fiind mai agitată decât mai devreme. Deasupra, cerul sidefiu începe să fie brăzdat de nori mai închiși la culoare. N-am văzut niciodată vasul așa de gol. Doar eu și o jumătate de duzină de turiști cu canadiene cu glugă, cu curelele genților petrecute peste piept. E o familie de patru – italieni, cred. Doi fii, mai puțin entuziasmați de fluviu decât părinții lor, arătându-și unul altuia ceva pe telefoane. La început părinții protestează, apoi renunță.

Primul lucru pe care îl fac este să-mi cumpăr cafea și apă și să ascult mesajele vocale ale Meliei din zilele trecute, în care mă imploră să-i dau de știre dacă l-am văzut pe Kit:

„Sunt sigură că nu-i nimic, dar…”
„Încă nu s-a întors, sună-mă, *te rog*!”

Îi trimit un mesaj de scuză:

Îmi pare tare rău că nu ți-am răspuns, telefonul meu a fost închis în zilele de Crăciun. E cumplit cu Kit. Jur că n-am niciun semn de la el din seara de lunea trecută. Te rog, dă-mi de știre ce pot face ca să te ajut.

Mi-i imaginez pe Parry și pe Merchison citindu-l, discutând dacă este o abordare sinceră făcută de un amant uluit sau genul de mesaj compus de cineva care își acoperă urmele criminale. Desigur, știu că nu vor face ceva atât de SF ca citirea mesajelor mele în timp real. La

televizor, pentru obținerea înregistrărilor telefonice este nevoie de câteva ore, însă am citit că în realitate probabil că e vorba mai degrabă de zile sau chiar săptămâni; firmele tărăgănează când au de-a face cu poliția. Va fi dincolo de Anul Nou, cu siguranță. Și cum e cu căutările istoricului de pe internet? Poliția chiar are nevoie de aparatele respective ca să facă asta? Vor veni acasă să ne confiște toate electronicele? Mă gândesc la apelurile și mesajele și căutările pe internet pe care le face fiecare dintre noi în fiecare zi, deducțiile care pot fi făcute, cazurile care pot fi construite.

Ceea ce vor *face* polițiștii destul de curând – astăzi, presupun – este s-o sune pe Clare. Vor vrea cel puțin ca ea să confirme ora la care am ajuns acasă luni seara și ce am făcut de atunci încoace. Mă rog în sinea mea să nu-i spună despre mine și Melia. Dacă s-ar putea abține câteva zile, ideal o săptămână.

Chiar înainte ca vasul să ajungă la Tower Bridge, au sunat amândoi, Steve și Gretchen, unul după altul. Îl las să intre în căsuța vocală și apoi ascult imediat mesajele.

Steve: „Jamie, ai auzit de Kit că a dat bir cu fugiții? Dă-mi de știre dacă afli ceva, bine?"

Și Gretchen, mai tulburată: „Jamie, e adevărat despre Kit? Nu l-a mai văzut nimeni din seara în care am fost împreună? Are telefonul închis. Îmi pare rău că am fost ciudată mai devreme, mă gândeam la niște chestii. Plec la Marrakech pentru Anul Nou – sper că nu pică prost, dar am făcut rezervarea chiar înainte să aud veștile și nu-mi recuperez banii dacă anulez. Oricum, vorbesc aiurea. Te rog să mă suni dacă ai vești."

Urmează o pauză înainte să închidă, ca și cum se gândea să mai adauge ceva, dar s-a răzgândit.

Sau poate că sunt doar eu, care îmi închipui secrete acolo unde nu-i niciunul. Îi scriu:

Da, e adevărat. Am vorbit deja cu polițiștii. Sper cu adevărat că e doar o neînțelegere.

Îi trimit un mesaj asemănător lui Steve și apoi mă reazem de spătar, cu umerii lăsați mult în jos. Niciodată n-am fost atât de conștient de ridicarea și coborârea vasului; la Canary Wharf pare să aibă probleme cu acostarea, marinarii de pe punte având expresii sumbre pe când lasă frânghia să alunece printre degetele lor iscusite.

Din nou în mișcare, cerul dinspre est se întunecă până la cenușiul fumului, ca și cum am naviga spre un foc de tabără.

Apare un nou mesaj de la Clare:

Cum a fost cu polițiștii?

Un pic îngrijorător, ca să fiu sincer. Chiulesc de la lucru și mă îndrept spre casă.

O să încerc să termin devreme.

La North Greenwich e ultima stație și sunt dezechilibrat de mișcarea pontonului sub tălpi, de fluxul de dedesubt. Mă plimb pe partea estică a peninsulei; greementul bărcilor zdrăngăne în vânt și îmi face nervii să trepideze. Pe când trec pe lângă unele dintre blocurile de locuințe în care m-am întâlnit cu Melia, ridic privirea spre ferestrele oarbe și-mi imaginez spațiile goale lucioase dinăuntru, finisările reci și tehnologia modernă care își așteaptă ocupanții. Sunt izbitor de lipsite de decorațiuni, de parcă sezonul sărbătorilor ar fi fost anulat în acest loc, de viața trăită în viitorul apropiat. Nu se vede decât o siluetă pe mozaicul de balcoane, o femeie în costum de trening cu o sticlă de apă în mână, grilajul balconului ei făcând-o să pară că e după gratii.

Urmez arcul fluviului spre casă, cu Thames Barrier sclipind în față, înainte să cotesc spre interior, spre gara de la Charlton. În trenul pustiu am la dispoziție patru scaune și stau liniștit, privind cum defilează pe alături partea de sud-est a Londrei. N-ai ghici niciodată că sunt un bărbat care a îngenuncheat cândva o rețea sau orice o fi fost ceea ce a trâmbițat Twitter că s-a întâmplat.

Îmi amintesc că terapeutul a zis:

— Ai putea să mai mergi cu metroul dacă ai fi doar tu? Un vagon gol, nimeni altcineva.

— Da, am zis. Cred că da.

— Prin urmare, teama ta este asociată în aceeași măsură cu ceilalți pasageri și cu faptul că ești sub pământ.

Nu o întrebare, nici o judecată. O concluzie.

Memoria îmi scoate la iveală una mai recentă: acel salt ciudat din interogatoriul polițiștilor între avertizarea mea despre „alte versiuni” ale celor petrecute luni seara și cercetarea episodului din metrou. De ce au făcut asocierea? Discuția ar fi putut să continue rezonabil fără

nicio referire la incidentul din metrou, așa că trebuie să fi fost important pentru o ipoteză neprecizată de-ale lor, ceva mai mult decât o demonstrare a – cum era? – „filonului de impulsivitate”, asta era.

Imaginația mi se distorsionează. Și dacă… și dacă acest celălalt pasager are de-a face cu evenimentul precedent? Cu acea dușmană care mi-a trimis mesajele alea oribile: dacă s-a întâmplat ceva cu bebelușul ei și a făcut-o să capete o psihoză, să devină obsedată de mine: Dacă mă urmărea?

Cobor din tren și merg singur pe peron. Nu, e un salt nebunesc, ca să nu mai zic că egocentric. Cei ca mine n-au urmăritori.

Sau avem?

N-are niciun sens, știu, deoarece Clare n-o să ajungă acasă decât peste câteva ore, dar intru în Prospect Square și mă apropii de numărul cincisprezece cu o presimțire cumplită. Când bag cheia în broască sunt convins că n-o să se potrivească, pentru că a fost schimbată, sau cel puțin să găsesc în hol un morman de saci de gunoi plini cu hainele mele. Fotografii înrămate sparte, pașaportul meu hărtănit, periuța de dinți ruptă în două.

Însă totul e la locul său. Hainele mele sunt alături de ale lui Clare, în dulapul din dormitorul principal, și fotografia cam kitsch cu noi doi la o ceremonie a ceaiului în Kyoto e în continuare pe polița șemineului. Pașaportul și periuța de dinți sunt neatinse.

Îmi fac o cafea și mă așez pe canapea cu tableta ca să caut pe net știri despre dispariția lui Kit – se poate ca informațiile să fi circulat, în ciuda faptului că polițiștii preferă să țină investigația ascunsă dar nu este nimic. Caut numele „Sarah Miller” și găsesc trei sute de milioane de articole. Sunt câteva mii și pe LinkedIn, aproape două sute dintre ele fiind în Marea Britanie. Chiar o să o caut pe fiecare și o să o întreb dacă a mers cu acvabuz-ul spre St. Mary’s luni seara? Și dacă, prin cine știe ce minune, o s-o identific pe cea care trebuie, o să vrea să coopereze? La fel ca mie, probabil i s-a spus să nu vorbească despre anchetă și ar putea să le spună lui Parry și Merchison că am abordat-o, să mă facă să par și mai suspect, nu mai puțin suspect.

Caut din nou ceva despre Kit. Tot nimic.

Știu că de acum încolo ar trebui să fiu prudent în activitatea online. Dacă polițiștii chiar mă suspectează de crimă și o monitorizează, ar putea să pară niveluri de interes neobișnuite.

Pe de altă parte, oare un prieten n-ar căuta mereu ce a mai apărut? Un prieten n-ar umbla pe străzi, căutând el însuși, scos din minți de îngrijorare? Făcând însemnări despre amănuntele pe care și le amintește și s-ar putea dovedi folositoare, frânturi de conversație care conțin indicii.

Mai întâi de toate, dacă polițiștii cred măcar că sunt un prieten. Trimit pe telefonul lui Kit un mesaj pentru prima oară de luni seara încoace:

Unde mama dracului ești? Toată lumea e înnebunită de îngrijorare!

Însă mesajul nu poate fi trimis.

29

27 decembrie 2019

CLARE VINE ACASĂ la cinci și jumătate – devreme pentru ea, probabil și-a anulat vizionările de seară – și se năpustește la mine să mă îmbrățișeze. Răsuflarea ei miroase a lemn dulce de la bomboanele italiene pe care le mănâncă atunci când tânjește după o țigară, singurul semn că e cât de cât aproape de nivelul meu de agitație.

— Știu că tocmai am vorbit de răcirea relației cu Kit, însă nu mă refeream la dispariția lui literală!

— Știu.

Îmi amintesc ideea mea să-mi schimb orele de muncă în anul ce vine și să merg cu altă cursă decât el, însă în clipa asta gândul că viața mea profesională se va desfășura conform unor linii controlate pare o fantezie.

— Ai văzut-o pe Melia?

— Nu, nu era acolo. L-a sunat pe Richard de dimineață. Din câte mi-am dat seama, n-a dat mare importanță, a zis că nu-i prima dată când el dispare fără urmă, dar, evident, știam de la tine că e mai mult decât lasă ea să se vadă. Adică, să-l dea dispărut! Trebuie să știe că asta nu-i doar obișnuita lui bețivăneală – păi, cu cine? Toți trebuie să fi fost cu familiile lor de Crăciun, nu? La fel ca noi.

„La fel ca noi.” Cuvintele stârnesc o tresărire de remușcare.

Clare își dă jos paltonul și îl așază pe spătarul canapelei.

— Biata de ea, sper că n-a înfruntat asta singură! Richard i-a spus să-și ia câteva zile de concediu pentru probleme personale. N-o să poată gândi ca lumea până îl găsește pe Kit. Unde mama dracului e, ce crezi?

Dau drumul aerului din piept pe gură, cu zgomot.

— N-am nicio idee. Te-au sunat cei de la poliție?

— Da, adineauri.

Ei bine, nu se poate să-i fi spus de legătura amoroasă, că n-ar mai fi vorbit cu mine așa. Gândul e mai puțin liniștitor decât sperasem. În mine mocnește ceva primejdios.

— Îi vor suna pe toți cei pe care îi cunoaște el, Melia trebuie să le fi dat lista. Ce te-au întrebat?

— Doar când l-am văzut ultima dată, ceea ce a fost acum câteva săptămâni, așa că nu le era de folos. De asemenea, la ce oră ai ajuns acasă luni seara.

Ceea ce probabil le *era* de folos.

— Ce le-ai spus?

— Unsprezece și patruzeci. M-am uitat le telefon când m-ai trezit, așa că a fost ușor să-mi amintesc. Au zis că ai fost ultimul care l-a văzut. E adevărat?

Ridic din umeri.

— Din câte par ei să știe, da, însă nu văd cum ar putea să fie așa. Dacă nu s-a dus acasă, trebuie să fi mers să se întâlnească cu cineva sau la un bar.

Clare se strâmbă.

— Poate că a continuat să bea undeva și s-a dus să se culce sub o tufă sau așa ceva, caz în care poate că s-a ales cu hipotermie. Presupun că l-au căutat prin toate spitalele?

— Cred că da, n-au spus.

Îmi dă prin cap că în lunga mea discuție cu cei doi detectivi am cules foarte puține informații.

— Păi, n-a ajuns acasă, asta e clar, zice Clare. Melia s-a dus la culcare devreme, se pare, iar când s-a trezit și a văzut că el nu se întorsese acasă, a presupus că a rămas în oraș cu tine. Apoi a descoperit că telefonul lui e mort și a început, să se îngrijoreze. N-a putut să dea de tine *sau* de mine – trebuie să fi fost un adevărat coșmar pentru ea.

Se apucă să aprindă lămpile pe care le-am lăsat stinse, readucându-ne la normal. Luminile de Crăciun de la fereastra din față sunt pe temporizator, prin urmare, clipesc deja de o vreme, și simt un junghi de regret pentru toate Crăciunurile viitoare de care nu mă voi bucura aici. Din cauză că acum totul e schimbat. Ea iese din cameră și, după un moment, aud că se deschide și se închide ușa frigiderului, urmat de clinchet muzical de sticlă pe blat.

Apoi se întoarce cu două uriașe pahare cu vin alb, care trebuie să cuprindă o jumătate de sticlă fiecare. În drum spre casă mi-am spus că n-o să beau în seara asta – cu polițiștii destul de interesați ca să mă intercepteze în drum spre serviciu, trebuie să-mi păstrez mintea limpede, să țin minte fiecare cuvânt pe care l-am spus și cui anume. Însă ispita e prea mare și iau paharul, înghițind recunoscător.

— Dumnezeu ştie ce simte Melia în clipa asta.

Clare se așază lângă mine pe canapea, cu fața destul de aproape ca să-i simt căldura răsuflării. Am o presimțire bruscă și cumplită a descoperirii, a conflictului, văzând cu limpezime halucinantă cum vinul ei zboară peste mica distanță dintre pahar și fața mea. Îi simt înțepătura rece în ochi.

Se lasă pe spătar și ia o înghițitură.

— Ar trebui să trecem pe acolo, ce zici?

Mă uit dincolo de privirea ei nevinovată, afectuoasă.

— Nu știu. S-ar putea să fie cu cineva de la poliție, unul dintre agenții de legătură cu familiile victimelor.

— N-aș prea crede. Adică, ar avea ei destui oameni pentru asta? Jumătate dintre angajați au fost liberi astăzi, așa că la fel trebuie să fie și la poliție, la toate serviciile publice – n-au cum să funcționeze la întreaga capacitate. Hai să mergem acolo după ce terminăm astea! N-o putem lăsa să sufere, nu-i așa? Au trecut, cât, patru zile? De-acum probabil că se gândește la ce-i mai rău. Știu că eu asta aș face așa cu un asemenea iubit.

Sorb adânc din vin și apoi rostesc cu mare grijă:

— Cred că ar trebui să mergi singură, Clare.

Se încruntă.

— De ce?

— Pentru că polițiștii mi-au zis să nu mă apropii de ea.

Simt ace de gheață pe ceafă când îmi dau seama că n-am formulat asta destul de iscusit. Presimțirea se adâncește și știu ce este: impulsul nebunesc, potrivnic, alunecos, să mărturisesc.

— De ce? întreabă ea a doua oară.

— Din cauză că m-am certat cu Kit luni, așa că ei cred că aș putea să fiu implicat în vreun fel în dispariția lui. Și am ignorat apelurile ei – poate că asta nu arată bine.

— N-am știut că i-ai ignorat apelurile. De ce n-ai răspuns?

— Pentru că era Crăciunul și nu m-am gândit că ar fi ceva important.

Nu prea pot folosi scuza pe care le-am dat-o polițiștilor că e stânjenitor să răspunzi la apelurile amantei când ești musafir în casa părinților partenerei tale.

— Oricum, ce am fi putut să facem noi din Edinburgh? Melia are și alți prieteni, nu? Probabil că au ajutat-o ei.

Clare se uită lung la mine, cu capul un pic înclinat într-o parte.

— S-a întâmplat luni ceva ce nu mi-ai spus? După ce ați ajuns la St. Mary's?

Mă ghemuiesc un pic sub privirea ei scrutătoare.

— Nu. Nu l-am mai văzut, jur! Văzuseră deja imaginile de pe camera de supraveghere a vasului, așa că știu că am coborât primul. Și chiar dacă el *ar fi* mers în spatele meu pe tot drumul, după ce vor verifica restul camerelor, vor vedea că am venit direct aici.

— Așadar, literalmente te-au întâmpinat la debarcare de dimineață? Trebuie să fi fost un adevărat șoc!

— Da.

Îmi păstrez vocea calmă.

— Era destul de devreme.

Ea clatină din cap.

— Nu pricep de ce sunt atât de interesați de tine. Ce motiv ai fi putut avea să-i faci vreun rău?

Ridic din umeri.

— De ce v-ați certat? Încă n-ai spus. Tăcerea mea prelungită nu face altceva decât s-o dirijeze spre următoarea întrebare, cea mai afurisită: De ce n-ai voie în realitate s-o vezi pe Melia?

Și văd, fără să pot face nimic, cum mintea ei trece în revistă posibilitățile, cu capul încă nemișcat.

O să mă arunce afară, îmi zic. *Unde o să mă duc*? Inima mi-o ia la galop încă dinainte ca ea s-o spună, un animal care reacționează la feromonii răpitorului:

— Oh, Dumnezeule mare, știu de ce v-ați certat! Știu de ce polițiștii voiau să vorbească cu tine.

— Clare…

Las numele ei în aer. Nu există scenariu pentru asta; e mărturia lașității mele faptul că în toate lunile legăturii amoroase n-am exersat niciodată această înfruntare. Acum, că se întâmplă, știu că ar trebui să neg, să neg, să neg, însă pura stupefacție pune stăpânire pe mine și nu zic absolut nimic. Nu mai *gândesc.*

Pe față i se întinde roșeața și clipește ca pentru a-și limpezi privirea.

— E ceva între tine și Melia. *Tu și Melia.*

Îi repetă numele pe alt ton, iar dezgustul îi îngroașă vocea ca un mucus. Atunci când, în cele din urmă, încep să neg, ea mă întrerupe direct, cu respirația sacadată:

— De cât timp? Și nu mă insulta mințind! S-a isprăvit cu minciunile!

— Din primăvară, îi răspund în cele din urmă.

— Ce vrea să însemne asta? Mai?

— Martie, recunosc eu.

E al doilea șoc, văd asta. Se întreabă cum a putut să nu-și dea seama de ceea ce trebuie să fi fost atracție de la bun început. Probabil își zice: Ei bine, sigur că *lui* i-ar plăcea de ea, dar ce ar putea să vadă *ea* la el? Sau poate că-i fac un deserviciu. Încă unul. Oh, fir-ar să fie, de ce naiba nu neg? Să neg și să contracarez cu mândria rănită?

— Unde vă întâlneați? Nu aici?

Nu în casa *mea.* Până și în acest moment de criză profundă, subînțelesul mă irită.

— Nu, acasă la o prietenă de-a ei.

— Cât de des? O dată pe lună?

Vorbele ei ies întretăiat.

— O dată pe săptămână?

— Cam așa, presupun.

— Deci, ați făcut dragoste, să vedem…

Adună săptămânile din nouă luni.

— De treizeci și cinci, patruzeci de ori. Mai mult, probabil. Sau acum s-a mai ofilit? Stai un pic, s-au căsătorit în august…

Când cade următoarea fisă plină de murdărie, începe să tremure.

— Ați continuat după asta? E cel mai josnic dintre lucrurile josnice, Jamie. Chiar dacă de mine te durea în cot, cum rămâne cu Kit? Ai fost unul dintre *martorii* lor.

Rămân tăcut. Orice aș zice ar fi muniție aruncată înapoi în mine.

— A aflat? De aceea v-ați luat la harță? Trebuie să-mi spui, Jamie, asta e ceva al dracului de grav, ar putea fi considerat motiv de crimă!

— Știu asta!

Mi-am regăsit vocea.

— El n-a aflat, nu, însă o ponegrea pe ea și m-a amenințat și m-am înfuriat. Eram îngrijorat că o să se ducă acasă și, nu știu, să-i facă rău sau așa ceva. Știi cum sunt ei!

E un înțeles supărător în această ultimă afirmație, implicația că am acționat ca să-l interceptez, însă, din fericire, Clare nu observă.

— Evident, n-am avut nicio idee despre cum sunteți toți.

Răsuflu adânc, încet, știind că e nevoie să spun exact ce trebuie, că acum este vorba despre un control al crizei de cel mai înalt grad:

— Clare, îmi pare rău că a trebuit să afli în acest fel, zău că îmi pare! Știu că nu există cale de întoarcere, dar sincer, nu cred că faptul că a dispărut Kit are de-a face cu mine. *Sau* cu ea. Le-am spus polițiștilor că eu cred că ar putea să fie legat de droguri.

Dar e stupid să cred că pot prelua controlul acestui dialog: chestiunea locului în care s-o afla Kit e neglijată, în vreme ce ea rumegă trădarea mea. Acum e în picioare, cu mâinile tremurând, așa încât vinul amenință să se verse. Fața i se schimonosește de furie.

— În tot acest timp s-a purtat ca și cum aș fi fost mentorul ei. Femei ajutând femei. Femei trăgându-le-o femeilor, mai degrabă!

— N-o da afară, Clare!

Ea se uită după un loc în care să pună paharul, împleticindu-se un pic și luptându-se cu lacrimile.

— N-aș putea nici dacă aș vrea. Nu-i ilegal să seduci partenerul de zece ani al unei colege, e doar al dracului de nepoliticos!

Gâtul îi e brăzdat de roșeață, iar părul, ciufulit de cât s-a tras de el; înfățișarea îi este sălbatică și, în același timp, distrusă.

— Nu pot să cred că se întâmplă asta! Vreau să pleci. Ieși!

Simt un val de oroare. Nu numai oroare, ci și, în mod absurd, dat fiind cât am riscat și cât de mult timp am riscat, *surprindere.* Surprinderea că își exercită puterea pe care a ascuns-o la vedere în toți acești ani, chiar și atunci când cariera mea bine plătită îmi îngăduia iluzia egalității: acesta este castelul ei și mi s-a permis să fiu regele doar ca o favoare. Dacă ar fi fost invers și ea mi-ar fi fost necredincioasă, tot eu aș fi cel care ar trebui să cerșească amânarea execuției.

Îmi păstrez vocea calmă.

— Haide, nu-i cinstit! Asta-i casa mea, e casa mea de zece ani, trebuie să am și eu niște drepturi. Lasă-mă să

stau până aranjez ceva! O să mă mut într-una dintre camerele nefolosite, n-o să-ți stau în cale.

— Știu că nu, pentru că n-o să *fii* aici. Nu mai pot să vorbesc cu tine, nu mă pot uita la tine.

Se retrage și o aud în toaleta de sub scară, cu ventilatorul pornit, cu apa pleoscăind.

Asta-i rău, îmi zic. Tremurând, beau restul de vin și exersez următoarele implorări: *Te rog, lasă-mă să mai stau o săptămână, până la Anul Nou…*

Sună cineva la ușă – comanda noastră de la băcănie – și, pungă după pungă, sunt trecute peste prag. Tipul care le-a adus îmi spune că a muncit fără oprire de sărbători și mă scotocesc prin buzunare după un bacșiș.

— Mulțumesc frumos!

Dacă aude la câțiva metri sunetul unui plâns de femeie, nu face nicio remarcă. Poate că nu-i singura dovadă de probleme familiale la care a fost martor pe tura asta. (Nu se spune că după Crăciun sunt declanșate mai multe divorțuri decât în oricare alt moment al anului?)

După plecarea lui, bat la ușa toaletei și strig:

— Te rog, Clare, putem să vorbim despre asta?

— Pleacă! răspunde ea, cu glasul înăbușit de ușa dintre noi și de lacrimi. Pleacă!

Și îmi zic, cu rușinoasă ușurare, că „Pleacă” este cel puțin ceva mai bine decât „Ieși”.

30

27 decembrie 2019

MĂ TREZESC speriat din cauza unei uși trântite, urmată de o vibrație în trup, și cred pentru o clipă că sunt pe acvabuz, absorbind țopăiala grețoasă a mareei în vreme ce căldura e pompată prin cabină, sufocându-mă. (Acum visez des fluviul.) Dar apoi simt scurta scădere a temperaturii, când aerul de afară îmi ajunge pe piele, și mobilierul din living prinde formă.

După ce am despachetat cumpărăturile, în vreme ce Clare era încă refugiată la toaletă, m-am dat bătut în fața epuizării nervoase a zilei și am ațipit pe canapea. Cât timp? O oră, cel puțin.

Mă ridic clătinându-mă, îmi înșfac jacheta și o zbughesc în frig. Din prag zăresc o bucată de pufoaică stacojie lângă gardul din partea de vest a scuarului; țăcănitul slab al ghetelor lui Clare pe pavaj. Se îndreaptă spre strada principală.

— Clare? Clare!

Sprintez ca s-o prind din urmă.

— Unde te duci? Doar nu la Melia?

Nu-și domolește pașii în vreme ce-mi vorbește cu capul întors într-o parte.

— Ai nimerit-o din prima.

— Dar de ce?

— *De ce*?

Scoate un hohot de râs ca un cloncănit, iar răsuflarea i se transformă într-o serie de norișori în dreptul feței.

— Pentru că am vreo două întrebări să-i pun târâturii, uite de ce!

Aceeași insultă pe care a folosit-o și Kit. Toți îi zic așa și ea nu merită asta. Dar trebuie să-mi aleg bătăliile. S-o apăr în fața lui Kit a fost una, dar s-o apăr în fața lui Clare e al naibii de riscant.

— Vin cu tine.

Răsuflu greu după alergare, așa că mă cocoșez un pic din pricina mușcăturii frigului pe față. Furtuna care mocnea încă nu s-a stârnit, însă vântul bate jos și

puternic, ridicând frunze și gunoaie rătăcitoare. Îmi ajunge la nas un miros de putreziciune.

— Parcă ziceai că n-ai voie? se stropșește Clare. Nu poți sta departe de ea, nu?

— Ascultă, știu că nu vrei să auzi asta, dar sunt convins că totul are de-a face cu drogurile. Cred că poate Kit le datora bani furnizorilor săi și i-au venit de hac.

— „I-au venit de hac?” Tu te auzi ce zici?

Tonul ei e plin de disprețul pe care îl rezervă de obicei politicienilor de la televizor și clienților care până la urmă n-o fac decât să-și piardă timpul.

— Mă „aud” ce zic, da! Acum sunt toate omorurile alea cu cuțitul, scrie în ziare în fiecare zi. Oameni se omoară între ei pentru fleacuri, cum ar fi doar să te uiți la cineva mai nu știu cum. Ne place să credem că acele chestii țin întotdeauna doar de bande, dar i se pot întâmpla oricui.

— Mult mai probabil el s-a omorât din cauză că nu mai suporta să stea cu ea nicio clipă mai mult.

— Nu vrei să spui asta, Clare.

Mârâitul ei cu dinții dezgoliți începe în profil și se sfârșește drept în fața mea, tocmai când ajungem pe strada principală și ne oprim lângă bordură.

— Să nu-mi spui mie ce *vreau să spun*!

Și intră pe carosabil aruncând doar o scurtă privire spre un autobuz fără etaj venind spre noi, care claxonează și frânează. Întârziat de el și de doi bicicliști, mă grăbesc după ea spre „Lamb”, singurul bar de pe această stradă. Pe trotuarul din față, fumătorii ne observă fețele fioroase, nefericite, nepotrivite cu spiritul de vineri seara care predomină. Mă întreb dacă o să ne raporteze cineva: un bărbat cu înfățișare sălbatică urmărind o femeie bine îmbrăcată? A doua relatare despre comportarea lui dubioasă în patru zile? Gândul mă face să rămân în spate; de-abia când ajungem pe Tiding Street revin în dreptul ei. Strada e o priveliște mult mai atrăgătoare decât în ocaziile precedente, fiind limpede că locuitorii caselor victoriene recunosc că acesta este momentul lor din an: aproape la fiecare fereastră sunt pomișori frumos împodobiți și cele mai multe dintre uși au coroane din crenguțe de brad.

Însă nu și a familiei Roper. Nu sclipește vreun pom la fereastră, iar pe ușă nu sunt mănunchiuri de ilice și iederă. În timp ce Clare sună la ușă, ținând degetul apăsat timp de cinci secunde, un bărbat trece pe lângă noi cu un

buchet uriaș și sunt asaltat de o amintire olfactivă: mirosul florilor pe care le-am adus noi în seara în care am venit la cină, seara în care au fost puse în mișcare toate astea. Următorul gând vine ca un val furios: și dacă el e acolo, înăuntru, stând chiar lângă ea? Toate astea se vor termina!

Înainte să-mi dau seama cum mă face să mă simt acest gând, se deschide ușa. Cu toate că mă pregătisem pe jumătate pentru starea în care ar putea fi Melia, îmi dau seama că și Clare e zguduită la vederea ei. Are fața umflată, părul îi atârnă, iar buzele sunt aspre și mușcate. Cu colanți și o bluză de lână, e desculță, ceea ce o face să fie cu un cap mai mică decât noi doi. Din fericire pentru ea, toate astea au efectul de a înăbuși barajul de insulte pe care Clare le avea cu siguranță pregătite și, în schimb, suntem dezbinați de o așteptare ciudată, abătută.

— Melia, zic în gol, ne pare atât de rău…

— Nu vreau să vă văd, mă întrerupe ea cu o voce răgușită, disperată.

Cu toate că ridică o mână, nu închide de-a binelea ușa.

— Înțelegem că nu vrei vizitatori în acest moment…

Clare și-a regăsit vocea și e foarte diferită de cea la care mă așteptam: calmă, plină de milă, ca și cum ar recunoaște un animal rănit atunci când îl vede.

— Dar putem să intrăm două minute? Poate că am fi în stare să te ajutăm să-ți dai seama ce se întâmplă.

Poate că e o reacție condiționată la vocea superiorului profesional, însă Melia cedează aproape imediat și, fără să mai spună nimic, mergem prin holișorul întunecat, în sus pe scara îngustă și direct în living, unde ne așezăm alături pe canapeaua galbenă.

Există totuși un pom, unul mic, în ghiveci, pe podea lângă șemineu, cu câteva podoabe, cu un „M” sclipitor în vârf. Cine a ales acel „M” în loc de stea, Melia sau Kit? Pe polița șemineului nu sunt decât trei sau patru felicitări, iar pe una o recunosc ca fiind trimisă de noi. Clare le trimite întotdeauna prin poștă, chiar și celor la care am putea ajunge pe jos. Îi place să-și imagineze felicitările pe preșul de la ușă, luate și savurate odată cu prima băutură a serii.

De această dată nu ni se oferă nimic de băut, deși Melia arată ca și cum nu i-ar strica ceva fierbinte, pielea ei, care de obicei strălucește, având o nuanță albăstrie. E

foarte rece și îmi amintesc că se plângea de facturile uriașe la gaze. Nu se poate să le fi fost închis gazul, nu?

Încă nesigur dacă Clare are sau nu de gând să facă acuzații despre legătura noastră, iau inițiativa, fără să știu prea bine ce vorbesc:

— Melia, probabil știi că eu și Kit ne-am certat pe vas luni seara, însă a fost ultima dată când l-am văzut, jur! Îmi pare rău că nu ți-am răspuns la telefon, dar habar n-aveam ce se întâmplă, și am fost la Edinburgh până aseară târziu, nu-i așa, Clare?

Melia doar clipește spre mine, în rest nu reacționează la acest torent de informații.

— Mi-a spus Richard, zice Clare, ca și cum eu nici n-aș fi vorbit. Ești ținută la curent? Se cuvine măcar să fii singură, așa? E un lucru imens de stresant prin care să treci.

— Sunt bine. O să aflu prima dacă se întâmplă ceva.

Melia se uită la ea, și e limpede că suferința nu îi este amestecată cu vreo frică de prietena și colega sa. Nu bănuiește din felul în care se poartă Clare cu mine că am fost dați de gol? Ar fi trebuit să-i scriu un mesaj, s-o previn că venim? Însă, și dacă n-ar fi trebuit să alerg după Clare așa cum am făcut-o, ar fi trebuit să fiu conștient de faptul că polițiștii îmi citesc mesajele, găsind înțelesuri acolo unde nu există niciunul.

Își întoarce iar spre mine privirea goală.

— Nu vreau decât să știu unde este. Sau unde este cadavrul lui.

— Cadavrul lui?

Râd fără veselie.

— Mi se pare cam melodramatic, ție nu?

— Melodramatic? Tocmai ai recunoscut că te-ai încăierat cu el! Spune-mi doar, ce s-a întâmplat? După ce ați coborât de pe vas.

— Nu-i nimic de spus.

— Aha! Mă țintuiește cu ochii lipsiți de emoție, care fac ca tot ce spune după aceea să sune și mai îngrozitor: Te urăsc, Jamie!

Simțind un freamăt de plăcere dinspre Clare, protestez:

— Ce? E ridicol, doar n-am făcut nimic!

— Uite ce-i, zice Clare, știm cu toții că Jamie nu i-ar face vreun rău lui Kit! Nu-i în stare de așa ceva. Trebuie să fie evident și pentru polițiști.

Nu-mi pică bine disprețul ei, dar continuă să amâne confruntarea în privința legăturii și, pentru asta, îi sunt nespus de recunoscător.

Atenția Meliei se mută de la Clare la mine și înapoi.

— Vă rog să plecați! șoptește. Amândoi.

— Plecăm. Dar mai întâi răspunde-mi la o întrebare, Melia!

Clare se trage mai aproape de ea și o privește insistent în ochi.

— Răspunde-mi sincer…

— La ce? întreabă Melia, și o privește pe Clare ca și cum ar avea o fascinație morbidă, pe care nu poate spera s-o rupă.

— Nu știi *cu adevărat* unde este Kit?

E un moment de șoc acut. În stradă pornește motorul unei mașini, o izbucnire de contrazicere. Ceea ce a spus Clare poate că n-a fost gândit ca o insultă, dar cu siguranță e primit așa, și niște ochi înfuriați îi întâlnesc pe-ai mei înainte ca Melia să se repeadă la ea:

— *Pardon*! De ce aș fi în așa hal dacă n-aș fi îngrozită că i s-a întâmplat ceva cumplit? Unde *crezi* că aș crede eu că este? Într-un weekend cu băieții la Las Vegas?

Tonul îi este dușmănos, trufaș, dar nu-l poate păstra decât câteva secunde și, brusc, expresia i se topește și începe să plângă în pumni.

Nu mă pot uita la ea, așa că mă concentrez pe Clare, speriat că o să amplifice cearta, dar din nou mă prinde pe picior greșit cu reacția sa. Pune cu blândețe o mână pe umărul Meliei, care se cutremură cu totul, și tonul îi virează spre scuză:

— Oh, Melia, ar putea fi tot soiul de motive ca el să se dea la fund! Sunt sigură că vor veni în curând vești. Vești bune. Te las, n-am venit aici ca să te supăr, dar dă-mi de știre de îndată ce afli ceva. Sau dacă îți vine în minte vreun fel în care te pot ajuta.

— Și mie, zic, simțindu-mă dat deoparte de acea insistentă persoană întâi singular, și o lăsăm cu fața în palme.

Sunt uluit de purtarea lui Clare. Este oare o reacție pură, efectul suferinței Meliei o face pe a sa să pară măruntă? Sau este mai strategică: așteaptă o scenă mai mare pe care să ne dea în vileag pe noi doi? Să adune martori care s-o sprijine?

Mă gândesc, pentru prima dată: *O să se răzbune*?

— De ce n-ai pomenit…, încep, dar mă întrerupe:

— E treaba mea. Nu-ți mai dau socoteală.

— N-ai făcut-o niciodată, zic înainte să mă pot stăpâni.

Se oprește brusc, cu un picior în fața mea ca să mă silească să fac la fel. *A, urmează un anunț*!

— N-am făcut-o niciodată, zici? Corect. Atunci viața n-o să fie prea diferită, nu-i așa? În cazul în care nu e limpede, să nu crezi nicio clipă că o să te iert. Am terminat-o.

Pornim din nou la drum. Îmi imaginez ostilitatea zbârlindu-se ca un câmp de forță în jurul nostru: dacă cineva ar întinde mâna spre noi, și-ar arde degetele. Împovărat de vină, îmi amintesc că faptul că trebuie să mă umilesc este cel puțin o parte din motivul pentru care am călcat pe de lături, în primul rând.

— Clare, despre rămânerea mea în casă câteva zile, eu…

Mă întrerupe cu un fornăit disprețuitor:

— Nu te mai milogi, e penibil! Da, poți să stai în casă. O să te suport până rezolvi porcăria cu poliția. E evident că nu ești un ucigaș și ultimul lucru pe care îl vreau este ca lumea să creadă că am trăit cu unul în toți acești ani.

— Mulțumesc! Îți sunt recunoscător!

Și chiar sunt, în ciuda tuturor resentimentelor mele. În ciuda a tot.

— Însă de îndată ce ai fost absolvit de vină, trebuie să pleci. Și după ce o faci nu mai vreau să aud niciodată de tine.

Îmi morfolesc buza de jos.

— Înțeleg.

Când ajungem în Prospect Square, îmi dau seama că mi-e o foame de lup. N-am mai mâncat nimic din zori. De atunci, doar cafea și vin.

— O să… o să mâncăm în continuare împreună?

Se cabrează cu un nou val de furie.

— Da, Jamie, ce să gătesc iute? *Boeuf bourguignon* e bine? Sau preferi peștele zilei?

Păstrez un ton neutru.

— Vreau să zic, o să gătesc – tocmai ni s-au livrat toate acele alimente. Vrei să fac ceva și pentru tine?

— Nu, mersi! Mai bine mor de foame.

Ne-am oprit în prag. Pe când se moșmondește cu cheia scoate un mic hohot de râs neplăcut și îmi dau seama că vrea să întreb.

— Ce e? mă supun.

— Tocmai mă gândeam că e un lucru în privința căruia sunt de acord cu Melia.

— Care anume?

— Și eu te urăsc.

Și doare. Chiar și în iureșul celorlalte – bubuitul din cap, bătaia aritmică oribilă a inimii mele speriate –, tot doare.

31

28 decembrie 2019

MĂ TREZESC sâmbătă, într-o stare de plâns și fără să mă fi odihnit, într-unul dintre dormitoarele nefolosite („unul dintre cele nefolosite” – știu cum sună asta). Cu toate că pot folosi baia secundară („baia secundară” – idem), trebuie să mă duc în dormitorul principal ca să-mi iau haine curate, și când intru Clare mă atacă de cum dă ochii cu mine. Și vreau să spun atac: mai întâi mă plesnește cu palmele peste față, apoi îmi bumbăcește cu pumnii pieptul și umerii, tot timpul repetând ce spusese aseară:

— Te urăsc!

— Oprește-te!

Încerc să-i prind brațele, dar ea continuă să izbească, așa că mă aleg cu o lovitură deosebit de neplăcută în zona dureroasă a vânătăii lăsate de țeasta lui Kit. În cele din urmă se prăbușește pe bancheta de la picioarele patului, gâfâind.

— Cum ai putut să pici în mrejele unei astfel de lipitori, Jamie? *Cum*?

Geme.

— Prostească întrebare! Nu sângele ți-l suge. Sex. Întotdeauna sex.

Pipăindu-mi rănile, nu-i spun că ea e cea care a făcut prezentările. N-ar face-o decât – ceea ce e foarte rezonabil – să-mi zică să-mi țin dracului fleanca.

— Zău, Clare, se întâmplă ceva mai important decât o aventură neînsemnată – altfel nu ți-ar fi fost milă de ea aseară. Nu te-ai purtat așa și cu ea.

Îmi plimb degetele peste pometele stâng, care mă doare, și simt dârele umflate unde unghiile ei mi-au sfâșiat pielea. O să rămână urme de zgârieturi.

— Sigur că mi-a părut rău pentru ea! strigă Clare. Crede că soțul ei e mort și eu sunt un om cumsecade! Și de ce ar trebui să fie o înfruntare între femei? Tu ești cel pe care îl înfrunt aici.

— Știu, dar poate n-o faci fizic.

Pe când îmi iau hainele de care am nevoie, observ că lângă dulap e o valijoară plină. La parter, pe când beau cafea, prind frânturi dintr-o discuție la telefon – „Doar o noapte, poate două” – și încerc să-mi dau seama ce e cu bufniturile și pocnetele care urmează. Când coboară, cu valijoara lovind-o într-o parte, o întreb unde merge.

— Dacă te întorci la Edinburgh, nu sunt toate locurile din trenuri rezervate pentru Anul Nou? N-o să ai unde sta și ar fi groaznic să stai în picioare pe tot drumul. Stai aici, te rog! E casa ta.

— Știu *asta*! se rățoiește ea. Te oferi să pleci tu în locul meu?

Nu-i răspund.

— Așa-i, ai *drepturi.* Merg cu avionul, dacă vrei să știi, așa că nu-i nevoie să-ți faci griji pentru confortul meu.

Dumnezeu știe cât o fi costat-o avionul în sâmbăta dinainte de Hogmanay[36]. Ce amortizor minunat sunt banii!

Fără să-și ia rămas-bun, îmi închide ușa în față.

Sus, am de-a face cu altă josnicie. Restul hainelor și produselor mele de toaletă din dormitorul principal au fost duse în dormitorul liber și trântite într-un morman uriaș pe pat. Un sul de saci de gunoi a apărut pe masa de toaletă, mesajul foarte clar că ar trebui să mă apuc de împachetat. Să hotărăsc ce donez și ce păstrez în viața mea următoare.

Răstorn hainele pe podea și mă culc la loc.

De data asta îmi doresc să fi lucrat în weekend. Amânând re-trezirea – și, prin urmare, luarea de hotărâri – până după-amiază, ies din casă și mă duc până la chei: navetistul care nu vrea să-și ia zi liberă. Mă rog, e mai mult decât forța obișnuinței, recunosc că sper ca Melia să se plimbe pe aleea de lângă râu, fugind la aer de izolarea așteptării sale. Însă aleea e pustie, apa e de un cenușiu mohorât și ea nu se vede nicăieri.

Simțind nevoia intensă să fac ceva constructiv, merg pe urmele pașilor mei de luni, de la debarcader până în Prospect Square, căutând camerele de supraveghere cărora mi-am încredințat soarta în mod atât de insistent. Pe lângă cea montată pe peretele din față al localului „Mariners” mai este cel puțin o cameră de supraveghere a

traficului, precum și una particulară deasupra ușii unei case mari din colțul de vest al lui Prospect Square.

Ajungând la numărul cincisprezece, trec de poartă și mă întorc la fluviu pe al doilea traseu, mai puțin cunoscut, pornind din partea de est a scuarului, care duce în jos pe Pepys Road, o fundătură folosită mai ales de vehiculele de construcție care se îndreaptă spre noul complex de apartamente care se înalță, St. Mary's Wharf. („Locuințe pe vecie de pe mal”, pentru numele lui Dumnezeu!) Drumul se sfârșește la vreo douăzeci de metri de apă, de unde poți ajunge la aleea de lângă Tamisa doar pe jos și pe o alee insalubră care încă n-a fost îmbunătățită de antreprenori. Nu văd nicio cameră de supraveghere între ușa mea și porțiunea de alee care duce la „Hope & Anchor”, inclusiv punctul mort de care le-am spus detectivilor. Niciun traficant de droguri azi, doar doi oameni ai străzii, care au reușit să facă rost de țigări și pileală și care îmi strigă din tufe urări de sărbători.

Când trec pe lângă ușa barului, mi se pare că îl aud: râsul lui Kit, izbucnirea lui caracteristică, de undeva dinăuntru. Fac o piruetă cu precizia unui dansator și intru. În afară de sala principală cu vedere spre râu, unde am băut adesea cu Kit, încăperile sunt sărăcăcioase, cu tavanul jos, care nu îmi place, iar scările sunt neplăcut de strâmte, dar le cercetez sistematic toate ungherele. Nici urmă de el. Cele două toalete sunt goale.

Probabil că arăt oropsit, pentru că barmanul încearcă să mă ajute.

— Pe cine cauți?

Nu-l recunosc ca făcând parte din personalul obișnuit, așa că găsesc pe telefon o fotografie a lui Kit și i-o arăt.

— A, îl știu pe Kit, zice.

Bineînțeles că îl știe.

— Nu l-am văzut de câteva zile, ce-i drept…

Ca și cum abia acum ar înregistra întrebarea – sau fața mea – cum trebuie, strânge din buze, ceea ce iau drept un semnal inconștient că polițiștii au fost aici și i-au spus să nu vorbească despre asta cu nimeni.

— Mulțumesc, oricum!

Dacă tot sunt aici, dau pe gât un gin tonic dublu pe care n-ar trebui să-mi cheltuiesc banii când am acasă pileală gratis. Mă așez la fereastra principală și îi scriu încă o dată lui Kit: *Unde ești*? Însă mesajul, la fel ca cel

de ieri, aduce doar înștiințarea „Mesajul nu a fost trimis". Mă uit afară la Tamisa și mă gândesc la adâncimile ei imposibil de cunoscut. Acolo este telefonul lui Kit? Acolo, pe fundul fluviului? Am văzut odată o expoziție de telefoane găsite în Tamisa, de la primele modele, gen cărămidă, până la ultimele iPhone. Fiecare avea un proprietar cu o poveste despre pierderea telefonului. Poate că în cazul unui biet om sau doi, povestea a murit odată cu proprietarul.

Simțind o vâlvătaie de furie, împing deoparte paharul gol și ies cu pași mari. Nu se poate așa, să mă urmărească ticălosul oriunde mă duc.

În afară de un mesaj vocal lăsat pentru tata, în care nu-i spun că acum sunt un bărbat singur care în curând n-o să aibă un domiciliu stabil, comunicațiile mele din restul zilei sunt restrânse, caracterizate mai ales de mesaje fără răspuns. E unul către Clare în care o întreb cât timp va fi plecată. Mi-o imaginez împreună cu familia, povestindu-le unor ascultători consternați trădarea mea, cu un whisky excelent la îndemână. Vor arăta ei șoc și durere sau vor zice: Păi, întotdeauna ni s-a părut că are în el ceva *lipsit de vigoare*!

Când nu-mi răspunde, fac un apel mai limpede la tata:

Ce faci în ajunul Anului Nou? *N-ai vrea să vii la Londra*?

Nici el n-o să răspundă, cel puțin nu prompt. Își tratează telefonul mobil ca pe o grenadă care poate să explodeze. Va trebui să-l sun pe fix ca să repet invitația. Cu toate acestea, îmi verific în permanență mesajele. Ce putere au lucrurile astea, de parcă niște cuvinte scrise pe un ecran luminat ar fi mai semnificative decât cele rostite de vocea omenească. Îmi amintesc că le-am oferit detectivilor acel mesaj scris lui Kit ca și cum aș fi fost un magician, un hipnotizator.

„Trebuia să-i arăt că nu sunt speriat."

„Trebuia să am ultimul cuvânt."

Cu niște ore de umplut și gustul de gin tonic din care îmi tom porții generoase, reiau în minte interogatoriul polițiștilor, smulgând amănuntele dintr-o memorie pe termen scurt care reține o fracțiune din informațiile pe care le-ar fi reținut acum douăzeci de ani. Știu de ce am fost evidențiat, desigur – dacă aș face lista, și eu mi-aș

pune numele în funte –, dar de ce în persoană și nu la telefon? De ce doi detectivi și nu unul? Cineva i-a convins că este îndreptățită interceptarea mea în acest fel și, după știința mea, nu sunt decât doi oameni pe care i-au interogat înaintea mea: Melia și această cealaltă pasageră, pe care poate că o cheamă Sarah Miller.

Nu-mi pot alunga gândul la acea dușmană din metrou. Știu că am desființat adresa de e-mail pe care o folosea ca să mă hărțuiască și oricum sunt sigur că nu și-a scris niciodată numele, însă exista o adresă de e-mail a ei pe care am găsit-o în banca mea de amintiri neplăcute pe când vorbeam cu polițiștii. Nu erau trei litere, inițiale, poate? STM sau SBM? Ar putea să vină de la Sarah Miller?

„Ce semeni, aia culegi…” Asta a zis.

Sau poate că Sarah Miller *chiar* face parte din altă anchetă. *Gândește-te*! Poate că există un candidat mai evident, cineva care a fost martor al tensiunii dintre Kit și mine și poate chiar are sentimente de rivalitate față de mine. Și știu că era pe vas în seara aceea, pentru că i-am cumpărat o băutură! Mă umple un val de adrenalină în vreme ce găsesc numărul lui Steve pe grupul de WhatsApp al șobolanilor de apă și îi scriu un mesaj în privat:

Sunt Jamie. Le-ai spus polițiștilor minciuni despre mine?

Răspunsul lui vine înainte să treacă zece minute:

Ce minciuni?

Vreau doar să știu. Fii sincer cu mine TE ROG.

Ai dat-o pe sherry, frate? Nu le-am spus nimic polițiștilor. Să înțeleg că nu sunt vești despre Kit?

Până să dispară adrenalina, am înțeles că teoria mea este absurdă. Telefonul sună – e Steve –, dar resping apelul.

Dintr-odată mă simt cu totul singur.

Caut la televizor ceva la care să mă uit și să-mi rețină atenția, respingând unul după altul episoade din seriale care în oricare altă săptămână din viața mea mi s-ar fi părut foarte captivante. În cele din urmă, mă opresc la filmul vechi *Plein Soleil*[37], versiunea franceză a lui *The*

Talented Mr Ripley[38], cu Alain Delon și Maurice Ronet. L-am văzut împreună cu Clare acum câțiva ani la cinematograful NFT și ne-am contrazis în privința finalului: cadavrul e aruncat peste bord, se agață de elicea vasului și nu e descoperit decât atunci când iahtul e inspectat de un nou cumpărător. În vreme ce Clare era indignată că schimbaseră deznodământul cărții, eu nu citisem cartea și am declarat că întorsătura e perfectă.

Însă privindu-l a doua oară, în apele mai puțin liniștite în care mă scald acum, mă izbește faptul că este lucrul cel mai sfâșietor pe care l-am văzut vreodată.

32

29 decembrie 2019

DUMINICĂ. De-acum Kit lipsește de șase zile și, sincer, nu știu cât mai pot trăi în această tensiune. Suspansul e bun într-un roman sau într-un film – doar câteva ore și apoi te poți destinde –, însă în viața reală e coroziv, se acumulează; jur că îți mănâncă ani din viață!

Încerc să dau piept cu situația mea financiară, dar mă sperie imediat șirul de înștiințări pe care le-am primit de la bancă despre anularea debitării directe a contului nostru comun. Clare trebuie să le fi trecut la contul său personal și pot presupune, fără să mă înșel, că nu mai are de gând să depună niciun penny din salariu în contul comun.

Intru în contul meu personal și văd că e ceea ce a fost anul trecut: mărunțiș. Nu sunt destule fonduri nici măcar pentru abonamentul la acvabuz, care va trebui să fie reînnoit în câteva săptămâni. Dacă și când voi locui singur, voi fi în aceeași strâmtorare ca Regan și milioane de alți locuitori ai acestui oraș brutal: să dorm sub boilere defecte, să împart patul cu oameni care lucrează în ture, să mănânc ce rămâne de la clienți. Să citesc cu nesaț despre victimele crimelor violente, poate din cauză că îți dă impresia că ei sunt singurii care au chiar mai puțin decât tine.

Este exact ora trei când mă plimb pe strada principală și o zăresc pe Melia înlăcrimată la fereastră în „Rosie's Café". E cu o prietenă, un chip pe jumătate familiar, și până să ajung la ușă mi-am amintit de la cununie falca pătrată și sprâncenele prea mult epilate – e fata care dansa cu Melia pe aleea de lângă râu. Are capul aplecat spre Melia, cu o atenție sinceră. Nu-i nevoie să întreb de ce e necăjită Melia, dar e destul de apropiată de această prietenă ca să-i fi spus de legătura cu mine? Am fost naiv să am încredere că nu știe nimeni altcineva? Nimeni în afară de Clare, desigur – și de polițiști.

Înăuntru e gălăgie și muzica bubuie, dar mă strecor până la ea printre mesele ticsite.

— Melia, ai un moment?

— Jamie!

Se ghemuiește, de parcă o să scot o bâtă de baseball și o să mă apuc s-o bat. Revenindu-și repede, face un gest spre cealaltă femeie.

— Îți amintești de la cununie de Elodie?

— Mă bucur să te revăd, zice Elodie, însă zâmbetul ei automat a înghețat deja: simte spaima Meliei și purtarea mea dezechilibrată.

Observă zgârieturile de pe fața mea lăsate de atacul lui Clare și, fără îndoială, își formează propria părere despre felul în care m-am ales cu ele.

— Vreau să vorbesc cu tine despre Kit, zic sumbru. Singură.

Elodie îi aruncă Meliei o privire nesigură și capetele sprâncenelor i se adună, formând între ele o umflătură de piele albă.

— Să vă las singuri…

— Nu, îi cere Melia. Te rog să rămâi! Nu vreau să vorbesc cu el despre Kit. M-ai urmărit, Jamie?

— Sigur că nu! Protestul meu este însuflețit până la parodie: Te-am văzut prin fereastră și voiam doar să aflu care e situația. Ai vreo veste de la el? E încă dispărut fără urmă?

— Nu vreau să vorbesc despre el. Te rog să pleci!

— Cred că ar trebui să faci ce-ți cere, îmi zice Elodie cu dezaprobare aprigă.

— Dar, dacă e vreo veste, am dreptul s-o aud. Sunt hărțuit de…

Însă Melia mă întrerupe cu o bruscă escaladare a emoției:

— De ce nu mă lași odată în pace?

Începe să plângă zgomotos și Elodie e în picioare, încercând să se strecoare pe lângă mine. Oricine ar crede că suntem la o filmare, felul actoricesc în care oamenii se prefac că nu ascultă, dar eu știu că o fac. Eu aș face-o, cu siguranță.

— Melia? Ești bine? întreabă Elodie, cu un braț pe după umerii prietenei sale.

Se uită la mine indignată.

— Nu crezi că are nevoie de intimitate într-un astfel de moment? Dacă nu pleci în clipa asta, sun la 999.

La asta, ceilalți clienți amuțesc și câteva fețe se răsucesc spre noi, cu diferite expresii întrebătoare și

alarmate.

— E în ordine, Elodie, zău!

Melia își șterge lacrimile cu dosul mâinilor până să observe șervețelele și să ia câteva.

— O să pleci, nu-i așa, Jamie?

— Foarte bine! Dacă nu-mi este permis să fiu îngrijorat pentru un prieten.

Plec, cu impresia fizică a spaimei pe care am lăsat-o în urma mea, spaimă pe care n-o înțeleg pe deplin decât atunci când îmi văd fața oglindită în geamul ușii.

Sunt zgârieturile, da, dar ele nu-s nici pe departe lucrul cel mai îngrijorător. E privirea mea: sălbatică, vinovată, aproape depravată. Poate că n-am ucis un om, dar arăt exact ca unul care a făcut-o.

Mă umple atât de groază, cât și de ușurare întoarcerea lui Clare în aceeași seară, târziu. Desigur, mâine are întâlniri, o afacere de condus. Când valijoara ei bufnește greoi pe dale și cheile ei clinchetesc în farfurioara de pe masa din hol, răsar din adâncuri ca o mâță căreia i-a trecut demult ora de hrănire.

— A, ești aici, zice, cu o privire scurtă.

Își scoate ghetele și le așază pe suportul pentru încălțăminte. Sunt norocos că încă nu l-a curățat de încălțările mele.

— Credeam că poate te-ai dus deja să trăiești cu ea.

Asta nu e o sugestie pe care s-o fi făcut înainte să plece, așa că trebuie să-i fi dat prin cap când era departe. Mă tem că e într-o dispoziție în care să-și retragă oferta de găzduire, ultimul lucru de care am nevoie, și trebuie să fac cât mai puțin posibil ca s-o provoc.

— Sigur că n-am făcut-o. Nu suntem împreună. Ai văzut singură ce simte pentru mine acum. Ai auzit-o spunând că mă urăște.

O amintire nechibzuită a faptului că *ea* a repetat sentimentul.

— Vineri, da.

Tot nu se uită la mine.

— Cine știe ce s-a putut întâmpla de atunci? Cred că am stabilit deja că, orice o fi fost, o să fiu ultima care să afle.

E adevărat că vineri pare preistorie. Dacă așa o să fie timpul de acum încolo, fiecare bătaie a ceasului mai lentă și mai încleiată decât ar trebui, nu știu dacă pot suporta.

Mă gândesc la acea mică incursiune neliniștită până la râu de ieri, cum m-am uitat după Melia și mi s-a părut că l-am găsit pe Kit. Apoi azi, mai devreme, dar părând deja ireală și îndepărtată, acea ciocnire urâtă de la cafenea.

— Ce fac părinții tăi?

— Tu ce crezi?

Mă săgetează feroce cu privirea și îmi răspund singur: profund nefericiți că trebuie să-și consoleze unica fiică, al cărei partener, ticălosul necredincios, le-a stricat tuturor sărbătorile. Trebuie să regrete fiecare strop de vin bun cu care m-au servit când le-am fost oaspete, de Crăciun.

— Să înțeleg că încă nu s-a întors Kit?

Stă în fața mea, cu mâinile în șolduri. Puloverul ei – verde ca iedera, cu un fir auriu prin el – e nou, unul dintre cadourile pe care le-am deschis împreună sub pomul de Crăciun al lui Rod și Audrey, cu podoabele din *Spărgătorul de nuci* legănându-se deasupra capetelor noastre. Acum o săptămână aș fi spus ce frumos e, ce bine îi stă cu el, mai ales cu rujul rubiniu, care s-a scurs prin ridurile din jurul gurii ei.

Scutur ușor din cap.

— Nu, din câte știu eu.

— E cu adevărat bizar, nu?

Cred că „bizar” s-ar putea să fie un cuvânt bizar care să descrie dispariția fără urmă a unui om, însă am destulă minte ca să nu rostesc asta. Acele palme și pumni pe care mi i-a dat i-am meritat, da, însă asta nu înseamnă că am de gând să repet pedeapsa.

— Oricum, zice ea, vreau să vorbesc cu tine un minut.

— Sigur.

Nu-i cerere, ci poruncă, și o urmez până la masa din bucătărie pentru ședința noastră. Își toarnă un pahar de vin și se așază pe scaunul obișnuit, cu piele de oaie. Rezistând nevoii imperioase să-mi iau ceva de băut, mă las să cad pe scaunul de vizavi.

— E despre contul comun? Am văzut că ai schimbat debitarea directă.

— Da, în câteva zile vor sosi documentele pentru închiderea acelui cont. N-am de gând să fiu răspunzătoare pentru orice descoperire de cont hotărăști să faci ca să-i dai bani *ei*.

Îmi înghit exasperarea.

— Tocmai ți-am spus că nu suntem împreună.

— Nu-i treaba mea, zice Clare, scurt. Nu-i vorba de asta.

— Bine.

Atunci trebuie să fie despre cui îi revine ce anume. Mobilier, cărți, cești de cafea: care proveniență poate fi dovedită, pretenția cui e mai puternică. „Epuizat” nu descrie nici pe departe felul în care mă simt la ideea de a negocia asta. *Păstrează tu totul și gata*! îmi zic. Dacă stăm să ne gândim, oricum în cea mai mare parte sunt ale ei.

— Când eram acasă, am vorbit cu Piers despre toate astea și a avut câteva idei interesante, începu ea, cu tonul încălzindu-se cu un grad sau două.

Ei bine, nu mă așteptam la *asta.* Piers e vărul ei, contabil divorțat de două ori care nu se remarcă prin părerile sale despre ceva și în niciun caz despre relațiile dintre bărbați și femei.

— Vrei să zici, despre noi? zic cu îndoială.

— Nu, nu despre noi. Nu *există* „noi”.

Ridică paharul și venele de pe dosul mâinii lucesc albastre pe pielea albă, ca niște râuri pictate pe lemn vechi. Mă gândesc la pielea Meliei, așa de proaspătă și tânără, și simt un val de convingere că alegerea pe care am făcut-o e predestinată. Oricât de magică îmi imaginez afinitatea mea cu Melia, sunt programat genetic să prefer tinerețea și cu asta, basta. Un țap bătrân ca mine mai poate procrea cu ea, dar nu cu Clare. (Ca să se știe, n-am planuri de procreare, punct.)

Pentru o clipă, mă gândesc că mă urăsc la fel de mult cât mă urăște femeia care se uită la mine.

— Vreau să spun despre Kit, zice. Știu că tu crezi că drogurile ar putea să fie un factor în spectacolul ăsta al dispariției lui, dar noi credem că s-ar putea să fie vorba despre altceva.

— Și anume?

Mijesc ochii. „Spectacolul” dispariției? Pe loc intru în alertă.

— Încă nu știu, dar Piers crede că ar putea să fie ceva financiar și cunoaște pe cineva care ne-ar putea ajuta. Unul dintre acei contabili criminaliști care poate să apeleze la oameni mai bine plasați pentru a găsi lucruri care se presupune că sunt, știi tu, protejate.

— Vrei să zici un hacker?

Simt cum mi se schimbă respirația.

— Vrei să „apelezi" la un hacker ca să găsească ceva murdar despre Kit? Vorbești serios?

Bate cu unghiile în paharul cu vin.

— Nu vreau să zic invadarea intimității lui doar de dragul de a o face, ci doar ca să avem o imagine despre ceea ce s-a întâmplat. Piers zice că banii sunt principalul motiv pentru care dispar oamenii după crime, în general.

Nervii mă fac să iau în derâdere asta.

— Păi, e contabil, așa că e singura lui perspectivă asupra naturii omenești. Cum rămâne cu crimele pasionale?

— Păi, tocmai asta încercăm să dovedim că *nu-i,* spre binele tău, zice, și mă trag înapoi din pricina frigului arctic din tonul ei. Poate că asta va dezgropa ceva care sprijină teoria ta despre droguri. Retrageri de sume mari în numerar, să zicem, activități care arată că a încercat să obțină bani, dar n-a putut, lăsându-l expus delincvenților. Nu știu ce va descoperi acea persoană, dar ar fi bine să trimită poliția într-o nouă direcție – departe de tine.

Acum dau din cap energic, demonstrându-mi recunoștința.

— E adevărat, dar n-ar trebui să-i lăsăm să facă asta prin propriile lor mijloace legale?

— Ar trebui, însă nu suntem siguri că se va întâmpla cu adevărat. Ei adună dovezi ca să demonstreze ipoteza pe care o urmăresc ei, nu cea pe care o urmărim noi.

Cea în care eu sunt suspectul. M-am prins.

— Cât va dura?

— Piers zice că tipul ar trebui să aibă ceva pentru noi în patruzeci și opt de ore.

— Patruzeci și opt de ore?

Îmi dau seama, șocat, că deja au pus asta în mișcare. Și, în afară de cazul în care acest personaj dubios îi datorează o favoare lui Piers, trebuie că îi costă și ochii din cap ca să lucreze așa de repede în acest moment al anului. Îmi dă prin cap că ar putea, de fapt, să uneltească cu Piers și asociații lui ca să mă incrimineze pe *mine,* nu pe Kit. Dar atunci nu m-ar informa acum, nu?

Doar dacă asta nu e un soi de țeapă mai complexă? Toată chestia aia cu reabilitarea mea ca să-și salveze ea reputația: ce știu eu, ar putea să colaboreze cu polițiștii și să-mi spună replici dictate de ei. La periferia paranoiei

mele se aține iar acel nume, Sarah Miller, și îl alung. *Concentrează-te*!

— Cât costă toate astea?

— Nu-ți face griji! Zice. O să-l numim cadou de despărțire.

Simțind sinceritate, caut o expresie de umilință recunoscătoare.

— Mulțumesc! Dacă asta scoate la iveală ceva care m-ar putea ajuta…

Șovăi. Tot ce spun acum are sunetul neplăcut al mărturiei – care să-mi fie citată mai târziu.

— Adică, dacă ajută la găsirea lui Kit, atunci uau, bine! Mulțumesc, Clare!

Nu zice nimic, doar mă studiază cu o curiozitate rece, ca și cum nu m-ar mai recunoaște.

— El încă nu-i pe site-urile persoanelor dispărute, am verificat mai devreme. Ai vreo idee de ce?

— Polițiștii au zis că încă nu publică niciun detaliu.

Mi se pare că ea face mai multă muncă de cercetare decât detectivii. Și eu, care mi-o imaginam în acest weekend pradă suferinței în Scoția, plângând și bând de zor whisky.

— De ce naiba nu? N-ar trebui să caute martori?

— Așa s-ar crede, însă ei mi-au cerut în mod special să nu vorbesc cu nimeni despre asta în vreme ce își pun la curent șefii. Cred că e din cauza posibilei legături cu drogurile. Și aici e o chestie, Clare: dacă asta implică brigada crimei organizate, să zicem, atunci trebuie să fim foarte, foarte discreți în privința cercetărilor pe care le facem.

Două cuvinte ies în evidență acolo: „crimă organizată”. Le aude, dar nu dă înapoi.

— O să transmit asta.

Când pleacă din bucătărie, cu paharul umplut la loc, zic, foarte nonșalant:

— Pot doar să întreb, ai planuri pentru joi seara? Ajunul Anului Nou?

Se răsucește, fulgerându-mă cu privirea.

— Vorbești serios? La ce te gândești? Cină și o plimbare romantică de-a lungul fluviului ca să ne uităm la focurile de artificii? Sau ideea e că ai vrea să nu-ți stau în cale ca să poți petrece cu noua ta iubire?

Adopt o expresie de neutralitate politicoasă.

— Tocmai i-am spus tatii că s-ar putea să fiu liber.

Pe fața ei e consternare, apoi o satisfacție virtuoasă.

— Atunci va trebui să te duci tu la el, pentru că stau acasă și nu suport ideea de companie. Sunt sigură că vei reuși să mă ierți.

— Desigur. Scuze!

Însă scuzele, la fel ca toate celelalte, nu-s de niciun folos. Au sosit un pic prea târziu.

33

30 decembrie 2019

LUNI DIMINEAȚA vine ca o afurisită de ușurare binecuvântată, sincer, când eu și Clare trebuie să mergem amândoi la lucru și suntem indecent de dornici să ajungem acolo. Ea pleacă un pic înainte de șapte și cana ei încă e caldă atunci când sună cineva la ușă.

Spre marea mea consternare, în prag stă detectivul Merchison, cu picioarele desfăcute și cu legitimația la vedere, ca și cum n-aș ști deja cine este. E proaspăt ras, arată elegant cu un blazer și ceea ce pare să fie un pulover de cașmir. Un cadou de Crăciun, fără îndoială.

— Alt început matinal, observ, ascunzându-mi tulburarea. Sper că vi se plătesc ore suplimentare pentru toate astea!

— Aveți un minut, domnule Buckby?

Adresarea oficială e un semn rău, însă faptul că e singur e unul bun. De această dată nu sunt considerat un risc fizic pentru nimeni. Recunoscător că e el și nu Parry, deschid mai mult ușa, primindu-l.

— Da, unul rapid. Mă pregătesc să plec la lucru.

— Ce ai pățit la față? întreabă.

— Nimic. Un accident.

Fără îndoială, se întreabă dacă urmele ar putea fi legate de încăierarea mea cu Kit pe vas și îl las să-și aducă aminte că ar fi fost vizibile vineri dacă așa ar fi stat lucrurile. E limpede, sunt un tip foarte nepopular.

În bucătărie, îi ofer ceai și scot niște biscuiți speciali (cu lămâie, înmuiați în ciocolată albă: preferații lui Clare). Recunosc în mine o mândrie, una dintre ultimele dăți în care voi putea să joc rolul de gazdă în această casă. Să mă prefac că toate astea sunt ale mele, că le pot oferi.

Pe de altă parte, atunci când polițiștii vizitează o casă frumoasă se simt mai mult sau mai puțin înclinați să pună gheara pe ocupant? Mai mult, bănuiesc. Probabil că el vede luxul gustării ca mituire.

Asta nu-l împiedică să se înfrupte.

— Probabil că vezi o mare îmbunătățire a gustărilor în acest moment al anului, remarc prostește. Toate acele

plăcinte cu carne și bomboane de ciocolată rămase.

Arunc o privire la ceasul de pe telefon; n-am de gând să mă las reținut a doua oară de o discuție lungă. Am nevoie de serviciul meu, fie el și pe salariul minim.

— Să înțeleg că încă nu l-ați găsit?

— De unde știi asta? întreabă.

— Păi, dacă era una dintre *acele* vizite, n-ai fi mâncat biscuiți înainte să dai vestea, bănuiesc.

— Nu, mă tem că nu l-am găsit, recunoaște el și ronțăie fără grabă. Ai uitat ce am spus, să o lași în pace pe doamna Roper? Ți-am cerut foarte clar să stai departe de ea, și totuși ai abordat-o de două ori în weekend.

Dumnezeule, ea chiar se bucură de atenția lui! De parcă i-ar fi bodyguard. Simt că tresar, imaginându-mi-o cum urcă singură în apartamentul ăla înghețat, cum își încălzește mâinile pe o cană cu ceai și primul telefon îl dă la poliție, nu mie. *Ea* e motivul pentru care mă sâcâie la ora asta scandaloasă, nu pentru că are vreo nouă dovadă pe baza căreia să acționeze.

— Ești aici din cauză că s-a întâmplat să dau de ea într-o cafenea ieri? Ce, sunt acuzat de hărțuire?

Rupe al doilea biscuit cu dinții din față.

— Încă nu ești acuzat de nimic.

„Încă.” Cu omul ăsta întotdeauna e un „încă”. Mâna pe care o țin în poală mă doare. Am scos bandajul, iar țesutul cicatricii se întărește peste rană; o duc la gură și o zgândăr cu limba.

— Ai bătut tot drumul până acasă la mine ca să-mi spui asta? E o folosire eficientă a banilor contribuabililor?

Îmi amintesc comentariul lui Clare, că polițiștii își urmăresc scopurile lor, nu pe ale noastre, și n-ar putea fi mai limpede că are dreptate.

— Dacă previne alte acțiuni nechibzuite din partea dumneavoastră, da, aș zice că este.

— Acțiuni nechibzuite? Ce te aștepți, să-i fac de petrecanie și ei?

E un moment de oroare când aud ce am spus: „și ei.” Simt că mă îmbujorez.

— Ca să fie clar, era o glumă. N-am făcut nimănui de petrecanie și nici n-am de gând s-o fac. Uite ce-i, ieri a fost vina mea, n-ar fi trebuit s-o abordez pe Melia și îmi pare foarte rău! Însă prima dată, vineri, o însoțeam doar pe partenera mea. Eram îngrijorat…

Îngrijorat că ar putea s-o atace fizic pe Melia, așa cum a făcut mai târziu cu mine? Nu, e prea incendiar să-i spun de descoperirea făcută de Clare și de certurile noastre. De fragilitatea impasului în care ne aflăm acum.

— N-o să mă mai apropii de ea, ai cuvântul meu!

— Bine.

Dă din cap. Nu-și notează nimic, așa că asta trebuie să fie neoficial. Însă o să-i spună lui Parry. O să consemneze. Are și alte cazuri, echipa asta care se scoală foarte de dimineață? Sper că da. Sper că asta e prima și ultima vizită pe care o face azi în legătură cu soții Roper și cu mine.

Îi ofer al treilea biscuit.

— De vreme ce ești aici, pot să îți pun *dumitale* o întrebare?

— Spune.

— Ne întrebăm de ce încă n-ați publicat în presa locală dispariția lui Kit? Sau la persoanele dispărute?

Tonul lui Merchison se ascute:

— „Noi?”

N-aș fi putut să-mi fac mai bună reclamă de imprevizibil nici dacă mi-aș fi ștampilat pe frunte cuvântul.

— Doar eu și Clare. I-am spus că eu cred că s-ar putea să fie niște operațiuni mai mari legate de grupările mafiote ale drogurilor, pe care nu vreți să le periclitați. Agenți sub acoperire, chestii de-astea.

Privirea pe care mi-o aruncă e pe jumătate amuzată – de terminologia mea cu clișee de la televizor, poate, sau din cauză că îmi trece prin minte că o să-mi împărtășească acest gen de informații.

— Nu pot decât să repet că implicarea presei și publicului poate, în unele cazuri, să compromită anchete care se suprapun parțial. Același lucru i l-am spus și doamnei Roper. Lucru de înțeles, căci vă împărtășește frustrarea.

— Dar cum puteți controla situația? Trebuie să fie și alții care își fac griji? Cum rămâne cu colegii lui? Dacă nu se întoarce la serviciu, nu vor da alarma, care ar putea fi preluată de presă?

— Vă rog să ne lăsați pe noi să ne facem griji în această privință!

Le e ușor, presupun, s-o pună pe Melia să-i telefoneze patronului lui Kit cu o scuză oarecare sau să

explice direct nevoia de anonimitate: „anchete care se suprapun parțial” pare să fie ideea.

— Și, Jamie? Oricine are inițiativa de a pune în circulație o alertă va trebui să răspundă în fața noastră.

— Bine.

Nu pomenesc de cercetarea cibernetică secretă inițiată de Clare. E mai sigur să o fac pe prostul.

— Am văzut la televizor un film în care polițiștii au creat o linie telefonică pentru un apel și oamenii au început să sune. Le ziceau cumva, „cei care irosesc timpul”. Proști și smintiți și vampiri sau așa ceva.

Merchison chicotește.

— Asta-i tare! O să-i spun și nevestei.

— Ești însurat?

— Mâine se fac cinci ani.

— Felicitări!

N-am dreptul să-i compar evidenta mândrie și mulțumire față de relația sa cu propriul meu statut – un parteneriat rupt iremediabil din pricina trădării mele, celălalt într-o dureroasă suspensie. N-am dreptul să-i zic durerii cu colți din cutia toracică altfel decât rană pe care mi-am făcut-o singur.

Nu pleacă decât după ce a terminat biscuiții lui Clare și mă minunez de un organism care poate să metabolizeze atâta zahăr atât de devreme dimineața.

Mă îndrept spre chei ca să iau vasul spre serviciu, prea târziu pentru cel de 7:20, mulțumită lui Merchison, și abia reușesc să-l prind pe cel de 7:55. Pe vas e încă liniște; fiind zona neutră dintre Crăciun și Anul Nou, bogații sunt plecau la schi sau zburdă pe cine știe ce plajă îndepărtată, La St. Mary’s sunt literalmente unul din duzina sau cam așa ceva de la bord și e imposibil să nu mă uit la fețele ultimilor navetiști rămași, întrebându-mă care e martorul misterios. Femeia cu părul negru cu vârfuri roz e la două rânduri în fața mea și n-ar putea să-mi dea mai puțină atenție nici dacă s-ar strădui, cu căștile ca niște făpturi care își sapă vizuină în țeasta ei. Însă dacă ea e cea care m-a pârât la poliție, nu mi-aș aminti că am văzut-o în seara aceea, unul dintre navetiștii cu înfățișarea cea mai aparte? Și n-ar fi ea speriată să mă vadă pe *mine*?

Ducând telefonul la ureche, zic tare:

— Sarah?

Nimic. Simțindu-mă prost, pun telefonul în buzunar și mă uit la echipaj. Nu-l recunosc pe niciunul dintre cei care au fost de serviciu în seara de acum o săptămână și, chiar dacă l-aș recunoaște, n-ar fi deloc recomandabil să încep să-l chestionez ce l-au întrebat polițiștii ori dacă imaginile camerelor de supraveghere au fost luate oficial cu intenția de a fi folosite ca probă într-o acuzare. Gândul mă face să gem tare și Vârfuri Roz privește peste umăr. Ochii ei zăbovesc, nu cu compătimire sau măcar curiozitate, ci prudent, ca și cum ar crede că aș putea fi dezechilibrat. Zâmbesc, dar asta probabil înrăutățește lucrurile, iar când încetinim în apropiere de următoarea stație se așază pe alt loc.

Îmi pun în ordine gândurile, încercând să caut detalii care încă n-au fost rezolvate. Îi las un mesaj tatii: „Îmi pare tare rău, tată, dar va trebui să anulez invitația pentru mâine-seară. Chestia este că eu și Claie avem o perioadă grea și ea nu vrea musafiri, nici măcar rudele." Mă simt ca un mișel atât pentru că îl dezamăgesc, cât și pentru că dau vina pe Clare pentru asta. Purtarea mizerabilă aduce purtare mizerabilă, se pare.

— Jamie, ești bine?

E Steve – Dumnezeule, am ajuns deja la North Greenwich? – și îmi amintesc mesajul pe care i l-am trimis, a cărui tâmpenie a fost eclipsată de preocupări mai presante. Restul rândului meu fiind liber, n-am vreo speranță să evit o discuție cu el.

— Și tu ai întârziat?

— Am dormit mai mult decât trebuie.

Își linge o pată de pastă de dinți din colțul buzei.

— Ce mama dracului a fost cu mesajul ăla de sâmbătă?

— Îmi pare rău, băusem și m-am pierdut un pic cu firea din pricina situației ăsteia cu Kit! Cineva le-a spus rahaturi polițiștilor, zicând că sunt implicat.

Își scoate ochelarii și le șterge lentilele, întorcându-și spre mine ochii mari, care nu văd bine.

— Mda, ei bine, ar trebui să știi că niciodată n-aș turna un frate, nici măcar dacă aș crede că a făcut ceva dubios.

Își pune la loc ochelarii și pare să observe pentru prima oară semnele de pe fața mea. Îl văd cum hotărăște să nu întrebe.

— Atunci, care sunt ultimele vești? Nu crezi că s-a dus, pur și simplu, undeva fără să-i spună Meliei?

— Sper că asta este, îi răspund.

Deja simt că pot afla alinare în această discuție. Instinctele lui Steve sunt sincronizate cu ce le-am spus întâi lui Parry și Merchison: Kit a plecat fără să spună nimănui pentru că este genul de lucruri pe care le face.

Steve se încruntă.

— Poate că nici măcar nu știe că a fost așa o dramă. De ce nu-i nimic despre asta online? Dacă ar vedea la știri, și-ar da seama că lumea e îngrijorată și ar lua legătura cu Melia. Sau cu *cineva.*

— *Dacă* e online, subliniez. Telefonul lui e scos din funcțiune – toate mesajele mi se întorc netrimise.

— Mda, și ale mele.

Cobor glasul:

— Între noi fie vorba, am impresia că poliția crede că s-ar putea să aibă de-a face cu o dispută legată de droguri. Ți-a spus Kit ceva, că ar avea genul ăsta de necazuri?

— Droguri?

Emoții nesigure i se perindă pe chip. Poate își amintește propunerea să intervenim pe care am făcut-o fără mare tragere de inimă acum câteva săptămâni, propria respingere nepăsătoare a ideii că ar avea Kit o problemă. „Trăiește și lasă-i pe ceilalți să trăiască” sună acum ca un sfat prost.

— Păi, știam că e strâmtorat cu banii, dar n-am avut impresia că se uită peste umăr. Mă întreb dacă Gretchen are vreo veste de la el.

— Acum e plecată, până după Anul Nou. În Maroc.

— Zău?

Ne uităm unul la altul și îi ghicesc gândurile: să fi fugit Kit și Gretchen împreună pentru un lung weekend însorit, plin de păcat? Nu recunoscuse niciunul vreo aventură, dar când a împiedicat asta vreodată milioanele de necredincioși de-a lungul secolelor? (Hai să le spunem lucrurilor pe nume, eu ar trebui s-o știu bine.)

— Nu crezi că… Ar fi avut ea curajul să-i mintă pe polițiști când au sunat-o să întrebe de el?

— S-ar putea, zice Steve.

— Și aeroporturile? S-ar crede că le-au verificat ca parte a căutării.

— Poate că nu-i ceva ce poți face așa de ușor sau de repede. S-o sunăm? Să vedem dacă răspunde?

În timp ce el o sună pe Gretchen, mă concentrez pe cupola smălțuită a intrării în tunelul pietonal de la Greenwich Pier, lăsându-mi mintea să se desprindă din prezent și să-și imagineze construirea lui, la începutul secolului XX. Cu ce crize se confruntau oamenii pe atunci? Dezastrele veneau peste ei pe nepusă masă sau și le creau ei înșiși? Erau printre ei bărbați cum sunt Kit, Jamie și Steve? Erau printre ei femei ca Melia?

Mă cunosc destul de bine ca să știu că această bruscă foame de perspectivă, dorința de a mă reduce la un fir de praf în istoria omenirii, este în realitate un șiretlic ca să-mi reduc vinovăția, spaima.

— Ai avut noroc? îl întreb când închide.

— Nu. E în Marrakech, cu asta ai nimerit-o, însă a crezut că o sun ca să-i dau *ei* vești. Am trezit-o din somn, așa că ori e o actriță strălucită, ori știe și mai puțin decât noi doi.

Rămânem într-o tăcere iritată până la Tower Bridge, unde coboară.

— S-a întâmplat ceva rău, nu-i așa? zice în loc de la revedere.

„Da” sună prea grav, prea brutal, așa că îi spun:

— Tot ce putem face e să sperăm.

Apoi el se îndreaptă spre ușă, șchiopătând un pic, cu capul în piept.

„Niciodată n-aș turna un frate.” Așadar, nu un dușman, așa cum presupusesem, dar oricum prea târziu ca să fie un aliat. Mă întreb dacă le va spune polițiștilor de teoria sa despre Gretchen, în cazul în care vor lua din nou legătura cu el.

Mareea e cea mai înaltă pe care am văzut-o vreodată. Pe când ne strecurăm pe sub arcadele țintuite cu auriu ale lui Blackfriars Bridge, îmi imaginez fluviul spărgând malurile și aruncându-ne pe South Bank, cu oamenii fugind din calea monstrului mâlos cu carenă dublă, toată lumea țipând.

34

30 decembrie 2019

„COMFORT ZONE” rămâne neliniștitor de sărbătorească în tot ce ține de Yule[39]. *Plum pudding*[40] și *latte* cu ghimbir au fost oferta noastră specială în ultimele două săptămâni și, cu toate că gândul să beau unul îmi face greață, continuă să se vândă mai bine decât toate celelalte produse. Regan, tot cu pălărie de elf și machiaj sclipicios la cinci zile după vizita lui Moș Crăciun, a înlocuit măcar rămurelele de iederă de pe fiecare masă cu vâsc.

Se uită la fața mea și, spre deosebire de Steve, îmi cere o explicație:

— Ce-ai pățit? Arăți ca și cum ai fi fost atacat de o pisică.

— Într-un fel, am fost, zic.

— Nu ești mușcat, nu? Dacă ești mușcat trebuie să faci injecție antitetanos. Dinții pisicilor sunt așa de mici, încât pielea se vindecă peste rană și etanșează înăuntru infecția.

— Cred că sunt la zi cu injecțiile antitetanos.

— Vreo veste despre prietenul tău dispărut?

— Încă nu.

Îi citesc pe față emoții contradictorii: o entuziasmează drama bruscă din viața colegului său, însă o dezgustă necuviința violenței fizice. Și apoi mai este și modul deconcertant în care creierul ei vrea să le lege pe cele două.

Un grup de femei cu bebeluși pune stăpânire pe cea mai mare masă aproape toată dimineața, creând o cursă cu obstacole de landouri și cărucioare, care ar putea fi diferența între viață și moarte, pentru că blochează accesul la ieșirea de incendiu de lângă toalete. Unii dintre bebeluși sunt durdulii și drăgălași, așa cum trebuie să fie pruncii, însă unii dintre ei sunt ca niște bărbați în miniatură, cu fețele ascuțite, arzând de dorința să scape din brațele mamelor și să înceapă să sfideze autoritățile. Simt o hurducătură bruscă, o amintire de la prima întâlnire cu Kit, plângerile lui despre mamele din St.

Mary's – „Mai bine să fii tu lovit de un autobuz!" – cu acel râs crud pe care îl avea când era în dispoziție foarte bună, întâlnind oameni noi și punându-și toată energia în charisma sa.

Cel puțin mămicile comandă băuturi calde, și sunt recunoscător pentru zgomotul aparatului pentru spumarea laptelui, pe care de obicei îl urăsc, acel țipăt mecanic care acoperă orice vorbe ale oamenilor din preajmă.

Însă în primul moment de respiro, Regan își continuă interogatoriul:

— De cât timp? Prietenul tău, vreau să zic.

Începe sortarea pentru reciclare în vreme ce vorbim, și o ajut sporadic, turtind cartoane și culegând ambalaje de chipsuri care nu pot fi reciclate.

— Aproape o săptămână.

— Și cât durează până când cineva, știi tu, se presupune că e mort?

— Nu știu. Câțiva ani, cred.

— *Ani*? Se oprește din lucru și ridică vocea: Atunci cum se presupune că trăiesc rudele și prietenii în nesiguranță? Fără să știe dacă n-a fost omorât cu cruzime?

La asta, două mămici ridică privirea, încruntându-se – de parcă bebelușii lor, care nu înțeleg, o să fie contaminați de dezgustătoarea noastră discuție.

— Trebuie să-i păstreze locul de muncă?

— Îmi închipui că da, în mod legal, dar, între noi fie vorba, mă îndoiesc că el e o mare pierdere pentru sectorul asigurărilor. Își închipuia că le face o favoare doar binecuvântându-i cu prezența lui.

E plăcut să pot spune ceva critic despre Kit. Doar pentru faptul că cineva lipsește nu înseamnă că nu-i în continuare un dobitoc.

Nu-i spun asta lui Regan, evident.

Îmi zumzăie telefonul. Tata mi-a lăsat un mesaj vocal în care mă asigură că e bucuros să accepte invitația unui vecin în ajunul Anului Nou, după care recunoaște ceva surprinzător: „M-am întrebat în Franța despre tine și Clare. Sper că puteți drege lucrurile, e o fată pe cinste."

Mi-o imaginez pe Clare auzind asta și tachinându-l pentru că-i zice „fată". Fără să ascundă faptul că e încântată. Mă întreb dacă vor ține legătura după ce vor începe să circule veștile despre despărțirea noastră. Cum ar putea el să nu fie de partea ei?

Regan interpretează greșit expresia mea melancolică, crezând-o legată de tabloul cu mame și prunci din fața noastră.

— Pariez că limpezește lucrurile, nu-i așa, chestia cu prietenul tău? Te face să reevaluezi situația. V-ați dorit vreodată copii, cu ani înainte? Tu și partenera ta?

Face asta să pară ca o dilemă îndepărtată a unor bătrâni. Nu i-am spus că m-am despărțit de Clare și mă frământ câteva momente cu întrebarea dacă asta ar putea arunca bănuieli asupra caracterului meu în cazul în care mai târziu va ieși la iveală că am înșelat-o cu bună știință. Îmi spun să nu mă gândesc mai mult decât trebuie la toate astea.

— Nu. Mult prea înspăimântător!

— Știu ce vrei să zici, mă aprobă ea. Este absolut cel mai înspăimântător lucru pe care mi-l pot imagina.

Timp de treizeci de secunde binecuvântate, izbutesc să mă amăgesc că drăgălirea unui prunc în vreme ce vorbești pe deasupra capului lui cu alt adult este cu adevărat cel mai înspăimântător lucru pe care mi-l pot imagina, dar atunci îmi amintesc de detectivul Merchison în pragul meu în această dimineață, mult prea hotărât să pășească peste prag și să găsească o cale de a-și confirma instinctul că nu se poate avea încredere în mine. Că îi spun totul, în afară de ceea ce chiar ar putea să fie de folos.

Cu toate că Regan mă trimite acasă devreme, fiind atât de puțini clienți după grupul mămicilor, până să ajung pe vasul spre casă e deja întuneric ca la miezul nopții. Personalul de la bar dă gratuit felii de buturugă de ciocolată și se umple de bacșișuri. Sunt difuzate cântece de sărbătoare: *Good tidings we bring*[41]… care mă face să mă gândesc la Melia, desigur. Mă imaginez ajungând la St. Mary's și mergând în sus pe Royal Way, dincolo de cotitura spre Prospect Square, mai departe spre strada principală, spre Tiding Street, până ce stau sub fereastra ei, ca un hărțuitor.

Dar am destulă minte ca să nu cedez acelei ispite. Mușc din prăjitură, iar glazura mi se prinde de buza superioară, și încep să mestec. Are gust rânced. Vasul nu se grăbește să se desprindă de chei; fluviul e plin de bărcile care fac tururi de seară. Cântecul e urmat de „Let It Snow".

Pe cealaltă parte a fluviului, la Embankment, stopurile ard roșu cât vezi cu ochii.

Când ajung acasă, Clare e deja acolo și încă în costumul-pantalon de la lucru, nu în echipamentul de yoga în care de obicei se schimbă de cum intră pe ușă. În living au fost puse gustări pe măsuța de cafea, aranjate îmbietor pe o tavă lăcuită, alături de o carafă cu apă de la gheață și trei pahare. Prevăd cererea să mă fac nevăzut.

— Aștepți musafiri?

— Omul lui Piers vine să stea de vorbă cu noi. Îl cheamă Kelvin.

Vorbește cu mine așa cum am auzit-o vorbind cu femeia care face curat și alte ajutoare. Scrupulos de plat, fără emoție, dar preferabil disprețului furios care este, în cazul meu, alternativa.

— Vrei să zici investigatorul? A mers repede.

— A fost un serviciu expres. Oricum, cât poate să dureze? Nu fac decât să stea la laptop, nu?

Spărgând coduri. Încălcând legea. Furând informații așa cum un spărgător fură bijuterii și numerar. Pe când îmi iau o bere fără alcool din frigider și mă așez la această conferință extrem de aparte, simt cum aripile presimțirii rele îmi flutură în măruntaie, ca și cum următoarele două ore ar putea să-mi schimbe soarta.

— Apropo, zice ea, am sunat azi la Kit la birou.

— Chiar așa?

Îmi amintesc întrebarea pe care i-am pus-o lui Merchison despre colegii lui Kit, respingerea lui rapidă.

— E bine să facem asta?

— Nu văd de ce nu. Am spus că sunt o prietenă de familie.

— Ce au zis?

— Au spus că e învoit. Foarte diplomatic! Bănuiesc că-i destul de ușor de acoperit în acest moment al anului, când oricum nu sunt la serviciu decât câțiva.

La auzul soneriei, sare în picioare.

— Trebuie să fie Kelvin.

Îmi imaginasem un as al calculatoarelor abia ieșit de pe băncile școlii, dar are în jur de patruzeci de ani, cu trupul îndesat și subțire în partea de sus. Își prezintă descoperirile cu un stil de voioșie ca al doctorilor față de pacienți, ca și cum ar fi un consilier financiar care trece în revistă aranjamentele pentru pensie. Însă eu și Clare

rămânem rapid împietriți de aranjamentele incontestabil groaznice, haotic împletite, ale lui Kit și Meliei: împrumuturi studențești și multe alte tipuri de împrumuturi făcute de atunci încoace, toate cu dobânzi abuzive: lipsuri la plățile cu cardul; restanțe la chiria din Tiding Street, plus trei luni neplătite la apartamentul dinainte, pe care proprietarul încă le cere; descoperiri de cont neautorizate, cu penalizări excesive. Prelungirile unor împrumuturi și reducerile plăților n-au fost decât păsuiri, remedii temporare, și salariile lor abia ating marginile gropii financiare. De când nu mai sunt în contact regulat cu Melia, au primit înștiințarea să plece din Tiding Street și au fost avertizați că vor veni portăreii dacă nu plătesc restanțele.

— E evident că ea nu poate plăti și că o să fie dată afară, constată Clare. Sper că are unde să meargă.

— Legal, poate sta până la întâi ianuarie, zice Kelvin, chiar dacă portăreii iau mobilierul până atunci.

— Are prieteni, zic eu, gândindu-mă la Elodie și la amenințarea ei cu 999.

E uimitor că vorbim cu toții presupunând că Melia este, în viitorul previzibil, o femeie singură.

— Zău, ar fi trebuit să ceară sfatul pentru toate astea, zice Kelvin. Dacă nu altceva, ar fi putut să sune la National Debtline, să primească niște sugestii de restructurare.

— Sunt prea mândri pentru asta, zice Clare, perspicace. Cred că și-au ascuns capetele în nisip.

În praf alb, mai degrabă, îmi zic, morfolind o măslină umplută. Cu toate că eu și Clare n-am mâncat împreună nici măcar un bol de arahide de când mi-a descoperit legătura, mi-am umplut o farfurie cu gustări, încrezător că nu voi fi mustrat. Aparențele sunt importante pentru ea; nu m-ar umili în fața unui străin.

Kelvin ajunge la sfârșitul rușinoasei liste.

— Pe 2 decembrie au luat un nou card de credit și au reușit să retragă de pe el aproape zece mii de lire.

— Zece mii? repetă Clare. Păi, nu le-au folosit pentru chirie, evident.

— Au plătit unul dintre celelalte împrumuturi? sugerez.

— Nu există vreo dovadă că au făcut asta. Dat fiind că au fost retrași în numerar, aș zice că erau pentru cheltuieli personale, ceva ce nu voiau să fie urmărit.

Se oprește și se uită la Clare, ca și cum i-ar cere aprobarea. Evident, este dată, pentru că el își umflă pieptul ca și cum ar fi pe cale să spună ceva important.

— Dacă vreți părerea mea, tu și Piers ați putea avea dreptate.

— Dreptate despre ce? întreb, dar nu-mi răspunde.

Mă răsucesc spre Clare.

— Te rog, spune-mi!

Privirea pe care mi-o aruncă îmi face stomacul să se prăbușească. E o privire profundă, complexă, exprimând emoții extreme și contradictorii. E o privire care spune: „Oricât de tare urăsc să ajut un ticălos ca tine, sunt pe cale s-o fac, pentru că ceea ce se petrece aici e mult prea al dracului de grav pentru politica partizană."

Intimidat, rușinat și speriat de-a binelea, întreb din nou despre ce vorbesc ei.

În cele din urmă, ea îmi spune:

— Credem că Melia și Kit ți-au făcut o înscenare.

35

30 decembrie 2019

URMEAZĂ UN MOMENT de cădere liberă hidoasă, cu viteză amețitoare, când tot ce pot să fac e să rămân cu gura căscată. În cele din urmă, îmi regăsesc corzile vocale:

— Ce fel de înscenare?

Expresia lui Clare devine mai profundă.

— Se prefac că lui i s-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva cauzat de *tine,* ca Melia să poată cere asigurarea de viață a lui Kit.

„Ceva cauzat de tine.” Inima mi-o ia la galop și am impresia că o să vomit.

— E o poliță foarte bună, după cum îți poți închipui, având în vedere unde lucrează el. Plata de bază ar fi mult peste un milion.

Las jos farfuria.

— Credeți asta pentru că au retras o grămadă de numerar?

— Da, ai nevoie de numerar când te ascunzi, căci nu poți folosi bancomate sau dispozitive contactless, nu poți face nimic care să ducă la vechea ta identitate.

Clare se uită la Kelvin așteptând confirmarea, și el dă din cap scurt.

— Vechea identitate?

Mușchii obrazului îmi sunt amorțiți de șoc.

— Nu înțeleg.

— Știu că sună aiurea, însă am discutat cu Piers amănunțit și, dacă te gândești bine, se leagă. Poate că plănuiesc asta de o vreme, probabil de câteva luni. Mica ta aventură cu ea ar fi putut să fie strategică – presupun că ea a fost cea care a inițiat-o?

Din nou, Clare se uită la Kelvin, care de această dată se uită la apa gazoasă din pahar. A devenit rozaliu, în afara unei zone albe pe linia părului.

Am gura așa de uscată, că limba mi se lipește de cerul gurii. O smulg de acolo și repet:

— Strategică?

— Da, să creeze un motiv ca tu să-l omori pe Kit. Ai spus că polițiștii aproape că te-au acuzat când te-au interogat. Și ai spus că te-ai gândit că și Kit bănuia ceva despre tine și ea. Ei bine, pun pariu că a știut tot timpul. Poate că a fost de la bun început ideea lui.

— Iisuse, Clare!

Simțurile îmi sunt asediate: pe lângă gura uscată și fața înțepenită, am o senzație de arsură în spatele ochilor, o zdrăngăneală în urechi.

Ea continuă:

— Gândește-te la asta! Nu-i o coincidență că ai fost ultima persoană care l-a văzut – au plănuit să fie așa. Lunea trecută a fost seara perfectă ca s-o facă, băuturi de Crăciun, toată lumea matolită. Ar fi fost ușor pentru el să înceapă o ceartă, să se asigure că e o cameră de supraveghere în apropiere. Faptul că ai plecat la Edinburgh a doua *zi* dimineață a fost un supliment – face să pară că n-ai știut cum s-o ștergi din oraș mai repede. Între timp, Melia îl trimite să se ascundă și raportează la poliție dispariția lui. Mărturisește legătura amoroasă și spune că era speriată că tu ești gelos sau posesiv. Nici măcar n-are nevoie să te acuze direct, e treaba lor să adune doi și cu doi, și poți paria pe viața ta că o vor face. Te-au mai contactat de vineri încoace?

— Da, înghit eu în sec, căznindu-mă să asimilez povestea ei, îngrijorat de faptul că sună grozav a realitate. Unul dintre detectivi a venit aici de dimineață.

— Poliția a fost aici de dimineață? În casă?

Vocea îi urcă o octavă.

— Ăsta nu-i semn bun, Jamie. Chestia cu drogurile e cu totul o pistă falsă, probabil cu rostul de a te amăgi că ești în siguranță. Te joacă pe degete – Kit și Melia te joacă pe degete!

Știu când Clare e convinsă de ceva, și e convinsă. Intensitatea ei e molipsitoare, făcându-mi pulsul să bubuie. Mă răsucesc spre Kelvin pentru o evaluare mai echilibrată.

— Spune-mi despre polița de asigurare! Nu se plătește în cazul persoanelor dispărute, nu?

— Nu, doar dacă persoana asigurată este declarată decedată, răspunde el simplu.

— Nu pricepi? strigă Clare. Există tendința ca cineva să fie declarat decedat atunci când este găsit un vinovat de uciderea lui! Și nu e întotdeauna nevoie de un

cadavru ca s-o dovedească. Am văzut asta la acele emisiuni despre crime reale, se poate întâmpla cu adevărat!

Se mânie, trăgând cu furie de rădăcinile bretonului până ce o șuviță de păr blond rămâne ridicată.

Încerc să-mi calmez respirația, să-i opresc izbucnirea.

— Hai să ne lămurim cu asta! Spui că până la urmă Kit și-a falsificat propria ucidere și a dispărut intenționat. Unde crezi că se ascunde? La Rio? Costa del Sol?

Am avut intenția să fie oarecum sarcastic, însă ea îmi răspunde direct:

— Asta e o idee, ar fi bine de știut dacă pașaportul lui lipsește. Polițiștii trebuie să fi verificat asta, nu? Sau poate să fie mai aproape decât credem, căci oamenii fac asta adesea când se ascund. Îți amintești tipul care și-a simulat moartea într-un accident de canoe? S-a dovedit că a trăit tot timpul la două uși distanță de „văduvă”.

Când mă înroșesc și mai tare, durerea mă fulgeră în rănile de pe față.

— Vrei să zici că e încă în St. Mary’s?

Kelvin, care își rodea vârful unui deget, lasă mâna în jos și se amestecă în discuție:

— Nu știu. Nu sunt multe proprietăți pe care să le poți închiria cu numerar. Iar zece mii de lire nu vor ține prea mult la Londra.

Ochii lui Clare licăresc când o nouă idee prinde rădăcini.

— Și dacă ei nu plătesc nimic? Ar putea sta ilegal undeva. Am putea începe să cercetăm apartamentele pe care Melia le-a prezentat în ultimele săptămâni: uneori sunt libere câteva zile în șir, chiar săptămâni. Ea ar putea să-l mute din loc în loc, să-i dea de știre dacă are loc o vizionare sau vine echipa de curățenie sau orice altceva. Cine știe, poate că și-a luat acest serviciu având asta în minte. A aranjat totul și apoi a căutat țapul ispășitor. E incredibil de atrăgătoare, Kelvin! Ar fi putut pune ochii pe oricine și omul i-ar fi căzut pradă. O să-ți arăt o fotografie de pe telefonul meu…

„Ar fi putut pune ochii pe oricine” – în vreme ce Kelvin recunoaște excepționala atractivitate vizuală a Meliei (o fotografie de la nuntă, deduc), propoziția îmi răsună în urechi, îmi perturbă echilibrul. Îmi repet mantra: „Ai încredere în mine, Jamie!”

— Polițiștii trebuie să-i verifice telefonul, adaugă Clare. Să vadă dacă ea a comunicat cu un număr necunoscut. Întreabă-i, Jamie, data viitoare când vorbești cu ei!

— Cu siguranță, dacă și-a dat atâta osteneală, folosește o cartelă care nu poate fi urmărită! zice Kelvin.

— Poate, dar ea nu-i delincvent profesionist, o să facă greșeli. Precum pista hârtiilor pentru acest împrumut pe care l-ai descoperit, ceea ce e bine pentru noi. Bine pentru Jamie.

În vocea ei e o urmă de tandrețe, dar se corectează rapid, amintindu-și că acum, că ne-am despărțit, nu mai există „noi”, și îmi provoacă un junghi identic. Am greșit crezând că are un scop infam când a angajat această investigație; numai o persoană foarte specială ar avea gentilețea să-l apere așa pe fostul ei partener infidel.

Îmi înfig dinții în buza de jos până ce aproape străpung pielea.

— Nu știu ce să zic, Clare. E cam exagerat. Adică, el trebuie să fi avut și alte variante, nu? Ar fi putut să se declare falit, de exemplu?

— Nu, dacă voia plata de pe poliță, n-ar fi putut.

— Chiar nu cred că am fost o țintă, insist eu, absorbind un talaz abrupt de emoție.

Urmează o scurtă tăcere. Aerul dintre mine și Clare este încărcat, inflamabil.

— Există altă posibilitate, zice Kelvin cu delicatețe. Dacă asta nu-i o încercare de a înscena ceva, ci doar o fraudă de lungă durată în care Jamie s-a pomenit, cumva, încâlcit?

— Continuă! îi cere Clare.

— Păi, e adevărat că primești plata mai repede dacă cineva a fost condamnat pentru omor, dar probabil că tot o primești, însă mai târziu. E nevoie cam de șapte ani ca să obții o declarație oficială de deces, conform cercetări lor mele.

— Șapte ani? Chiar și în cazul în care Kit lucra la o firmă de asigurări?

— Da, m-am uitat la politica standard a firmei De Warr legată de angajați și nu există nimic care să sugereze că ar fi plătită înaintea programării normale. Nu e ca la un accident de avion, lui i s-ar fi putut întâmpla orice. Întrebarea este, merită să trăiești șapte ani ascuns?

— Despre ce sumă vorbim, exact? întreb. Clare a zis mai mult de un milion?

— De fapt, sunt două sau foarte aproape. Moartea în timpul serviciului adaugă încă o halcă. Însă trebuie cu adevărat să aibă încredere în soția sa. Cecul, când vine, este pe numele Melia Roper.

Așadar, Kit a adus prompt amănuntele la zi, îmi zic. Șampania din Greenwich pare să fi fost acum foarte mult timp, deși au trecut un pic mai mult de patru luni.

Clare trage aer în piept, ochii măriți semnalându-mi altă idee strălucită.

— Pariez că de-aia s-au căsătorit! Asta valida, cumva, polița.

— Cu siguranță mărește suma primită, zice Kelvin.

— Trebuie să le spunem polițiștilor.

Clare e gata să dea fuga la secția de poliție și inima mea se zbate violent.

— Fără îndoială, e o teorie care merită să fie urmărită, zic. Uau! Sunt multe lucruri de deslușit.

— Nu ești pe cont propriu, îmi spune Kelvin, ca o concluzie, și văd că, în ciuda discuției despre „aventura” mea, presupune că suntem încă împreună.

O admiră pe Clare că își apără bărbatul cu atâta energie și inteligență.

Se ridică să plece. Îi aud la ușă, în timp ce ea îl asigură că numele lui nu va fi pomenit în afara acestor ziduri și cu siguranță în nicio discuție cu poliția. Eu caut în frigider încă o bere fără alcool și, când mă întorc în living, Clare e pe canapea cu laptopul ei.

— Ce faci?

— Caut un număr de telefon al tipului tău pe site-ul secției din St. Mary’s, dar se pare că nu au numerele detectivilor, ci doar pe ale agenților în uniformă.

— Cred că au baza în Woolwich, e o echipă mult mai mare.

Mă apropii de ea, având grijă să nu existe contact fizic.

— Stai un pic, Clare, înainte să îți implici numele în ceva, te-ai gândit cum o să explici felul în care ai obținut această informație? Nu vreau să dai de bucluc din cauza mea. Te-am făcut deja să treci prin atâtea, nu vreau ca și serviciul să-ți fie primejduit.

Ea se oprește. Într-un domeniu foarte strict reglementat ca agențiile imobiliare, cea mai mică aluzie

la incorectitudine financiară poate duce la suspendare, iar cârdășia cu un hacker este mai mult decât o aluzie.

— Ai dreptate, recunoaște ea. Poate că e mai bine s-o trimit anonim. Știi tu, ca un pont. Să vedem dacă au o adresă de e-mail specială pentru asta pe site-ul Woolwich. Ah, bine, au!

Privesc peste umărul ei, străduindu-mă să mă concentrez.

— Dacă e doar adresa unui administrator, s-ar putea să n-o vadă zile în șir. O să telefonez mâine la prima oră și o să cer adresa de e-mail a detectivului Merchison. Dacă îmi trimiți fișierul lui Kelvin, o să mă asigur că niciunul dintre numele voastre nu sunt în el înainte să-l trimit.

— E un plan bun.

Degetele ei se mișcă pe tastatură și telefonul meu scoate un clinchet când fișierul ajunge în cutia poștală.

— Mulțumesc! zic. Mulțumesc pentru tot!

Când zic acum „mulțumesc”, ea nu răspunde niciodată „cu plăcere”. De obicei iese din încăpere, însă acum n-a terminat.

— Când vorbești cu el, mai e ceva ce mi-am amintit. Despre Kit.

— Ce?

— Fotografia aceea pe care ne-au arătat-o când am fost la ei la cină. Cea de pe polița șemineului, pe care Kit a folosit-o pentru cocaină.

Iau o înghițitură din porcăria mea de bere placebo.

— Melia în *Pisica pe acoperișul fierbinte*? Îmi amintesc. Ce-i cu ea?

— Când ne-am dus vineri, nu era acolo.

— N-am observat. De ce e asta important?

— Atâta doar că, dacă el a dispărut dinadins lunea trecută, dacă știa că n-o să se mai poată întoarce niciodată, ar fi ales câteva obiecte sentimentale ca să le ia cu el.

— Trebuie să aibă pe telefon grămezi de poze cu Melia, subliniez eu, dar ea respinge asta cu un gest nerăbdător.

— L-ai auzit pe Kelvin: amândoi au trecut la ceva imposibil de urmărit. El nu poate să-și pornească telefonul vechi, căci ar fi urmărit. Așa că înhață în ultima clipă fotografia, ceva familiar, ceva ce poate să țină în mână. Vreau să zic, e greu să te izolezi emoțional. Ai

nevoie de lucruri de care să te simți legat, mai ales într-un joc de lungă durată ca acesta.

Încerc să nu ridic din umeri. Fotografia care lipsește îmi pare un amănunt neimportant. Poate că a fost mutată în dormitor sau unul dintre ei a izbit-o de perete într-una dintre certurile lor. Dar nu-mi place felul în care Clare adună dovezile. Dacă și-a amintit acest amănunt, o să-și mai amintească și altele. E un investigator înnăscut.

— Bine, o să pomenesc de ea, zic.

Mulțumită, pune deoparte laptopul și așază paharele pe tavă, apoi le duce în bucătărie. Scăpat de privirea ei cercetătoare, îi îngădui expresiei mele să treacă de la recunoștință la groază.

Iau telefonul și, în loc să descarc fișierul pe care să i-l trimit de dimineață lui Merchison, scriu un mesaj:

Cum reziști? Nu-i nevoie să răspunzi dacă nu vrei.

Apoi aleg numele Meliei și apăs pe „Trimite”.

Răspunde aproape imediat:

Ți-am spus să nu mă contactezi.

Închid conversația, blochez ecranul și arunc telefonul pe fotoliul cel mai apropiat, apoi strig spre Clare că ies un pic să iau țigări.

Reapare în ușă.

— Să nu-ți închipui că o să fumezi aici! se rățoiește.

— Sigur că nu, răspund eu pașnic.

Peste cincisprezece minute, după ce am cumpărat, așa cum era prevăzut, un pachet de țigări de la Sainsbury’s Local, ajung la colțul cu Tiding Street. Aștept ca o pereche din celălalt capăt al străzii să intre în casă și să stingă lumina, apoi mă apropii de ușa familiei Roper, cu capul aplecat, și sun.

Melia deschide fără să arate mai mult din ea decât un ciuf de păr negru și degete încârligate pe marginea ușii.

— Am primit mesajul tău. Evident.

— Nu eram sigur că o să-ți amintești.

Dar e o prostie să spun asta, pentru că Melia își amintește orice, iar codul nostru de urgență e departe de a fi un amănunt neglijabil. Mesaje la vedere, asta am stabilit. Fără telefoane suplimentare care pot fi descoperite, fără subiecte secrete.

„Ți-am spus să nu mă contactezi” înseamnă „Sunt aici, vino acum”.

„Cum reziști?” înseamnă „Avem o problemă”.

(„Te urăsc” înseamnă „Te iubesc”.)

— Deci, ce s-a întâmplat? zice, arătându-și fața.

Ochii îi scânteiază, iar pielea îi strălucește. Azi n-a plâns.

— Ce e, Jamie?

— E Clare, îi spun, și sugrumarea din vocea mea seamănă cu tracul unui actor. Ne-a descoperit.

36

30 decembrie 2019

NICIUNUL DINTRE NOI n-a mai vorbit în timp ce o urmam în sus pe scară și ușa s-a închis în urma noastră. Fără vreun avertisment, mă izbește de perete, cu fața ridicată spre mine, și începe să mă sărute cu sălbăticie. Sunt șocat de intensitatea reacției mele: temperatura îmi crește brusc și fiecare nerv de pe suprafața corpului îmi ia foc.

— Inima ta a luat-o razna, zice, mai degrabă minunându-se decât alarmată. Spune-mi ce s-a întâmplat – ea știe că suntem împreună?

Pentru o clipă uitasem că Melia nu știe de scena de vineri, înainte să dăm buzna aici, sau că în weekend Clare s-a dus cu avionul la ai ei.

— Știe, da, dar nu asta-i problema. Ce vreau să zic e că știe de *asta.*

Melia se trage înapoi cu un pas și ne uităm unul la altul de-a curmezișul coridorului îngust. Trage cu putere aer în piept.

— *Ce*?

— A scos la iveală o grămadă de lucruri despre situația ta financiară și a lui Kit și, în esență, a ghicit. Vrea să le spună polițiștilor că tu încerci să-mi înscenezi crima ca să capeți mai devreme banii de asigurare. Și-a dat seama de toate, Me, e incredibil!

Ochii Meliei sunt ca niște ceasuri, cu limbile răsucindu-se nebunește, prea repede ca să poată fi urmărite.

— Când s-a întâmplat asta?

— Acum o oră. L-a adus pe un tip care să ne dea raportul. E un investigator financiar pe care l-a angajat, iar el a folosit un hacker dubios ca să obțină informații confidențiale.

— Ce informații? Ce mama dracului, de ce să facă asta?

Ca să mă ajute pe mine, gândesc. Pentru că, indiferent ce susține, Clare nu mă urăște. Mă iubește.

— Pentru că ea e o persoană care rezolva probleme, zic.

Și asta e adevărat.

— E mult mai impresionantă decât detectivii, trebuie să adaug.

O pauză.

— Dar nu le-a spus *lor* teoria ei?

— Nu, practic, mi-a spus doar mie. Am zis că e mai bine să vină de la mine și că o să-i trimit un e-mail detectivului Merchison. N-o s-o fac, evident, dar va trebui să născocesc ceva credibil ca s-o păcălesc. Acum a investit bani, așa că o să vrea rezultate. Va trebui să trimit un e-mail fals ca din partea poliției.

În vreme ce ascultă, umerii Meliei se destind un pic.

— Nu-i nevoie să faci asta. Important este să amâni până după ziua de mâine. Spune-i că Merchison și-a luat două zile libere pentru Anul Nou și că o să iei legătura cu el de îndată ce se întoarce. Până să se întâmple asta nu va mai avea importanță, și îi poate spune ea însăși teoria, dacă încă mai crede că interesează pe cineva.

Își dă părul după urechi.

— Sinceră să fiu, probabil că s-au gândit deja la asta dacă au făcut propriile săpături financiare. Cum ar putea să n-o facă? Le-am zis că avem datorii îngrozitoare și cei de la De Warr le vor spune ce poliță de asigurare de viață grozava a obținut el. Dacă își poate da seama Clare, pot și ei.

E remarcabil cât de repede și-a regăsit calmul.

— E un împrumut recent de zece mii de lire care le-a părut suspect ei și tipului ăstuia, îi spun. Pentru ce a fost?

— Pentru toate.

Melia gesticulează cu amândouă mâinile, cu degetele făcute cârlig, ca și cum toată încordarea pe care o suportă ar fi în ele.

— Ca să ținem totul pe linia de plutire până în ziua plății.

E mai cald în apartament, observ. Căldura e pornită. Acum nu-i momentul să discutăm despre restanțele ei la chirie.

— Chestia e că nu contează cu ce teorii despre Kit vine lumea, câtă vreme nu acționează pe baza lor până la Anul Nou. După aceea vor porni de la zero, nu-i așa?

Ne privim intens *Dacă totul merge conform planului.* Simt cum pulsul mi se calmează.

— Ai dreptate. Da. Bine. Mi-aş dori doar ca ei să fi făcut un fel de apel sau să fi implicat departamentul persoanelor dispărute. Să se știe oficial că el a dispărut lunea trecută.

Dă din cap.

— Așa m-am gândit și eu, și le-am cerut de atâtea ori să dea un comunicat de presă. Ba chiar i-am amenințat că o s-o fac eu. Dar au pus-o pe șefa lor să mă sune, un soi de inspectoare. A zis că e crucial să-i lăsăm să procedeze în felul lor, căci nu vor ca asta să afecteze alte investigații aflate în desfășurare. Mi-a spus că siguranța mea personală ar putea fi primejduită.

— Serios?

Asta e mult mai mult decât mi-au împărtășit mie.

— De fapt, cred că e un lucru bun, Jamie. Se pare că se gândesc la ceva legat mai degrabă de lumea interlopă. Le-am spus că sunt îngrijorată din cauza obiceiului lui de a consuma cocaină, și ai pomenit și tu drogurile, nu?

— Sigur că da, exact așa cum am exersat.

Aceasta era procedura mea pentru când aveau să vină polițiștii: indiferent încotro m-ar fi dirijat întrebările lor, trebuia să găsesc o cale de a pune pe masă subiectul drogurilor, în mod ideal pomenind de o porțiune a fluviului unde fraternizau drogații și boschetarii. Chiar dacă nu săreau asupra informației – ceea ce n-au făcut –, sămânța avea să fie sădită.

— Bine. Așadar, singurul lucru care contează este ca ei să știe că a fost văzut ultima dată pe 23. Este consemnat în dosarul lor și dispariția lui a fost anchetată în mod discret. Au examinat înregistrările camerelor de supraveghere, au interogat martorii – e mai mult decât destul. Un apel în presă ar fi înrăutățit lucrurile. Nu vrem ca jurnaliștii și publicul să-și bage nasul, observând lucruri mâine-seară.

— Ai dreptate.

Asta îmi amintește de celălalt motiv de iritare.

— Mai e ceva. Nu destul de mare ca să apelez la codul roșu, dar trebuie să recunosc că mi-a stat pe creier.

— Ce-i?

E alături, cu mâna pe ceafa mea, urmărindu-mi cu degetul mare ridicăturile coloanei vertebrale.

— Spune-mi!

— Mai e un pasager de pe vas, pe drumul spre casă în seara aceea, care dă informații poliției. N-am habar ce

a spus, însă polițiștii au lăsat să se înțeleagă că e ceva incriminator, ceva mai mult decât au văzut cu ochii lor pe caseta camerelor de supraveghere.

— Ce alt pasager? întreabă ea tăios.

— Nu știu, dar sunt îngrijorat că s-ar putea ca cineva să mă fi urmărit în seara aceea.

— Te-a urmărit? Cine?

— Cred că e o femeie. Poate una pe care am înfuriat-o în trecut.

— Dacă nu știi cine este, n-aveai cum s-o înfurii chiar *atât* de tare.

Privirea ei se îngustează până ajunge o așchie de chihlimbar.

— Sună a paranoia. Și chiar dacă ai fost urmărit, cum ar putea să fie incriminator ceea ce a spus? Polițiștii trebuie să știe de la camerele de supraveghere de pe străzi că te-ai dus direct acasă.

— Nu mi-au confirmat asta, subliniez eu.

— O vor face, Jamie. N-ai făcut nimic, n-au cum să aducă dovezi false. Haide, puiule, știam că se poate să fie câteva întrebări dificile, nu putem controla ce anume întreabă polițiștii, ce crede oricine că a văzut! Una peste alta, merge chiar bine.

Tace un pic.

— Când ai *avut* ultima oară vești de la poliție?

— În dimineața asta, la prima oră. A trecut Merchison pe la mine. M-a avertizat să te las în pace.

Un surâs i se furișează pe buze.

— Fie binecuvântați! Sunt foarte protectori.

— N-au habar că protejează pe cine nu trebuie.

— Cu siguranță. Simțindu-mi oboseala – sau fragilitatea? –, adaugă: Nu mai e mult de-acum, aproape am terminat. Mă îndoiesc că vei mai auzi de ei. De-acum e vorba de mine.

În clipa asta mă simt complexat, impostor, sugând ca o lipitoare putere de la ea, când eu sunt cel care ar trebui s-o ofere.

— Ține-te de plan, Jamie! Am repetat de o sută de ori, îl știm pe de rost.

Vine spre mine și ne sărutăm din nou. Ultimele mele îndoieli dispar și mintea îndrăznește să se gândească la următoarele treizeci și șase de ore.

— Cine o să stea aici mâine-seară?

— Elodie.

— Fata cu care erai ieri?

— Da. E foarte îngrijorată pentru mine. Știe că nu-mi doresc decât o noapte liniștită, așa că n-o să încerce să mă convingă să ies și să petrec. Până la douăsprezece și jumătate o să fie scoasă din circulație de somnifer, n-o să se trezească decât târziu. Și tu?

— Clare o să fie acasă.

— Ești sigur că n-ai nevoie de somnifer pentru ea?

— Nu. După ce ne ducem la culcare în camerele noastre separate n-o să vină să mă caute – doar dacă nu-i ca să-mi pună o pernă pe față.

Îmi regăsesc acum încrederea, umorul. Aroganța.

— Camere separate, repetă Melia. Așadar, chiar știe că ne întâlneam, uau! Ar trebui să pun încuietori suplimentare la uși?

Mă strâmb.

— A aflat vineri, așa că, dacă avea de gând să te omoare, ar fi făcut-o până acum.

— Vineri? Vorbești serios?

Melia se cuibărește lângă mine.

— Spune-mi tot ce a zis! Poți să rămâi un pic?

Mă duce în dormitor, o cămăruță ticsită cu pantofi și genți și cărți și încărcătoare și o puzderie de alte lucruri. Micul șifonier dă pe dinafară, iar pe polița șemineului e o încâlceală de ghirlande cu luminițe fie moarte, fie uitate. Mă întreb dacă așternutul a fost schimbat de când Kit a dormit aici pentru ultima oară. Între reprize de sărutat, descriu felul în care a descoperit Clare legătura noastră, neștiind cum să interpretez evidenta ațâțare pe care i-o provoacă, și curând sunt prea absorbit de propria plăcere ca să-mi mai pese.

Peste o jumătate de oră, ies la suprafață dintre cearșafurile Meliei ca de sub o mască de oxigen proaspăt, reînnoit, reechilibrat. În mod rușinos, de vreme ce tocmai am fost înfășurat în jurul nevestei lui, în patul lui, de-abia la plecare îmi amintesc să întreb:

— Apropo, el ce mai face?

— E bine, zice Melia Nu se pricepe să-și omoare timpul, dar ăsta-i Kit.

Mi-l imaginez, ursuz în singurătatea sa, tânjind după tovarăși de joacă, mocnind în propriul resentiment.

„Las' că vezi tu, Jamie."

„Las' că vezi TU."

Până la urmă, nu ne deosebim prea tare, eu și Kit. Amândoi suntem bucuroși să-l vindem pe celălalt ca sclav.

Singura diferență este că unul dintre noi știe că celălalt o face.

37

31 decembrie 2019

AJUNUL ANULUI NOU la Londra, oraș cu nouă milioane de locuitori. O zi și o noapte de beție bezmetică, de secții de urgență pline până la refuz cu supraviețuitorii încăierărilor din baruri și accidentelor de la petreceri. De carnaval și de măcel.

O noapte perfectă pentru a mușamaliza o crimă.

Fiecare minut din această zi trebuie să fie justificat. „Comfort Zone" se închide nepotrivit de devreme, la 16:30, și știind că probabil Clare va sta la lucru până cel puțin la 18:30, mă îndrept de la St. Mary's Pier spre Starbucks de pe strada principală, cu geanta laptopului atârnând greu pe umăr. Am ales locul atât pentru camera de supraveghere, cât și pentru angajații vioi, dintre care cel puțin unul își va aminti tachinările noastre despre comanda mea neobișnuită: Earl Grey cu spumă de lapte de migdale adusă separat. Nimeni nu comandă vreodată asta. Îi spun chelnerului că eu însumi lucrez într-o cafenea și nu mi s-a cerut niciodată.

Ceva spus de detectivul Parry iese la suprafață și-mi provoacă un moment de îngrijorare: „Pari să ai mare încredere în camerele de supraveghere. Aproape ca și cum ai fi făcut tot ce-ți stă în puteri ca să fii văzut." Cu alte cuvinte, o nevinovăție prea ostentativă poate fi interpretată cu ușurință ca vinovăție.

Wi-Fi făcea nazuri de dimineață acasă, îmi repet rolul. În urma schimbării situației, voiam să încep să-mi caut alt serviciu, așa că m-am uitat rapid în timpul liber. Istoricul căutărilor sprijină asta, inclusiv o căutare pe site-ul unui mare lanț de cafenele, iar în fișierul cu mesaje trimise se află un e-mail către directorul unei cafenele din Greenwich, interesându-mă de un post liber de manager în weekend. Cu toate acestea, am în măruntaie o senzație de ronțăială, ca și cum m-ar devora pe dinăuntru niște paraziți.

Am ajuns acasă în același timp cu Clare și stau ca pe ace: nu cumva s-a răzgândit brusc și a hotărât să-mi scape în noaptea asta? Profitând de forța asocierii, fac o baie la

jumătatea serii și îmbrac pijamaua frumoasă de finet, în carouri, pe care mi-au cumpărat-o părinții ei de Crăciun acum câțiva ani. Mă întreb ce își închipuie Melia că port în pat: oare crede că pijamaua e doar pentru bătrâni? N-am petrecut niciodată noaptea împreună. Dacă aduni orele în care am fost împreună, înseamnă destule pentru iubire? Destule pentru încredere?

Ignor aceste întrebări și mă concentrez pe Clare. Stratagema cu pijamaua funcționează și pe la nouă e și ea îmbrăcată de culcare: stăm împreună la televizor privind episoade vechi din *Teoria Big Bang.* Oricine s-ar uita pe fereastră ne-ar crede un cuplu normal care a ales nu o petrecere, ci o noapte intimă în doi, nu doi oameni prinși în capcana înstrăinării lor, prin mașinațiunile nedezvăluite ale unuia dintre ei și mila celuilalt față de cine nu merită. Clare bea Chablis de la gheață, dar eu nu pun gura pe alcool. Nici măcar starea de trezie s-ar putea să nu-mi fie de ajuns ca să trec de noaptea asta.

În timpul unei scene de la televizor în care două personaje se despart, ea se încordează brusc. Mă întreb dacă i-a venit în minte cât de mult mă urăște. Obrăznicia pură a faptului că încă stau aici, în casa ei, abuzând de generozitatea ei, lipsit de respect față de ea.

Oftează, iar eu îndrăznesc să întreb:

— Ce-i?

— Mă întrebam doar când are de gând detectivul ăla al tău să nu mai stea de pomană.

Așadar, nu ura față de mine e ceea ce o macină. Ar fi trebuit să știu. Clare e o femeie care se concentrează foarte tare, și concentrarea ei s-a întors de la propria umilire spre lupta cu delictul. Însă nu mă îndoiesc că o să revină, iar când o face, va trebui să fiu gata de plecare.

— Din clipa în care se întoarce la lucru o să-l caut, o asigur. Poimâine, au zis cei din birou. Apoi o să-i trimit raportul lui Kelvin. Deja am schițat e-mailul cu teoriile noastre. Totul în numele meu, așa cum am stabilit. Nu ești pomenită în el.

Dă din cap, mulțumită.

— M-am dus azi să verific câteva apartamente de pe lista noastră cu închirierile. Cele care n-au avut vizionări în perioada sărbătorilor și pe care presupun că Melia le crede sigure ca să stea cineva ilegal în ele.

— Ai făcut asta?

Dumnezeule mare, până și în ceasul al doisprezecelea mă ia prin surprindere cu inventivitatea sa!

— Vreun semn că stă cineva acolo?

— Nu.

Oftează.

— Nu că aș fi știut ce să fac dacă într-adevăr l-aș fi găsit. A fost o prostie să cred că l-aș fi putut înfrunta de una singură. M-ar fi omorât, probabil.

— Sigur că n-ar fi făcut-o! protestez.

— De ce nu? Dacă nu-i pasă că distruge viața *ta* pentru un câștig bănesc, probabil ar fi bucuros s-o distrugă pe-a mea, dacă tot s-a pornit. Mai bucuros, probabil, de vreme ce eu reprezint elita moșierească pe care o urăște așa de tare.

Zâmbesc, dar ea nu-mi răspunde la fel.

— Sper cu adevărat că n-ai dreptate cu toate astea, Clare.

— Și eu. Însă, într-un fel, dacă n-am, e mai mult decât probabil că el a murit deja, ceea ce nu prea e o alternativă grozavă, nu? Mai bine să prevenim delictul lui și să ne salvăm pe noi. Nimic din toate astea nu merită pierderea unei vieți.

În vreme ce atenția ei revine la ecran, prin mine trece un fior rece, exact așa cum citești în povestirile despre paranormal. Ceva mai profund decât trupesc; o recunoaștere în sufletul meu a răutății căreia i-am îngăduit să se instaleze.

Uimitor, cu adevărat, că a fost nevoie de atâta timp ca să se întâmple.

Am impresia că 2020 are o sonoritate SF, de parcă ar putea fi anul în care aterizează extratereștrii sau cel în care razele gama ne vin de hac. Nu ne dăm osteneala să așteptăm numărătoarea inversă până la miezul nopții: la urma urmei, fiecare dintre noi a experimentat de aproape cincizeci de ori asta. În schimb, un pic după unsprezece și jumătate îi spun lui Clare că mă duc la culcare. Spre surprinderea mea, la puțin timp după aceea mă urmează, prinzându-mă din urmă pe palierul primului etaj, în fața ușii dormitorului liber.

Aștept politicos să spună orice o vrea să spună. Ceva care să sublinieze greșeala pe care am făcut-o: „Sper că

înțelegi la ce ai dat cu piciorul.” Da, dacă ar fi să pariez, asta o să zică.

— Crezi că ar fi complet imposibil…? începe ea.

Simt cum mi se încrețește fruntea.

— Imposibil ce?

— Să derulăm înapoi.

— Ce să derulăm înapoi?

— Viața. Doar câteva luni. Să ne prefacem că nimic din toate astea nu s-a întâmplat.

Atât sentimentul, cât și expresia, sunt ciudat de copilărești pentru ea, reflectând o rară deplinătate a emoției, o încredere oarbă pe care rareori și-o îngăduie. Reflectând, de asemenea, poate, întreaga sticlă de Chablis pe care a băut-o. Îmi aleg cuvintele cu băgare de seamă:

— Dacă aș avea o putere supranaturală, pe asta aș alege-o.

Absoarbe pe îndelete această mostră de diplomație.

— Oare o vreau eu însămi? Asta-i întrebarea.

Și totuși, nu face din asta o întrebare, și asta e ceea ce mă salvează, acel semn de întrebare lipsă. Zăbovesc în ușă și mă uit după ea cum urcă scara spre dormitorul principal, la al doilea etaj, camera în care am dormit împreună timp de zece ani. Închide ușa după ea, stă câteva minute în baie, apoi lumina se stinge. Aud murmurul slab al radioului ei: îi place să adoarmă cu cărți audio, obișnuia să le asculte la căști ca să nu mă deranjeze, dar acum poate să-și pună tare poveștile.

În dormitorul meu, pe când în depărtare pocnesc și șuieră artificiile, mă uit la câteva site-uri și le trimit rudelor și prietenilor mesaje: „An Nou fericit de la noi!” Stabilesc faptul că sunt aici, acasă, cu Clare. Apoi aleg o piesă radiofonică de pe iPlayer, una care durează aproape două ore, și apăs pe „Redare”. Micșorez volumul și strecor telefonul sub pernă, ca să nu pot face greșeala să-l iau cu mine.

La 1:20 îmi pun adidași și un bluzon cu glugă, toate prea mari pentru mine și cumpărate cu bani gheață. Mă furișez pe scară în jos în întuneric și ies din casă.

Nu-i nici țipenie de om pe stradă, cu toate că văd lumini în mai multe case, în care petrecerea continuă în noapte, siluete bine îmbrăcate la ferestre, pahare de vin ridicate. Oamenii beți nu sunt martori buni, îmi amintesc – am fost eu însumi unul dintre ei pe 23 decembrie. Sunt cât se poate de sigur că nu se uită nimeni

pe când mă îndrept, pășind fără zgomot, spre ieșirea estică a scuarului. Melia are dreptate: mica vizită din partea lui Merchison de ieri a fost sfârșitul poveștii. L-am considerat pe Kit dus de când am fost înștiințat de același agent pe 27, și începând de mâine, voi fi dezvinovățit exact pe același temei. Între timp, la urechile polițiștilor vor ajunge vești despre ciocnirile mele cu Melia, care au rostul să accentueze faptul că suntem dușmani, nu conspiratori, așa cum s-ar putea crede. Totul va fi consemnat, incontestabil, amândouă alibiurile noastre pentru noaptea crimei fiind la fel de solide.

Cât despre ideile mele că acel alt pasager ar avea vreo nemulțumire veche împotriva mea, că mă urmărește, că așteaptă să calc strâmb, Melia a avut dreptate și în această privință. Paranoia, nimic mai mult.

O iau la stânga pe Pepys Road și mă îndrept spre apă. Cum era de așteptat, nu întâlnesc pe nimeni, doar o vulpe slăbănoagă scormonind după mâncare. Peste un an, când apartamentele din St. Mary's Wharf vor fi terminate și cumpărătorii instalați, va fi altă poveste. Miroase a sulf, a artificii stinse, stârnind amintiri din nopțile cu focuri de tabără din copilărie, Debs lângă mine, amândoi cu fulare tricotate de mama. Niciodată, nici măcar pentru o clipă de coșmar, mama mea nu și-ar fi imaginat fiul în stare să facă în noaptea asta ceea ce e pe cale să facă.

Ajung la aleea de lângă fluviu. Nu sunt lumini pe această porțiune și nu trec vase, așa că aud apa înainte ca ochii să mi se fi obișnuit destul cu întunericul ca s-o văd, plus plescăitul și lipăitul fluxului. Când mă opresc, îmi dau seama că tremur zdravăn. Poate din cauză că știu că locul în care stau e un punct mort și sunt complet singur și nepăzit, vânătorul devenit vânat. Patronul barului „Hope & Anchor" mi-a atras primul atenția, după ce bicicleta mi-a fost șterpelită de unde o legasem, de cea mai apropiată bancă. Câmpul de vedere al camerei lor de supraveghere nu ajungea până acolo, mi-a explicat. Eu sunt cel care le-a spus de acel loc lui Kit și Meliei, fără să știu pe atunci cum vor folosi ei asta.

Vederea mea nocturnă se îmbunătățește; sunt la vreo șapte metri de bancă. Orice petrecere o fi fost găzduită de „Hope & Anchor" s-a terminat și toate ferestrele sunt întunecate. E o izbucnire de veselie de la petrecerea de pe un vas aflat la malul opus, și îmi amintesc când i-am spus lui Kit de dezastrul lui *Marchioness.* Simt o tresărire de

jale pentru victimele acelei seri cumplite, pentru toți morții care se șterg din amintire odată cu trecerea generației lor.

Nevinovații merită mai mult.

Fără telefon nu pot vedea cât e ceasul, dar trebuie să fie aproape de întâlnirea noastră stabilită la 1:30. Minutele trec și încep să cred că nu vor veni. Sunt șocat de profunzimea dezamăgirii mele, de propoziția care îmi răsare în minte: „Sunt gata.” Sunt gata să-mi părăsesc casa, viața. Sunt gata să-mi înghesui absolut tot ce am într-un sac și să-l scufund în Tamisa. Să-mi iau viața de la capăt cu femeia pe care o iubesc.

Și apoi, dintr-odată, iată-i, apropiindu-se din aceeași direcție din care am venit eu.

Kit și Melia. Soț și soție.

Victimă și ucigaș.

Pe spatele Meliei, un rucsăcel îndesat. În mâinile lui Kit, nimic în afara unei țigări pe care, în vreme ce privesc, o aruncă brusc pe jos, prea nepăsător ca s-o stingă, ca și cum s-ar crede James Dean.

Sunt trei, poate patru săptămâni de când i-am văzut ultima dată împreună și, privindu-le siluetele care înaintează, îmi amintesc de prima noastră întâlnire, de calitățile lor gemene, care se reflectă una în alta. Dacă eu și Melia ne potrivim, ei se armonizează, fiecare este copia celuilalt. Și pare, timp de o clipă, de neînchipuit ca ei să fie despărțiți, așa cum au fost în aceste ultime zile, Kit fiind ascuns în acel hotel ieftin și urât pe care el, mai mult ca oricine, l-ar considera mult inferior pretențiilor sale. Locuință pentru care s-au făcut toate eforturile ca să se evite descoperirea lui. Nume fals, adresă falsă. Început fals.

Pentru că deducțiile lui Clare au nimerit la fix, în cazul în care încă nu este clar. Ceea ce crede ea că fac Kit și Melia este exact ceea ce crede *el*: o dispariție care să ducă la plata poliței de asigurare, un țap ispășitor care să reducă termenul plății de la șapte ani la unul. Frauda perfectă.

Mai gândește-te, Kit!

38

1 ianuarie 2020

FAC UN PAS în față și le tai calea. Nu mi-am repetat primele cuvinte, și când vin sunt dureros de prozaice și perfect corecte:

— Măi, măi, măi, pe cine avem noi aici?

Amândoi încremenesc la câțiva metri în fața mea. Kit e cu un pas mai aproape de mine, destul de aproape ca să văd șocul trecând peste trăsăturile lui palide. S-a neglijat în aceste opt zile de fereală, cu deplasările limitate la plimbări în crucea nopții în întuneric cu Melia pe aleea pustie de lângă fluviu. A avut nevoie de contactul omenesc, a avut nevoie de îngrijirile Meliei. N-am întrebat-o dacă s-a culcat cu el, dar pare improbabil ca ea să se fi dezbrăcat într-un hotel sordid. Un sărut, poate, cu acest Kit bărbos, aproape vagabond.

E bine că arată așa de rău. Asta va fi de ajutor.

M-a recunoscut, desigur, și pe loc devine agresiv, un animal care simte capcana.

— Ce mama dracului cauți *tu* aici, jigodie?

Vocea lui are răgușeala nefolosirii. Se răsucește spre Melia, furia și panica explodând din el:

— Îți vine să crezi? Ăsta-i un dezastru, fir-ar să fie, Me!

— Kit, stai un pic…, începe ea, însă el o întrerupe, răsucindu-se înapoi spre mine, cu gura schimonosită de dispreț.

— De ce stai la pândă ca un afurisit de psihopat? Ce vrei?

— Nu stau la pândă, nu te împăuna.

Tonul meu are o răceală ucigașă.

— Am fost la petrecerea de Anul Nou de la „Hope & Anchor”. Stau un pic la aer înainte să mă duc acasă. Înapoi la minunata mea casă georgiană.

Cu toate că replica despre petrecere e repetată, amănuntul provocator despre casă este neașteptat de real, o ultimă ocazie să-l domin. Îl văd cum se luptă cu afirmația că întâlnirea asta e întâmplătoare. Vrea s-o creadă. Nu are altceva de ales *decât* s-o creadă.

— Kit.

Melia încearcă din nou, dar o ignoră și se dă mai aproape de mine, așa de aproape, că-i miros captivitatea, umedă și acră.

— Să nu spui nimănui că m-ai văzut, bine? Am nevoie de cuvântul tău, Jamie.

— Că dacă nu?

— Că dacă nu, te omor.

Ochii îi fulgeră spre râu. Și chiar ar face-o. M-ar răsturna peste parapet și m-ar privi cum mă înec. Îmi imaginez fața mea la suprafață, furând o ultimă răsuflare înainte ca apa s-o înnegrească și, dintr-odată, înainte de orice, mai presus de orice, tânjesc după o mărturisire.

— Știu ce faci, zic, abătându-mă de la scenariu. Te ascunzi, nu poți să ieși decât noaptea, ca vampirul care ești. Mi-ai făcut o înscenare.

Vocea mi-e frântă de o emoție bruscă, neprevăzută: cea mai jalnică, cea mai sumbră impresie de prietenie pierdută, de trădare. Răsuflu greu, începând să uit că e și Melia acolo.

— Chiar ai fi vrut să mă vezi putrezind în închisoare, nu-i așa? Doar pentru niște bani.

— Ce mama dracului?

Neagă, desigur.

— Ți-ai pierdut mințile, Jamie. Trebuie să fie demență la vârsta ta, hm? Du-te acasă și gata, chiar așa! Uită că asta s-a întâmplat! Oricum, n-o să te creadă nimeni – am auzit că polițiștii sunt grămadă pe tine.

Mă încordez, simțind cum forța mi se adună în umeri.

— Nu mă duc nicăieri. Nu până nu aud din gura ta că mi-ai făcut o înscenare.

El continuă să protesteze în vreme ce mă îmbrâncește, așa că mă izbesc de parapet, adrenalina înăbușind cea mai mare parte a durerii. Căldura trupurilor noastre e magnetică, ne încleștăm ca și cum am cădea împreună într-un puț, neavând altceva de care să ne agățăm decât unul de altul. Asta nu-i încăierare, cum a fost pe vas, ci teroare primitivă reciprocă.

— Spune-o! mârâi eu. Spune-o!

O siluetă intră în câmpul meu vizual periferic cu grația unui dansator, o lamă de oțel ridicată care o să intre prin haine ca prin unt. Unghiul de intrare a fost studiat pe

site-uri care dau astfel de informații, căutate pe Google de pe calculatoare împrumutate.

E o clipă de oroare acută când Melia se uită de dincolo de el la mine și îmi zic: *Mă țintește pe mine, nu pe el,* însă e delir, desigur, proiecția finală, cea mai fantastică, a paranoiei mele.

Mă iubește *pe mine.*

M-a ales *pe mine.*

Acum Kit scoate o serie de sunete care n-au legătură cu limbajul rațional. N-aș fi putut să-mi doresc o expresie mai potrivită pe fața lui când se prăbușește peste mine: surprinderea se ivește, dar nu i se îngăduie să răsară deplin. Un răsărit minunat presărat cu un stol de rândunele – sau poate un nor de cenușă toxică.

Fac un pas în spate, îi dau drumul și cade pe pământ cu o bufnitură puternică. Își amintește să vorbească și îmi rostește numele, cere ajutor, plânge după mama sa. Dar mult prea curând căile respiratorii i se umplu de sânge și nu mai poate să dea glas groazei. Se aude zgrepțănatul uneia dintre mâinile lui, înainte ca degete mai agile ca ale lui să-i smulgă ceva din încleștare – un telefon. Apoi, cu un arc precis, obiectul zboară peste parapet în apă.

Îl urmează o săgeată de oțel.

Așteptăm și, pe când își dă ultima suflare la picioarele noastre, ne uităm la el. *Fie binecuvântat*! îmi zic pe neașteptate. Nu exista nicio garanție că voi fi găsit vinovat – sau măcar acuzat –, și fără un cadavru ar fi fost de îndurat șapte ani până să poată fi declarat mort și să fie încasată polița. Asta înseamnă încredere. Asta înseamnă iubire. Desigur, el ar fi preferat planul A, soluția mai rapidă, mai nemiloasă. Nu i-ar mai fi trebuit atunci decât un nou pașaport și ar fi plecat undeva unde e cald și ieftin, așteptând ca Melia să i se alăture.

Îmi pare rău, Kit, nu-i niciun pașaport! O condamnare pentru crimă fără nicio dovadă de rămășițe omenești? Haide, zău așa, asta se întâmplă la Paștele cailor! Cu siguranță firma de asigurări vrea un cadavru.

Și asta o să capete.

— Hai să isprăvim cu asta, zice Melia, și îl tragem împreună după tufele din partea cealaltă a aleii.

E sânge lângă parapet, dar nu poate fi îndepărtat și, în orice caz, s-ar putea dovedi un indiciu util pentru cei care aleargă și plimbă câinii în zori, care vor trece pe aici peste câteva ore, mahmuri și hotărâți să-și îndrepte

obiceiurile. Un nou an, un nou eu. Unul dintre ei îl va găsi datorită nasului iscoditor al unui câine, dacă nu propriilor ochi.

Când polițiștii îi vor spune Meliei unde a fost găsit cadavrul lui Kit, ea va mărturisi că știe locul. Îl știe pentru că el i-a spus că acolo se întâlnește cu furnizorul de droguri. Nu cunoaște numele furnizorului, nu, însă o să le amintească datoriile lui – datorii pe care le poate confirma orice investigator financiar. Se temuse că de la dispariție el a căzut într-o stare de semivagabondaj, la fel ca alți drogați pe care i-a văzut; l-a tot căutat – chiar ieșind în toiul nopții, dar n-a reușit să dea de el. A fost extrem de îngrijorată, cu creșterea numărului de înjunghieri, practic o epidemie.

— Ești bine? o întreb.

— Da, cred că da. Tu?

— Nu mă pot opri din tremurat.

Îi simt strânsoarea pe braț, fermă și liniștitoare.

— Mergi mai departe!

În răsuflarea fluviului adormit, ne schimbăm hainele și încălțămintea cu cele curate aduse de Melia în rucsac. Cele vechi intră în rucsac și sunt aruncate în apă. Acasă o să mă dezbrac și o să pun totul în mașina de spălat, pentru eventualitatea în care s-a lipit vreo fibră de la el, vreun strop de sânge. Melia va face același lucru.

Am repetat scenariul, psihologia, de nenumărate ori, știm amândoi pe de rost textul, dar eu tot confirm următoarea mea replică înainte să ne despărțim.

— De cum aud că a fost găsit, o să-ți trimit un mesaj. Eu și Clare o să-ți trimitem o scrisoare de condoleanțe.

— Mulțumesc!

E milă în acel cuvânt, senzația că a mai rămas ceva pentru fostul ei iubit.

— O să vă invit la înmormântare. Pe tine și pe Clare.

— O să venim.

— Te iubesc! zice, pe când dinspre apă se aud încetișor un zgomot de motor și frânturi de voci.

Îi spun aceleași cuvinte în șoaptă.

— Acum suntem doar noi.

Repet și asta, chiar dacă nu-i cu totul adevărat. Încă mai e cale de străbătut în complotul nostru, mai sunt alți jucători de manevrat – și nu în ultimul rând Clare, care, așa cum tot dovedește în feluri noi și primejdioase, nu-i

proastă deloc. Dar partea cea mai grea a fost făcută. Melia o să-și aibă cadavrul, o să-și încaseze banii, și nu va mai rămâne decât să hotărâm unde să ne întâlnim, unde să ne așezăm viitorul nostru împreună, unde să cheltuim banii ei.

Mă uit pentru ultima dată la Kit, acum o formă, nu un om. Răposatul. Am o amintire grotesc de clară cu el stând lângă mine pe vas în acea primă dimineață, rânjind și umflându-se în pene, zicând: „Am de gând să rămân în viață.”

Ei bine, moartea e ceea ce se întâmplă când îți faci planuri, dacă îmi îngăduiți citatul greșit[42].

39

1 ianuarie 2020

UN SFAT pentru cei care vor să fie asasini: când aștepți să fie descoperit un cadavru nu trebuie să te arăți prea nerăbdător. Nu trebuie să iei în mână telefonul înainte să sune. Nu trebuie să pândești la fereastră ori să dai fuga la ușă la cel mai mic zgomot de pași pe trotuarul de afară.

— Aștepți o livrare? întreabă Clare.

— Nu.

— Ești așa de agitat în dimineața asta! De fapt, arăți groaznic.

Acum, când face aceste observații e fără vreo ofertă implicită de consolare; de fapt, e aproape mulțumită. Mă întreb ce ar zice dacă ar ști cât de aproape de vomat am fost – *pentru că am ajutat la omorârea unui om.* Partea de sus a trupului mă doare de la încăierarea din timpul nopții, mai ales de la acea izbire de parapet. Simt cum pe șale îmi înflorește o vânătaie cât toate zilele.

— N-am dormit prea bine, zic, tatonând.

— Nu, zău! Eu am dormit buștean.

N-are de unde să știe că lipsa ei de sensibilitate este exact răspunsul pentru care mă rugam.

Cu sau fără Clare comentându-mi neliniștea, asta e tortură. Ziua e o vacanță bancară, desigur, fără mers la lucru, fără servicii publice. Nu pot ieși din casă de teamă că nu pot dovedi unde am fost în marja de timp a morții lui Kit și când, după-amiază, Clare își prinde la mână Fitbit[43] și zice că iese la o plimbare, eu folosesc wi-fi-ul ca să dovedesc că sunt în casă. Îmi îngădui să mă uit la știrile locale, dar nu există niciun anunț despre o înjunghiere lângă râu. Poate că nu sunt atâția câini pe aleile de lângă râu, la urma urmei. Poate că sunt ținuți strâns în lesă ca să nu-și vâre botul prin voma și prin cioburile de sticlă lăsate de petrecăreții din noaptea trecută.

Așezat acolo, la fereastra de la parter, ca să fiu văzut cu ușurință din stradă, începe să mă obsedeze convingerea că taman Clare va fi cea care îl descoperă –

tocmai ea și nimeni altcineva! Mi-o imaginez lăsându-se pe vine lângă cadavru, plângând încetișor în vreme ce degetele-i bâjbâie după telefon, cu inima plină de compasiune față de Melia, singura persoană pe care ar trebui s-o condamne la flăcările iadului. El e încă măcar întreg? Poate că vulpile l-au mutilat – sau timpul însuși, fiecare oră de moarte alungând ceea ce putea fi recunoscut în viață? Oare mirosurile descompunerii lui sunt deja evidente sau vor fi suprimate de temperatura scăzută?

Evident, nu pot să caut pe Google *„rigor mortis”* sau orice altceva legat de cadavre.

Însă, slavă Domnului, nu Clare e cea care îl găsește! Se întoarce plină de vioiciune și își toarnă un suc proaspăt stors. E în ianuarie fără alcool, desigur. Și eu sunt, dar numai pentru că îmi coordonez mai bine povestea dacă sunt treaz. Vorbim foarte puțin. Poate că își regretă jumătatea de sugestie de împăcare făcută aseară, jignită de faptul că nu m-am repezit s-o accept, așa cum ar fi trebuit.

Există trupuri moarte și există trupuri vii care sunt respinse.

În mod remarcabil, până să mergem la culcare Kit rămâne nedescoperit.

— Dacă nu te văd de dimineață, telefonează-mi după ce ai vorbit cu polițiștii, zice, și timp de o secundă sau două sunt îngrozit, până îmi dau seama că se referă la Merchison și la promisiunea mea să-i transmit teoria ei despre frauda soților Roper, cu însemnările lui Kelvin ca sprijin.

— Nicio problemă, zic.

2 ianuarie 2020

După ce presupusesem că voi lipsi de la lucru a doua zi, având de-a face cu întâmplările traumatice din St. Mary’s, sunt dezorientat să mă pomenesc înapoi în spatele tejghelei din „Comfort Zone” după o traversare de rutină cu *Aragon,* care l-a înlocuit pe *Boleyn* la cursa de 7:20 a navetiștilor porniți spre vest. Era plin de chipuri noi, salahori care au făcut schimbarea, cu ochii urmărind peisajul așa cum făcuseră ai mei în prima călătorie.

— Zgârieturile aproape că ți s-au vindecat, îmi spune Regan.

— N-a fost nimic grav.

Are de povestit amănunte de la Revelionul petrecut la cineva acasă, unde un bărbat a trebuit să fie împiedicat să sară pe fereastră.

— N-are decât treizeci de ani, zice ea, fără să-și dea seama de paralela oribilă.

— Nu-i o vârstă la care să mori, o aprob.

— Se pare că e cu adevărat deprimat. I-au redus programul la lucru, așa că nu-și poate plăti facturile. Chiar îmi fac griji pentru el.

— Dacă ar fi vreo primejdie să ți se întâmple ție, ți-aș da orele mele, îi spun sincer.

— Ești o dulceață, Jamie! zice și face pentru noi doi espresso cu spumă de lapte de ovăz.

Un melc cu stafide cade din greșeală pe jos și ea îl șterge un pic și începe să-l mănânce, derulând aluatul până ce rămâne miezul îndesat, plin cu stafide.

Toate conversațiile la care trag cu urechea în această dimineață sunt despre bani, personali (prea mulți cheltuiți cu sărbătorile și prea puțini câștigați) sau legați de serviciu (tranzacții, subsidii, compensații, venit). De data aceasta oamenii au numerar pentru bacșișuri.

— Trebuie să punem vasul mai la vedere, îi spun lui Regan, și îmi amintesc că i-am promis Meliei în ziua în care m-a ajutat că o să-mi împart bacșișurile cu ea.

Acum suntem alți oameni. Ucigași.

Îmi scapă un scâncet, însă Regan nu pare să fi auzit. Muzica pe care o pune toată dimineața pare înregistrată sub apă și începe să mă chinuiască, făcându-mă să-mi doresc să-mi smulg pielea fâșii-fâșii. Și tot nicio veste! Mă frământ dacă să-l sun sau nu pe Merchison. Dacă n-o fac, Clare o să vrea să știe motivul, însă dacă o fac și vorbește de la locul crimei, n-o să se întrebe ce e cu coincidența apelului?

Singurul telefon pe care îl primesc e de la Gretchen.

— Cum a fost la Marrakech? o întreb.

— Bine. În clipa asta am ajuns acasă de la Gatwick.

Dar nu pare să fie bine, căci pare la fel de extenuată ca mine.

— Pot să vin să ne vedem în pauza ta? Am nevoie să mă pui la curent cu Kit.

— Bine, zic.

Păi, ultima știre e că noi l-am omorât înjunghiindu-l...

Încetează! Oricât de convins sunt că n-aș da niciodată glas acestui comentariu intern, simplul fapt că îl gândesc îl pune în primejdia de a fi extras de la mine *in extremis* sau poate voluntar, în somn. Nu, mai bine să fie suprimată complet această cunoaștere.

Nu suntem diferiți. Nu suntem ucigași.

Mă întâlnesc cu ea pe chei după ora de vârf de la prânz. Propune cafeneaua de la Royal Festival Hall, dar, temându-mă de un atac posttraumatic dacă mă întorc la locul interogatoriului meu, mint despre lucrările de construcție și o dirijez spre barul de la NFT.

Ne luăm băuturile și ne așezăm pe băncile de lemn incomode alături de tineri cu căști uriașe, care tastează aplicații pe telefoanele lor. Creiere tinere, care fac mai multe lucruri deodată. Gretchen nu s-a bronzat în sejurul în Maroc, având doar pete roz pe pomeți și pe nas. Are la gât un lanț cu un pandantiv făcut din ceva care arată ca o monedă berberă fără luciu.

— Te-ai simțit bine? întreb.

— Nu prea. N-ar fi trebuit să plec. Nu mi-am putut lua gândul de la Kit.

— Știu.

Răsuflu adânc, simțind dilatarea dureroasă a pieptului.

— A fost groaznic să nu știm ce se petrece.

— Deci, chiar n-a dat niciun semn? Tăcere totală din seara în care am ieșit în oraș?

— Din câte știu eu, da.

— Pare că au trecut *veacuri*! Trebuie să fie zece zile deja.

Se uită la mine cu privirea intensă a unui hipnotizator.

— Știi, nu-i așa?

— Ce să știu?

Simțind un tremur în obrazul stâng, frec locul cu încheieturile degetelor. Sunt un pic julite, observ, de la eforturile recente.

— Că, într-un fel, ne vedeam. Pe la spatele iubitei lui.

— Ah!

De-acum e greu de știut dacă complicațiile ajută sau împiedică. Dacă intrigile secundare maschează povestea

principală sau slujesc la punerea ei în lumina reflectoarelor.

— N-am știut, nu. Adică, m-am întrebat, dar n-am considerat că-i treaba mea.

— E frumos din partea ta! zice Gretchen, și e a doua oară azi când mi se spune ce tip cumsecade sunt.

În timp ce se uită la doza ei de Cola Zero neatinsă, gura i se întinde într-o linie mohorâtă.

— Să nu mă înțelegi greșit, știu că n-am însemnat nimic pentru el. A încetat când s-a însurat, evident. Nu că *asta* i-ar fi fost de vreun folos. Era în derivă, nu-i așa? Voia să credem că e puternic, dar noi uitam mereu că e actor.

Timpul trecut folosit de ea e categoric. Am citit că folosirea lui e un semnal de alarmă pentru poliție; e mai puțin probabil ca nevinovații s-o facă.

— Nu sunt sigur că înțeleg ce vrei să zici, Gretch.

— Zău? Nu crezi că…

Mă privește în continuare și ochii i se umplu de lacrimi.

— Nu crezi că s-a sinucis?

Nu-i spun că aceeași sugestie a făcut-o și Clare înainte să lanseze investigația legată de frauda cu asigurarea. Mi-a amintit de tirada lui Kit despre sinuciderile din gări, prima dată când el și Melia au venit la cină. „Aș face-o dracului în particular”, a zis. „Oare asta a făcut?” m-a întrebat Clare.

Mi-am arătat foarte energic dezacordul atunci și repet asta acum.

— Nu, Kit nu s-ar sinucide niciodată.

Dacă ar face-o, polița lui de asigurare ar fi anulată.

Gretchen se înroșește.

— Dar când a văzut atunci omul de la curățenie pe clădire a presupus că e o sinucidere, nu? Steve mi-a spus ce a zis, știi tu, în dimineața în care era în dispoziția aia ciudată? Poate că a fost un strigăt de ajutor pe care l-am ignorat cu totul?

— Nu, zic din nou.

Îmi mențin vocea joasă și egală, alungând cunoașterea faptului că ea trebuie să mai aștepte câteva ore și o să afle că e mort, că se crede că a fost înjunghiat de un drogat.

— Sunt sută la sută sigur că n-ar face asta. Le-am spus același lucru polițiștilor. Nu era genul sinucigaș. Era

cu totul hedonist. Încă este, să sperăm!

Lacrimi de ușurare cad pe masă și îi petrec brațul pe după umăr, în vreme ce vecinii noștri tineri ne privesc fără expresie. Sper că asta o să aducă sfârșitul discuției. Dar e evident că Gretchen mai are ceva de spus, ceva de mărturisit.

— Chestia este, Jamie, că sunt mesaje trimise lui care mă fac să par un soi de hărțuitoare. Sunt îngrozită că polițiștii le vor descoperi și vor crede că l-au împins dincolo de limită, știi? I-au găsit telefonul mobil? Pot să vadă mesajele chiar dacă nu au telefonul?

— Dacă au înregistrări de la firma de telefonie, s-ar putea. Eu li le-am arătat de bunăvoie pe ale mele din acea seară de luni.

Sorb din apă.

— Însă dacă ale tale sunt de dinainte de a se fi însurat, n-au cum să-i intereseze pe polițiști. Asta a fost în august, cu câteva luni înainte să dispară. Nu vor căuta cu atâta timp în urmă.

Ea scutură din cap și își netezește părul cu palmele.

— Unele sunt mai de curând.

— Cât de curând?

Geme.

— Din seara aceea. După ce am coborât de pe vas. Mă necăjise cu cadoul de Crăciun, cu tot soiul de lucruri. Cum ar fi, era grămadă peste mine la bar, și apoi pe vas s-a purtat oribil, tot zicea că a ales și trebuie să nu-i mai stau în cârcă. Apoi, când am auzit că a dispărut… Tot timpul cât am fost în concediu am fost convinsă că poliția o să zboare până acolo și o să mă aresteze.

Acum plânge fără reținere.

— Chiar și la Gatwick, de dimineață, credeam că o să ajung la sosiri și o să fiu arestată.

E bine, asta răspunde la o întrebare: polițiștii încă n-au citit mesajele lui Kit; sau, dacă au făcut-o, n-au considerat că e potrivit să ia legătura cu Gretchen în această privință. Totul arată că ei au trecut de la teoriile care îi implică pe tovarășii de băutură ai lui Kit la cele care îi implică pe tovarășii de droguri.

Îi iau mâinile într-ale mele.

— N-ar fi nimic pentru care să te aresteze. Ce ai zis, mai exact, în acele mesaje?

Se înroșește.

— Am zis că sper să i se întâmple ceva groaznic. Ar putea fi privit, fără îndoială, ca un soi de amenințare.

Fac ochii mari.

— Ce crezi? Ar trebui să merg la poliție? Să le arăt mesajele, cum ai făcut tu?

— Nu. Eu n-aș face asta.

Îi strâng degetele, simțindu-i oasele fine ale încheieturilor.

— Nu te tortura singură, când încă s-ar putea să fie viu!

Acum am intrat atât de bine în pielea personajului, încât mă conving și pe mine.

— Știi, Clare crede că se ascunde, încercând cine știe ce escrocherie cu polița de asigurare – sunt pe cale să sun la poliție și să le spun.

Gretchen rămâne cu gura căscată.

— Nu! Asta-i de-a dreptul o nebunie!

— Poate, însă arată că există o mulțime de teorii în chestia asta.

Mă uit cum își șterge fața cu un șervețel de hârtie. Nu mai am decât câteva minute până să trebuiască să mă întorc la lucru.

— Gretchen, îți amintești dacă luni seara ai mai observat pe cineva pe vasul spre casă?

— Era destulă lume, nu? Grupul acela de studenți…

Îmi amintesc vag un cârd de tineri care ședeau în față, umplând un rând. I-am atras atenția vreunuia dintre ei? Am trântit vreo remarcă de bețivan?

— Mda, au coborât odată cu Steve, cred, la North Greenwich. Vreau să zic, cineva care părea deosebit de interesat de noi. O persoană pe care o mai văzuseși înainte, o femeie, poate?

— Îmi pare rău, nu-mi amintesc. Eram cam matolită – și mă concentram pe Kit. De ce?

— Polițiștii au pomenit de cineva, un alt martor, care s-a dus la ei de bunăvoie.

— Poate o persoană pe care o cunoștea el? Cineva cu care se culcase? Sau chiar cineva din echipaj? Întotdeauna glumea cu ei.

Asta nu e ceva la care să mă fi gândit, și ideea unei persoane necunoscute din partea lui Kit, cu planuri complet diferite de al lui sau al meu, este prea îngrozitoare ca să mă gândesc la ea.

Gretchen începe să se legene un pic, cu ochii pe jumătate închiși în vreme ce vorbește:

— Te rog, Kit, să fii bine! Te rog! Dacă s-a întâmplat ceva n-am să mi-o iert niciodată.

Neliniștea ei e atât de sinceră, încât mă emoționează. O îndemn să meargă acasă și să doarmă un pic, să rămână cât de pozitivă poate.

— Ne vedem pe vas mâine-dimineață? zice pe când ne îmbrățișăm la despărțire.

Înghit în sec. Peste umărul ei, dincolo de turiștii care se plimbă și de cântăreții ambulanți, fluviul își oprește mișcarea: o iluzie a luminii, corectată cu o clipire.

— Fără îndoială. Pe mâine!

40

2 ianuarie 2020

APROAPE IMEDIAT după ce m-am întors la muncă încep să se întâmple niște lucruri.

Mai întâi sună Clare.

— Cineva din echipa mea tocmai a avut o vizionare în St. Mary’s Wharf şi zice că e poliția lângă „Hope & Anchor”. Se pare că au găsit un cadavru. Au ridicat unul dintre corturile alea albastre, sunt criminalişti în costume voluminoase. Mă uit online și încă n-au spus niciun nume, dar crezi că…

— Kit?

— Da, ceva îmi spune insistent că e el.

Oftează.

— Poate că m-am înșelat cu fraudarea poliței și poate că tu ai avut dreptate cu datoria pentru droguri. Ai vorbit cu detectivul tău?

— I-am lăsat un mesaj, mint eu. Dacă e Kit, atunci o să fie ocupat la fața locului.

În vreme ce atenția lui Clare este atrasă de o voce de pe fundal, încerc să-mi reglez respirația. La fiecare inspirație simt un junghi în piept.

— Jamie? Cineva tocmai mi-a spus că e cadavrul unui bărbat. Alt atac cu cuțitul, se pare, așa că presa o să dea năvală pe subiectul ăsta.

— Bietul Kit – dacă e el!

— Polițiștii o să te arunce acum ca pe un cartof fierbinte, așa că cel puțin avem asta.

— Da.

Și simt un salt teribil de triumfător al inimii.

— Ei bine, mă gândeam doar că ai vrea să știi, zice ea, și vocea i-a redevenit rece, amintindu-și, poate, că și-a oferit sprijinul doar atâta timp cât eram suspect.

— Mulțumesc, Clare!

Încheiem convorbirea cu o măsură egală de formalitate, aproape ca și cum ne-am aștepta să nu mai vorbim vreodată.

— Era despre prietenul tău? întreabă Regan.

— Nu suntem siguri, dar a fost găsit un cadavru lângă râu, în St. Mary's.

Simțurile îmi sunt straniu de ascuțite: murmurul clienților e la fel de insuportabil pentru urechile mele ca toba mare, iar aroma de unt a noii tăvi de melci cu scorțișoară mă îngrețoșează.

— Nu te repezi să tragi concluzii! zice ea blând și îmi pune o mână pe braț. Ar putea fi oricine. Ai zis omor prin înjunghiere?

— Da, asta a auzit Clare.

— Uau! Epidemia continuă. Mă întreb cu cine avea el ceva de împărțit?

Ochii îmi lucesc. Tot ce văd devine clar și apoi se încețoșează.

— Chiar nu-mi pot închipui.

Trece o oră și la mine nu mai ajunge nicio informație. Online nu a fost anunțat mare lucru în afară de ce ne-a spus deja Clare, iar identitatea victimei încă n-a fost dezvăluită. Începe să plouă cu găleata și îmi imaginez scena de pe aleea de lângă râu și măsurile de precauție suplimentare pe care trebuie să le ia echipa criminaliștilor ca să împiedice vremea să distrugă dovezile fizice. Mă întreb dacă este acceptabil – sau firesc – să-l sun pe Merchison și să întreb de-a dreptul dacă e Kit. E mai ciudat să *nu* o fac? Hotărăsc să termin năvala comenzilor pentru prânzul târziu pe care le pregătesc și apoi să sun.

Sunt cu spatele la tejghea, punând pe farfurii sendvișuri pentru o masă cu studenți chinezi, când simt mai multă lume pe podeaua cafenelei și o schimbare a stării de spirit.

— Domnul James Buckby?

Mă răsucesc. De cealaltă parte a tejghelei stau doi agenți în uniformă. Aruncând o privire laterală spre stradă, zăresc o mașină de patrulare un pic mai în sus, parcată cu roțile răsucite ca și cum ar fi oprit rapid. Ei, la asta *nu* mă așteptam. Eu și Melia n-am prevăzut-o și nu ne-am pregătit pentru ea, dar acum, că sunt aici, pare destul de rezonabil să fiu informat personal – de fapt, e aproape înduioșător. Parry și Merchison trebuie s-o fi cerut ca semn de politețe, dat fiind că am fost suspectat și pentru timpul pe care l-au petrecut hărțuindu-mă cu întrebări.

În afară de cazul în care există alte amănunte pe care speră să le pot da. Îi fac semn lui Regan să termine ea comenzile, ca să le pot oferi agenților întreaga mea atenție. Amândoi sunt mai tineri decât mine, un bărbat și o femeie, fiecare cu pielea albă și îmbujorată, probabil de la faptul că s-au încălzit prea tare în mașină. Stropi de ploaie le pătează ca roua proaspătă umerii înveșmântați în negru. Încerc să-mi amintesc fața colegei de la Royal Festival Hall, cea cu care l-am văzut pe Parry vorbind; cred că s-ar putea să fie ea.

— E vorba despre Kit, nu? Christopher Roper?

Dacă am învățat un lucru din experiența cu poliția, acela este să te ții cât mai aproape de adevăr. Să nu spui totul, da, însă când vorbești să te ferești de minciună.

— Iubita mea mi-a telefonat mai devreme și a spus că a fost găsit un cadavru lângă râu. Eram îngrijorați că ar putea fi el. Nu este, nu-i așa?

Mă aștept să fie discreți, să mă ducă undeva unde nu putem fi auziți, însă ei confirmă deschis și pe dată.

— Soția lui tocmai a făcut identificarea oficială.

Oh, Melia, asta nu poate să fi fost ceva plăcut! Cum arăta, cu carnea golită de sânge? Oare visurile lui – chiar dacă erau răutăcioase – încă i se vedeau în ochi?

— E îngrozitor. Biata Melia!

Simțind că îmi tremură picioarele, îmi proptesc puternic tălpile pe podea și pun o mână pe tejghea. În spatele meu, Regan taie sendvișurile; aud hârșâitul slab al cuțitului și clinchetul metalului pe farfurie.

— Cum s-a întâmplat? Iubita mea a zis că a fost altă înjunghiere, e adevărat? Tocmai vorbeam, nu-i așa, Regan? Cât de îngrijorați suntem de această epidemie de omoruri prin înjunghiere.

Regan se răsucește și dă din cap cu tărie, onorată să fie inclusă în tragedie.

— Nu suntem împuterniciți să dăm această informație, zice agentul, de parcă i-aș întârzia cu bârfe prostești.

Ocolindu-mă rapid, Regan duce comanda la masa de la fereastră și se întoarce, rămânând lângă mine.

— Ei bine, vă mulțumesc că mi-ați spus! zic. Știu că nu suntem rude, însă eu și Clare am fost apropiați de el. O să-i telefonăm Meliei să vedem dacă o putem sprijini în orice fel. Ea și Clare suni prietene apropiate.

Sunt mulțumit de felul în care m-am descurcat până acum. Sunt trist, așa cum se cuvine, însă cu un strop de ușurare în atitudine: *Cel puțin acum știm.* Trebuie să spun că acum, că se întâmplă, pare genial. *Ea* e genială. Melia. Melia mea.

— Unde erați *dumneavoastră* de Revelion, domnule Buckby?

Cu toate că întrebarea are un ton calm, doar-de-curiozitate, sunt uimit că mi se pune.

— De Revelion? Am fost acasă toată noaptea, cu Clare. Aveți datele ei de contact, dacă trebuie să verificați.

E a patra oară când am pomenit-o în răstimp de un minut; n-am făcut același lucru și cu detectivii? Ca și cum ea ar fi talismanul meu, dovada integrității mele. Înghit în sec la gândul nefericirii pe care i-am provocat-o, în vreme ce încă îi exploatez virtuțile cât pot mai mult.

— Ne-am uitat la televizor și ne-am dus la culcare puțin înainte de miezul nopții.

— Puțin înainte de miezul nopții?

— Da, n-avea rost să stăm treji. Mai văzuserăm toate astea. Am lăsat petrecerea pe seama lui Regan, aici de față.

Regan e singura care chicotește la asta.

— Și ieri-dimineață?

— Nu mare lucru. Prin casă. Clare s-a dus la plimbare după-amiază, dar în rest niciunul dintre noi n-a mai ieșit din casă până să mergem la lucru, azi. De fapt, aveam de gând să-l sun în după-masa asta pe detectivul Merchison pentru că eu și Clare avem niște informații despre un împrumut pe care Kit l-a făcut de curând. Ar putea fi în continuare de folos, chiar dacă…

Las vorba în aer. *Chiar dacă e mort*.

— O să-i trimit un e-mail, e bine? Când ajung acasă.

— Cum ziceați că îl cheamă?

Expresia agentului e impersonală, aproape ca de robot.

— Detectivul Merchison. Cel care m-a interogat când Kit a fost dat dispărut. El a fost principala persoană de contact de atunci. De la secția din Woolwich, mi se pare că a zis.

— Când a avut loc acest interogatoriu? Ieri?

Mă încrunt. Alături de mine, Regan își târșâie picioarele. O aud vorbind în șoaptă cu clienți noi,

rugându-i să aştepte. Mă gândesc la plasatorii din teatre care îi țistuie pe întârziați.

— Nu, vinerea trecută. Pe 27, nu?

De parcă data nu mi-ar fi imprimată pe partea dinăuntru a pleoapelor.

— 27 decembrie?

Încerc să nu-mi pierd răbdarea, nu vreau să-i enervez dar, zău așa, asta-i prea neglijent!

— Da, chiar după ce a fost dat dispărut. Am fost ultima persoană care l-a văzut, au zis ei, în ziua de luni, douăzeci și trei, pe acvabuz-ul de seara târziu spre St. Mary's. Am băut cu prietenii noștri navetiști – găsiți totul în raport.

— Așa e, confirmă Regan, dornică să contribuie. Jamie n-a venit la lucru pe 27. Vreți să vă arăt mesajul lui?

Agenții se uită politicos la ea, după care atenția le revine la mine.

— Noi am înțeles că domnul Roper a fost dat dispărut ieri-dimineață, zice agentul.

Clatin din cap, nevenindu-mi să cred. Tipii ăștia sunt incurabili.

— Credeam… Eu și Clare am înțeles că n-a mai fost văzut dinainte de Crăciun? Din seara în care am fost la băut? Asta ne-au spus colegii dumneavoastră. Am văzut-o pe Melia vinerea trecută, seara, și era înnebunită din cauza asta. Ea a dat alarma de Crăciun, când noi eram la Edinburgh.

Acum intervine agenta; pare să fie un pic mai bine informată decât colegul său.

— A fost o confuzie în privința locului în care se afla de Crăciun, așa e. Era plecat din oraș și a neglijat să dea de veste, cred.

Mă holbez la ea. „Plecat din oraș?" Acum ne-am aventurat adânc în obiective care se bat cap în cap și e esențial să nu intru în panică și să arăt cu câtă disperare îmi doresc ca această discrepanță să fie lămurită.

— Cred că s-ar putea să faceți confuzie cu alt caz. Sunați-l pe detectivul Merchison, o să vă ajute să puneți lucrurile la punct.

Cei doi se sfătuiesc și, în cele din urmă, ea telefonează la secția de poliție Woolwich. Îmi amintesc că încă sunt răvășit de vestea despre moartea lui Kit și îmi reglez expresia de la nerăbdare la întristare.

— Bietul Kit! îi zic lui Regan cu vocea scăzută. E groaznic.

— E cumplit, zice și ea și mă ia de braț. În niciun caz n-o să-i spun mamei despre asta.

Doi clienți neglijați se ridică și pleacă, însă până ce agenta închide telefonul toți clienții rămași s-au răsucit să se uite la noi.

— Nu există vreun detectiv Merchison la secția Woolwich, zice ea.

Clipesc.

— Trebuie să fi înțeles greșit, atunci. Blackheath sau Greenwich, poate?

— Colegul meu tocmai a căutat în baza de date și numele nu apare nicăieri în cadrul Poliției Metropolitane.

— Atunci poate apare sub alt nume? Sau e nou și încă nu e în sistem?

Nu *părea* nou totuși. Părea cel mai experimentat dintre cei doi, dar, ce-i drept, poate că se transferase de curând de la altă unitate. Mă străduiesc să-mi împiedic fața să se schimonosească de iritare.

— Erau doi. Pe celălalt îl chema Parry. Ian Parry. Încercați cu el.

Pe când formează a doua oară numărul, afară izbucnește o ceartă. E un schimb de ostilități pe care îl auzim zilnic, de obicei între șoferi și bicicliști, și e produs de teama unei ciocniri evitate la un fir de păr, însă de această dată pare legat de mine, o proiecție a spaimei *mele.* Când îmi abat atenția de acolo, ochii îmi cad pe un teanc de pliante pe care Regan l-a pus mai devreme pe raftul de sub tabla cu anunțuri: *London Philharmonic Orchestra la Southbank Centre, prezentând-o pe soprana Sarah Miller*!

Agenta a închis din nou telefonul, cu aerul cuiva a cărui îngăduință pentru irosirea timpului s-a terminat. Până să confirme prin cuvinte, am deja senzația de prăbușire dată de înțelegerea unui lucru atât de diabolic, încât creierul n-are pe loc mijloacele să-l prelucreze:

Nu există nici vreun detectiv Parry.

41

2 ianuarie 2020

DIAFRAGMA MI SE contractă și îmi scapă un geamăt inuman. Voma se ridică în mine și o țin în gură, cu reflexul înghițirii paralizat. Transpirația mi se prelinge prin canalele pielii, udându-mă complet în câteva secunde. Închid ochii.

Stai să înțeleg asta: Andy Merchison și Ian Parry m-au interogat despre Kit aproape două ore – măcar atât știu că e adevărat –, însă, oricine or fi ei, nu sunt detectivi în serviciul Poliției Metropolitane.

Și o singură persoană a avut mijloacele să mă convingă că sunt.

Oh, Melia!

Nu ești cine spuneai că ești.

Am crezut că îl amăgești pe el. El a crezut că mă amăgești pe mine.

Ne amăgeai pe amândoi.

Ca din fundul pământului, îl aud pe unul dintre agenți zicând:

— Vreți, vă rog, să veniți cu noi la secție, domnule Buckby?

Lângă mine, Regan trage brusc aer în piept, șocată.

Deschid ochii, reușind, în sfârșit, să înghit voma.

— Dacă voi credeți că pot ajuta la lămurirea acestei neînțelegeri, atunci da, sigur, însă trebuie să spun că sunt foarte nedumerit. Mai mulți oameni pot să garanteze pentru interogatoriul meu anterior, vă pot da numele lor.

Asta e bravadă pură. Clare, Steven, Gretchen, Regan: toți cei cărora *eu* le-am spus despre asta. Și Melia însăși, desigur. Sunt departe de a-mi da seama cum a făcut asta, dar instinctul îmi spune că execuția a fost impecabilă. Mă ard degetele să iau telefonul, însă este în buzunarul hainei mele din camera personalului.

— Pot să-mi iau lucrurile din camera personalului?

Agenții sunt de acord. Impresia este că suntem cu toții oameni rezonabili, fără chef să ne dăm în spectacol. În timp ce eu plec de la tejghea și merg printre mese spre partea din spate a locului, Regan îi ține ocupați cu

întrebări suplimentare de-ale sale; nu-i aud cuvintele, dar îmi dau seama după ton că îmi ia apărarea, indignată că se pot îndoi de relatarea mea. Apoi își spune numele, adresa și numărul de telefon.

În vreme ce îmi adun lucrurile și îmi silesc brațele să intre pe mânecile hainei, simt spasme cutreierându-mi trupul, alergând pe sub haine. Eliberat de privirea scrutătoare a agenților, mi-am pierdut controlul sistemului nervos și n-aș fi surprins să mă fi scăpat în pantaloni sau să înceapă să-mi sângereze urechile. În ușă, mă opresc. La dreapta mea, între toaletele clienților din cealaltă parte și locul în care stau, se află ieșirea de incendiu, care duce la aleea din spatele clădirii, unde alți angajați merg uneori să fumeze printre tomberoane, vârând mucurile în crăpăturile din mortar.

Atunci se face cunoscut impulsul. Chiar în momentul în care îl înregistrez, mă avertizez singur să n-o fac, pentru că la televizor niciodată nu dă roade, nici măcar în cazul nevinovaților.

Nu face decât să înrăutățească situația.

Și totuși, o fac. Închid telefonul și apoi mă furișez pe ușa de incendiu și o iau la fugă.

Cumva, am uitat că plouă, plouă cu găleata. Picăturile de pe fața mea sunt reci și ascuțite ca o pedeapsă, dar simt o izbucnire de mulțumire că port adidași cu priză bună; am priza solidă pe când gonesc peste pietre cubice și dale de piatră ude.

Memoria musculară mă poartă spre apă: de-a lungul aleii și în loc deschis – destul de aproape ca să citesc plăcuța de înmatriculare a mașinii de patrulă cu care au venit agenții –, apoi printre National Theatre și Royal Festival Hall și în jos spre London Eye, unde mă pot pierde sub coroana de umbrele. Apăsarea din plămâni e dureroasă și mă uit pe ecranul cu orarul de plecare al acvabuz-elor: următorul vas, un expres spre Greenwich, trage la chei.

Îmi lipesc portofelul de cititorul electronic, gonesc pe debarcader, urc la bord în ultimul moment și mă las mult în jos pe rândul din mijloc, cât mai departe posibil de ferestre. Încă răsuflând greu, încerc să evaluez logistica fugii mele. Poliția n-are cum să mă urmărească: da, am folosit cititorul de carduri și, desigur, trebuie să fie o pădure de camere de supraveghere la Eye, una dintre

cele mai mari atracții turistice ale orașului, dar niciunele n-au cum să fi fost examinate atât de repede. Și apoi, am fost deștept să-mi închid telefonul cât eram încă la lucru.

Dar, în vreme ce trecem pe sub London Bridge, aceste avantaje sunt date de gol drept ceea ce sunt: temporare, frauduloase și, în cele din urmă, ușor de interpretat ca dovezi de vinovăție. Adevărul grotesc este că această cronometrare a mea plănuită atât de grijuliu, alibiurile mele asigurate meticulos, scenariul Meliei și al meu repetate: toate sunt fără sens, deoarece Kit n-a fost dat dispărut atunci când am crezut eu că a fost.

Când a crezut și *el,* fără îndoială.

Cei doi impostori care m-au interogat trebuie să fi fost plătiți și instruiți de Melia. Împrumutul de 10.000 de lire descoperit de Kelvin pare plata corectă pentru o astfel de muncă de actorie: un interogatoriu lung, o vizită sau două acasă, convorbiri telefonice dacă și când ia *el* legătura – ținta și fraierul lor. Cheltuielile trebuie să fi fost minime, costumele au fost cele proprii ale actorilor și singura recuzită au fost două legitimații false. Un telefon ieftin, pe care să primească apelurile mele, trebuie să fie de acum azvârlit în râu sau strivit, în bena unui camion cu gunoi.

E tot ce pot calcula din „cum”. „De ce” este mai clar: ea mi-a înscenat uciderea lui Kit. Ce au zis un pic mai devreme agenții? „Soția lui tocmai a făcut identificarea oficială.” Nu există nicio aluzie – și nici n-am vreo nădejde – că ea e suspectată, cu atât mai puțin arestată.

Cuvintele lui Clare mă urmăresc: „Mica ta aventură cu ea ar fi putut să fie strategică…”

Cum ai putut să-mi faci asta, Melia?

Vasul pleacă din zona centrală și prinde viteză. Încă nu se văd luminile albastre ale girofarurilor pe aleile de lângă râu și pe străzi. Încă nu există un mesaj la difuzor ca un membru al echipajului să se ducă la căpitan. Însă chiar dacă polițiștii nu știu unde mă aflu, rămâne faptul că n-am unde să mă duc. Nu pot merge acasă. N-am unde să mă ascund, pe nimeni care să mă apere. Trecutul meu cu femeia pe care o iubisem nu poate fi înviat, viitorul cu femeia pe care o iubesc acum n-a existat decât ca fantezie, ca momeală.

Apare Greenwich și ceilalți pasageri se grăbesc spre ieșire, nerăbdători să vadă obiectivele turistice chiar și pe

ploaie. Din cauza paravanului pe care îl formează coada lor, am ajuns la chei înainte s-o văd: o șalupă a poliției care zboară spre noi abia atingând apa, trimisă, probabil, de la secția de poliție din Wapping.

Ei știu unde mă aflu!

Priveliștea reaprinde instinctul de fugă și îmi fac loc cu umerii spre ieșire, nebăgând în seamă mormăielile, mimând cu buzele cuvinte de scuză, cu fiere în gură. În clipa în care se ridică frânghia, mă năpustesc pe lângă echipaj și o tulesc ca un iepure în sus pe debarcader spre spațiul deschis, unde trec în revistă opțiunile din fața mea, cu piciorul stâng până la gleznă într-o băltoacă: *Cutty Sark,* la care nu se vede vreo coadă; intrarea cu plăci de teracotă a tunelului pietonal; străzile din Greenwich, cu parcul – și partea de sud-est a Londrei – dincolo de ele; aleea de lângă Tamisa spre est și spre vest, ambele direcții blocate în unele locuri, dacă îmi aduc bine aminte.

În spatele meu, pași grei voci agitate; în față, un paznic în uniformă de pe *Cutty Sark,* care nu se uită la mine, dar ține la ureche aparatul de emisie-recepție.

La dracu'. Jamie, alege!

Instinctul mă conduce spre dreapta și mă furișez în intrarea tunelului, unde o iau automat spre stânga, în jos, pe o scară în spirală. Mă rotesc de zor într-un tirbușon care mă îngrețoșează, cu piciorul ud lipăind zgomotos, cu creierul trudindu-se să deslușească ce face corpul meu. Dacă ajung de cealaltă parte a fluviului, de acolo pot să fug. Să-mi găsesc o ascunzătoare, să mă gândesc la o cale de a lua legătura cu Clare.

Nu, nu cu Clare, se vor aștepta la asta. Nici cu tatăl sau cu sora mea. Atunci, cu cine? Cine mi-a mai rămas pe lume? În obsesia mea față de Melia, m-am izolat. Mi-am pus toată credința într-un zeu fals.

La poalele scării, tubul îngust cu plăci de faianță mă îmbie, iar pătratele luminilor fluorescente de-a lungul tavanului arcuit se pierd în josul pantei ușoare. Am în cap senzația unui roi de insecte înainte să ajung măcar la șapte metri înăuntru și mă aud țipând când ceva trece ca fulgerul pe lângă mine, un bărbat pe bicicletă, cu un picior pe pedală, năpustindu-se pe centrul mai coborât, apoi dispărând. Acum se aud voci în spatele meu, fără trupuri, stârnind ecouri sinistre, și până să îndrăznesc să mă uit un grup de turiști mă prinde din urmă.

Încerc să iuțesc pasul, însă nu simt decât că îmi croiesc drum insuportabil de greu, ca și cum haina mi-ar fi făcută din plăci de fier. Brusc, lumea nu mai are niciun miros în afară de sudoarea mea, de răsuflarea mea urât mirositoare. Întind mâna ca să ating plăcile de faianță, să verific dacă lumea e reală și nu încuiată în mintea mea.

Strig spre grupul înghesuit în calea mea.

— Vă rog, îmi permiteți să trec? *Vă rog*!

Fețe uimite se răsucesc spre mine, ba chiar se trag un pic înapoi, confirmând faptul că arăt diferit. Apoi cineva îmi face loc și în sfârșit prind viteză, apoi gonesc și tot gonesc, punând distanță între noi. Sunt aproape la jumătatea tunelului, adânc sub apă în acest moment. Pereții concavi mă închid, punctul de la capăt nu poate fi atins. Înregistrez huruitul dureros al unui tren undeva în pământul din apropiere. Îmi zic: *De ce mama dracului sunt aici*? Aș fi făcut mai bine să mă ascund într-o clădire, în toaleta unui bar. Acum destinația mea e îngustată la ieșirea de pe cealaltă parte. Se îngustează și se tot îngustează într-un con…

— Prindeți-l, cade!

Ultimele cuvinte înainte să mă lase auzul, apoi vederea mi se încețoșează. Simt frânele în trup, pierderea energiei, și totul devine negru.

Când îmi revin, primul lucru pe care îl văd este fața unui bărbat aprinsă de îngrijorare. Îmi verifică semnele vitale și degetele îi sunt blânde. Are o geacă reflectorizantă, dar nu cred că e de la poliție.

— De ce s-a oprit trenul? întreb, ceea ce mă surprinde la fel de mult pe cât îl surprinde și pe el.

— Nu sunteți în tren. Sunteți în tunelul pietonal Greenwich. Ați leșinat și cineva a apăsat butonul de alarmă.

— Maneta de alarmă. Am tras-o. Aveam nevoie să se oprească trenul. Trebuie să ies de aici.

— Stați liniștit cât așteptăm medicii! Vor avea la ei o targă, așa că nu-i nevoie să vă mișcați. Nu durează decât câteva minute.

Mă concentrez pe amănunte. Smalțul de pe plăci crăpat, fiecare pătrat fiind propria matcă a fluviului pârjolit. O stalactită pe tavan – s-a format calciu în găuri. Știu lucrurile astea. Cât de departe deasupra e apa? Știu și acest lucru, îl știu.

— Stați pe loc! poruncește vocea, și văd stalactita apropiindu-se pe când mă ridic în picioare.

— Nu, nu! Pot să merg.

— Chiar trebuie să stați, nu cumva să…

Mă zbat printre privitori, împleticindu-mă. Ei nu știu dacă reprezint o amenințare sau o formă de distracție. Sunt siluete în cercul din față. Îl aud pe bărbatul cu geacă reflectorizantă venind după mine și strigând:

— Domnule, vă rog să vă întoarceți!

Acum vin spre mine polițiști în uniformă. Sunt niște popice, soldați de jucărie. O voce cu accent, temătoare, întreabă:

— Ce a făcut bărbatul ăsta?

Alta, nativă, mai îndrăzneață:

— Feriți-vă din calea lui, s-ar putea să aibă un cuțit.

Fără să se lase descurajat, cineva merge alături de mine, cu telefonul ținut cu obrăznicie în dreptul feței mele.

Trei agenți de poliție mă înconjură. Unul vorbește în stația de emisie-recepție, iar altul mi se adresează direct:

— *Chiar* era nevoie de asta, domnule Buckby?

Cunosc vocea și inima îmi face un salt: Merchison!

Dar nu, nu-i el, sigur că nu. Nu e nici polițist, nici prieten, ci marioneta Meliei. La fel ca Parry, rostește doar vorbele ei.

Acum sunt mâini care mă rețin, pentru că nu mai pot avea încredere că n-o s-o iau la goană, și în vreme ce ies la suprafață, cu lumina zilei pocnind și pârâind în jurul feței mele, polițiștii mă arestează ca suspect de crimă.

42

2 ianuarie 2020

DE ACEASTĂ DATĂ mergem la o secție de poliție. Sigur că da. De ce niște detectivi de la Poliția Municipală ar interoga pe cineva în toiul iernii la o masă de pe o terasă din afara lui Royal Festival Hall? Mergem cu mașina spre vest, pe străzi spălate de ploaie, trecând pe lângă londonezi în care renaște optimismul pe când își ridică fețele spre soarele care apare – *obișnuiam să fiu eu acela*! –, până ce ajungem la o clădire de înălțime mijlocie, fără nimic deosebit, din Woolwich pe care n-am avut niciodată ocazia s-o văd.

Înainte s-o întâlnesc pe Melia.

E un proces de înregistrare care durează la nesfârșit și îmi dă timp să-mi revin din evadare, din confuzia mea din tunel. Să-mi clarific situația, să-mi înțeleg drepturile.

— Ați mai arestat pe cineva? îl întreb pe paznic, dar mi se spune să-mi văd de treaba mea și să las profesioniștilor munca de polițist.

În cele din urmă sunt prezentat avocatului din oficiu și dus într-o încăpere care nu seamănă nici pe departe cu sălile de interogare mari pe care le vezi la televizor, unde agenții sunt lăsați tot timpul să intre și să iasă, iar inspectorii-șefi privesc printr-un geam care e doar o oglindă pe o parte, în vreme ce suspecții umblă de colo-colo ca tigrii în cușcă. Aceasta este mică și sufocantă și ar putea fi dintr-un centru de plasament sau un birou de parcare: stăm pe scaune de plastic zgrunțuroase la o masă mânjită, pe care se află un echipament digital. O cameră de supraveghere montată pe perete, într-un colț, cu un ochi atotvăzător. Nu mi se oferă cafea, însă am dreptul la un pahar de plastic cu apă.

Avocatul se așază lângă mine. Evan, un nume galez onorabil, chiar dacă accentul lui este din comitatele din jurul Londrei. Încerc să-mi amintesc discuția noastră dinaintea interogatoriului – se punea la curent în vreme ce vorbeam și au urmat niște bombăneli în privința prezentării probelor. E cam de vârsta mea și își poartă blazarea sub forma kilogramelor din jurul taliei. O dată

sau de două ori cască și simt mirosul de țigară în respirația lui, care mă face să mă gândesc la Kit și la mine pe prag, uitându-ne la Prospect Square.

„Cum mama dracului ajungi să trăiești într-un astfel de loc?”

Credea că eu am totul și nu-l merit, când, de fapt, eu eram tare ocupat cu pregătirea pentru exact ceea ce meritam: nimic.

Intră un detectiv. Unul adevărat. Nu-i rețin numele, dar e așa de diferit de Merchison și de Parry, că-mi vine să plâng de prostia mea. Nu doar înfățișarea – deloc remarcabilă, costum la preț mediu, piele care vorbește despre îndelungate compromisuri cu dieta –, ci și mirosul lui acru de instituție, de prea multă muncă. Are un pic peste patruzeci de ani și trăsături rotunjite, de băiețandru, cu o purtare veselă, îndatoritoare, care pare un clișeu, ca și cum mi-ar semnala că n-are cum să fie surprins, că nu sunt cineva cu care să nu mai fi stat până acum față în față de o mie de ori.

Zice că înregistrează interogatoriul și pornește echipamentul, verificând dacă văd clar ce face. Sunt precizate ora și locul, precum și numele tuturor celor prezenți. Când mi se cere adresa, am pregnanta senzație că n-o să mai pun niciodată piciorul în Prospect Square. Acum sunt proscrisul, izgonitul.

— Bine, domnule Buckby.

Ține neapărat să-mi prindă privirea înainte să înceapă.

— Poate că ați vrea să începeți prin a-mi spune de ce ați hotărât să plecați așa cum ați făcut-o în această după-amiază, când agenții noștri au vorbit cu dumneavoastră la locul de muncă?

— Pentru că m-am gândit că…

Vocea mi-e o mormăială și îmi dreg glasul, crescând volumul la un nivel mai sigur de sine.

— M-am gândit că trebuie să mi se fi înscenat uciderea lui Kit și m-am speriat. Îmi pare rău! A fost o nebunie, n-am vrut să vă irosesc timpul și bugetul.

Îmi aruncă o privire sarcastică, de genul „Păi, atunci e în ordine”, și înțeleg că am pierdut orice mic beneficiu al îndoielii la care aș fi putut avea dreptul. I-a dispărut orice tendință de a crede vreun cuvânt din ce spun eu.

— Ce v-a făcut să credeți că a fost ucis? Nu v-au spus asta agenții noștri, nu-i așa?

— Nu, însă partenera mea sunase mai devreme și zisese că are impresia că fusese o înjunghiere.

— Chiar așa? Cu ce se ocupă ea?

— Cu imobiliarele. Ceea ce vreau să zic este că se afla în zonă și a auzit pe cineva spunând că a fost o înjunghiere. N-a văzut cu ochii ei cadavrul.

„Cadavrul." Nu mă pot asocia cu ceea ce am făcut eu, cu ceea ce a făcut Melia. De-acum e seară și navetiștii de pe acvabuz ajung acasă. Polițiștii sunt tot acolo, cu ploaia picurând de pe cort, cu barierele rămase pe loc?

— Aha! Păi, ceea ce mă interesează pe *mine,* dacă e să ajungem undeva în seara asta, este ce ați văzut cu ochii *dumneavoastră.* Bine?

— Da.

— Unde erați în seara de marți a acestei săptămâni?

— Acasă.

Repet răspunsurile pe care le-am dat agenților în uniformă din cafenea. Din nou este invocată Clare. Dacă am stabilit ceva în răstimpul dintre arestare și acum este că e cuvântul Meliei împotriva cuvântului meu, indiferent dacă ea e interogată ca suspectă, ca rudă a victimei sau ambele. Eu o am ca alibi pe Clare și ea o are pe Elodie. Cu siguranță cineva atât de prosper și de respectabil cum e Clare va fi mai convingător decât Elodie? Încerc să-mi amintesc profesia ei, dacă mi-o fi fost spusă. Cei mai mulți dintre prietenii soților Roper sunt „creativi", așa că, dacă mai există dreptate pe lume, Elodie trece de la un serviciu provizoriu la altul, demonstrându-și constant neseriozitatea. O voce neliniștită mă corectează: Melia n-a ales-o la întâmplare. Mă cutremur.

Ochii strălucitori îi prind din nou pe ai mei, cerându-mi concentrare.

— Haideți să ne concentrăm la perioada dintre miezul nopții și ora șase în dimineața de miercuri, domnule Buckby!

Aceea trebuie să fie ora morții.

— Eram în pat. Le-am trimis niște mesaje de Anul Nou rudelor, apoi am ascultat o piesă radiofonică. Am dormit de pe la unu până la opt și jumătate dimineața.

— Ce piesă a fost?

— O chestie veche cu Jeeves și Wooster.

— Erați în dispoziție bună, da?

— Nu neapărat, doar că era ceva bun pe care să adormi.

— Pentru că vă frământa ceva?

— Nu, nici vorbă. Dar auzeam focurile de artificii, un pic de zgomot de petrecere de afară, din scuar. Voiam doar să mă destind. Sunt sigur că puteți să verificați telefonul sau să căutați istoricul ori așa ceva.

— Sunt sigur că putem. Cum era povestea cu Jeeves și Wooster? Spuneți-mi și mie!

Stilul lui este necruțător: asta nu-i joacă de-a pisica și șoarecele, ci ușurarea cu maximă eficiență a unei sarcini dificile. Pentru el nu sunt ceva fascinant, ci doar un oportunist arogant, care crede că viața sa e mai prețioasă decât a altor oameni și care a fost destul de nemernic ca să acționeze conform acestei credințe.

N-aș avea vreo speranță chiar dacă n-aș fi de acord cu el.

— Nu-mi amintesc, zic, sincer.

— Încercați! Oferiți-mi o idee despre poveste.

Mă trudesc să găsesc un amănunt verosimil.

— Cred că era cea în care își ajută prietenul să-și strice logodna.

— Sună ca un episod din *Prietenii tăi.*

Urmează o pauză, un moment de amuzament pe care îl împărtășește mai degrabă cu Evan decât cu mine, o frântură de clipă de siguranță în care aș fi prost dacă m-aș încrede.

— Mulțumesc, Jamie, sună foarte cuprinzător! O seară plăcuta, civilizată, cu culcare devreme. Problema este că avem asta.

E o fotografie alb-negru. Pe când mă uit cu atenție la ea, înclinându-mi capul ca să dispară luciul suprafeței, are loc o discuție între cei doi despre prezentarea probelor. Evident, obiectul trebuia să ne fi fost arătat înainte de interogatoriu. Evan propune o pauză, o discuție între patru ochi, însă eu resping ideea.

Nu contează dacă am văzut-o sau nu înainte, pentru că nu-mi dau seama ce este.

Asta e adevărat. Nu sunt prea multe variații perceptibile în tonurile întunecate ale imaginii. Dar apoi văd ora din colț – 01.01.20 01:43 – și mă încordez pe scaun. Atmosfera din încăpere se intensifică și se accelerează și se contractă. Toate se ciocnesc între ele.

Cel care mă interoghează reia:

— Aceasta este o imagine trimisă anonim prin canalele noastre de apel la martori. A fost făcută fără bliț,

nu se vede mare lucru, însă dacă vă uitați la această versiune îmbunătățită pe care au obținut-o tehnicienii noștri…

O a doua fotografie este așezată lângă prima. Acum deslușesc două siluete lângă un zid scund, cu piepturile lipite strâns. Ar putea fi îndrăgostiți, dacă vrei s-o interpretezi așa, dar eu știu că se luptă. Se luptă pentru o femeie, se luptă pentru viața lor, cu toate că nu știe încă niciunul asta.

Doar o față este vizibilă pentru aparatul de fotografiat.

— Puteți identifica vreuna dintre aceste persoane, domnule Buckby?

Din nou Evan încearcă să întrerupă interogatoriul și, din nou, îl resping.

— Acesta arată ca mine, însă dacă-i așa, atunci ora trebuie să fie falsificată. Așa cum spuneam, atunci eram acasă. Clare va confirma asta.

Detectivul nu ia în seamă remarca mea, comentând, pentru înregistrare, că m-am identificat în acea dovadă.

— Și cealaltă persoană?

— N-am idee.

— Nu vă amintiți cu cine erați?

— Data e falsificată, așa încât, dacă nu știu când a fost făcută, nu știu nici cu cine eram.

Mă agăț de textul meu: acum totul e falsificat, e o problemă stabilită pentru cei care caută adevărul.

Însă polițiștii caută condamnări, ceea ce nu e neapărat același lucru.

— Recunoașteți locul, domnule Buckby?

— N-am idee, repet.

Punctul mort este în afara razei de acțiune a tuturor camerelor de supraveghere și eram singuri, ceea ce înseamnă că Melia trebuie să fi făcut această fotografie, având grijă să nu folosească blițul, așa cum subliniază detectivul. Aș fi observat, și ar fi observat și Kit.

Vrăjitoare. Trădătoare. Chiar în fața ochilor noștri – numai că noi ne uitam unul la altul.

Iau paharul cu apă, numai că e gol. Molfăi marginea, de parcă asta ar face să curgă apă.

— Aș mai putea primi niște apă, vă rog?

Evan împinge paharul său spre mine și torn pe gât ce a mai rămas în el. Zic mulțumesc, dar nu-l privesc în ochi.

— Credem că a doua persoană este prietenul dumneavoastră, domnul Roper, zice detectivul.

— Ar putea să fie, accept eu, numai că nu de curând. Așa cum vă tot explic, nu l-am mai văzut de luni, 27 decembrie. Am crezut că i-a fost raportată dispariția și n-am fost singurul care credea asta. Pentru numele lui Dumnezeu, Merchison și Parry m-au reținut o jumătate de dimineață pe această bază!

— A, da, faimoșii Merchison și Parry.

O expirație sonoră, urmată de un oftat teatral, îmi spun ce crede el despre această aluzie.

— Ați fost interogat după ce vi s-au citit drepturile, așa-i?

— Nu. A fost o discuție neoficială.

El chicotește.

— O discuție neoficială care a ținut o jumătate din dimineață. Așa-i.

— Da, *așa-i*! Cineva trebuie să-i investigheze pe *ei.* Dacă nu sunt din Poliția Metropolitană, atunci ar trebui să fie acuzați că se dau drept polițiști. Ăsta e un delict, nu?

Le-am spus-o de mai multe ori polițiștilor de când am fost arestat, însă e limpede că toți, inclusiv cel de față, cel care contează, cred că i-am inventat pe cei care m-au interogat, că sunt fantome, amăgiri. Nume culese din cine știe ce anunț dintr-o revistă sau o etichetă pe o cutie pe care mi-au căzut ochii la cafenea, când vorbeam cu agenții în uniformă: Merchison & Parry, furnizori de turtă dulce tradițională. Fața mi se înroșește când îmi amintesc de Sarah Miller, soprană. Merchison trebuie să-i fi văzut numele pe vreun poster sau prospect din RFH, apoi l-a mâzgălit în carnet ca să pară detectiv adevărat, care observă lucruri. Ce altceva mai era pe acel carnet? O listă de cumpărături? Idei pentru cadouri de aniversare pentru nevastă? *Are* măcar o nevastă? O țepușă de furie străpunge povara autocompătimirii din mine și simt cum fața îmi ia foc.

— Hai să lăsăm acum această chestiune și să ne întoarcem la fotografie, dacă se poate! Este posibil să fi fost făcută pe acea porțiune a fluviului unde a fost găsit cadavrul domnului Roper în această dimineață?

— N-am de unde să știu care porțiune a fost, răspund, scrâșnind din dinți.

— Parcă ați zis că v-a spus partenera? Poate că v-ar interesa să știți că verificăm toate imaginile camerelor de

supraveghere din St. Mary's în ajunul Anului Nou, inclusiv pe drumurile dintre casa dumneavoastră și Tamisa.

Mă prefac că ridic din umeri. N-o să fie nimic pe strada principală, măcar de atâta sunt convins, dar orice amator ar putea, cu o căutare superficială pe Google, să găsească ruta alternativă de acces, iar acum măsurile mele de precauție îmi par complet jalnice. Melia m-a asigurat că nu sunt camere de supraveghere și, întrucât n-aveam motive să mă îndoiesc de ea, cercetarea terenului făcută de mine n-a fost deloc minuțioasă. Se poate să fi existat o cameră depărtată de care să nu știu, undeva dincolo de porțile șantierului din St. Mary's Wharf? Una de care doar ea a știut să se ferească?

Un bec pâlpâie deasupra – sau poate că îmi imaginez.

— Data a fost falsificată, repet, clipind.

Privirea detectivului nu șovăie.

— I-am verificat autenticitatea și îndeplinește cerințele noastre pentru probe.

Altfel, s-ar putea să nu fi avut destul ca să mă aresteze. Și n-am nevoie ca noul meu prieten, Evan, să mă ia deoparte și să-mi explice că probabil o să fie destul ca să aducă de una singură o acuzare.

Îmi amintesc cum eram în Rosie's Café, rățoindu-mă la Melia. „Ai vreo veste de la el? E încă dispărut fără urmă?" Replici exersate ca să arate îngrijorarea pentru o persoană care a dispărut, dar ar putea fi la fel de ușor ale unui bărbat care îl vânează pe altul cu intenția să-i facă rău? În acea după-amiază aveam ochi de nebun. Arătam *scos din minți.*

Exact așa cum arăt acum.

— A fost Melia, zic brusc. Ea a făcut fotografia. Ea mi-a făcut înscenarea.

În vreme ce avocatul meu încearcă mai zelos ca oricând să intervină, să nege cumva această ultimă declarație catastrofală, eu ridic o mână, insistând că știu ce spun. Detectivul își lasă umerii în jos și își reglează privirea. Nu se aștepta la o mărturisire atât de rapidă, dar, ce-i drept, acesta nu este primul meu interogatoriu, indiferent ce preferă să creadă el.

— Vreți să spuneți că *erați* cu domnul Roper la ora unu patruzeci și trei în dimineața de întâi ianuarie?

— Da. Eram lângă râu, în St. Mary's. Un pic mai departe de „Hope & Anchor".

Bate cu degetul în fotografie.

— Și acesta este el în fotografie, împreună cu persoana pe care ați identificat-o ca fiind dumneavoastră?

— Da. Trag aer în piept și scot din mine adevărul: Dar nu l-am înjunghiat eu. Recunosc că sunt vinovat că nu am raportat o crimă sau oricum i-o zice, dar nu și de ucidere. Ea a făcut-o. Când nu răspunde imediat, ridic vocea: Uitați-vă la mine, cu siguranță sunteți antrenat să vă dați seama când cineva spune adevărul!

Gura i se strânge, ca pentru a mă avertiza că persoane mult mai dificile decât mine au stat în acest loc și și-au scuipat minciunile, recunoașterile și mărturisirile.

— Ca să fie clar, când spuneți „Ea a făcut-o", vorbiți despre…

— Melia, desigur! Tocmai am zis!

— Melia Roper, soția lui Christopher Roper?

Acesta este momentul în care îmi văd viitorul – îl *aud*. Felul în care îi rostește numele, respingerea incontestabilă din tonul lui. Atunci știu fără nicio umbră de îndoială că ea nu stă în alt loc din această clădire, supusă unui interogatoriu paralel, ci este acasă, consolată și îngrijită. Se va dovedi că Elodie este o profesoară pentru persoane cu nevoi speciale sau o asistentă socială și va jura pe viețile celor vulnerabili din orașul nostru sau pe ale propriilor prunci că Melia a fost în apartament cu ea toată noaptea, o locuință atât de mică, încât n-avea cum să nu observe lipsa prietenei sale (în afară de cazul în care fusese drogată, desigur). În vreme ce Clare avea să explice de bunăvoie că nu eram în aceeași cameră; nu eram nici măcar la același etaj din casa noastră de bogătași. Aș fi putut să fac orice în vreme ce ea dormea, după ce băuse o sticlă de vin.

— Domnule Buckby? Domnule Buckby?

Am capul în mâini, cu degetele înfundându-mi ochii în orbite, și dintr-odată ei îmi rostesc numele, ca și cum m-ar elibera de o vrajă.

— Vă cer insistent să facem o pauză! zice avocatul meu și îi amintește detectivului de leșinul meu în tunel, de dezorientarea din clipa în care mi-am recăpătat cunoștința.

„Nu știe ce spune."

Însă știu, și pentru ultima oară îl fac să tacă.

— Nu! Vreau să vorbesc. Hai să terminăm odată cu asta!

Detectivul e mulțumit. Limbajul corporal se relaxează, tonul i se destinde.

— Asta aș prefera și eu. Aș dori să aduc un coleg, dacă n-aveți nimic împotrivă.

Fotografiile sunt luate, documentele sunt puse în ordine, echipamentul de înregistrare este verificat. Avocatul trimite mesaje pe telefon, contramandând planuri. Atitudinea lui pleoștită îmi spune că el crede că a făcut tot ce-i stătea în puteri și că acum e spectator, nu jucător. Ei bine, n-am nevoie de legea lui. Nu-mi mai pasă de drepturile mele.

Curând sunt doi bărbați în fața mea, de cealaltă parte a mesei. Printr-o coincidență – sau iluzie –, au aceeași înălțime și corpolență ca Merchison și Parry.

— Haideți să începem cu începutul, bine? propune nou-venitul. Spuneți-ne tot ce știți despre domnul Roper! De cât timp vă cunoașteți?

Rămân cu gura căscată. Sunt aceleași întrebări care mi-au fost puse pe 23 decembrie, cu exact aceleași cuvinte. Simt că-mi pierd mințile, cu toate că, în realitate, mi-au fost perturbate de un înger care s-a dovedit a fi drăcoaică.

Îmi dreg glasul și o expresie mă prinde în gheare, mai mult decât o expresie, o senzație: *teama de prăbușire.* Oh, Melia, poate că ar fi fost mai bine dacă ne-am fi prăbușit din cabină în acea noapte! Am fi murit când ajungeam jos, ne-am fi rostogolit pe matca fluviului în capsula noastră, figurine într-un glob cu zăpadă care așteaptă să fie scuturate ca să revină la viață.

— De aproape un an, zic. Ne-am cunoscut în ianuarie.

43

2 ianuarie 2020

ȘTIȚI CE e amuzant în toate astea? (Și prin „amuzant" vreau să zic bolnav, pervers, sălbatic, sinucigaș de *rău.*) A doua mea versiune chiar nu-i prea diferită de prima. Nu i-am mințit niciodată pe de-a-ntregul pe Parry și pe Merchison. N-aveam nevoie s-o fac. În realitate, n-a fost vorba decât de ștergerea unor scene.

Ca acea seară de la sfârșitul lui martie, dormitorul cu toate oglinzile. Mărturisirea reciprocă a slăbiciunilor – și, da, știu că de fapt sunt orgolii, dar poate că orgoliul este cea mai profundă slăbiciune dintre toate? A mea, rușinea de a fi practic la fel de sărac ca ea, a ei, teama că nu va putea niciodată să atragă (sau să fie atrasă de el) un partener care să aibă mijloacele de a o elibera de datorii și să o ajute să se reinventeze și să se înalțe.

— Știi ce mi-a dat acum prin cap? a zis.

Eram încă în dormitor, dar îmbrăcați și gata de plecare. Eu mă încălțam, ea își aranja părul într-una dintre oglinzile din spatele meu.

— Ce?

Am ridicat privirea și am văzut că în ea se stârnise ceva plin de răzvrătire. Ochii îi scânteiau auriu.

— Kit are o poliță de asigurare de viață. Face parte din beneficiile serviciului, toți angajații permanenți de nivelul lui o primesc. Așadar, se pare că, dacă moare, eu o să primesc o sumă nebunească.

— Tu ești declarată beneficiara, da?

— Asta e. „Beneficiara."

O spunea ca și cum ar fi fost un cuvânt erotic.

Mi-a fost clar imediat că ar trebui să tratez asta ca pe o glumă și nimic mai mult.

— Cum plănuiești să-i faci de petrecanie? Nu, nu-mi spune! Nu poți avea încredere că n-o să te pârăsc când va veni vremea.

— Zău? Asta-i o dezamăgire.

O pauză, cât timp privirea ei a trecut de la propria reflexie la fața mea, apoi a oftat.

— Știi că o spun doar în glumă, nu?

— Desigur. Și apoi, acele polițe nu intră în vigoare decât după doi ani de muncă.

— Doi ani, a zis.

Am tăcut. *Nu întreba*!

— De câtă vreme lucrează acolo?

— Săptămâna asta se împlinesc douăzeci de luni.

Am remarcat precizia și n-am zis nimic.

— Și Clare? a întrebat.

Acum era cu spatele la mine și scormonea prin poșetă, căutând cheile.

— Ce-i cu ea?

— Are o poliță?

— Nu cred. Oricum, nu sunt sigur că aș fi beneficiarul ei. Are un văr de care e apropiată și el are trei copii. Întotdeauna a zis că le lasă lor totul.

Acele oglinzi, în seara aceea, ce grozav erau aranjate! Îmi amintesc că privirile ni s-au întâlnit brusc în reflexie și am fost dezorientat de licărul de răutate pe care mi s-a părut că-l văd pe chipul ei. Doar când a izbucnit în râs am recunoscut-o din nou.

— Ghinion! a zis. Atunci, rămâne Kit.

Și ca altă seară, cea în care a ieșit la suprafață planul. Septembrie, prima dată când mă întâlneam cu ea de la cununie, imediat după concediul meu în Franța cu Clare și tata. O regăsire atât de dulce, atât de pârguită – și totuși, când ne-am despărțit se simțea deja acel praf fin, uscat, care trădează începutul putregaiului!

Îmi amintesc că am fost vrăjit de ea. Sincer, este singurul cuvânt care descrie asta. Vederea ei, atingerea ei, parfumul ei, toate mă umpleau cu o nouă nesăbuință, o plăcere descreierată imposibil de deosebit de libertate.

Mi-am zis: *Nimic din viața mea nu-i important, în afară de asta.*

(Ceea ce e foarte diferit de *Nimic din viața mea nu e la fel de important ca asta.*)

— Spune-mi de ce v-ați căsătorit, tu și Kit! i-am cerut. Nu se poate să fi fost dintr-un impuls, trebuie să anunți dinainte.

— Știu. Am făcut-o pentru că mi-a venit o idee.

O afirmație atât de simplă și atât de puternică, acea folosire a singularului, ca și cum Kit n-ar fi avut absolut niciun rol! Dacă aș putea să mă întorc la acel moment și

să suspend timpul, să încep să trăiesc invers, până la naștere, aș face-o.

— M-am gândit la asta o vreme, examinând toate amănuntele, să văd dacă ar putea să meargă. Și sunt sută la sută sigură că ar putea.

— Ce idee? am zis, pentru că timpul n-a fost suspendat; a mers mai departe, ca întotdeauna, cu un pas sau doi în față, trăgându-mă înainte de lesa prinsă de zgarda mea.

— Cum putem să procedăm cu Kit și să încasăm banii de asigurare.

Am înălțat o sprânceană și i-am zâmbit ca unui copil plin de imaginație.

— Când zici „să procedăm” nu te gândești la…?

Ea și-a strâns buzele chibzuind; când le-a dezlipit, s-au deschis ca un boboc de floare.

— Ba da.

Fața mi-era încremenită în acel zâmbet. Înăuntru, urla confuzia. Am avut senzația că ratasem o conexiune din dezvoltarea intrigii, iar înțelegerea mi-era întunecată de o criză de amnezie.

Gura ei s-a apropiat un pic mai mult de urechea mea.

— De aceea a trebuit să mă mărit cu el. Sunt mai mulți bani. E chestia cu moartea în timpul serviciului, precum și asigurarea de viață. Aproape două milioane de lire.

— Atât de mult! Uau!

Cu toate că încă mai chicoteam, eram conștient de încordarea din trupul ei, de povara așteptărilor de la mine, și inima mi s-a cutremurat.

— Ajută-mă, Jamie!

Privirea ei era stăruitoare, din soiul nu născut din pizmă sau răzbunare, ci din voința pură, primitivă, de a reuși.

— Tu nu ai nimic, eu nu am nimic. Asta-i o soluție.

— Nu-i o soluție, e un delict.

În cele din urmă, am adus în tonul meu un anumit grad de condamnare.

— *Două* delicte, dacă iei în considerare faptul că încasarea banilor poate fi tratată ca fraudă sau spălare de bani. Dacă ești prins, poți face închisoare, cât, zece, cincisprezece ani?

— N-o să fim prinși.

Trecerea de la singular la plural era lină și mortală.

M-am uitat lung la ea cu cea mai aspră încruntare.

— Melia, zău așa!

— Am știut că asta o să spui, a zis ea, acceptând cu simplitate.

S-a rostogolit de lângă mine, eliberându-mă de căldura trupului său.

— E în ordine, ar fi fost ciudat dacă n-o făceai.

— Păi, drept să spun, ultima dată când ai avut o idee am făcut o călătorie cu telecabina.

I-a scăpat un chicotit, ca și cum n-ar fi rezistat umorului meu nici măcar când era absorbită de cele mai sinistre gânduri. A fost – e chinuitor să recunosc acum – măgulitor.

— Lasă-mă doar să-ți spun cum ar merge! a continuat. Consider-o fantezie, intriga unui film.

Știu că pare sminteală chiar și faptul că am ascultat. Știu că ar fi trebuit să plec. Ar fi trebuit să-l protejez pe Kit.

Ar fi trebuit să mă protejez pe mine.

Chestia este că o iubeam. Eram înnebunit de plăcerea de a o regăsi, de perspectiva de a face parte din viitorul ei. Cum spuneam, eram vrăjit. Subjugat. Și, dacă asta are vreo valoare, ea nu s-a înșelat în evaluarea făcută celor ca mine. Eu și Clare nu eram căsătoriți și legile conviețuirii libere erau un mit. În eventualitatea unei despărțiri, chiar dacă un avocat ar fi acceptat să negocieze pentru mine, nu-mi puteam permite să-l plătesc. Aveam un salariu de mizere și în orice moment aș fi putut să nu mai am unde să locuiesc. Aș fi sărit din pat în pat, ca Regan; aș fi scormonit prin resturi ca vulpile din scuar.

N-a fost imediat, nu, dar la un moment dat după acea întâlnire a început să mi se închege în minte teoria greșită, dar atrăgătoare, că a nu avea nimic era identic cu a nu avea nimic de pierdut.

Și nu era ca și cum *eu* aș fi fost cel care să-l omoare. Alibiul meu avea să fie inatacabil – la fel de inatacabil ca o celulă de închisoare.

Adevărata întrebare era: aș fi în stare să concep un viitor alături de o ucigașă?

Evident, am fost.

Și, evident, Kit putea concepe un viitor cu o nouă identitate într-o țară aflată foarte departe de a sa, în vreme

ce un om nevinovat – eu! – era închis pentru o crimă pe care n-o săvârşise. Pe care *nimeni* n-o săvârşise.

După spusele Meliei, el a fost dezgustător de uşor de convins de schema ei cu frauda – scuze, falsa ei fraudă (cât de ironic este?)! Era cum nu se poate mai dornic să-şi părăsească slujba, prietenii, datoriile, pentru bogăția nemuncită și viața de huzur care considera că i se cuvin.

Chiar dacă Melia nu m-ar fi prevenit, aş fi putut arăta cu precizie ziua în care el i-a acceptat planul. Şi-a schimbat purtarea față de mine, poate din cauză că știa că ea va trebui să se culce cu mine ca să funcționeze, și totuși nu se putea să rupem relațiile, cel puțin nu pentru mult timp. Avea nevoie de mine în viața sa, rivalul și duşmanul, ca să fiu disponibil pentru o înfruntare în seara în care avea să dispară. Fără mine, nu avea să fie o teorie a uciderii, doar o dispariție fără sens, care însemna că banii nu vor veni timp de câțiva ani.

M-am deprins cu ritmul acesta. Zicea ceva supărător („Ești un afurisit de *dinozaur,* Jamie") și apoi își revenea și propunea ceva prietenos („Fără supărare, amice! Luăm un păhărel la «Mariners»?"). Desigur, nu știa că eu mă lupt cu o dilemă aproape identică: nu-l puteam suferi, dar aveam nevoie să fie în raza mea de acțiune. Mă întărea și îmi scădea sensibilitatea să știu că ne consideram reciproc ticăloşi și, prin urmare, meritam la fel de mult să fim sacrificați.

— Nu-mi vine să cred că e de acord să-și trăiască restul vieții cu o identitate falsă, i-am spus Meliei.

— Care e alternativa? Să trăiască veșnic ca sărăntocii? Şi ar trebui s-o fac și eu, nu uita. Ideea este că ne-am avea unul pe altul și asta e tot ce contează.

A adoptat o expresie greţos de romantică, lăsând-o să se topească în indiferență. Era un lucru interesant schimbarea ei, întărirea hotărârii. O mutație, rapidă și ucigătoare, și totuși imposibil de deslușit la suprafață.

— N-ați putea rămâne în Europa, dacă ați face-o cu adevărat. Ar trebui să fie America de Sud sau altundeva fără acord de extrădare cu Marea Britanie, practic neștiuți de nimeni.

— *Dacă,* a repetat ea, adăugând, cu o dulceață dură în voce: poate că o să-l las să aleagă destinația. Măcar atât pot face.

Kit fiind Kit, uneori îi era greu să urmeze scenariul. Era actorul ratat din el, în aceeași măsură cu libertinul pe care nu te poți baza. Cu o avere ațâțător de la îndemână și încordarea crescând, consuma mai mult alcool și droguri ca oricând, riscându-și slujba exact atunci când era vital s-o păstreze. Melia îl manevra, îndemnându-l, potolindu-l. Mulțumită ei a reușit să parcurgă traseul până la capăt, chiar dacă linia de sosire spre care se împleticea era marcată cu un tăiș, nu cu o panglică.

„E târâtura târâturilor… Las' că vezi tu, Jamie! Vorbesc al dracului de serios!" Îmi îngheța sângele în vine faptul că aproape s-a dat de gol așa. Nu doar prin cuvinte, ci și prin ochi, care parcă proiectau un film mut doar pentru mine: luni întregi în care m-a urât că am avut-o pe ea. Luni întregi în care a tânjit să-mi spună că nu era adevărat, că ea se folosea de mine.

Ei bine, a avut dreptate în această privință.

Da, a fost un joc de durată, o cacealma cu părți mobile. Fiecare pas era dezbătut și disecat, iar cercetările noastre logistice erau efectuate pe calculatoare publice sau pe laptopuri împrumutate de la colegi.

— Mă gândesc să-l trimit în ascunzătoare puțin înainte de Crăciun, a zis Melia. Sunt o mulțime de delicte în acea perioadă, mult zgomot. Când o să raportez dispariția lui, polițiștii nu vor avea suficienți oameni la serviciu.

— Adică nu vrei să investigheze *prea* bine?

— Exact. Totul trebuie să fie oficial, dar ultimul lucru pe care îl dorim este ca ei chiar să-l găsească.

Pitit în pensiunea mizeră din Thamesmead, cu camere în care puteai sta mult timp plătind cu bani gheață și o folositoare îngăduință în privința actelor de identitate. Era o variantă temporară, din câte știa Kit, dar în realitate era ultima lui casă.

Cum aveam bilete la trenul de Edinburgh marți dimineața, băuturile cu șobolanii de apă aveau să fie programate în seara de luni. Kit a fost pregătit să declanșeze o încăierare pe porțiunea dintre North Greenwich și St. Mary's, asigurându-se că totul este văzut perfect de camerele de supraveghere. La coborârea de pe vas avea să pornească pe aleea de lângă apă spre „Hope & Anchor", având grijă să-și ferească fața când ajungea în dreptul camerei de supraveghere din fața barului, și

apoi pe Pepys Road, de unde avea să fie dus în ascunzătoare de un taxi fără autorizație trimis de Melia, cu un bacșiș gras, care să cumpere tăcerea șoferului.

— Nu te lăsa provocat prea tare, Jamie! Să nu-l momești și să-l omori *de-a binelea*!

Am râs amândoi.

— Când vei telefona la poliție?

— O să las să treacă o zi sau două, Asta aș face dacă n-aș ști cu adevărat unde e el.

— Nu m-ai suna totuși pe mine? Când el n-a ajuns acasă marți dimineața? Ai ști că a fost cu mine în seara dinainte.

— O să te sun, a aprobat ea. O să încerc de câteva ori, dar o să las să intre mesageria vocală. Nu vrem să creadă poliția că am vorbit.

Urzind. Conspirând.

— O s-o suni și pe Clare, nu? Așa ar fi firesc, dacă nu poți da de mine.

Era mai probabil ca ea să răspundă, dar n-ar fi fost sfârșitul lumii dacă o făcea.

— O să spună cu siguranță că el e la o petrecere pe undeva, a făcut-o de destul de multe ori înainte.

— Până să te întorci, polițiștii vor fi luat o declarație de la mine și vor vrea să vorbească cu tine, a zis Melia. Presupun că te vor suna la serviciu vineri. Și, Jamie?

— Da?

— Când vorbești cu ei, vor fi deștepți. Cea mai bună cale de a te împiedica să spui un lucru este să nu te *gândești* la el.

— O să țin minte asta, am zis.

Cât despre crima în sine, momentul și locul au fost stabilite repede: ajunul Anului Nou, punctul mort de la est de „Hope & Anchor”. Melia avea să stabilească o întâlnire cu Kit pentru una dintre lungile lor plimbări nocturne (urmau să aibă fiecare un telefon de stil vechi, cu cartelă preplătită, pentru mesajele lor imposibil de urmărit), iar eu aveam să aștept, ascuns în noapte, gata să-i abat lui atenția un minut sau două, până își pregătea ea atacul.

Inițial, Melia credea că ar trebui să-i aruncăm cadavrul în râu și să așteptăm să-l scoată apa la mal, dar eu citisem mult despre primejdiile mareelor Tamisei.

— Curentul de fund poate să țină cadavrele jos zile întregi, chiar săptămâni. Dacă asta ne strică alibiurile? Sau cadavrul poate să iasă la mal atât de descompus, încât nu se mai vede nicio rană? Nu vrem să fie etichetat drept sinucidere.

Sinuciderea însemna adio bani, de aceea am negat vehement în fața lui Clare și Gretchen că lui Kit i-ar fi trecut vreodată astfel de idei prin cap.

Cât despre rana de cuțit:

— Las-o în seama mea, a zis Melia, de parcă ar fi vorbit de cultivarea de roșii sau de refacerea tapițeriei unui fotoliu. Ultimul lucru de care avem nevoie este ca el să supraviețuiască și să poată povesti.

— Nu-mi vine să cred că îți închipui că ești în stare de asta, am zis în alt apartament cu ferestre înalte și podele netede ca sticla.

Amurgul venise un pic mai devreme atunci, așa că lumina era mai scăzută.

— Nu-i ca și cum mi-ar plăcea, a zis ea. Atâta doar că trebuie tăcut.

— Nu-mi vine să cred, am repetat.

Erau împreună de câțiva ani, și de tot atâta timp aveau datorii.

— Ce s-a schimbat? Ce a făcut ca să ajungi să-l urăști?

A clătinat din cap.

— O să se distrugă singur oricum, doar uită-te și tu cum trăiește! În felul ăsta ne alegem cu ceva. Un viitor, tu și cu mine.

— Până hotărăști să-mi faci și mie același lucru, am zis.

Intenția era de vorbă de duh, însă ea a răspuns cu cea mai mare sinceritate:

— Nu, noi suntem altfel, Jamie. Suntem ceva special.

Clare a fost un obstacol neprevăzut.

Se înțelege de la sine că, în mod ideal, ea n-ar fi aflat despre legătura noastră; asta a fost o variabilă pe care am scăpat-o de sub control din cauză că am fost dezechilibrat de „interogatoriul” din acea dimineață. Dacă n-ar fi făcut

gestul amabil de a mă lăsa să mă mut în camera liberă, ar fi trebuit s-o implor să ne împăcăm, o ultimă șansă.

A periclitat totul a doua oară, plecând ca o furtună la părinți când aveam nevoie ca ea să fie acasă în ajunul Anului Nou, ca alibiul meu. Mi-a fost de folos din nou, dar nu înainte să trebuiască să-l programez pe tata ca dublură, o alternativă care ar fi fost departe de cea ideală.

Apoi a treia oară, când a ghicit planul. Planul fals. Avea mai mult fler pentru cacealmale decât mine.

Când îmi amintesc ajunul Anului Nou acasă, cu ea, pulsul îmi încetinește un pic. O văd în pijama, stând în fața mea pe palier, făcând sugestia: „Crezi că ar fi complet imposibil…?”

Sugestia care, înțeleg acum, a fost ultima mea șansă în orice fel imaginabil.

Dumnezeule mare, ar fi trebuit să cad în genunchi și s-o accept, plângând de recunoștință!

Și așa, polițiștii aud adevărata mea mărturisire – ore în șir; spre sfârșit, aproape mi-am pierdut vocea – însă, din pricină că m-am dovedit deja mincinos în privința anumitor doi detectivi inexistenți, n-au nici cea mai mică îndoială că relatarea mea este o realitate alternativă improvizată de o minte sărită de pe fix.

— Așadar, le-ați spus celorlalți „investigatori” că domnul Roper a dispărut din cauză că le datora bani unor traficanți de droguri dar acum spuneți că a fost o fraudă de asigurări care a luat-o razna și el a fost omorât de soție?

— O *falsă* fraudă de asigurări.

— Nu putem ține pasul cu imaginația dumneavoastră, domnule Buckby.

— Nu-i imaginație! strig. E adevărul!

Am senzația unei lovituri înăuntrul capului și pleoapele îmi scârțâie când clipesc.

— Melia l-a convins că eu voi fi condamnat pentru omorârea lui fără să existe vreun cadavru.

În vreme ce toți trei se uită la mine cu emoții contradictorii, milă și neîndurare, detectivul cu ochi strălucitori zice:

— Ei bine, faptul că *există* un cadavru pare să contrazică *asta*.

Cu toate acestea, îmi susțin în continuare adevărul în lunile de cercetare în stare de arest care urmează. Îl susțin chiar și în fața negărilor Meliei care sunt raportate, a dosarului și mai convingător alcătuit de procuratură. Echipa avocaților mei este înțelegătoare, dar pragmatică, explicându-mi în mod repetat că nu ceea ce am făcut sau n-am făcut contează, ci ceea ce pot dovedi ei că am făcut sau n-am făcut.

De exemplu: când este examinat istoricul căutărilor de pe telefonul meu și cuvintele „Cum să dai o lovitură fatală cu cuțitul" apar într-o căutare privată de care nici măcar nu știam că există, pot să *susțin* că au fost scrise când i-am dat Meliei parola mea ca să-mi poată descărca cântecele ei preferate, dar nu pot s-o *dovedesc.* (Și încă la prima noastră întâlnire de după cununie, înainte să fi acceptat măcar planul ei. Deja îmi făcea înscenarea!)

De exemplu: când se descoperă că lipsește un cuțit din „Comfort Zone" – exact cel pe care îl împrumutasem cafenelei, în primul rând – pot să *susțin* că Melia l-a luat în timpul acelei unice vizite, în care m-a ajutat, dar nu pot s-o *dovedesc.*

Iar când echipa mea cere accesul la imaginile camerelor de supraveghere de la Royal Festival Hall și se descoperă că în niciun moment fețele lui Merchison și Parry nu apar cu claritate, ci doar a mea, pot să *susțin* că au studiat dinainte unghiurile, dar nu pot s-o *dovedesc.*

Oh, și când un bluzon cu glugă e găsit în tufele din Prospect Square, cu fire din părul meu și urme din sângele lui Kit, pot să *susțin* că Melia l-a păstrat în acea noapte și l-a aruncat peste grilaj, dar nu pot s-o *dovedesc*!

Aș putea continua așa.

Sunt îndemnat insistent să mă gândesc la o pledoarie de omor prin imprudență, însă fac ceea ce se face în filme și refuz compromisul. O să pledez „nevinovat" în fața tuturor celor care vor asculta, inclusiv a judecătorului și a juriului.

Însă, până la urmă, va fi vorba despre persoana pe care o vor crede ei: ea sau eu.

Păi, cred că putem ghici cu toții cum o să meargă *asta.*

44

După câteva luni

N-O SĂ STĂRUI asupra procesului. Așa cum Melia a fost o martoră foarte credibilă la poliție, este și la tribunal. Însoțită de o agentă de legătură cu familiile victimelor, e îmbrăcată în pantaloni negri strâmți și bluză albă, uniforma îngrijită și slugarnică a unei chelnerițe. Părul îi este pieptănat cuminte, căzându-i moale pe umeri, ochii ei curajoși scânteiază de durere, și bănuiesc că intenția ei este ca inimioara de argint care îi atârnă la gât să fie luată drept un simbol al iubirii de la dragul ei soț răposat.

Studiez fețele juraților când ea depune mărturie și văd că fiecare dintre ei ar vrea, în felul său, s-o ocrotească, să se împrietenească cu ea, s-o consoleze, să lupte pentru ea sau să i-o tragă. Are „ceea ce trebuie": ceva pentru fiecare. Ar fi trebuit să invite, pe lângă profesioniști ai legii și cetățeni cumsecade aflați sub jurământ, agenți și directori de distribuție care să-i judece spectacolul.

Să nu mă înțelegeți greșit, avocatul meu este excelent și îi taxează neconcordanțele, însă ea este tot timpul sinceră și amabilă – ba chiar îi pare rău că mesajele sale poate că au fost neclare sau greșit înțelese.

Degetele i se duc des la acea inimioară de argint a iubirii.

În povestea ei, falsa dispariție și schema de fraudare a asigurărilor pur și simplu nu există. Kit n-ar fi fost destul de prost ca să fie de acord cu un astfel de plan, chiar dacă ea ar fi fost destul de proastă ca să-l propună. Da, este adevărat că pe 27 decembrie și-a înștiințat șeful și doi prieteni de-ai lui Kit că el a dispărut de la Crăciun fără explicații și că e bolnavă de îngrijorare, dar nici prin cap nu i-ar fi trecut să anunțe poliția, nu când știa cât de mult îi place lui să petreacă. N-a venit acasă o noapte întreagă de câteva ori în lunile dinaintea morții, o dată chiar cu acuzatul, a cărui parteneră i-a spus cu gura ei Meliei cât de supărată a fost.

Richard îi susține povestea: i-a spus că dispăruse Kit, însă n-a spus că i-ar fi raportat la poliție dispariția; ba chiar se aștepta ca el să se întoarcă în orice moment. Ideea că poliția ar fi fost implicată a ajuns pe canalele serviciului prin intermediul lui Clare – iar informațiile lui Clare veneau direct de la mine.

Da, a încercat să dea de acuzat de câteva ori în perioada în care era neliniștită și de partenera lui, care era, de asemenea, colega și prietena ei, dar niciunul dintre noi nu i-a răspuns la telefon. Și da, era adevărat că, atunci când am vizitat-o în apartamentul ei din Tiding Street, eu și Clare am vorbit despre întâlnirea cu polițiștii. Însă Melia n-a înțeles prea bine la ce ne refeream și s-a gândit că discuția fusese ipotetică.

Apoi, desigur, Kit a apărut în sâmbăta de după Crăciun cu coada între picioare, și în haosul sărbătorilor nu s-a gândit să le dea de știre celorlalți. „Se temea, într-un fel” că alții ar bănui că relația lor este nestatornică și era un pic jenată de „reacția sa exagerată” dinainte. După spusele ei, Kit a început apoi un soi de program improvizat de dezintoxicare în apartament, supravegheat de Asistenta Melia. Încercările acuzatului de a lua legătura cu ea prin SMS-uri au fost respinse, deoarece voia să se concentreze pe sănătatea soțului său și, în orice caz, regreta legătura extraconjugală. Sigur că nu era vreun cod al îndrăgostiților, doar nu era o adolescentă! *Să nu mă contactezi* însemna „Să nu mă contactezi”. Un incident supărător dintr-o cafenea din zonă, în ziua de sâmbătă 29, i-a întărit credința că relația sa cu acuzatul a fost o eroare de judecată dezastruoasă – ca și prietenia lui Kit cu el (abuzul lui de alcool devenise mult mai grav de când începuseră să facă naveta la serviciu împreună).

Și așa, minciuna transformă adevărul într-o teorie a conspirației nebunească, cu un șirag de martori plauzibili care o sprijină, cum ar fi barmanul de la „Hope & Anchor”, care povestește vizita mea de pe 28 decembrie în căutarea lui Kit: reiese că i-am părut „instabil” și „paranoic”. Și-a pus întrebări despre fața mea zgâriată și mâna rănită.

A fost o arsură! (Chiar a fost o arsură.)

Și cum ar fi Elodie, care, ca să pună capac, a auzit-o pe Melia telefonându-i lui Kit din cafenea în după-amiaza lui 29, ca să vadă ce face. Confirmă „hărțuirea” din partea

mea: „Era disperat să dea de Kit. L-aș caracteriza ca lipsit de control. Sinceră să fiu, m-a speriat.”

Poate Elodie să spună curții ce profesie are? Da, serviciul ei este într-un sanatoriu particular pentru militari demobilizați în vârstă, de ambele sexe.

Sigur că da.

Nu. Meliei îi pare foarte rău, dar nu poate numi pe nimeni altcineva care l-a văzut pe Kit în acele câteva zile tensionate de izolare, însă e evident că era în viață, nu-i așa, de vreme ce este indiscutabil faptul că el a murit în primele ore din 1 ianuarie. În noaptea respectivă, aproape treaz și inexplicabil de nocturn, s-a aventurat să iasă singur „la aer curat”. A fost ultima dată când l-a văzut înainte să îndeplinească sarcina sumbră de a-i identifica leșul vineri, pe 2.

Credincioasa Elodie n-a fost deloc pe Tiding Street, desigur – Melia nu poate explica de ce acuzatul susține că așa a fost sau pretinde că ea ar fi vrut să-și drogheze prietena –, dar este adevărat că Melia i-a telefonat la 2:30, când Kit nu s-a întors de la plimbare. Elodie, care terminase petrecerea din acea noapte, a sfătuit-o să aștepte până dimineața și s-au rugat împreună ca bietul Kit să nu fi dat peste vreo influență proastă din vechea lui viață și să fi fost ispitit să intre într-un bar deschis până târziu (o privire aruncată spre mine când sunt rostite cuvintele „influență proastă”).

Cât despre fotografia cu mine și Kit, nu știe nimic despre ea, oricare ar fi afirmațiile răuvoitoare ale acuzatului.

Și atunci, cine a fotografiat această probă crucială? Întrebarea e pusă unui membru al echipei de investigare și curții i se spune că imaginea a fost trimisă anonim, prin e-mail. Apelul ulterior al poliției ca fotograful misterios să iasă la lumină a dus la câteva revendicări, inclusiv din partea unui bărbat care bântuie prin adăposturile pentru oamenii străzii și despre care poliția știe că doarme pe stradă.

— Cei care dorm pe stradă au telefon mobil? întreabă avocatul meu.

— Toată lumea are, zice polițistul.

— Telefon echipat cu aplicații pentru a trimite materiale prin e-mail?

— În mod incredibil, asta nu e imposibil.

Și atunci acest bărbat nu poate fi acuzat de faptul că nu a raportat o crimă?

Fără o identificare solidă, nu se poate aduce nicio acuzație. În orice caz, când a fost făcută fotografia nu se săvârșise nicio crimă. Ba chiar poate că a fost făcută accidental și posibila ei importanță a fost recunoscută după știrea despre moartea lui Kit. (E un bun cetățean, boschetarul ăsta. Să-i dea cineva o medalie!)

Toate astea duc frumușel la reluarea momentului morții: oricând între imediat după ce a fost surprinsă imaginea și trei ore mai târziu.

Clare a fost martora tragerii mele pe sfoară, desigur, însă acum sugerează că *eu* am încercat s-o trag pe sfoară pe *ea.* Acceptă explicația Meliei despre întoarcerea lui Kit, înțelegând, după ce a chibzuit, că Melia nefiind la serviciu și ele două fiind înstrăinate de trădarea mea, singurele informații despre dispariția lui Kit au venit de la mine.

Nu, n-a văzut cu ochii ei să fi venit vreun polițist acasă la ea în dimineața zilei de luni, 30 decembrie.

Merchison trebuie să fi așteptat ca ea să plece de acasă înainte să vină direct la ușă, să-mi tragă un perdaf și să se asigure că în continuare cred în investigația lui.

Unul dintre cele mai rele momente din viața mea este când, confruntată cu afirmația mea că ea însăși a primit un telefon de la unul dintre detectivi, Clare spune că ar fi putut, de fapt, să fie de la mine, cu vocea schimbată.

— Nu pot spune cu certitudine că a fost el, dar nu pot spune cu certitudine că n-a fost.

Întrebați-i pe Gretchen și Steve, îmi vine să urlu, și ei au primit telefoane de la polițiști!

Însă, când le vine rândul, ei spun că, de fapt, i-a sunat Melia, nu poliția. A fost o presupunere dezastruoasă din partea mea. Ea recunoaște că nu s-a gândit să le telefoneze și ca să le spună că reapăruse Kit, și amândoi îi acceptă explicația cum că ea crezuse că însuși Kit luase legătura cu ei direct. La urma urmei, erau prietenii lui, nu ai ei.

Steve depune mărturie despre comportamentul meu haotic în zilele de după „dispariția” lui Kit – un mesaj ostil, în care îl acuz că a mințit la poliție; teorii dezlânate despre afaceri cu droguri și o călătorie la Marrakech. (Și

cam atât despre a nu turna un prieten – însă, ce-i drept, când stai în boxa martorilor e altfel decât atunci când ești proptit de un bar, și întotdeauna a fost mai apropiat de Kit decât de mine.)

Cât despre Gretchen, recunoaște că a avut o aventură cu el, dar, cumva, asta nu face decât să echilibreze balanța din punctul de vedere al infidelității Meliei.

Chiar și aiurita aia de Yoyo din bar, de pe 23, e poftită să-și spună frântura de impresie despre mine:

— El mi s-a părut foarte amenințător.

— Față de domnul Roper?

— Da, a zis: „Dracu' să te ia, Kit!" Era ca și cum l-ar fi *urât.*

Kit trebuie să-i fi spus Meliei despre asta. S-a gândit la fiecare amănunt, fiecare martor a fost manipulat.

În afară de… cu siguranță nu și Regan? Cele două nu s-au întâlnit niciodată, așa că nu poate fi vorba de manipulare.

Regan e de acord că am vorbit de mai multe ori despre un prieten care dispăruse.

— Am vorbit mult despre asta după ce a aflat de la polițiști. Era așa de necăjit! Kit îi era foarte bun prieten.

Da, cu siguranță era vineri, 27 decembrie, când a fost interogat acuzatul. E sută la sută sigură și colega ei Simona poate să confirme.

În sfârșit, o relatare care o reflectă pe a mea de la un martor care n-are motiv de sperjur!

Dar i-a văzut cu ochii ei pe detectivi? Mai știe de la altcineva în afară de mine că dispariția a fost fapt, nu ficțiune? I-au fost arătate rapoarte din presă sau apeluri despre persoane dispărute în legătură cu Christopher Roper?

— Nu, însă…

Era posibil să fi născocit povestea asta colegul ei ca să scuze absențe nemotivate sau alt comportament neglijent?

— E posibil, zice Regan, fără tragere de inimă.

De acolo, totul o ia la vale. Și-a dat seama în vreun moment din ultimele săptămâni ale anului că lipsește un cuțit?

— Doar cel care îi aparținea lui Jamie și am presupus că trebuie să-l fi dus înapoi acasă la un moment dat.

— Era cuțitul de bucătărie de doisprezece centimetri marca Global, cumpărat de Clare Armstrong?

— Da, era foarte ascuțit. Am presupus că are nevoie de el pentru Crăciun.

Pentru „Crăciun”, a se citi „ucidere”, sugerează avocatul acuzării.

A observat vreun aranjament special făcut de acuzat pentru a transporta acasă un cuțit de bucătar profesionist, dată fiind legea care interzice posesia în locuri publice a obiectelor cu lamă mai mare de 7,62 centimetri?

Regan își împinge în sus mânecile, agitată, lăsând la vederea juriului tatuajul ei cu păianjenul.

— Nu.

Avocatul acuzării le lasă juraților o pauză generoasă în care să și-l imagineze pe acuzat călătorind spre casă cu transportul public, cu un tăiș mortal în geantă; masacrul care ar fi putut să fie. Cum, în orice moment, aș fi putut să înjunghii un client fără alt motiv decât că a ales un croasant cu ciocolată în loc de unul simplu.

De atunci conducerea a făcut rost de un alt cuțit, adaugă Regan, de parcă asta mi-ar fi de vreun ajutor.

— Ați știut că l-a vizitat o prietenă pe domnul Buckby pe 26 noiembrie?

— Nu cred. Nu venea niciun prieten să-l viziteze.

— Aceasta ar fi fost cineva care l-a ajutat în spatele tejghelei.

— Nimeni n-a ajutat, îi corectează Regan. Nimeni n-are voie să intre în zona de lucru dacă nu face parte din personal. Sunt directoarea și aș ști.

Sigur că ar ști.

N-o să continui, o să spun doar că juriul n-a avut nevoie decât de două ore ca să cadă de acord asupra verdictului. Până atunci, fiecare dintre cei de față știa ce fusesem avertizat din prima zi: că în Marea Britanie, pentru condamnarea în caz de crimă sentința minimă obligatorie este de cincisprezece ani.

45

După câteva luni

DRAGĂ KIT…

N-am spus niciodată asta cât ai fost în viață, nu-i așa? N-am folosit niciodată expresia, alintarea. Toate acele „amice” și „labagiu” și „dobitoc”. Băieții împreună, peste generații.

Însă acum o spun tot timpul. În orele nesfârșite care mi-au fost dăruite ca să reconstruiesc evenimentele care m-au adus aici, să revizuiesc tot ce credeam că știu despre crima și pedeapsa mea, mă adresez ție. Nu Meliei sau lui Clare sau echipei mele de avocați nu gardianului preferat, care fusese artist al cafelei la „Pret” și alături de care, în altă versiune a evenimentelor, aș fi putut să lucrez, făcând espresso-uri cu spumă de lapte. Și cu siguranță nu lui Dumnezeu.

Nu, în capul meu ești întotdeauna tu. Poate pentru că tu știi cum e să ți-o tragă ea (în ambele sensuri ale cuvântului). Poate pentru că nu mi-a mai rămas nimeni la care să apelez.

Sau poate că, pur și simplu, mi-e dor de tine.

Nu e groaznic aici. Sunt la căldură, bine hrănit, pot zice că în siguranță. Pe deținuții tineri, care își prăjesc creierul cu droguri, nu-i interesează un neica-nimeni din generația X ca mine și, în orice caz, nu-i ca la televizor, unde toți pușcăriașii sunt lăsați liberi deodată ca să roiască prin curți și săli de sport și cantine, cei forțoși alegându-și aliații și inamicii, cei slabi ascunzându-se adânc în turmă. Nu, celula e încuiată cea mai mare parte din zi și întreaga noapte.

Ai crede că e cel mai urât coșmar al cuiva care suferă de claustrofobie, nu? Dar se dovedește că a fi închis într-un spațiu mic, în cea mai mare parte a timpului culcat pe un pat metalic suprapus, nu înseamnă aceeași amenințare pentru sistemul nervos ca o comprimare de șapte navetiști pe metru pătrat în trenul de la ora de vârf. În acest vagon nu suntem decât eu și Nabil. Și nici nu-i ca și cum am fi sub pământ, suntem la primul etaj al corpului de clădire pe care l-am poreclit „Premier Inn”[44].

Și, ca să vezi, este închisoarea cea mai apropiată de casă – sau de ceea ce era acasă. Un drum cu mașina de vreo douăzeci de minute din St. Mary's. Nu prea departe de fluviu, de fapt, cu toate că de aici nu se vede apa. Totuși, se vede cerul – chiar și când zac în pat pot vedea un colțișor din el –, și e întotdeauna cenușiu, Kit. E întotdeauna cenușiu, chiar și când e albastru.

Poftim filozofie, prietene! Poftim răzbunare!

Da, da, sigur că ar fi trebuit să fiu mai atent la imperfecțiunile psihologice ale chestiei. Începând cu asta: de ce o persoană superbă de douăzeci și nouă de ani ar începe o legătură cu un boșorog neatrăgător care bate la ușa vârstei de cincizeci de ani? Sau, dacă acceptăm faptul că ea a început legătura crezând că el e bogat, coproprietarul unei case mărețe cu costisitoarea ei priveliște a Tamisei, de ce ar continua când el a mărturisit și i-a alungat iluzia?

Două motive posibile. Una, s-a îndrăgostit de el – oamenii spun asta tot timpul, nu-i așa, cei romantici? „Când am aflat, era prea târziu. Eram deja îndrăgostit până peste urechi…" Poate că datorită încântătorului lui simț al umorului („Oh! Clare *a zis că ești amuzant*!"). Doi, a început să intuiască un alt tip de folos al prezenței lui în patul ei, al devotamentului lui necugetat. Acea mică idee care i-a venit poate că a prins rădăcini mai devreme decât spusese. Era clar că este o femeie care poate lua decizii din mers – și din poziția culcată pe spate.

Și apoi sunt întrebările logistice pe care *chiar* m-am gândit să le pun, dar nu destul de tare, nu folosind canalele corecte. Dacă o dată, măcar o dată, m-aș fi prezentat la secția de poliție – *orice* secție de poliție – și aș fi întrebat de Parry sau de Merchison sau măcar dacă i-aș fi telefonat unuia dintre ei prin dispecerat și nu la numărul pe care mi l-au dat; dacă n-aș fi blocat atât de eficient încercarea lui Clare de a da de ei online.

„Se pare că nu au numerele detectivilor…"

M-au făcut să cred că nu pot face apel la public din cauză că investighează un mare cartel de droguri, asta a fost o lovitură de maestru a Meliei. Chiar are ochiul format pentru amănunte, nu-i așa? Ar trebui să scrie scenarii polițiste pentru televiziune.

Oh, au fost nenumărate interpretări greșite din partea mea. Ca atunci când Elodie a zis: „Nu crezi că are nevoie

de intimitate într-un astfel de moment?” – ceea ce nu însemna atunci când Melia era deznădăjduită de dispariția soțului său, ci atunci când el era într-un program improvizat de sevraj cu două străzi mai încolo! Dacă mai puneam o singură întrebare poate că aș fi scos la lumină scopurile noastre contradictorii.

E limpede acum că Melia s-a bazat pe supunerea mea, pe lașitatea mea, pe lipsa mea de imaginație. Am urmat dâra de firimituri ca un Hänsel de vârstă mijlocie până în bârlogul unei vrăjitoare cu ochii larg deschiși și picioarele desfăcute.

Și asta ai făcut și tu, Kit, asta ai făcut și tu. Asta zic și eu „dezbină și cucerește”! Și dacă noi doi ne-am fi împărtășit impresiile, fie și numai o dată? Și dacă aș fi ținut seama de avertismentul tău în seara aceea, pe trepte, în Prospect Square? „N-o face, bine? *Tu* n-ai nevoie să te lași păcălit de spectacolul ei…” Ai fi în viață, iar eu aș fi liber.

Dar știi care sunt cele mai sfâșietoare două cuvinte din limba noastră?

Și dacă…

Sau, dacă nu sunt, chiar ar trebui să fie.

Trebuie să-ți spun, cred că au sărit peste cal detectivii trimiși de ea. Prieteni de-ai ei actori, bănuiesc, deoarece pentru un ochi neavizat au fost foarte buni. Naturali, calmi, elocvenți. Probabil că îi cunoști, poate că de la cursurile de actorie sau de pe la vreo adunare a actorilor care luptă cu greutățile.

Nu știi nimic despre angajarea lor, desigur. La fel ca mine, ai crezut că dispariția ta a fost raportată la poliție, nu celor doi impostori. Ai crezut că ultimul efort al împrumutului de zece mii era pentru noul tău pașaport, pentru nevoile tale curente cât erai ascuns, în vreme ce Melia făcea ce trebuie ca să fiu eu condamnat, nu plata pentru o pereche de actori șomeri.

Însă, cum ziceam, cred că s-au lăsat duși de val; tot adăugau propriile replici. Nu-mi vine să cred că Melia le-a spus de claustrofobie – trebuie să-mi fi căutat numele pe Google și au dat de acele știri. Am fost tare speriat uneori, chiar știind că nu făcusem nimic, că nu există un cadavru pe care să-l poată găsi – nu încă. Dacă aș fi fost destul de zguduit ca să mă retrag din schemă? Ar fi fost ultimul lucru pe care să și-l dorească ea.

Sau poate că știa, pur și simplu, că va fi în stare să mă convingă să mă întorc, indiferent cum aș fi reacționat. Tipul de vârstă mijlocie căzut în limbă după ea era așa de previzibil! (O felație în telecabină, ți-a spus de *asta*?) Cea mai mare provocare pentru ea era, probabil, să-și ascundă disprețul.

„Sunt atrasă cu adevărat de tine, Jamie…” Uneori, adesea, mă întreb unde am fi noi trei – noi patru – dacă ea n-ar fi spus niciodată asta. Acele cuvinte n-au fost atât profetice, cât fatale.

Cât despre cealaltă pasageră, martora misterioasă, ea n-a existat. Cât de perversă e chestia asta? Mă chinuiam întrebându-mă cine o fi, că s-ar putea ca ea să submineze plănuirea noastră grijulie și să-mi saboteze apărarea – ba chiar mi-a reînviat vinovăția în privința acelei femei din metrou, care probabil că mă alungase din minte în clipa în care apăsase pe „Trimite” la ultimul ei mesaj răzbunător – când, de fapt, bărbații care se prefăceau că sunt detectivi au născocit-o, pur și simplu! O vreme, am crezut că Melia trebuie să fi pus asta în scenariul său ca să mă țină în alertă, dar apoi mi-am amintit reacția ei când am vorbit despre asta („Ce alt pasager?”), acel rar moment de dezechilibru, și am știut că ei improvizaseră.

Nu, acea mică notă de sadism a fost a lor, nu a ei.

Trebuie să se fi distrat pe cinste, Merchison și Parry.

46

Curând după aceea

AȘADAR, ASCULTĂ, Kit: s-ar putea să-ți pot vizita mormântul eu însumi – și încă mai curând decât credeam. Cred că s-ar putea să am noi temeiuri de apel.

Știu!

I-am trimis un mesaj avocatului meu și sper să vină la o discuție de îndată ce îi permite programul.

Trebuie să îți spun că pe aici vizitatorii sunt ca părul pe broască – dacă cineva de vârsta voastră știe măcar ce înseamnă asta – sau, cel puțin, așa-i în cazul meu. La început au venit tata și Debs, însă când tata a murit după un atac cerebral, la trei luni după condamnarea mea, sora mea aproape că mi-a spus în față că sunt răspunzător de moartea lui și a zis că nu suportă să mă mai vadă – în orice caz, nu până ce „timpul o să vindece”. Nu mi s-a acordat o permisie pentru înmormântare, din cauză că sunt în Categoria A, dar cel puțin Debs mi-a scris că a fost cât de bine puteam spera și a pus o fotografie a mormântului pe care stăpânii au considerat că nu-i nicio primejdie s-o văd. Clare a fost acolo, desigur, arătând mai bătrână, mai slabă, dar se poate să fi fost din pricina hainelor negre, o culoare necruțătoare cu cei de vârstă mijlocie.

Și, incredibil, a fost și Melia. Voia să-și prezinte condoleanțele, se pare, după ce Clare le prezentase pe ale sale la o slujbă de pomenire „emoționantă” pentru tine. Femei împreună, îngropându-și bărbații. „Dacă știe cineva ce simțim cu toții, ea este”, a scris Debs. „Și ea încă mai jelește.”

Pe bune, Kit, chiar nu vede *nimeni* cine este cu adevărat femeia asta, în afară de tine și de mine?

Oh, și Clare i-a spus lui Debs că au cântat „She’s Not There” a celor de la Zombies la înmormântarea ta, cântecul pe care l-am ascultat atunci pe trepte în Prospect Square. Nu știam că devenise preferatul tău. Dacă ei ar fi avut habar că eu am fost cel care te-a făcut să-l asculți prima dată, n-ar fi permis asta. „E prea târziu să spui că-ți pare rău”, îți amintești?

În orice caz, în ultimele luni n-am avut decât un vizitator. Așa este, dintre toate permisele de vizitare pe care le-am trimis, unul singur a fost folosit. Nu, nu de către Clare, din păcate, dar asta oricum avea să fie puțin probabil; nici de către Steve sau Gretchen, sau vreunul dintre prietenii mei mai vechi, cei pe care, practic, i-am ignorat în ultimul an de libertate – cu toții cred că sunt un ucigaș și, probabil, n-au știut cum să mă șteargă mai repede din telefoane, din amintire.

Nu, a fost vechea mea amică, Regan. Oh, desigur, n-ați întâlnit-o niciodată, nu? Cred că vi s-ar fi părut cam prea inocentă, dar noi doi ne-am înțeles întotdeauna bine. Vremuri nevinovate la „Comfort Zone”, deh!

Ne-am așezat în sala pentru vizite, pe scaune albastre din material poros, despărțiți de o masă joasă. Starea de spirit din încăpere era optimistă, cu mulți bărbați vizitați de neveste sau de iubite și supravegheați în principal de voluntari. M-a lăsat s-o îmbrățișez și am adulmecat lumea de afară pe hainele și părul ei. Învelișul de plastic al bavetei reflectorizante pe care trebuia s-o port a foșnit între noi.

— E minunat! i-am zâmbit larg, răscolit de sentimente pe care nu le mai avusesem de luni întregi.

— Da.

Pe sub capodopera care era machiajul ei părea nesigură și am încercat s-o fac să se destindă.

— Cum e la cafenea?

— Oh, am plecat demult. Acum sunt director adjunct la o filială H&M din Victoria Station.

— Unde locuiești?

Lunga ei jelanie despre o garsonieră din Hounslow împărțită așa încât să încapă ea și o prietenă de curând cuplată cu un bărbat care tot avea crize psihotice ar fi stârnit mai multă compasiune dacă eu însumi n-aș fi împărțit cu cineva o celulă de trei metri jumate pe doi jumate. Mă întrebam dacă se pot compara mirosurile. Aici, oriunde te duci, inclusiv în sălile pentru vizite, mirosurile de la o mie cinci sute de trupuri de bărbați prea încinși și prea puțin activi pot fi deslușite pe sub dezinfectant.

— Ai ajuns aici fără probleme?

— Da, cu toate că la poartă așteaptă niște tipi cu adevărat înspăimântători. Mi-au oferit droguri, îți vine să crezi?

Am făcut un gest dispreţuitor.

— Aş fi fost mai surprins dacă ai fi spus că *nu* sunt traficanţi la poartă. Aici sunt peste cincizeci de bande, toţi au amici care îi întâmpină la ieşire, iar acei amici nu prea au cum să fie astronauţi.

— Oh, aşa-i!

Am văzut că o jignisem; nu mai ştiam să mă port în societate. Aici uiţi că afară oamenii cumsecade îşi văd de viaţa lor conformă cu aceleaşi coduri facultative ca întotdeauna, cu acelaşi respect faţă de sentimentele celorlalţi.

— Îţi mulţumesc că ai venit azi, Regan! Nu credeam că ai s-o faci. Şi pentru că mi-ai luat apărarea la tribunal. Asta a însemnat foarte mult!

— N-am… Vreau să zic, erai aşa de…

A şovăit, înghiţind în sec, agitată. Degetele sale trăgeau de capetele părului.

— Eram aşa de cum? Poţi spune orice, Regan. Sunt pur şi simplu bucuros să pot privi în ochii cuiva.

Unei femei, unei fiinţe care cândva mă cunoscuse ca om bun, chiar onorabil.

— Ai fost aşa de *adevărat*, a izbutit să zică, în cele din urmă.

— Cum adică, „adevărat"?

— La lucru, când ai auzit că a fost înjunghiat. Când au venit poliţiştii. Erai aşa de credibil, când, de fapt…

Zâmbetul mi s-a stins.

— De ce ai venit azi?

— Poftim?

— Dacă crezi că am înfipt un cuţit în prietenul meu, de ce ai vrut să mă vezi?

Fruntea i se încreţeşte în vreme ce se împinge în spătarul scaunului, acum în defensivă.

— Întotdeauna am vrut să văd o închisoare pe dinăuntru. N-am avut niciodată ocazia.

Dumnezeule mare, vorbea serios! Uitasem de fascinaţia ei faţă de delictele de pe stradă. Ca pentru a-şi demonstra setea de cunoaştere, s-a răsucit teatral cu o sută optzeci de grade, uitându-se cu ochii cât cepele la ceilalţi puşcăriaşi din sală. Voia să-l întrebe pe unul ce făcuse ca să ajungă aici, şi pe celălalt, cel din fundul sălii, cu vizitatorul mai în vârstă, care bea suc de portocale. Care era cel mai înspăimântător, cel mai periculos? Era vreunul dintre ei pipăitor de prunci sau gangster sau

celebru? Probabil se gândea că i se va permite să-și aducă telefonul, să pună pe Instagram câteva poze de la dușurile deținuților. Poate se aștepta să existe un magazin de suvenire, de unde să cumpere o cană sau felicitări de Crăciun desenate de copiii deținuților. Ultimul roman al lui John Grisham.

— Mă bucur să-ți fiu de folos, Regan! am zis.

Când a plecat, am știut că n-o s-o mai văd niciodată. Fie asta, fie o să încerce să înceapă o relație romantică cu mine. În sfârșit, secretul de a fi vizibil ca bărbat de vârstă medie: să porți bavetă reflectorizantă, care te identifică drept criminalul din încăpere. Un pic de foșnet de plastic ca să-ți trezească poftele trupești.

Scuze, mă abat de la subiect! Minții îi lipsește disciplina. Vorbeam despre o vizită la mormântul tău. Noi temeiuri de apel.

Așadar, iată ce s-a întâmplat: un amic de-al lui Nabil ne-a făcut o improvizație la calculator ca să prindem televiziunea prin cablu, și iată-ne urmărind un film polițist de pe BBC intitulat *Hackney Beat,* când am văzut pe ecran un chip cunoscut.

Nimeni altul decât detectivul Parry.

De fapt, juca rolul unui suspect. Evident, în filme (ca și în viață) e un hotar îngust între eroul pozitiv și cel negativ. Îl făcuseră să arate neglijent, genul care a absolvit școala dură a vieții, dar îți dădeai seama că e actor profesionist, un bărbat cu dantura îngrijită și trupul frumos lucrat, care vrea să fie un star, nu om de rând. Genericul a rulat destul de încet ca să-i prind numele: Simon Whiting.

— Nu-mi vine să cred, fir-ar să fie! am mormăit.

Sistemul meu nervos nu știa ce să facă cu această întâmplare, nu de la început, inundându-mă cu adrenalină și făcându-mă să mă gândesc la ambulanțele care vin uneori când un deținut a luat o doză prea mare de droguri.

— Rahat, zău așa! a zis Nabil.

Credea că îmi exprim nemulțumirea față de clișeul cu care se termina povestea – criminalul în cătușe, polițiștii la cârciumă, sărbătorind cu halbele ridicate –, și i-am cântat în strună; n-aveam de gând să împărtășesc cuiva această veste care era, sincer, dinamită. Ați putea crede că petreceam ore întregi tăifăsuind, nu-i așa? Șlefuindu-ne poveștile din paturile noastre suprapuse,

visând la viitor, ajutându-ne unul pe altul să ne păstrăm speranța, dar nu-i așa. Trebuie să ne ușurăm în prezența celuilalt, dar nu dăm doi bani unul pe altul.

Întâlnirile cu avocații au loc într-o încăpere specială, unde nu putem fi auziți de personal, din motive de confidențialitate. Al meu nu vrea să fie aici, îmi dau seama după faptul că își deschide laptopul ca să creeze un paravan între noi și faptul că se trudește să-și transforme privirea rece într-una prietenoasă, cooperantă, în clipa în care își dă seama că am observat. E ciudat să vezi că ești privit cu atât de puțin respect. Nu din cauză că sunt pușcăriaș – are un respect scrupulos față de drepturile deținuților –, ci din cauză că mă crede mincinos.

— Așadar, ai informații noi, Jamie? întreabă el, tastând.

Îmi imaginez ideea: *Ultima teorie aiuristică…*

— Da, zic. Știu cine este Ian Parry.

— Ian Parry?

Îi amintesc ceea ce am povestit de nenumărate ori despre interogatoriul luat de falșii polițiști. Chiar și când a fost discreditat la tribunal și, ca urmare, bagatelizat de echipa apărătorilor mei, nicio clipă n-am șovăit, nicio clipă n-am arătat vreo umbră de îndoială.

— Dacă o să cauți pe Google „Simon Whiting” și „Melia Quinn”, bag mâna-n foc că găsești imediat o legătură. Se cunosc. Sunt aproape sigur că au fost împreună acum câțiva ani în *Pisica pe acoperișul fierbinte.*

Degetele i se opresc pe tastatură.

— *Pisica pe acoperișul fierbinte.*

Nu-i o întrebare, doar o repetare politicoasă.

— Apoi, după ce-l găsești, o să-ți poată spune cine e Merchison.

Mi-a dat prin cap astă noapte, Kit: Simon Whiting și actorul care l-a jucat pe Merchison trebuie să fi fost în fotografia de pe polița șemineului vostru. De fapt, nu *tu* ai fost cel care a spus că pe unul din distribuție îl chema Si? De aceea a luat Melia fotografia de la vedere. După ce i-am cunoscut, n-avea chef să mă înființez pe nepusă masă în apartament și să-i recunosc în fotografie. Clare a observat că lipsea fotografia, însă de această dată teoria ei era greșită – și oricum n-o luasem în seamă.

Avocatul meu verifică ceva în însemnările de pe ecran înainte să spună, pe un ton măsurat:

— Ultimul serviciu al doamnei Roper a fost ca agent de închirieri, mi se pare.

— Da, așa este, dar vorbesc de ceva dinainte. A urmat cursuri de actorie și apoi a fost actriță vreo doi ani.

Mă aplec un pic în față, încercând să-l electrizez cu energia mea pozitivă.

— Asta ar putea să ducă la genul de noi dovezi care să însemne că putem face apel, așa e? Haide, zău, dacă Simon Whiting mărturisește mascarada asta, trebuie să avem o șansă?

Dă din cap, enervat, dar politicos, după care îmi amintește că dosarul poliției este închis și că nu există aproape nicio șansă ca în această fază să aloce forță de muncă suplimentară.

— Dar pot să văd dacă cineva din biroul meu e disponibil ca să urmărească asta. Nu pot să promit nimic, însă dacă reușim să luăm legătura cu domnul Whiting și dacă el dezvăluie ceva nou și util…

— O s-o facă, îl întrerup.

— Atunci o să ținem legătura. Dar trebuie să știi că e improbabil să primim permisiunea de a face apel chiar dacă povestea lui *s-ar potrivi* cu a ta. Nu trebuie să-ți amintesc că alternativa ar fi o condamnare pentru conspirație la crimă, ceea ce, în sine, înseamnă o sentință grea.

— Știu, strig, dar la asta aș pleda „vinovat”, nu-i așa, pentru că e adevărat! Nu vezi că ăsta-i principiul? Prefer să fiu aici pentru delictul pe care *chiar* l-am săvârșit.

Prefer să știu că ea nu-i acolo, afară, ducând o viață de huzur – cumpărată cu viața mea.

Și a ta, desigur, Kit. Mai ales a ta.

În următoarele săptămâni încerc să calculez fracțiunea exactă din atenția pe care o va ocupa acest caz în mintea avocatului. Încerc să nu mă gândesc la puzderia de variabile, atât profesionale, cât și personale – din viața lui și a subalternului lui care ar putea să influențeze actul de a cerceta indiciul meu. La urma urmei, așteptarea este atât ocupația, cât și țelul meu, rațiunea mea de a fi.

Oh, dar am *ceva* remarcabil să îți spun în timpul acestei perioade de paragină: vești de la Debs într-o

scrisoare altfel seacă și reținută, aceeași pe care mi-o trimite o dată la două luni:

M-am gândit că ar trebui să-ți spun, ca să nu auzi asta în mod mai supărător, că se mărită Clare. Logodnicul ei e prietenul tău Steve…

Ei, poftim! Clare și Steve. Ea se plângea tot timpul că nu sunt destule relații între femei mai în vârstă și bărbați mai tineri. Întotdeauna era invers (și uite unde ne-a dus *asta* pe noi). Nu sunt deloc necăjit. Doar bucuros să aud că povestea cuiva a avut un sfârșit fericit.

E de bun augur pentru a mea, nu?

În cele din urmă, avocatul m-a contactat și a aranjat a doua întâlnire.

De data asta arată un pic obosit, chiar jerpelit. Haina de la costum e un pic lucioasă în jurul reverului – nici pe departe așa de dichisită ca hainele tale de lucru, Kit. Dă impresia că nu se așteaptă ca discuția noastră să dureze mult, și nervii îmi explodează: probabil e pentru că veștile sunt bune – trebuie să se apuce de cererea oficială a permisiunii de a face apel!

— Ați vorbit cu Simon Witing?

— Am vorbit. După cum știi, când am examinat inițial imaginile de la camerele de supraveghere din Royal Festival Hall n-am putut să facem o identificare sigură a însoțitorilor tăi. Ei bine, când investigatorul nostru l-a abordat pe domnul Whiting n-am spus exact asta.

— Vrei să zici că l-ați lăsat să creadă că l-ați identificat cumva?

— Hai să zicem doar că a fost prietenos și cooperant. A zis că își amintește bine acel moment pentru că era chiar după Crăciun și nu lucra. El și celălalt prieten s-au nimerit să te întâlnească pe lângă London Eye, te-au recunoscut de la cununia soților Roper și ați băut toți trei o cafea împreună.

Îmi scutur capul, categoric, nerăbdător.

— Nu, nu, e o minciună! N-au fost la cununie. Și de ce să mă fi dus cu ei, în afară de cazul în care am crezut că trebuia s-o fac? Eram în drum spre serviciu, ca de obicei. Melia trebuie să le fi spus ce să zică în cazul în care întreabă cineva. I-a instruit pe amândoi, e foarte meticuloasă.

Mă gândesc un moment.

— Poți face rost de imaginile camerei de supraveghere din bar? Cel mare de pe mal, în Greenwich. Îi zice „The Stag”. Asta va dovedi că n-au fost la cununie. A fost în august 2019, o sâmbătă. Îți pot trimite data exactă.

Pare ciudat de neimpresionat de această sugestie.

— Aș zice că e foarte puțin probabil după atâta vreme, Jamie. Și chiar dacă nu apar în imagini, n-ar fi dovada că n-au fost acolo.

Îl fulger cu privirea, simțind cum îmi crește temperatura.

— Așadar, nu mă ajută cu nimic când *sunt* în imagini și nu mă ajută cu nimic când *nu* sunt?

— În acest caz, nu.

Îmi susține privirea.

— Și probabil doamna Roper va garanta personal participarea lor.

Urmează un moment de încremenire, de înțelegere pură. Vocea mi se ascute, apoi se frânge:

— Nu mă crezi, nu-i așa? Niciodată nu m-ai crezut.

Simțind forța emoției mele, își potrivește tonul.

— Suntem aici după o condamnare, Jamie. Nu-i vorba de a crede povestea ta: *asta* a fost deja judecată. Singurul lucru care are cât de cât importanță este dacă eu cred că ai temeiuri pentru un apel.

— Și nu crezi?

Pieptul i se umflă și bărbia i se cuibărește pe gât.

— Nu cred, nu. Toți cei implicați au explicații credibile care concordă cu ale celorlalți, inclusiv a acestui Simon Whiting.

Numai a mea nu concordă. Numai a mea nu e credibilă.

Își închide laptopul și îl ia de pe masă, ținându-l la piept ca pe o placă de scris cu clemă – sau poate ca pe o platoșă.

— Vrei sfatul meu?

— Nu *cu adevărat.* Care e?

— Creează-ți aici un plan de activități. Acum asta e viața ta. Există aici ocazii, profită de ele. Solicită o activitate. Fă ca experiența să conteze într-un fel, pentru că *o să ieși* într-o bună zi, dacă te supui regulilor și te porți cum trebuie. Împacă-te cu asta, Jamie!

Acum e în picioare, privind în jos la mine cu ochi care în curând vor vedea mașinile de pe drum, câinii din

parc, școlarii pe terenul de joacă. Halba de bere de pe suportul din bar.

— Îți urez noroc! adaugă.

De parcă norocul ar avea mai multe șanse împotriva vicleniei, împotriva răutății, decât a avut vreodată adevărul.

47

În sfârșit

TE-AI ÎNDEPĂRTAT de gândurile mele, Kit. E inevitabil, presupun; nu ne putem agăța pe vecie. Până și în astfel de locuri există noi prieteni, noi colaci de salvare. Ți-am spus că acum lucrez la infirmerie? Mă străduiesc să obțin un statut mai bun, ceea ce înseamnă să fiu singur în celulă. Există responsabilitate și există răsplată.

Știi, nu sunt sigur că le-am legat vreodată cu adevărat una de alta. Știu că *tu* n-ai făcut-o.

Azi împlinesc cincizeci de ani. Într-o versiune alternativă, am fi putut bea câteva pahare după serviciu. Dacă ne-am fi dus la „Hope & Anchor”, poate că te-ai fi furișat afară ca să-ți întâlnești furnizorul de droguri în vreme ce eu comandam băuturile. Iar când te-ai fi întors, poate că aș fi acceptat o linie de cocaină aniversară, doar una, fii atent, față de cele cinci sau șase ale tale, sau de oricâte ai fi avut nevoie până la urmă ca să pornești motorul. Așa că pare o dată la fel de favorabilă ca oricare ca să te las să pleci. E lucrul corect, lucrul sănătos (în ultima vreme am citit mult despre sănătatea mintală).

Însă înainte s-o fac m-am gândit că ți-ar plăcea să mă însoțești pentru ultima oară în sala pentru vizite. Vezi tu, avem un oaspete de vază.

Așa-i, vine ea. Sirena ta și a mea. Vrăjitoarea noastră comună.

Mi s-a propus, ca parte a unei inițiative de sprijinire a familiilor victimelor la care ea a fost voluntară, iar eu am acceptat.

De ce?

Pentru că încă mai am lucruri de spus, Kit. Încă mai am lucruri de spus.

Cu toate că întâlnirea cu Melia are loc în sala mare pentru vizite, în timpul orelor standard, este supravegheată de un gardian pus anume, pentru cazul în care aș vrea s-o atac. Și instinctele mele animalice *sunt* declanșate, recunosc, încă dinainte s-o văd, chiar dinainte

să știu că a ajuns aici. Sunt un urs negru care și-a adulmecat următorul prânz într-un tomberon aflat foarte departe.

Atâta doar că eu sunt prânzul *ei*, nu-i așa? Întotdeauna am fost.

La început nu mă privește în ochi, când mă așez pe scaunul din fața ei. Îmi dau seama că s-a îmbrăcat cu grijă, ca să nu atragă privirea pușcăriașului. Fiecare centimetru îi este acoperit, în afara mâinilor delicate, albe, și a feței netede în formă de inimă. Are părul pieptănat de pe frunte și răsucit pe ceafă, peste un pulover negru cu guler înalt. Are în mână niște monede – e evident că i s-a spus că poate să cumpere ceai sau cafea, însă nu face nicio încercare, ci rămâne pe scaunul ei cu genunchii strâns lipiți, cu ochii aplecați.

Nu ni se îngăduie să ne atingem, desigur.

— Bună, Melia!

De-abia acum ridică privirea. Se uită în sus ca hipnotizată și înlăuntrul meu se ivește o senzație de prăbușire – înspăimântătoare, din cauză că nu știu ce se prăbușește. Hotărârea mea? Prânzul meu? Înțelegerea faptului că, indiferent ce cuvinte și imagini am învățat ca să mi-o amintesc, continuă să-ți taie răsuflarea, continuă să fie seducătoare, și s-ar putea să fiu încă sclavul ei?

Adică, dacă nu mi s-ar fi făcut o transfuzie cu cea mai neagră ură.

— Bună, Jamie! zice, iar vocea ei – la fel ca frumusețea ei – este exact la fel.

Un murmur slab, intim, deplin.

Aș minți dacă aș spune că nu m-am gândit mult de tot care să fie prima mea întrebare.

— Ți-a venit cecul de la asigurări?

Ea răspunde politicos.

— Da, mulțumesc!

Două milioane de lire: în cele din urmă, nu valoarea unei vieți, ci a două vieți. Un milion bucata pentru mine și tine, Kit. Mă întreb dacă a rămas în St. Mary's sau dacă și-a luat o locuință mai bună, undeva mai aproape de apă, poate, pentru că și-ar dori ceva extrem de impresionant. Mă întreb dacă, atunci când trece pe lângă locul în care te-ai golit de sânge, oare se oprește cu fața ridicată spre ceruri, zicând o mică rugăciune în amintirea ta?

— Sper că merită, adaug.

— Jamie, zice cu dezaprobare (de parcă *ea* ar avea vreo cădere să-mi facă *mie* reproșuri).

Îi susțin privirea și caut rușine, mustrări de conștiință, orice *real.*

— De ce faci asta, Melia? Și să nu-mi torni balivernele alea despre familiile victimelor, pentru că nu le cred nicio clipă!

— Știu că nu le crezi.

Își verifică tăria vocii, apoi aruncă o privire spre gardian. Vorbim cât mai încet posibil fără să fim imposibil de auzit, noi, conspiratorii de demult.

— Am venit pentru că am sperat că am putea…

N-o poate rosti, se pare, însă o văd în ochii ei: o pledoarie pentru iertare. Și o pledoarie cu un firișor de erotism în ea, ca și cum ar seduce un preot. Pentru ea e încă un joc, un joc care trebuie să fie câștigat.

Ei bine, eu nu joc. Iau primul lucru care îmi vine în minte:

— Ai auzit de Clare și Steve, nu?

O licărire de iritare sugerează că spera să-mi dea ea *mie* această veste.

— Am auzit, da. S-au cunoscut la cununia voastră, desigur.

Privește în jur, cu ochii zăbovind pe mobilierul mohorât și ușile încuiate. Pe față îi trece o mică tresărire și simt că se gândește pentru prima oară la constrângerile vieții din închisoare. Fără vin, fără sex, fără distracție. Fără dans pe malul fluviului în soarele după-amiezii, cu prieteni și iubiți.

Mă întreb cu cine se culcă în zilele astea. Va fi alt gen de adorare, un alt echilibru al puterii acum, că are bani.

— Trebuie să fie supărător pentru tine, sugerează ea.

— Nici vorbă, e bine pentru ei, zic. Cu toate că întotdeauna am crezut că Steve s-ar putea combina cu Gretchen.

Ea ridică din umeri, nemulțumită de sugestie.

— Ce? N-am voie s-o pomenesc? Evident, a ieșit la iveală la tribunal, dar ai știut pe atunci că i-o trăgea Kit? De aceea ai făcut-o? N-au fost numai banii, așa-i? N-a fost destul că tu făceai același lucru? Mi-e clar de o vreme că asta a fost o poveste mai tradițională decât am crezut eu: pur și simplu n-am deslușit la timp tema ei clasică. Gelozia sexuală. Cei din juriu au acceptat asta ca

motiv, atâta doar că n-au fost lăsați să vadă a cui gelozie era.

— Nu fi ridicol, Jamie!

Melia vorbește cu dezamăgirea cu care ar putea constata că și-a jupuit oja de pe o unghie, dar îi cunosc trupul mai bine ca oricine și observ încordarea din tendoanele gâtului când e furioasă sau împingerea în față a fălcii. Ochii aceia de chihlimbar dau în clocot și se aprind, și simt un val de plăcere că încă mai am acest efect asupra ei.

— Oricum, nu vreau să vorbim despre ei, zice. Vreau să vorbim despre noi.

Scot un fornăit.

— Ce e de vorbit?

— Doar că…

Își mușcă buza de jos și își atinge cu degetele vârful năsucului drăgălaș, ca pentru a verifica dacă avantajele sale sunt încă intacte.

— Vreau să știi că voi fi tot aici. Mai târziu.

— *Mai târziu*?

Nu pot să cred că am auzit bine. M-a băgat la pârnaie, mi-a distrus viața, și vrea s-o mai doresc: ăsta-i narcisism, asta-i Melia.

— Îți amintești că am fost condamnat la cincisprezece ani? Mai sunt paisprezece? Vrei să notezi în agendă o zi pentru băuturi? Nu, mulțumesc!

„Nu”-urile curg liber azi. Măcar de i-aș fi spus „nu” mai des înainte.

— Dacă ți se termină amicii acolo, în lumea liberă, ce zici de Parry și Merchison? Oh, stai așa, nu-s numele lor adevărate. Știu că e Simon Whiting, nu Ian Parry, dar va trebui să mă ajuți cu celălalt.

În ochii ei se ivește un val de șoc și își saltă bărbia. Am respins-o și acum o să vrea să mă pedepsească.

— Îmi pare rău, nu știu despre ce vorbești! A, da, prietenii tăi imaginari. Știi ce disperat păreai când ai încercat să vorbești despre ei la tribunal? Oamenii erau jenați, până și avocații tăi.

— Rahat!

Am încălcat regulile și am vorbit urât, dar, din fericire, la două mese mai încolo, un deținut și vizitatorul lui au ridicat vocea, luându-se brusc la ceartă, și atenția personalului este abătută de la noi, inclusiv cea a gardianului nostru. Profit de acest răgaz ca să spun

sigurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l spun la această întâlnire:

— Ești o târâtură, Melia. Și să nu crezi că nu știa asta și Kit. Probabil s-a gândit să te lase să faci tu munca grea și apoi să-și ia jumătatea și să-și vadă frumușel de drum. Nu-i de mirare că era întotdeauna dus cu pluta, că stătea în oraș toată noaptea. Ar fi trebuit să te părăsească pentru Gretchen cu prima ocazie – ea valorează cât o mie ca tine.

Toate astea sunt spuse cu un ton scrâșnit, plin de voioșie, ca gardianul să nu fie alertat de prezența furiei. Furie pură ca extazul.

— Banii nu-ți vor cumpăra niciodată un suflet, să nu crezi că o vor face!

Jignirea îi transformă chipul, îl urâțește. Lacrimile vin încet, părând suspendate. O singură convulsie a feței și vor cădea. Asta mă face să-mi amintesc alte lacrimi, alte convulsii. În pat, felul în care țipa și gemea, chiar de prima dată, în apartamentul cu avioanele care veneau la aterizare, priveliștea telecabinelor, licărind ca amuletele pe un lănțișor.

— Acum vreau să plec, zice clipind, refăcându-și frumusețea. Asta a fost o greșeală.

Îi face semn gardianului, care cheamă voluntarul nostru. Voluntarul îmi amintește că vizita a fost un gest de iertare din partea familiei victimei, un act de bravură.

Să-ți fie rușine, Jamie!

Melia e în picioare, privind în jur, încercând să-și amintească pe care ușă a intrat. Nu știu câte uși sunt între aici și afară, probabil un număr par, dar e sigur că fiecare cheie se va răsuci în favoarea ei până se întoarce în centrul pentru vizitatori ca să-și recupereze telefonul, să-și găsească mașina, să plece. Sau poate că o să se ducă la gară împreună cu ceilalți vizitatori triști, încordați de tensiunea trebii de azi, cu aburii închisorii ridicându-se din veșmintele lor.

Apoi aud voluntarul spunându-i:

— O să-i anunțăm că plecați mai curând decât era prevăzut și vor găsi pe cineva care să vă ducă cu mașina înapoi la chei.

Chei? Fără să mă gândesc, strig:

— Melia? Ai venit aici cu acvabuz-ul?

Ea se răsucește, reacționând instinctiv la tonul meu insistent.

— Da. Eram în oraș și am văzut că e o cursă și am…

Când se oprește, voluntarul îi face semn gardianului să aștepte. Un deget ridicat, un minut.

— Mi-am dat seama că n-am fost niciodată cu el și am vrut să văd cum e. Am vrut să vă imaginez, pe tine și pe Kit. Înainte… înainte de tot.

Pe când ne uităm lung unul la altul, gardianul de lângă mine apropiindu-se, gata să mă scoată de acolo, ceva sincer și trist trece între noi, ceva ce niciunul dintre noi n-ar fi putut să plănuiască: iubire. Nu unul pentru altul, ci pentru tine.

Pentru tine, Kit.

Am o vioiciune neprevăzută în mers când plec din sala pentru vizite. Să nu mă înțelegeți greșit, nu e acel gen de final, nu e sădită sămânța unei întorsături a intrigii, nu e o pedeapsă binemeritată pentru diavol care urmează să fie dată – cel puțin nu de mâna mea. Ceea ce este, este acceptarea.

Accept faptul că, doar din cauză că Melia ar trebui să fie după gratii și nu este, nu înseamnă că eu nu sunt exact acolo unde merit să fiu.

Accept faptul că, doar din cauză că prieteni de-ai ei au mințit în privința complicității cu ea, nu înseamnă că trebuie să fie scuzată complicitatea mea.

Accept faptul că, atunci când voi fi eliberat, peste ani și ani, n-o să fie nimeni la poartă. O să fiu singur în viitorul meu, iar fiecare pas, fiecare pas greșit, toate vor fi ale mele.

Pe când trec pe lângă capelă, alături de părculețul în care copiii care vin în vizită sunt îndemnați să se joace, aud pescăruși. Și știți ce? Până la această întâlnire, până la acest ultim schimb de replici cu Melia, până la acești pescăruși, nu m-am gândit nici măcar o dată la orele noastre petrecute pe fluviu. Nu la cele fericite. Însă acum îmi imaginez, îmi imaginez atât de limpede!

Mergem în jos pe debarcader și pe pasarelă, prin ușile deschise ale cabinei. Tu și cu mine pe scaunele noastre de piele crem, cu cafelele noastre și telefoanele noastre și berile noastre și tachinările noastre, și exemplare din *Standard* împăturite. Anturajul nostru, echipajul nostru.

Of, Kit! Dacă ne-ar fi spus cineva că în mai puțin de un an unul dintre noi va fi mort, iar celuilalt i se va face o

înscenare ca să fie condamnat pentru uciderea lui, ne-am fi prăpădit de râs. Ne-am fi lăsat pe spătarul acelor scaune, ne-am fi uitat la orașul nostru cel cu inimă împietrită, maiestuos, care alunecă pe lângă noi, și am fi zis: „Asta-i viața, nu-i așa?”

Ia te uită la noi!

EPILOG

VOCEA LUI e ceea ce observă ea mai întâi. Prin pălăvrăgeala banală a celorlalți pasageri, vocea lui e răbdătoare și afectuoasă. E la telefon, liniștind pe cineva care e foarte neliniștit, judecând după cum sună.

— Nu, o să fiu bine, jur. O să găsesc ceva mai central de îndată ce se termină divorțul. Sunt bine, mamă, n-am nevoie de niciun ajutor. Ce? Nu, pe vas spre oraș, ca să mă întâlnesc cu cineva de la serviciu. De fapt, e chiar relaxant.

Instinctiv, degetele ei se duc la nodul de pe ceafă ca să-și lase liber părul. Poate vedea în reflectarea fantomatică din geam că are obrajii frumos îmbujorați.

Omul are dreptate, călătoria pe apă *este* relaxantă. Nu prea avea chef după acea experiență oribilă de la închisoare, însă personalul și-a depășit îndatoririle ca s-o ducă înapoi la chei și n-a vrut să pară necioplită. A *fost* acolo, la urma urmei, ca victimă, și era important să-și joace rolul până la sfârșit. Să-i zicem pregătirea ei profesională. Și apoi, avea deja biletul pentru toată ziua și fusese o mare extravaganță să-l cumpere.

Cel puțin, Jamie a crezut-o în privința banilor. Mă rog, poate că o să afle în alt fel, de la avocatul lui sau orice zvonuri or circula prin locul ăla groaznic, dar cu siguranță n-avea să fie ea cea care să-i spună că cererea de încasare a asigurării îi fusese respinsă. Un chițibuș legat de numărul de zile de concediu de boală pe care le luase Kit, cerința de a merge la medicul firmei, pe care el n-o îndeplinise. Detaliile din contract, dar, în esență, idiotul ăla pe care nu-l trăgea inima la muncă invalidase polița.

Invalidase totul.

Mai are de stat două săptămâni în camera liberă din apartamentul lui Elodie înainte să se întoarcă verișoara ei de la serviciul din străinătate. E apartamentul verișoarei, nu al lui Elodie, așa că nu poate fi vorba de negocieri. După care va fi în stradă. Ceea ce înseamnă că are două săptămâni ca să-și găsească o slujbă, pentru că nu-ți poți găsi o slujbă fără o adresă, chiar dacă nu poți face rost de

o adresă cu soiul de datorii pe care le are – și ale lui Kit, desigur. Care erau ale lui, iar acum sunt ale ei.

Crezuse că dacă îl vede pe Jamie o să-și amintească ce norocoasă a fost, ce liberă. De aceea a participat la acea inițiativă tâmpită de sprijin, altfel el n-ar fi acceptat niciodată s-o vadă. Însă care-i rostul libertății dacă nu-ți poți permite s-o trăiești pe picior mare? Jamie probabil că mănâncă mai bine în văgăuna aia decât ea aici, afară.

Nu vorbea serios în privința reluării legăturii când o să iasă el. Dumnezeule mare, pe atunci o să aibă vreo șaizeci și cinci de ani, un bărbat distrus. Un bărbat *sărac.* N-a fost decât tânjirea de moment să aibă un impact, să stârnească un pic de pasiune și tulburare, să-i aducă aminte că a existat o vreme când a adorat-o. I-a fost Cleopatră, desfășurându-se din văluri în fața ochilor lui.

Numai că ticălosul a respins-o. Ce naiba era cu el, să țină așa ranchiuna? Chicotește la gândul îndrăznelii sale – nu este *cu totul* lipsită de autocunoaștere – și bărbatul de la telefon care e pe cale să divorțeze se uită peste umăr ca să găsească sursa veseliei. Aplecându-se în față, îl poate vedea mai bine printre tetiere. Are patruzeci și cinci spre cincizeci de ani. Îmbrăcat elegant, cu bronz costisitor, e evident că are bani. Se poartă frumos cu mama lui.

— Nu, mă simt bine. E cu adevărat ceea ce trebuie. Bine, te sun în weekend. Pa, mamă!

A închis telefonul, iar acum o vede limpede și se înroșește un pic.

Ea se ridică de pe scaun, trecându-și o mână peste față cu prefăcută oroare.

— Doamne, Dumnezeule, sper că n-ai crezut că râd *de tine*?

El zâmbește larg.

— Sigur că nu.

— Era doar o glumă pe care mi-am amintit-o, râdeam singură.

Geme.

— Bine, așa că acum mă crezi țicnită!

— Nu cred deloc asta, zice el, cu zâmbetul întinzându-se și mai mult.

În vreme ce stă în fața lui pe culoar, își dă seama că el se străduiește din răsputeri să nu-și coboare privirea, s-o studieze din cap până-n picioare, așa cum vor întotdeauna bărbații mai în vârstă, însă știu că nu este

acceptabil, nu mai este. Timpul acela a apus, ei știu asta. Dar pot în continuare să viseze.

Se cocoață pe marginea locului de lângă culoar, vizavi de el, și zâmbește. Un zâmbet dulce, fără umbră de păcat, special pentru el.

Următoarea parte vine firesc. Nu-i nevoie să se pregătească.

MULȚUMIRI

TOATE MULȚUMIRILE mele echipei de vis de la S&S (UK), Suzanne Baboneau (prima noastră carte împreună, și ce bucurie!), Ian Chapman, Sara-Jade Virtue, Hayley McMullan, Jess Barratt, Polly Osborn, Gill Richardson, Dom Brendon, Maddie Allan, Rich Vlietstra, Joe Roche, Louise Davies, Alice Rodgers, Clare Hey, Pip Watkins și Susan Opie. Și, desigur, strălucitei Jo Dickinson pentru îndrumarea de la începuturi – ne e dor de tine!

Și un imens mulțumesc pentru Berkley/Penguin Random House, în special genialului trio Danielle Perez, Loren Jaggers și Fareeda Bullert, precum și lui Ivan Held, Craig Burke, Jeanne-Marie Hudson, Claire Zion și Jenn Snyder. A fost minunat să vin la NYC și să vă cunosc, în sfârșit (pe cei mai mulți dintre voi) în timpul scrierii acestei cărți!

Îi mulțumesc agentei mele, Sheila Crowley, zisă și „cea mai bună din domeniu”, precum și multitalentatei și neobositei echipe de la Curtis Brown: Sabhbh Curran, Emily Harris, Katie McGowan, Callum Mollison, Luke Speed, Anna Weguelin și Alice Lutyens! Și la NYC, legendarei Deborah Schneider (au fost o mulțime de e-mailuri cu ea, mii de mulțumiri!).

Mulțumiri din suflet vânzătorilor de cărți, jurnaliștilor și bloggerilor care continuă să sprijine și să promoveze cărțile mele cu atâta generozitate, precum și numeroșilor colegi scriitori și din edituri care și-au făcut timp să citească această carte înaintea publicării. Știu cât de greu este să ajungi în vârful acelui morman de cărți de citit!

De această dată nu există experți cărora să le mulțumesc – crimele personajelor mele sunt strict de amatori –, însă trebuie să recunosc influența filmelor polițiste ca *Double Indemnity*[45] și măreția Barbarei Stanwyck. De asemenea, cartea a fost scrisă ascultând muzica formației Kinks și Lana Del Rey (mai ales noua sa versiune din 2019 a lui „Doin’ Time” al trupei Sublime, cântec care apare în poveste).

Închin paharul, ca întotdeauna, prietenilor (inclusiv Mats ’n’ Jo) și rudelor, în special Nips și Greta.

În sfârșit, le mulțumesc tuturor cititorilor care au ales *Celălalt pasager* ca să le fie însoțitor temporar! Sper că v-a plăcut această călătorie împreună cu Jamie și Kit și că vă veți feri de delicte propriile aventuri de navetiști!

„O SĂ-ȚI DOREȘTI SĂ NU MĂ FI CUNOSCUT.”

Unul dintre cele mai așteptate romane *CRIME* ale anului 2021, potrivit *CrimeReads*.

Aflat pe lista lungă a Theakston Old Peculier 2021 Crime Novel of the Year.

Totul se petrece extrem de repede. Astăzi duci o viață de vis, făcând naveta cu vaporașul spre serviciu, alături de carismaticul tău vecin Kit, care stă pe scaunul de-alături. A doua zi, Kit nu mai apare pe vas, iar soția lui, Melia, îi anunță dispariția.

Când să te dai jos la destinație, te așteaptă poliția. Alt pasager te-a văzut certându-te cu Kit pe vas, în drum spre casă, cu o seară înainte, iar autoritățile spun că aveai motive să-i dorești moartea. Tu te împotrivești. Erai prieten cu Kit – întrebați-o și pe Melia, care te va susține cu siguranță. Și cine este, mai exact, celălalt pasager care te arată cu degetul? Și ce știu ceilalți despre viața ta?

Nu, indiferent ce pericol te-a urmărit aseară în drum spre casă, tu ești nevinovat, complet nevinovat.

Nu-i așa?

„Pur și simplu genial! […] Te prinde în mreje de la primele fraze cu o incredibilă narațiune la persoana întâi și cu o cunoaștere a locurilor atât de bună, încât ajungi să dai pagină după pagină cu o viteză de-a dreptul amețitoare.”

LISA JEWELL

„O SĂ-ȚI DOREȘTI SĂ NU MĂ FI CUNOSCUT."

UNUL DINTRE CELE MAI AȘTEPTATE ROMANE *CRIME* ALE ANULUI 2021, POTRIVIT *CRIMEREADS*.

AFLAT PE LISTA LUNGĂ A THEAKSTON OLD PECULIER 2021 CRIME NOVEL OF THE YEAR.

Totul se petrece extrem de repede. Astăzi duci o viață de vis, făcând naveta cu vaporașul spre serviciu, alături de carismaticul tău vecin Kit, care stă pe scaunul de-alături. A doua zi, Kit nu mai apare pe vas, iar soția lui, Melia, îi anunță dispariția.

Când să te dai jos la destinație, te așteaptă poliția. Alt pasager te-a văzut certându-te cu Kit pe vas, în drum spre casă, cu o seară înainte, iar autoritățile spun că aveai motive să-i dorești moartea. Tu te împotrivești. Erai prieten cu Kit – întrebați-o și pe Melia, care te va susține cu siguranță. Și cine este, mai exact, celălalt pasager care te arată cu degetul? Și ce știu ceilalți despre viața ta?

Nu, indiferent ce pericol te-a urmărit aseară în drum spre casă, tu ești nevinovat, complet nevinovat.

Nu-i așa?

„Pur și simplu genial! [...] Te prinde în mreje de la primele fraze cu o incredibilă narațiune la persoana întâi și cu o cunoaștere a locurilor atât de bună, încât ajungi să dai pagină după pagină cu o viteză de-a dreptul amețitoare."
LISA JEWELL

ISBN: 978-606-088-038-7

www.edituracorint.ro

LEDA BAZAAR

[1] Spațiu polivalent pentru evenimente culturale și sportive.

[2] Sărbătoare din a doua zi de Crăciun.

[3] Sau „The Shard of Glass" – zgârie-nori, cea mai înaltă clădire din Marea Britanie.

[4] London Eye sau Millennium Wheel, roata cea mare de lângă Tamisa.

[5] Criminal Investigation Department.

[6] Sală de concerte și alte genuri de spectacole.

[7] În stil japonez – o placă fierbinte așezată în mijlocul mesei.

[8] Desert specific englezesc din straturi de pandișpan, șarlotă, fructe, frișcă etc.

[9] Linie a metroului londonez.

[10] Podul șubred/clătinător.

[11] Fumul/Smogul – porecla Londrei.

[12] Docklands Light Railway – sistem de metrou ușor.

[13] Un fel de supă vietnameză.

[14] Un fel de pâine indiană.

[15] Un fel de tăiețel japonezi.

[16] Zonă comercială și culturală din sudul Londrei.

[17] Stil de mobilier creat de secta religioasă cunoscută ca „Shakers" (United Society of Believers in Christ's Second Appearing).

[18] în România, cu titlul *Ocean's Eleven – Faceți jocurile*.

[19] Royal Shakespeare Company.

[20] „Desert Island Discs", talk-show radiofonic de pe BBC 4.

[21] „I Want What I Want When I Want It", din opereta *Mlle. Modiste,* compusă de Victor Herbert (1905).

[22] *E prea târziu să spui că-ți pare rău.*

[23] „Me" – „eu".

[24] Ziar distribuit gratuit în mijloacele de transport în comun, spitale, aeroporturi și pe stradă.

[25] Eroul filmului *What's Eating Gilbert Grape* (în România cu titlul *Necazurile lui Gilbert Grape*), 1993.

[26] Porecla formației Beatles.

[27] „Aș vrea s-o țin în brațe."

[28] Celebră atracție din Dreamland, Margate, în interiorul uriașei cochilii a unui melc care are față omenească.

[29] „Mi-ar plăcea să-i țin capul sub apă", în lb. eng.

[30] Lake District National Park, situat în Cumbria, nord-vestul Angliei.

[31] Joc de cuvinte pe baza proverbului englez „Poți duce un cal la apă, dar nu-l poți face să bea".

[32] Eclesiastul, 3:4, p. 666, în *Biblia,* Institutul Biblic și de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1968.

[33] *Mr. Men:* serie de cărți pentru copii scrisă de Roger Hargrave. *To grumble* – „a bombăni, a mormăi"; *fussy* – „mofturos, aferat"; *wrong* – „greșit, nepotrivit".

[34] Celebră închisoare a datornicilor din Londra.

[35] Richard Whittington (aprox. 1354-1423), negustor bogat și primar al Londrei. Legenda spune că a părăsit orașul într-o noapte ca să se întoarcă în ținutul natal, însă l-a oprit sunetul clopotelor din Londra, prevestind că va ajunge primar.

[36] Denumirea scoțiană a ultimei zile din an.

[37] În România cu titlul *În plin soare.*

[38] În România cu titlul *Talentatul domn Ripley*.

[39] Sărbătoare de iarnă a popoarelor germanice.

[40] Literal „budincă de prune", însă poate avea și alte fructe. Este o componentă specifică a cinei de Crăciun.

[41] „Vești bune aducem…" Din colindul „We Wish You a Merry Christmas".

[42] Aluzie la aforismul lui John Lennon: *Life is what happens to you while you're busy making other plans* (aprox. „Viața este ceea ce ți se întâmplă când îți faci de zor alte planuri").

[43] Brățară fitness.

[44] Mare lanț hotelier britanic.

[45] În România cu titlul *Asigurare de moarte.*

Table of Contents

Table of Contents